

Adrika

(Regény)

Írta:

Végh Miki

e-mail: vmikusz@gmail.com

TARTALOM

Ismerkedés
Töprengés
New York elúszott
Budazug
Margit-sziget
Mircike
Polgáz jegyzet
Reménysugár
A beteljesülés
Eger
Bejelentések
Balatonboglár
A baj nem jár egyedül
Gödöllő
Eljegyzés
Furcsa munkanap
Gondok
Autó és tanfolyam
A jogosítvány
A döntések
Bonyodalmak
Anyák napja
Mircike búcsúzik
Baleset
Klárika
Születésnap
A segédmunkás
Mátra alján
A Mikulás ajándéka
2002.
Doktornő
Adrika félelme
Bolondos április
Győző, a főnyeremény
Fantasztikus születésnap
Felelőtlenség
Édelkraut Adrika

Ismerkedés

Szép időnk van. Délelőtt tíz óra tájban, amikor beértem az irodámba, ezt kellett konstatálnom. Melegen süt be az ablakon a nap. Átfűti a szobámat. Igaz, kicsi, de mégiscsak az én külön szobám. Kitüntetésnek vehetem, hogy nekem, a vállalatnál a hetvenhetedik senkinek, jutott ilyen helyiség. Van, amelyik irodában hatan is dolgoznak. Én meg leülhetek a kényelmes forgószékemre, magamra csukhatom az ajtót, és elmélyedhetek a munkámban. Szegényes az iroda berendezése, ahogy minden belépésemkor kénytelen vagyok megállapítani. Pár virág az ablakpárkányon, egy megtermett íróasztal, két kényelmes forgószék és egy árva, valahonnan idekerült - gondolom - megunt zöld szék. Valamint két szekrény. Az egyik dugig iratokkal, a másikban sem különben, bár ott némi szabad hely marad a ruházatomnak, hogy át tudjak vedleni itteni öltözékbe az utcai gúnyámból. Csend, nyugalom vesz körül. Nem csoda, hogy néha elbóbiskolok az asztalra tehenkedve. Megtehetem, hiszen az irodám olyan folyosó végén van, ahol kizárólag raktárak találhatók. Előfordul, hogy egész nap senki nem jár erre. Ha nem lenne több telefonom, mint székem, észre se vennék a kollégák a jelenléteimet. Nem kell átélniük a hiányomat. Ha egyszer mégis munkahelyet változtatok, sírhatnak ezután a szimpatikus, elég magas, világosbarna hajú, Győző névre hallgató, átlagon felüli ember után, de akkor már hiába. Tiszta szerencse, hogy telefont emlegettem. Cseng a piros. Megfogom a kézibeszélőt, de mielőtt a fülemhez emelném, felkészülök a rossz hírekre. Ugyanis a piros telefonon Józsi hív, vagy Erzsi, a titkárnője. Józsi, egészen pontosan: Dr. Kovács József, nagyhatalmú vezérigazgató úr, a cég feje. Urunk és parancsolónk. Talpig rendes fickó, nem a talajtól ítélve. Mindössze egy bűne van, hogy vezérigazgató. Különbözik igazságtalan vagyok, mert rokonszenves főnökről van szó.

- Tessék, itt Édelkraut úr személyesen!

- Örvendek, itt meg Kovács. Szevasz, Győzőkém!

- Isten veled, Józsikám! Akarom mondani, tartom szerencsémnek, hogy távrecsegőn hallhatom a magassági szférákból felém intézendő intelmeidet. Parancsolj velem, főnök!

- Mit szólnál egy huszadikától induló egy hetes New York-i utazáshoz?

- Meghaladja a fantáziámat. Józsikám, amennyiben kéjutazás, tartom szerencsémnek, hogy rám esett a választásod. Régen dédelgetem magamban a gondolatot, egyszer felfigyelsz hatékony munkámra, és szerény lehetőségeddel honorálsz. Ím, ha jól értem, érkezett ennek az ideje. A magam részéről vallom: szuvenír nyihaha nye kukucska protkó.

- Anyád! Semmi-semmi, csak egy légy idepiszkított a nevedre a mappámban. Szó nincs jutalomról. Üzleti tárgyalás, feltételezem nem fogja az egész heteteket kitölteni, jut időtök körülnézni abban a nagy metropoliszban.

- Józsikám, recseg ez a kurva telefon. Mintha többszámot használtál volna.

- Jól hallottad. A Barimpex jogi irodájának vezetőjével karöltve repültök át az óceán felett. Ketten hirdetitek, milyen megbízható magyar cég a Barimpex, érdemes velük komoly üzleteket kötni.

- Feltételezem, én lennék a harangozó, aki eszközei által teszi közzé az illetékeseknek, a Barimpex aranybánya kereskedés szempontjából. Miközben soha nem hallottam erről az akármilyen cégről.

- Cimbora, tekintsed kéjutazásnak! Ebben az esetben a csaj a harang, te pedig a harang nyelve vagy. Szabad időtökben kolompolhattok kedvetekre. Úgy tudom, cserzőanyagokkal és szőrmeipari termékekkel foglalkozó vállalat.

- Józsikám, megnyugtattál. Elkezdek gyúrni a csajra. Este ma nem kell ráznom a mosdónál.
- Tehát számíthatok rád?
- A dolgozó népet szolgálom kifulladásig. Már csak azt kéne megértenem, mi a francnak kell Amerikából importálni cserzőanyagot a bőrfeldolgozáshoz? Tudomásom szerint egyre több bőripari cég kerül csődbe.
- Ne törődj velem, nem a te dolgod!
- Főnök, engedélyt kérek a meghunyászkodásra!
- Engedély megadva! Édelkraut közlegény: hátraaaa arc!
- Tiszteletem, és kézcsoikom kedves feleségednek.

Nem voltam katona, de mások előadásából tudom, a parancsot nem szabad megtagadni, mert tulajdonsága, hogy szaporodik. Ha osztályvezető, akkor kinőtt régen a rántani való pipi korából. Ezek szerint egy fonnyadt, hisztis pinával kell utaznom. Egyrészt a nők mindenhez érzelemből közelítenek, másrészt semmi kedvem nincs a pókhálózáshoz, még Magyarországon sem, nemhogy elutazzak érte a világ végére. Ha pechem van, özvegyasszony, aztán egy hétig bámulhatom a családi fotókat. Felvegyem, ne vegyem? Cseng a házitelefon. Ha azon is ilyen jó hírt hallok, kilépek a béketűrésből.

- Tessék, Édelkraut!
- Győző úrral beszélek?
- Én vagyok, Pista bácsi.
- Győző úr, egy hölgy keresi, valami utazást akar önnel megbeszélni.
- Pista bácsi, ha nem muszáj, nem mennék le a portára. Szíveskedjen elmagyarázni neki, hogyan talál fel az irodámba!
- Meglesz.

Ejnye, de gyorsan peregnek az események mifelénk mostanság! Még csak barátkozom az úttal, máris nyomul a satrafa. Egy perc múlva kopogás az ajtómon, amit alig lehet hallani, mert mindkét oldalon kárpítózva van. Engedély után belép a hölgy. Az illatfelhő megelőzte a kulcslyukon keresztül. Felállok, megfogom a felém nyújtott kezét.

- Dr. Kemény Adrienn vagyok, a Barimpex jogásza.
- Csókolom a kis kezét! Édelkraut Győző, mint mezei közgazdász. Foglajon helyet!

Az íróasztalom jobb oldalán ült le a székre. Az egyedüli asztal a fal mellett van, tehát nincs rá mód, hogy szembe üljünk egymással. Csak így félig szembe. Még az ajtóban végigmértem, kicsit szemtelenül. 170 magas lehet, magasan fésült, dauerolt szőke haj. Mélykék szemek, hosszú szempillákkal. Testhez simuló kosztüm. Derékban erősen vékonyított szabású. Így egészen jól kiemeli a felső testét és a domborulatokat. Kicsit széles a csípője, és testszínű nylon harisnya van a lábán. A hófehér blúz és a sötét kosztüm még inkább kiemeli küllemét. Legeltetem rajta a szememet, közben túráztatom agytekervényeimet. Komoly, határozott arc. Legfeltűnőbbek rajta a hosszú szempillák. Ez az a típus, aki végig eminens tanuló volt, talán stréber is. Nincs hivatásérzete, hiszen bármibe belekezd, hihetetlen szorgalommal minden célt elér.

- Mielőtt érdemi tárgyalásba fogunk, megkínálhatom egy általam készített kávéval?
- Köszönöm szépen, nem mérgezem magamat koffeinnel.
- Ezek szerint cigarettával ne is próbálkozzak?

- Olyannyira ne, ha megkérhetem, míg itt vagyok, ön se gyújtson rá!
- Nem dohányzom, csupán a vendégek kedvéért tartok cigarettát.
- Nagyon helyes. Bár a vendégeket sem kéne mérgeznie.

Egy ilyen nő... még hogy cigaretta meg egyéb élvezeti szerek? 35 éves körülire saccolom, de fogadni mernék rá, még szűz. Az ilyen nem fog elállatiasodni. Pfüj! Két test egymásba gabyodik, és az a sok undorítótság, ami vele jár. Adriennel soha nem fordulhat elő. Céltudatos, határozott csaj. Udvarias kérdéseim után nyomban a lényegre tért.

- Cégünk körül szeretne nézni az amerikai piacon. Vegyészeti dolgokkal foglalkozunk, de éppen most, a szezon elején, amikor az amerikaiak visszajeleztek, megbetegedett a közgazdászunk. Ezért fordult a főnököm az önök vezérigazgatójához, mint régi barátjához, hátha tudna rajtunk szakemberrel segíteni.

- Megtisztelő, hogy rám gondoltak, bár bevallom, eddig nem is tudtam a Barimpex létezéséről.

- Nekem ma éppen itt a környéken lesz egy tárgyalásom, ezért gondoltam, felkeresem magát, hogy megbeszéljük az utazás részleteit.

- Kedves Adrienn! Kérem, ne vegye tolakodásnak, hogy keresztnéven szólítom. Megjegyezni kívánom, nagyon szép neve van.

- Örülök neki, de nem saját érdemem.

- A főnököm fél órával ezelőtt említette az utazást. Gondolom, megérti, jelen pillanatban dezinformált vagyok.

- Ami azt illeti, sokkal többet én sem tudok az utazásunkról, csupán az időpontot, valamint azt, hogy miért önre esett a főnöke választása.

- Lekötelezne, ha beavatna!

- Nem kívánom lekötelezni. Azon túl, hogy közgazdász, jól beszél az angol nyelvet - ugyanakkor én társalgási szinten spanyolul és németül beszélek.

- Nagy kópé ez a Józsi! Helyettem játssza ki a lapjaimat, én meg csodálkozhatok, ha vesztésként hagyom el a kártyaasztalt. Pár szemesztert Oxfordban koptattam az iskolapadot, de hát ezt kegyed pontosan tudja.

- Nem tudtam, ahogy azt sem tudom, ki az a Józsi, de nem is tartozik rám.

- Józsi, a főnökének a barátja, valamint az én barátom is. Rendben, tájékozodom mindenről. Ehhez azonban arra van szükség, hogy megadja a telefonszámát, esetleg a személyes elérhetőségét. Pár napon belül jelentkezem kegyednél.

- Ha a „pár nap” a holnap is lehet, abban az esetben ismét felkeresem magát 11 órakor, mert itt a környéken lesz egy tárgyalásom éppen.

Ez a nő minden szavát minden mondatát külön megemészt. Valahová a végtelenbe néz, és tagoltan adja elő a mondanivalóját. Ezen felül rendkívül céltudatos. A „pár nap” az ő megítélésében a másnapot jelenti.

- Megtisztel, ha ismét abban a szerencsében részesít, hogy fogadhatom az irodámban.

- Annyiban igaza van, Édelkraut úr, az üzlethez szerencse is szükségeltetik. Bocsásson meg, mennem kell, mert nem szeretek késni a tárgyalásaimról.

- Hálás vagyok, hogy megismerhettem, kivel fogok egy hetet eltölteni New Yorkban.

Felállt, odalépett az ajtóhoz, a kilincsen a keze, én pedig hátulról is alaposan megszemléltem. A teremtő, aki elől izgalmas domborulatokkal látta el, a hátuljához sem volt fukar.

- Csókolom a kezét, kedves Adrienn. Most nyomban bemegyek a vezérigazgatómhoz, így azután, ha nem haragszik, egy darabig elkísérem magácskát.

*

Másnap reggel, amikor beértem a céghez, szóltam a portásnak, ha az előző napi hölgy megérkezik, adjon zöld utat neki irányomba. Percre pontosan 11 órakor kopogott az ajtómon. Amikor belépett, ismét szemügyre vettem. A haja olyan volt, mintha tegnap óta semmi nem történt volna vele. Minden hajszál pontosan el volt fésülve. A kosztüm is hasonló szabású, mint tegnap, csak élénkebb a színe. A blúza úgy van begombolva, hogy egész sokat sejtet a dekoltázsából. Egy vastag aranylánc van rajta, pici medálionnal. Üdvözlés után ismét a tegnapi széken foglalt helyet. Én meg a lényegre térve, beszámoltam a házi feladatokról. Elmondtam, egy kis szállodában van lefoglalva számunkra két szoba, azt is elmondtam, aggályosnak tartom, hogy a szállodának nincs saját étterme, tehát a helyszínen kell majd tájékozódni az étkezési lehetőségekről. Mindenesetre az összes kiadásunkat a Barimpex finanszírozza. Mondtam azt is, sikerült a netről letöltenem egy térképet, ahol pontosan látható, hol fogunk megszállni. Parfümje mellett a figyelmes hallgatásával is elbűvölt. Nem a tegnapi illatot használta, de ha lehet, ez még inkább vadító volt számomra. Többször átnézett az asztalom másik oldalára, ahol kiterítve volt a térkép.

- Nyugodtan tanulmányozza, mert látom, felkeltette az érdeklődését!

- Nem értek a térképekhez, ám mivel jelen esetben érintett vagyok, ha megengedi, megnézem.

Felkelt, megkerülte a széket, odament a térképhez. Most is bebizonyosodott, a nőknek bizonyos dolgokhoz hiányoznak az adottságaik. Úgy állt a térkép fölé hajolva, mintha most látna ilyet először. Próbáltam mutogatni az ujjammal. Jólnevelten helyeselt, de éreztem, fogalma nincs az egésztől. Nem baj, ott leszek vele, és igyekezni fogok mindenben a segítségére lenni. Most azonban, mintegy véletlenül, szorosán mellé álltam, lelkes magyarázatom közepette. Ám amikor orcátlanságomban bátorkodtam a kezét megérinteni, felegyenesedett, és visszaült a helyére. Miért vagyunk, mi férfiak, ilyen marhák?! Minden szép nőt gondolkodás nélkül szeretnénk magunkévá tenni. Az isten rosszul teremtette meg az embert. Nekünk, férfiaknak, kéne monogámnak lenni. Aztán a nők hadd szenvednének a mindennapi betevőért. Én is leültem, mintha semmi nem történt volna, és folytattam előadásomat.

- Tíz órás lesz Ferihegyről a repülőút. Malév géppel megyünk. Huszadikán reggel hét órakor indul Pestről a gép. Ezek szerint, ha minden jól megy, 17 órára érünk a Kennedy Nemzetközi Repülőtérre. Ez New York határában van, onnan - remélem - valami taxiszerűséggel el tudunk jutni a szállodába. Problémás, hogy a 6 óra időeltolódás miatt, ott - ha simán érkezünk is - 23 óra lesz. Ez minden, amit eddig tudhatunk az utunkról.

- Hálás köszönetem, Édelkraut úr, hogy helyettem tájékozódik. Eddig nem értettem a főnököm, miért egy jogászt választott az üzleti útra, de legalább így megnyugszom, látva az ön hozzáértését.

Megnézte az óráját, hirtelen felállt, elővett egy tükört a retiküljéből, majd miután megfelelőnek találta külsejét, elköszönt tőlem.

*

Mintha ez a nap más lenne, mint az eddigiek. Valami történt velem. Valami megmagyarázhatatlanul vonz Adrienn felé. Pedig, amikor tegnap megláttam, csak arra tudtam gondolni, milyen jó kis kalandom lesz majd vele. Ma meg, ahogy álltam mellette, ahogy hozzáértem a

kezéhez, furcsa, ismeretlen érzés uralkodott el rajtam. Egy órája, hogy kilépett a szobámból. Mégis, ha lehunyom a szememet, érzem a jelenlétét. Itt ül velem szemben, hiszen orromban tárolom parfümjé illatát, ami tegnap még másik volt. Az nem fordulhat elő, hogy New Yorkban beleszeretek. Nem, azt nem szeretném. Megszoktam ezt az agglegény életet. Próbálom elhessegetni a gondolataimat, ám az érzés hatalmában tart. Gyönyörűség, amilyenből kettőt biztos nem hord hátán a föld. Analizálni próbálom a memóriámból, mi az, ami nem a legek közé sorolandó benne. Talán a komoly természete, ami kevésbé vonz. Amikor szemérmesen visszaült a helyére, persze, hogy fájt, de nem utasított rendre. Az a finom bársonyos bőre, a tekintete, ami felsőbbbségről tanúskodik, de nem lenézően, hanem éppen hogy vonz magához. Kellemes illata van, olyan szép. Azt hiszem, a megbolondulás határán vagyok. Hozzáértem a kezéhez, érzem ujjamon a parfümjét. Csak hát ő egy tünemény, egy szavakkal nem kifejezhető jelenség. Miért érezne velem kapcsolatban hasonlót? Egyszerű aktakukac vagyok. Persze magamról mindig legekben beszélek, de csak akkor, amikor nem ül itt, velem szemben, az igazi leg. Jobb, ha hazamegyek, és nem ábrándozom, mert ennek semmi értelme nincsen. Tegnap felvillanyozott a gondolat, New Yorkban enyém lesz. Ma már tudom, örülhetek annak, ha együtt ebédelhetek majd vele. Ilyen nő, képtelenség, hogy felfigyeljen rám.

Töprengés

Ülök az asztalom mellett. Mintha kocsmában lennék, úgy könnyökölök, de csak azért, hogy tenyeremben tarthassam busa fejemet. Az addig rendben van, hogy 20-án elrepülök egy nővel New Yorkba. De mi lesz addig? Úgy lépett ki a szobámból tegnap, hogy semmit nem beszélünk meg. Összegeznem kéne, miket tudtam meg róla. Sok töprengést nem kíván. Elővehetem a névjegykártyáját, mindent leolvashatok onnan. Ezen kívül egy betűvel sem vagyok okosabb. Itt a hivatali száma, valamint itt a mobilszáma is. Fel kéne hívnom, és elmondani neki, zárkózott ember vagyok. Nekem nem közömbös, kivel fogom tölteni az adott hetet. Éppen ezért szeretnék vele találkozni, hogy elmondjuk egymásnak az életünket. Na, persze. Miből gondolom, hogy együtt fogjuk tölteni azt a hetet? Azt sem bánom, ha végig a fényképeit mutogatja.

„- Nézze Győző, ez a legkisebbik fiam.

- Miért? Tulajdonképpen hány gyereke van, kedves Adrienn?

- Három.”

Na, és akkor mi van, ha nem három, hanem öt? Nem mindegy? Lehet, hogy nincs is gyereke. Viszont mivel gazdagok, egy hét után utána jön a férje. Erőt veszek magamon, felhívom a mobilján. Mindenről kifaggatom. Először is megkérdezem a családi állapotát.

- Tessék, Kemény doktor!

- Csókolom a kezét, kedves Adrienn! Édelkraut Győző vagyok.

- Üdvözlöm, Győző. Képzelve el, megismertem a hangját.

- Gondolom, csúnyának tartja, ezért rögződött.

- Ugyan már! Ne próbálja másnak bemutatni magát, mint amilyen. Kellemes a hangja, ezzel ön is tökéletesen tisztában van.

- Igen, de az ön szájából felemelő érzés hallanom.

- Minek köszönhetem ezt a megtiszteltetést?

- Megengedi, hogy őszinte legyek?

- Elvárom! Tudja, ez nálam szakmai ártalom.

- Önmagának köszönheti, ahogy minden pozitív jelzésemet, ami kegyed felé irányul.

- Édelkraut úr! Olyan szépeket suttog a fülembe, hogy mindjárt elolvadok.

- Ha így ítéli, cserében megkérhetem, maradjunk a Győző megszólításnál?! Udvariatlan vagyok. Felhívtam, elbűvölt a hangja, ezért nem kérdeztem meg, hogy nem zavarom-e.

- Maga szerint, mit lehet erre válaszolni?

- Mindegy, mi a válasza, csak minél tovább gyönyörködhessek a hangjában.

- Az ember értékeit ne a külsőségekben mérje! Maga számára lehet kellemes a hangom, ám a tartalom a fontos, ami ezen a hangon eljut az ön füléig.

- Józan állapotban osztom a nézetét, Adrika.

- Kedves Győző, ráérek magával beszélgetni. Igaz, csak korlátolt ideig, mert el kell mennem, de momentán ráérek.

- Köszönöm.
 - Az igazságot mondtam, amiért nem jár köszönet.
 - Gyakran jár külföldre?
 - Szenvedélyem az utazás, bár az óceánon túl még nem jártam. Egy kivétellel minden utam önmagam megjutalmazása, tehát magánút.
 - Feltételezem, a családjával szokott utazgatni.
 - Nem figyelt eléggé. Egyes számot használtam, mert egyedül szeretek utazni.
 - Ha nekem ilyen szép feleségem lenne, bizony nem engedném el egyedül.
 - Akkor maga egy zsarnok.
 - Csak az igazságot mondtam. Egy ilyen gyönyörű nőt féltetni kell.
 - Harmadnapja, hogy először találkoztunk. Kezdem magamat egy ékszerdobozból kiragadott nyakéknak érezni. Folyamatosan hozza tudomásomra a vélt külső értékeimet. Számomra úgy jön le a dolog, belső értékeim nincsenek is. Egy liba, aki bármit gághat, lényeg, hogy hallja.
 - Azért azt elismeri, fontos az első benyomás. Keveset beszél, megrágja a mondanivalóját, így azután a belső értékeit leplezi.
 - Ízlés dolga, hogy ki minek lát. Féltetni azonban nem szükséges, mert tudok magamra vigyázni.
 - Röpké életem során megbizonyosodhattam arról, igenis, jó ízlésem van.
 - Feltételezem, ragyogó nő a felesége.
 - Téved, kedves Adrienn.
 - Akkor ellentmondásba került önmagával.
 - Nem azért hívtam fel, hogy valótlan dolgokkal traktáljam. Sem szép, sem csúnya feleségem nincsen. A legvalószínűbb, hogy nem is lesz.
 - Pedig annyi szép nő van. Mégsem akad egy sem?
 - Szépek valóban vannak, de önnel nem veszik fel a versenyt.
 - Boldogan hallgatnám tovább, de az órára tekintve, indulnom kell egy tárgyalásra.
 - Mikor hallhatom legközelebb a hangját?
 - Erre nem tudok válaszolni, mert zsúfolt a programom.
 - Akkor, ha megengedi, majd próbálkozom. Csókolom a kis kezét.
 - Viszonthallásra!
- Ez az én formám. Az első igazi nő, aki után bolondulnék, az is foglalt. Bizonyosnak látszik, New Yorkban nézegethetem a családi fotóalbumot. Megpróbálom felhívni a főnököt.
- Tessék titkárság!
 - Szia, titkárnők gyöngye. A Győző vagyok.
 - Szia, Győzőke. A gazdánkkal szeretnél csevegni?
 - Csak ha neki nincs ellenére.
 - Ezek szerint magánügyben kívánod rabolni a drága hivatali idejét?

- Csodálatos vagy, Erzsikém. Képzeld el, hivatalos ügyben esz a fene.
- Megkérdezem, akar-e veled beszélni.
- Ha nincsen szándékában, úgy közöljed vele, fogalmazom a felmondásomat!
- Győző, ne tedd ezt velünk! Mire mennénk nélküled?
- Ez igaz. Tudod, mit? Mérlegelem a dolgot, de ha maradok, az miattad fog történni.
- Drága Győzőkém. Átadom a telefont a főnöknek, mert nem tudok tovább beszélni. Úgy meghatódtam, hogy fojtogat a sírás.
- Szevasz, Győző!
- Szia, főnök. Ne haragudj, de jelentést kell tennem. Megismerkedtem az útitársammal.
- Mesélj, öregharcos!
- Róla nem lehet mesélni, őt látni kell, mert nincsenek személyét méltató megfelelő szavak.
- Na, milyen vagyok hozzád?
- Nagyon rendes. Tulajdonképpen akkor lennél még rendesebb, ha elmennél helyettem vele New Yorkba, és te nézegetnéd a családi fotóalbumot.
- Miről beszélsz, egykomám?
- Csípném a buráját, de férje van.
- Ja, hogy férje van? Mit zavar az téged egy hivatalos kiküldetésben?
- Milyen barát vagy te, Józsi? Hát nem érted az én zaklatott lelkivilágomat?
- Bezsongtál, cimbora?
- Ez nem zsongás. Dübörög a szívem.
- Ne feledd, pajtás! Kovács Józsi, a te barátod mondja, nincs férje a hölgynek.
- Ma reggelig ebben a tévhitben ringattam magamat. Ám felhívtam, és kiderült az igazság.
- Mennem kell, ezért kénytelen vagyok berekeszteni a társalgást, de megismétlem: nincs férje a hölgynek. Szevasz!
- Szevasz, főnök!

Valaki hazudik. Józsi cimbora, miért hazudna nekem? Következésképpen Adrienke hazudik. De ő miért teszi ezt? Ennek egyetlen oka van, nem akarja szorosabbra fűzni a kapcsolatát velem. Udvariasan társalgott, de hát egy tanult nőtől ez a minimum. Azt hiszem, nem hívom fel többször. Legfeljebb egyeztetünk az utazás előtt. Bár ez elsősorban az ő feladata. Megpróbálom lekötni magamat az internettel. Megnézem, mit írnak a nevééről. Adrienn: A név eredete: Az Adriána franciás alakja. A név gyakorisága: igen gyakori. Becenevek: Ada, Adi, Adica, Adika, Adri, Adrika, Adrus. Névnapi: március 4, március 5, szeptember 8. Mi lenne, ha kilesném, merre jár? Abból megtudhatnám esetleg biztosra a családi állapotát. Mielőtt hazamegyek, felhívom, de csak azért, hogy halljam a hangját. Ha beleszól, szó nélkül lebon-
tom a vonalat. Délelőtt a vezetékiesen hívtam. Most felhívom a mobilomon. Ha számkijelzős a telefonja, legalább nem fogja megismerni.

- Tessék, Kemény doktor!

Büszke vagyok magamra, nem szóltam bele. Imádom a kislányos hangját. Jézusom! Cseng a mobilom, és kiírja, hogy ismeretlen szám.

- Tessék!
 - Üdvözlöm! Kemény Adrienn vagyok. Úgy jelezte a telefonom, hogy maga hívott.
 - Jaj, köszönöm kedves Adrienn, hogy visszahívott. Lemerült a készülékem, amikor felvette a hívást. Kicseréltem az akkumulátort, most akartam ismét hívni.
 - Arra semmi szükség immár. Parancsoljon velem!
 - Kérni szoktam, de parancsolni soha. Magának pedig képtelen lennék. Megdöbbentő lesz az indokom: nem tudom, miért hívtam.
 - Gyakran tapasztal magán ilyen furcsaságot?
 - Nem emlékszem másik példára.
 - Ez esetben köszönöm.
 - Köszönettel én tartozom a figyelmességéért, hogy visszahívott.
 - Születésem óta mindig nagy lakásban éltem. Mondhatnám, volt gyerekszobám.
 - Látja, ami magának természetes, azt nekem életem végéig tanulnom kell.
 - Egy apróságtól eltekintve, nekem más a tapasztalatom magával kapcsolatban. Az pedig szerencse kérdése, ki hova születik. A szüleinké, nem saját érdemünk. Ám most is búcsúznom kell magától, mert jöttek értem kocsival. Így legalább nem kell haza villamosoznom.
 - Köszönöm, hogy ennyi időt is szánt rám. Minden percnek örülök. Kézcsókom, kedves Adrienn.
- Ez a bizonyosság. Tuti, hogy van neki valakije, ha nem is férje, hiszen mentek érte a munkahelyére.

*

Zavaros álmaim voltak. Néha arcomon éreztem a finom kezecskéjét, másik periódusban felajánlotta magát nekem, de a beteljesülés elmaradt, mert a következő álomfázisban a férje vont felelősségre. Egy ronda pocakos alak. Nem tudom, miért, de gyakran tapasztalom, a szép nőknek bűn ronda férjük van, ráadásul idős.

New York elűszott

Lassan telnek a napok. Semmi új esemény körülöttem. Adrienn plátói szerelem marad számomra. Vártam, hogy hívjon, de passzivitásával bebizonyította, neki nem vagyok fontos. Így azután napok óta nem tudok róla semmit. Még három nap, és útra kelünk. Bár az is lehet, változott a program, csak hozzám nem jutott el a híre. A főnököm is hallgat. Egészen biztos, kiderült számára, hogy szándéka ellenére félrevezetett, és szégyenli magát. Úgy látszik, működik barátom és köztem a telepátia, mert megszólalt a piros telefon.

- Tessék parancsolni! Itt Édelkraut Győző, okleveles közgazdász beszél.

- Szia, Győzőkém!

- Tiszteletem, főnök úr!

- Azért kereslek, mert van egy örömteli bejelentésem számodra.

- Ülök elébe, Józsikám!

- Most kaptam a Barimpextől a faxot, nem kell utaznod New Yorkba, valószínű az amerikaiak jobb piacot találtak maguknak, mint Magyarországot. Ez nincs így beleírva az értesítésbe, de tény, váratlan elfoglaltságra hivatkozva mondták le a tárgyalásokat.

- Józsikám, ez esetben maradra megyünk.

- Te Győző! Azt hittem, örömet szerzek neked a hírrel, mert mikor felvettem, nem repestél a boldogságtól.

- Emlékeztetek rá, főnök, másnap örvendeztem.

- Tudom, de azután engem akartál küldeni a kisasszonnyal.

- Igaz. Valamint az is, azóta sem derült ki a státusza, viszont eltűnt a látókörömből. Ábrándjaimban eddig a percig benne volt, de most szétoszlattad azokat is. Tudod, főnök, az ember ameddig él, addig remél. Gondoltam, hátha New Yorkban alakul valahogy a dolog. De ennek immár vége. Az utolsó illúziómtól szabadítottál meg.

- Sajnálom, cimbora, nekem valami azt súgja, rossz úton jársz. Na, isten veled!

Első gondolatom az volt, felhívom a hírrel. Aztán lelohasztottam magamat, hiszen a Barimpextől érkezett a fax, tehát Adrienn képbén van. Remélem, irányába is működik a telepátia, mert megszólalt a fekete telefon.

- Tessék, Édelkraut!

- Jó napot kívánok, kedves Édelkraut úr. Itt Kemény Adrienn a Barimpex jogi osztályáról.

- Csókolom a kezét, kedves Adrienn. De hivatalosnak tetszik lenni!

- Bocsásson meg, humornak szántam! Belátom, ennyi telik tőlem. Elsősorban azért hívtam...

- Nagyon megharagszik, ha engem jobban érdekel, amit másodjára akar mondani?

- Nem, de azért maradok az eredeti sorrendnél. Sajnos nem utazunk New Yorkba.

- Az imént közölte velem a hírt a főnököm.

- Hogy terjednek a pletykák!

- Kedves Adrienn, ha ez pletyka, akkor öntől örömmel hallanám a cáfolatot.

- Nem áll módomban mást mondani, nem utazunk. Miért szeretné hallani az ellenkezőjét?

- Ha előbb ön válaszol, hogy mi a másodsorban, akkor hajlandó vagyok én is válaszolni.
- Szeretnék magával kicsit társalogni. Szerva ott!
- Ugyan már! Életem legboldogabb hetét tölthettem volna a maga közelében.
- Kedves Győző! Nem vagyok könnyű természetű. Ráadásul a maga közeledése zavarba ejtő számomra.
- Bocsánatot kérek! Higgycs el, nem akarok tolakodó lenni. Ám elég, ha meghallom a hangját, képtelen vagyok kontrollálni a mondanivalómat. Alapjában véve bohém, könnyed a természetem, de hiába, ha az ön búvókörébe kerülök.
- Fantasztikus, milyen új dolgokat tudok meg magamról. Csak tudnám, hogy csinálom.
- Nem szeretném, ha gúnyolódna velem.
- Nem állt szándékomban. Azt hiszem, jobb, ha elköszönök magától, mert ezek szerint dolgozik a tudatalattim, amit én sem tudok kontrollálni.
- Akkor inkább mondjon bármit, csak hallhassam a hangját.
- Maga szédíteni akar engem. Hát tessék, csak tessék! Kíváncsi vagyok, mikor fogja megenni?
- Kedves Adrienn! Erre ne építsen! Ezúton tudatom önnel, kitartó vagyok.
- Arra nem kaphatnék választ, mivel babonáztam meg?
- Erre nem lehet egyszerűen válaszolni. Ha egy szóban válaszolnék, azzal magát is, saját magamat is ledegradálnám. Magamat vállalom, de az ön személye még bennem is, egyszerű parasztyerekben, költői húrokat szólaltat meg. Bocsásson meg, hogy így mondom: Adrika, bár minden áldozatra kész vagyok önért, ám kevés a tehetségem, hogy önhöz valaha is méltó legyek. Közhelyeket mondok, mert csekély a szókincsem, de eskü alatt fogadom, ha az első találkozáskor, csak belépett volna szó nélkül a szobámba, én már attól késztetést éreztem volna, hogy a lábaim elé boruljak. De öntől ennél sokkal többet kaptam. Megbabonázott a tekintete, a szépsége, a hangja, de még az is, amikor diszkrétan tudomásomra hozta, túlléptem egy határt azzal, hogy a kezét megérintettem. Bárcsak tudnék verset írni! Megénekelném az ön szépségét. Kevés a tehetségem hozzá.
- Mondja: ezt megelőzően mikor mondott utoljára valakinek ilyen szépeket? Tegnap vagy tegnapelőtt? Nem faggatom, mert nem reménykedhetek az őszinte válaszában.
- Végre egy picit negatívum az ön rovásán. Tegnap vagy tegnapelőtt már csak azért sem lehetett, hiszen tíz napja, hogy belépett az életembe. Talán annyi hitelem van maga előtt, hogy párhuzamot nem szoktam udvarolni.
- Az udvarlás mindig valami cél elérésének érdekében történik, kedves barátom.
- Kegyeddal kapcsolatban nem tűztem, nem is tűzhettem ki magam elé célokat, de hogy barátjának titulál, ez meghaladja a fantáziámat.
- Komolyan mondtam. Folyamatosan ostromol, nekem pedig nincs ellenemre. Csupán az a baj, döntéseket nehezen hozok. Alaposan megfontolok minden cselekedetemet előre. Engem is sokkolt a hír, hogy nem utazunk. Szerettem volna megismerni egy ilyen felkészült lovag segítségével New Yorkot. Most pedig fájó szívvel búcsúzom magától, és pár napig nem fogjuk egymást hallani. Az okát ne kérdezze!
- Jól értettem a szavait? Van némi reményem, hogy nem lép ki örökre az életemből?

- Nem véletlenül ejtettem ki a számon a barátot. A barátság nem behatárolható az idővel. Most kénytelen vagyok elköszönni, de miután szétbontottam a vonalat, a megérdemelt státusza előttem nem változik.

- Boldogító érzés, köszönöm. Nem marad más hátra, mint fájó szívvel elengedjem. Örülök, hogy hallhattam a hangját.

- Csatlakozom az előttem szólóhoz.

- Kézcsókomat küldöm a messzi távolból magának.

- Viszonthallásra!

Megveszek érted, te ronda boszorkány. Ha most megkérdezné valaki tőlem, milyen érzésekkel vagyok iránta, biztos azt mondanám, szeretem. Pusztán csak azért bizonytalankodom, mert az eddigi röpke életemben velem ilyen nem fordult elő.

Budazug

Egy kis májusi napfürdőzést szavaztam meg magamnak a Budai-hegyekben. Három napja, hogy barátjának titulált, de azóta nő bennem a hiányérzet, mert nem jelentkezett. Ma kellett volna elrepülnünk. Ránézek az órára, 13 óra 15 perc van helyi idő szerint. Azaz negyed tizennégy. Indulás! Végig a Petőfi Sándor utcán, átbújunk a Kossuth Lajos utca alatt. Pedig milyen jó lenne rákanyarodni, és huss! Az Erzsébet hídon keresztül, Budán lennék. De „Manciban” nincs magassági kormány. Már a Károlyi Mihály utcában járok. Itt egy jobbra kanyar. Azt hiszem, ez az Irányi utca. Kértem a rakpartra. Úgy döntök, a Jászai Mari térnél megyek át Budára. Szívemhez nőtt a Rózsadomb környéke. Istenem, a régi diákévek! Észre sem vettem, hogy százzal repesztek a budai hídfőnél. Ezzel a sebességgel kanyarodok a Margit körútra. Igaz, ha még jobban elbambultam volna, kiegyenesítem a kanyart, és felrohanok a Rózsadombra. Gondolatban megveregetem saját vállamat, ügyes fiú vagy, Győzőke! Káprázik a szemem. Ilyen szerencsém nem lehet, hogy a járdán az istennő halad sietős léptekkel. Szemlátomást a villamoshoz igyekszik. Fékezés a Kis Rókus utca után, majd hirtelen megállás a Széna térnél, a megálló mellett. Pár, perceknek tűnő másodperc, míg ideér a kisasszony. Akkor aztán megnyomom a kürtöt. Alig feltűnő. Mindenki ide néz, de szerencsére ő is. Áthajlok az anyós ülésen, kinyitom az ajtót és intek neki. Megáll, látszik rajta, hogy mérleget magában, majd idelép a kocsinhoz, és beül mellém. Gázt adok és indulok, csak nem tudom, hova.

- Kézcsókom, doktornő!

- Üdvözlöm, kedves Győző!

- Képzeld el, a cégnél megéreztem, ott kell hagynom csapot-papot, és rohanni Budára, mert magácska vonzott a tudatalattimban.

- Esetleg még az lehet, erre volt dolga és véletlenül összefutottunk.

- Ez csúnya feltételezés egy ilyen nemeslelkű, csodálatos nőtől. Meséljen, hová igyekszik? Szívesen elrepítem odáig, feltéve, ha még nem haladtunk túl a célon.

- Budazugba megyek, egy ingatlant megtekinteni.

- Akkor indulás „Manci!” Majd a településen belül navigáljon, kedves doktornő!

- Egyrészt, ha én bátorkodtam magát keresztnéven szólítani, legyen kedves, és ne doktornőzzön! Másrészt, mókás ember maga, ha az autóját Mancinak hívja.

- Valóban így hívom, de ennek erotikus magyarázata van, amitől momentán szeretnék eltekinteni. Képzeld el, kedves Adrienn, új oldalamról ismerem meg magamat. Bátortalan vagyok. Legalábbis a maga jelenlétében inamba száll a bátorságom. Feltételezem, ez az ön számára nem újdonság.

- A beosztottaim által szoktam néha ilyet tapasztalni, ha rossz fát tesznek a tűzre. Magának azonban tudtommal semmi nincs a rovásán.

- Hogyhogy tömegközlekedik? A kocsija szabadságon van?

- Nincsen kocsim, vezetni sem tudok.

- Ez számomra meglepő. Egy ilyen menő kereskedelmi vállalatnál nincs olyan fizetés, hogy a jogtanácsosnak saját kocsija legyen?

- De, annyi van, csak én nem vagyok alkalmas autóvezetésre. Általában jól meggondolom a döntéseimet, amire ebben a nagy forgalomban nemigen van idő.

- Azt megkérdezhetem, milyen ingatlanról van szó Budazugban?

- Nem látom akadályát.

- Eddig azt hittem, kegyednek nincs humorérzéke, de látom, igenis van. Hát akkor erőt veszek magamon, és megkérdezem, milyen ingatlan témában utazunk, mert az eldöntött tény részéről, hogy magával tartok.

- Köszönöm szépen. Mit tagadjam, jólesik, hogy nem kell számtalan járművel megtennem az utat. Nem beszélve arról, este sötét lenne, mire hazakecmeregnék tömegközlekedéssel. Egy kolléganőmnek vállaltam el az adás-vételi szerződését. Ám mivel egyedülálló, két kisgyerekekkel, és vajmi keveset ért az ingatlanokhoz, gondoltam, előbb megpróbálom saját szememmel, mit akar megvásárolni.

- Adrienn kedves, az úr irányított maga mellé, ugyanis valaha építészmérnök szerettem volna lenni.

Rövid időre kikapcsolt az agyam. Hallottam, hogy beszél, de nem jutottak el szavai hozzám. Figyeltem az utat, közben boldogság töltötte el a szívemet. Illatával megtelt az autó, és néha odapillantva rá, láttam a szoknyája picit feljebb húzódot. Alig tudok az útra figyelni. Még szerencse, hogy lelassítottam. Semmi nem sürgős, csak magam mellett érzem. Beértünk Budazugba.

- Innen merre tovább, hölgyem?!

- Úristen, eddig magyaráztam, milyen utcát kell megtalálnunk.

- Bocsásson meg, azt hiszem, kihagyott az agyam rövid időre.

- Félelmetes. Hűtő utca 3. alatt van a megtekintendő ingatlan.

- Őt hol találjuk?

- Fogalmam nincs.

- Gondolom, azért Hűtő utca, mert a közelben valamit hűtenek. Hirtelen két hűtő jut eszembe, az állami gazdaságban és a temetőben. Tudom, morbid a dolog, de tényleg most más nem jut eszembe. Állami gazdaság meg temető is a falu szélén szokott lenni. Tiszta szerencse, hogy minden településnek egészen körben széle van.

- Álljon meg, kiszállok és megérdeklődöm!

- Még elképzelni is borzasztó, hogy engedem kiszállni mellőlem.

- Egyedül is ez lenne a megoldásom.

- De nincs egyedül, és nem hagyom, hogy ilyen romantikus, néptelen utcákon a jó szerencsére bízzam magát. Úgy tűnik, talán szerencsénk lesz. Közeledik szemben egy gumicsizmás, pufajkás (úr). Hogy szólítsam meg? Adjam meg neki a tiszteletet és bátyámozzam; vagy tekintsünk el az öltözékétől és uramnak tituláljam?

Úgy tűnik, nehéz megoldandó feladatot kapott a doktornő, mert nem kapkodta el a választ. Közben a paraszt a kocsihoz ért.

- Elnézését kérem! Hol találjuk meg a Hűtő utcát?

Teljesen indokolt volt, hogy elnézését kértem, mert miközben az illető tanakodik magában, közben mellette elnézve a túloldalon olvasom, hogy Hűtő utca. Mielőtt dülőre jutott volna a paraszt a kérdéssel, megköszöntem neki a ki nem mondott választ, és gázt adtam. Szerintem azóta is ott áll, talán megkövülten, és azon gondolkodik, mit akarhatott tőle ez a marha?

Mivel egyirányú utca, és persze felénk egyirányú, ezért a következő utcán mentünk be. Egy balos kettős kanyar után fékezek a rom előtt. Kérdőn nézek Adriennre.

- Azért kiszállunk?

- Ha már volt kedves elhozni, dolgunk végezetlen nem fordulhatunk vissza.

Mindketten kiszálltunk, elindultunk a gaz felé. A szomszédban valami nagy ipari akármí van. Rövid utca. Gondolom, négy házzal, mert ez az utca vége. Sehol egy lélek. A rom nincs bekerítve. Itt a középkorban lakhattak. A két ablak zárva, rajtuk cafatokban lóg a szúnyogháló. A természet körbekerítette. Burjánzik az embermagasságú gaz. Egy pillanatra megállunk egymás mellett. Adrika bizonytalanul, de azt mondja, nézzük meg közelebbről!

Hogy a parlagfű simogassa a bugyidat! - mondom magamban. De ő elindult a ház felé, maga előtt húzza szét a gazokat. Ha belevágtam, nem hagyom cserben. Amennyire lehet, ketten körbejárjuk. Én elől, mint az úr első teremtménye. Ő meg tipeg mögöttem. Omladozó falak, pókhálós ablakok, valaha szúnyoghálósak, A ház mögött meg egy hagyományos pottyantós. Ezek szerint itt még víz sincs. Miért is lenne? Úgysem használná senki. Miután viszonylag éppen körbejártuk az objektumot, kifelé nem mertem mutatni, de rázott a röhögés. Ha én ezt a csendéletet nem örökíthetem meg, belehalok. Diszkrétan megkértem Adrikát, várjon, amíg visszamegyek a kocsihoz. Gondolom, először nem tudta, mi a tervem. Aztán észrevette kezemben a fényképezőgépet. Próbáltam úgy beállítani a személyét, hogy a gatzól teljes öltözetében látható legyen a képen, de közben a házat is lehessen látni. Na, és nem utolsósorban itt a világ végén a rom előtt a Mercedest. Baromi jól harmonizált Adrika előkelősége a parlagfűben, meg a rommal szemben a Mercedes. Párat exponáltam, aztán odamentem hozzá.

- Mi a döntése? Gyönyörködünk még, vagy fájdalmas búcsút veszünk a tájtól?

- Maga szerint egy kispénzű könyvelőnek sem érdemes megvennie?

Nem tudom, honnan szedtem a bátorságot. Megfogtam a kezét, úgy kísértem vissza az autóhoz, szó nélkül. Mielőtt beült, körbevizslattam. Még a hajából is vettem ki cigánybúzá. Valamint átéltem életem legnagyobb kísértését. Szerintem a bugyija is tele lett gazzal. Az nem létezik, hogy a gazok ne bújtak volna a szoknyája alá. Azok a mocskos szemét gazok, hogy rohadjanak meg! De szerettem volna gaz lenni. Beültünk a kocsihoz, és amilyen gyorsan csak lehetett, elhagytam a környéket.

- Hölgyem, parancsoljon velem! Hova lesz a következő fuvar?

- Maga szerint jobb, ha lebeszéltem a kolleginát vásárlási szándékáról?

- Ne haragudjon, azt hittem, nélkülem is döntésre jutott, Adrika kedves.

- Rendben, akkor holnap tájékoztatom a tapasztalatainkról. Egyébként ha kitesz a Bimbó utcánál, hálás leszek érte, hiszen nagyon nagy segítségemre volt. Félttem ettől a kiruccanástól egyedül.

Elképzeltem estefelé őt az isten háta mögött. Megremegett kezemben a kormány, de szerencsémre nem volt szembeforgalom.

- Látja, csak beleképzeltem magát a szituációba, és ezt a reflexet váltotta ki belőlem.

- Gondolom, boldog lett volna a családjá.

- Adrika, az én családom hagyján, de mit szólt volna a maga férje és a csemetéi?

- Nem is tudom. Kénytelenek lettek volna hozzászokni a hiányomhoz.

- Megkérdezhetem, mi az esti programja? Látja, milyen buta vagyok? Egyértelmű. Várja otthon a család.

- Ma már semmi dolgom, tudomásom szerint. Ami pedig a családomat illeti, nem befolyásolják az estémet.
 - Kvittek vagyunk. Ezt én is elmondhatom magamról. Ne vegye tolakodásnak, de boldoggá tenne, ha megajándékozna egy félórás séta lehetőségével a Margit-szigeten.
 - Amennyiben a számlám „követel” részét ezzel kiegyenlítettnek tekinthetem, benne vagyok a sétában. A „tartozik” részt sajnos ismerem. Nagy kő esett le a szívemről, hogy segítségemre volt.
 - Nem mondom, hogy boldogít a találása, de még ezt is vállalom. Rendben, üzleti alapon tölt velem el bizonyos időt a romantikus környezetben.
 - Fél órát említett, az nem bizonyos idő, hanem konkrét meghatározás.
 - Ne legyen kicsinyes!
 - Szó nincs róla. De azt valóban nem szeretném, hogy véletlenül megfélekedjünk az idő múlásáról, és az én számlámat terhelje. Tartozni nem szeretek senkinek.
- Ha lemeszelne a szerv, bizony nem tudnék magyarázatot adni, hova rohanok ilyen sebességgel. Magamban azonban tudom, momentán a Margit-sziget a világ közepe, ahova percek múlva megérkeztünk. Leparkoltam a bejárónál.

Margit-sziget

Az alkalom kínálta magát. Megfogtam a kezét, úgy mentünk be a szigetre. Gyűrűi vannak, de karikagyűrűt nem látok a kezén.

- Ma különleges nap lehet, mert bár jó idő van, mégis alig vannak a szigeten.

- Én egyáltalán nem bánom. Nem különösebben rajongok a tömegért.

A Duna-parton megláttam egy három oldalról zárt padot. A köré nőtt növények még tetőt is képeztek fölötte. Igaz, éppen ezért kicsit le kellett hajolni, hogy az ember a padhoz érjen. Tartottam attól, a frizurája miatt nem lesz hajlandó leülni.

- Adrika kedves, szeretném, ha itt leülnénk.

- Milyen érdekes, amikor megláttam ezt a padot, én is erre gondoltam. Indítványozni azonban nem akartam, hiszen maga más programot szánt erre a fél órára.

- Ha egy ilyen csinos nőről van szó, képes vagyok érte revideálni az elképzelésemet.

- Csak nem?! Besorol a csinos nők táborába, miközben azzal hitegetett eddig, én vagyok a felülmúlhatatlan.

Kezet csókoltam neki. Kár, hogy a következő pillanatot csupán a memóriámban örökíthettem meg, amikor egymás mellett bújunk be a padhoz, hogy leüljünk. Természetesen szorosan mellette foglaltam helyet. Tudtam, soha vissza nem térő alkalom. Aligha ellenkezik.

- Biztos vagyok benne, valahonnan fentről irányították így a napunkat, hogy mintegy véletlenül találkozzunk, pont aznap, amikor a repülőn kéne ülnünk New York felé.

- Ezek szerint vannak még csodák.

Megfogtam ismét a kezét. Elkezdtem játszani az ujjjaival. Addig ismeretlen melegség öntötte el a szívemet. Immár nem húzta el a kezét, mint a második találkozásunk alkalmával a térkép felett.

- Adrika, maga mellett még hallgatni is felemelő érzés.

- Tehát amit az előbb mondott, véletlen nyelvbotlás volt? Nem degradálódtam le a tucatba?

- Ne legyen gonosz velem! Pontosan tudja, hiszen mondtam már, a hatása alatt vagyok. Nem csoda, ha néha botladozik a nyelvem, és pontatlanul fejezem ki magamat.

- Igyekszem hozzászokni majd.

Magamban többször megismételtem a hallott mondatot. Bizonyossá vált, nem kell kishitűnek lennem. Ez a tünemény a jövőben is számol a személyemmel.

Kezet csókoltam neki, majd szorosan magamhoz öleltem. Azt hittem, nem fog visszacsókolni. Kishitű voltam. Forró volt az érzéki szája, a világon a legédesebb. Ez a csók kellett ahhoz, hogy a hitem tudattá váljon. Szeretem, mindennél és mindenkinél jobban szeretem. Nem húzódott el tőlem, így azután sokáig érezhettem a száját, majd egyik kezemmel megfogtam az ölében pihenő kezét.

- Csípjél meg, komolyan kérem! Érezem a fájdalmat, mert nem hiszem el, hogy ez velem történik.

- Akkor lennék gonosz, ha tudatosan fájdalmat okoznék neked.

- Drága kis tündér! Boldogságomban repülni szeretnék.

- Nem bánom, de csak akkor, ha veled repülhetek. Nem szeretném, hogy egyedül hagyjál ezen a romantikus helyen, itt a Duna-parton.

- Még belegendolnom is fájdalom. Tudnod kell, a csókod által tudatosult bennem, amit irántad érzek, az a szeretet, de eddig ismeretlen érzés volt számomra. Első perctől kezdve, hogy megláttalak, minden gondolatomban benne vagy, de nem tudtam megfogalmazni az érzéseimet. Semmit nem tudok rólad, de tudom, nincs az a bizonyosság, ami kioltaná bennem az irántad érzett szerelmet.

Vallomásom elnyerte jutalmát. Ő kezdeményezte a csókot. Hiszem, abban a hosszú csókban számára is megszűnt a külvilág. Egymásból lélegeztünk, mert különben megfulladtunk volna. Nem tudom, a végén ő tolt el magától, vagy az én ölelésem lazult, de tény, mindkettőnknek szüksége volt a regenerálódásra.

- Nem fázol, édes?

- Szerinted?

- Csak azért kérdeztem, mert feltámadt a szél.

- Az a dolga, de ha nem mondod, észre sem veszem. Valószínű, ezt is fentről akarták így, hogy most levezetésként beszéljünk. Amikor leültünk ide, és én lettem volna a férfi, hasonló vallomást hallhattál volna, mint amit te fogalmaztál meg. Erre mondják, meglátni és megszeretni elsősre egymást.

- Félve kérdezem, mit fog szólni a férjed, hogy egy idegen férfivel randevúztál?

- Buta vagy. Gonosz voltam, mert túljátszottam a dolgot. Nincsen férjem, soha nem is volt. Tudod, ha az első napon kiderül, hiteltelenné vált volna az udvarlásod. Esélytelenül tetted a férjes asszonynak a szépet, és ezt soha, de soha nem fogom elfelejteni. Tudom, te is független vagy. Ne haragudj rám!

- Most sem akarsz megcsípni, anyuvalka?

- Nem. De én, a nő, arra kérlek, ölelj szorosan magadhoz, hogy érezzem a szíved dobogását, ami értem is dobog!

- Csak értem dobog.

Öleltük egymást, mert ennél a vad csókolózásnál, már neki sem volt ölében a keze. Nem tudom, meddig tartott, csak azt, hogy amikor megszólalt retiküljében a mobilja, sötét este volt.

- Szia, anyucikám!

- ...

- Bocsáss meg nekem, valóban megfélekeztem arról, hogy felhívjalak.

- ...

- A Margit-szigeten.

- ...

- Nem tudom. Mindenesetre feküdjél le nyugodtan!

- ...

- Előttem a Duna. Bár itt közvetlenül sötét van, de a pesti fények biztosítanak némi világosságot.

- ...

- Azt súgta - sejtet, hogy ki - a fülembe, ha nagyon aggódsz, hazavisz.

- ...

- Igen, anyukám, egy luxus Mercedessel.

- ...

- Puszillak, szia édes!

- Aranyos anyukád lehet.

- Ő nem csak az anyukám, hanem a barátnőm is.

Egyik karommal megint magamhoz húztam, de csak annyira, hogy a másik kezemmel ismerkedhessek a sötétben a testével. Ruhán keresztül éreztem, milyen rugalmas cicijeit vannak. Amikor a szoknyája alá nyúltam, bár résnyire szétnyitotta a combjait, de amikor a bugyijához értem, megfogta a karomat.

- Bocsáss meg, nem kell félned!

- Azt hiszem, momentán a félelem van legtávolabb tőlem.

- Soha nem fogom ezt a május 20-át elfelejteni.

Azért sikerült megsimiznem bugyinján keresztül. Aztán mindkét karommal ismét magamhoz öleltem. Adta a száját a kis édes.

- Részegítő vagy. Félek, nem tudok innen a padról felállni. Adrikám, hihetek abban, hogy mindez velem történik? Ugye lesz folytatás?

- Azért, mert én is szerelmet vallottam neked, továbbra is te vagy a férfi.

- Gyere édes, hazaviszlek. Félek a pillanattól, amikor el kell válnom tőled.

- Ha te félsz, mit szólnak én?

Igencsak későre járt az idő, amikor elindultunk. Romantikus volt úgy sétálni vele a parkolóig, hogy öleltem a derekát. Néha a nyakába pusztam, néha a kezét csókoltam meg. Amúgy pedig többet hallgattunk, mint beszélünk. A házuk előtt előbb megcsókolt, csak utána szállt ki a kocsiból. Állt a kapuban, amíg ki nem kanyarodtam az utcából.

Mircike

- Csókolom a kezét, Juditka. Lenne kedves átadni a telefont a Mircinek?
- Üdvözlöm, Győző, de kérem, ne tartsa fel hosszú időre a munkatársaimat!
- Nem tudtam, hogy saját házirendjük van.
- Itt a Mirci, adom.
- Ne legyen mindig morcos, mert árt a szépségének, Juditka!
- Szia, Győző, már átvettem a kagylót.
- Puszillak, kislány. Lenne egy kis korrektori munka.
- Rendicsek, felmegyek érte.

Azt hiszem, ha a nők analizálásából disszertációt kéne írnom, ők ketten lennének az alanyaim. Az én életem bearanyozója, a kiegyensúlyozott, mindig komoly Adrikám, és ez a kislány. Mindkettő külsőleg vonzó teremtés. Szívesen megdöngönyözném őket. Mircikénél ennyivel megelégednék. Míg az istennőm... na, ő más kategória. Itt a június vége és az ominózus Margit-szigeti finomságoktól tovább nem jutottunk. Hallom, hogy a folyosón kopog Mircike cipője. Bár nem ismerem a járását, de ide ritkán téved látogató.

- Gyere, foglalj helyet, kislány!
- Szia, Győző! Nagyon nem ülhetek le, mert a banya képes utánam jönni.
- Ennyire nem szeretitek egymást Judittal?
- Féltékeny rám. Nem tudja megemészteni, hogy fiatal vagyok, előttem a jövő, ő meg hervadozik a magányában. Lassan kezemben lesz a diplomám, nekem, a sokadik senkinek.
- Mircikém, ezt a rahedli anyagot kéne átnézned. Mind angol, de mielőtt kiküldöm a Szigetországba, alaposan át kell tanulmányozni, nehogy hibás szöveg legyen benne. És ugyebár, rajtam kívül, te vagy a másik, aki jól beszél angolul.
- Rendszerben, mennyi időt adsz rá?
- Egy hétnél többet sajnos nem.
- Meglesz.

Beszéltem - közben az éhes disznó legeltette a szemeit. Azon a széken ült, amin Adrikám szokott ülni. Mircike a mindig hófehér köpenyében. Jelzem, egyedül ő hord köpenyt a cégnél, és mindig fehérret. Jó teste van, de főleg a hatalmas mellei és hátsófele. Nem bánnam, ha most felajánlaná magát. Felfektetném az asztalra, és alaposan megdöngöztetném az altestét. Nem csúnya lány, de főleg az alakja, ami bejön nekem. Érdekes, míg Adrikám illatfelhőben van állandóan, Mircikén a tisztaság illata érződik. Mosószer, szappan, esetleg tusfürdő, ezt nem tudom. Szegény kislány, neki drága parfümökre nem telik.

- Jól tudom, külker főiskolára jársz?
- Ősszel megkezdem az utolsó évet, bár van restanciám polgazból, de erre nem térnék ki. Az is lehet, segítségemre tudsz majd lenni, csak most sietnem kell.
- Nem látszik meg rajtad, hogy utolsó éves leszel, én húsznak sem saccolnálak.
- 22 vagyok.

- Mircike, te öreg csaj. Segítsem az irodádba lecipelni ezt a paksamétát?

- Köszí, megbirkózom vele egyedül.

Felállt a székről, akkora lendülettel, hogy testközelbe került hozzám. Én pedig éltem a felkínált lehetőséggel. Megmarkoltam a tejsárdákat.

- Na-na, ne nyúka-piszka, Győzőke!

Abban a pillanatban megszólalt a mobilom. Míg az egyik kezemmel felvettem az asztalról, a másikkal akkor engedtem el, amikor eltolta magáról a kezemet.

- Szia, Adrikám édes!

- Szia, Győzőke! Mintha nem lennél feldobódva a hívásomtól.

- Szó nincs erről. Mircike, amiben megegyeztünk, várom a visszajelzésedet, szia kislány!

Mirci angolosan távozott, még köszönni is elfelejtett.

- Megzavartalak benneteket?

- Ne beszéljél, édes, butaságokat!

- Amikor felvetted a telefont, remegett a hangod. „Mircike, amiben megegyeztünk...” Mesélj, ki ez a csaj!

- Könyvelő. Időközönként besegít nekem az angol fordításokba, mivel felsőfokúja van belőle. Adrikám, arról volt szó, a Pest megyei önkormányzatban leszel.

- Egyelőre én kérdezek: az istennő kategóriádba tartozik, vagy a csinosok közé?

- Istennő csak egy van, ez a csilingelő hangú virágszál.

- Na bumm, akkor csinos. Van sráca vagy férje?

- Nem tudom, de ha fontos, megkérdezem tőle.

- Azt próbáld meg, Édelkraut! Milyen színű haja van?

- Szőke, mint az én tündérmé.

- Még jó, hogy tudom, imádod a szőkétet.

- Egy szőkét imádok, az te vagy.

- Egyébként az önkormányzatban vagyok, csak most éppen pauza van. Képzeld el, a jövő héten a főnökömmel Debrecenbe kell utaznom négy napra!

- Nem engedlek.

- Rendben, közlöm veled a döntésedet.

- Adrikám, én abba belehalok, ha olyan távol leszel tőlem.

- Ugyan már! Majd pótol a Móricka.

- Mircike, ha szabad kérnem! Móricka, az fiú.

- Neked pedig lány kell, ugye?

- Édes, ha valaki tudja rólam, az te vagy. Igen, nekem immár másfél hónapja lány kell, de főleg egy hónapja, amikor először tapasztalhattam, a szoknyád alatt egészen más vagy, mint én.

- Remek, a csaj hallótávolságban van, te meg intim témát pengetsz. Isten veled, Győzőke. Jó szórakozást a Marcival!

- Puszikállak, drágám.

Nem kívánom vissza azt az időszakot, amikor minden igyekezetemmel próbáltam meghódítani őt. A Margit-szigeten úgy éreztem, enyém a világ. Valójában a szíve az enyém lett, de a többi alkatrész még várat magára. Pedig naponta álmodom a csereberéről. Az nem lehet, hogy örökre a mosdó legyen a társam. Esküszöm, soha nem tudnék lemondani róla, de hát az ő számlájára írom, ami itt az imént történt Mircikével. Képtelen voltam ellenállni neki. Utálom magamat, mert egy pillanatig nem a fejemmel gondolkodtam. Adrikám, csillagom, érezned kéne, hogy testileg is megveszek utánad. Ráadásul az egy hónap alatt legalább négyszer bizonyította, milyen féltékeny tud lenni. Múltkor a Budaörsi úton előztünk egy száz éves tragacsot, benne egy nő ült. Láttam, nem világít az egyik első lámpája. Előzés közben mutogattam neki. Két perc múlva muszáj volt megállnom, mert az én szerelmem az istennek sem hitte el, nem egy régi barátnőmet előztem meg. Álltunk az út szélén és nyugtatgattam, higgye el, félreértette a szituációt. Nem baj, legyen féltékeny, még azt is megengedem, hogy naponta porolja ki a nadrágomat, csak legyen végre az enyém és örökre.

*

Pontosan egy hét múlva csengett a házi telefonom:

- Tessék, Édelkraut!

- Dr. Reiner Judit. Üdv Győző!

- Kézcsókom Juditka. Mondja, hogy tudja felhúzni a harisnyáját vagy a cipőjét, ha nem tud lehajolni?

- Nem tartozik magára.

- Igaza van, de aggódom az ilyen rendes kolléganők lelkiállapotáért. Valamikor karót nyelt, és nem tud szabadulni tőle.

- Szórakozzon mással! Csak azt akartam közölni, elindult magához a kis nyafka kedvenckéje. Gondolom, elbőgi búját-bánatát. Viszi a munkát, amivel megbízta. Viszhall!

Éppen szétbontotta a vonalat, amikor Mircike kopogott. Letette az asztalra a cuccot, és anélkül, hogy kínáltam volna helyet, leült a zöld székre. Nagyon sírt. Adrikámat párszor sikerült az egy hónap alatt megvigasztalnom, de hát Mircikét mégsem ölelgethetem, puszilgathatom. Vártam, míg megnyugszik. Akkor közölte, nem tudja, hogyan, de leégette a mikrosütőt, ami a Reiner irodájában van. Ő főzött teát benne, amikor megadta magát. Az aranyos Juditka pedig ragaszkodik hozzá, másnapra prezentáljon egy új mikrót, vagy az újnak az árát. Neki pedig még ebédre sincs pénze. Mivel konkrét összegről volt szó, kimentem az utcára megfejni a bankautomatát, majd pénzzel a kezemben berobogtam a satrafához, és odavágtam az asztalára. Közöltem vele, ha még egyszer piszkálja azt a kislányt, fegyelmet indítatok ellene. Mircike eskü alatt fogadkozott, két hét múlva visszaadja a kölcsönt. Miután lebonyolítottam Judittal a tranzakciót, az irodámból hívtam a csillagomat. Mindenről beszámoltam neki, de a Mircike téma cseppet sem nyugtatta meg. Jött a számárságokkal, biztos a testével fog fizetni, meg ilyesmi. Este elvittem étterembe. Bezzeg azért nem haragudott.

Polgaz jegyzet

Adrikám-Adrikám, kicsi életem. Azt hiszem, a vasárnapot utálom a legjobban. Majdnem minden nap találkozunk, ha nem is hosszú időre, de a vasárnap délután, az nagyon durva. 14 órára szoktam érte menni. Ha jó idő van, sétálunk egy nagyot valamelyik hegyen, vagy kedvenc Margit-szigetünkön. Az a baj, ilyenkor nyáron mindenhol tömeg van vasárnap. Alig adódik alkalom, hogy pusztit lopjak tőle. Ölelgetésről pedig szó nem lehet. Ráadásul ragaszkodik hozzá, hogy legkésőbb 17 órára vigyem haza. Neki szüksége van a vasárnap estére, azért, hogy felkészüljön a következő hétre. Lehetnék én is féltékeny, mint ő, de az igazság, meg vagyok babonázva. Másfél hónap után is alig tudok valamit róla. Ezt nem is értem, hiszen sokat beszélgetünk, de minden másról. Miért kell neki minden vasárnap egy teljes este? Ráadásul most még gyanúba is keverte magát, mert húsz óra után bedobtam a szunyát, és a telefonhívására ébredtem.

- Tessék!

- Szia, Győzőkém! Aludtál?

- Édes, amióta ismerlek, rájöttem, hasznos az alvás. Akkor ugyanis nem gondolkodom.

- Haragszol rám valamiért?

- Nem merek haragudni, mert akkor büntibe kerülök, és képes vagy órákra elzárkózni tőlem.

- Ne butáskodj!

- Tudod jól, nem szeretem a vasárnap estéket. Hazajövök, aztán járathatom az agyamat, miért kell neked ennyi idő a hétfői felkészüléshez?

- Nem a hétfőre, hanem egész hétre. Tudod, mennyit kell olvasnom? Jogász vagyok egy kereskedelmi vállalatnál, ahol rengeteg a peres ügyem. De az is igaz, szépítkezésre is kell sok idő.

- Angyalkám, te mindig szép vagy.

- Na, mindegy, ezen nem fogunk vitatkozni. Felhívott a vezérigazgatóm, Richárd, és bejelentette, reggel hatkor jön értem. Megyünk Debrecenbe négy napra, ahogy azt múltkor említettem neked.

- Nem akarom. Ne menjél el, mert sírni fogok utánad!

- Győzőkém, kisfiam! Anyucinak mennie kell, mert csak akkor tudom megvenni a biciklit, amire tavaly óta vágysz.

- Anyuci?! Én rád vágyom, de nagyon. Úristen, Adrikám, te játszani is tudsz?

- Ne felejtse el, nem csak te szeretsz engem, hanem én is téged. Édesem, nekem is rossz lesz, de ki kell bírunk ezt a négy napot. Hidd el, minden szabadidőmben gondolatban veled leszek.

- Nem csapsz be, anyuci?

- Nem csaplak, édeském. Mit hozzon neked Anyuci onnan a cívis városból?

- Nem tudom, de apukát semmiképpen sem.

- Nyugodj bele, Richárd bácsi nem engedné azt meg anyukádnak. Elbúcsúzom tőled, kicsi fiam, mert mindjárt lemerül a telefonom. Puszi-puszi, édeském.

- Jó, de szeretsz még?

- Csak téged szeretlek, gyermekem, meg a mamát.
- Nem akarok a fiad lenni. Kérem azt az édes szádat!
- Rohanok hozzád, amint tudok, és kárpótollak mindenért.
- Adrikám, ha ebben biztos lehetnék, füttyörészve vészelném át az előttem lévő gyásznapokat. Szia, kicsi virágszálam.
- Szia, Győzőkém!

Reggel olyan ideges voltam, hogy nem mertem autóval menni dolgozni. Adrika többször említette a vezérigazgatóját, aki állítólag a család barátja, de bővebben nem magyarázta meg a státuszát. Most, hogy vele elment négy napra, magamba szuggeráltam, azért a család barátja, mert neki a megunt szerelme, és azóta, mint jó barát funkcionál. Nem volt tudatos, amikor a piros telefonhoz nyúltam.

- Titkárság!
- Szia, Erzsi! Kérem szépen a Józsit!
- Győző, nekünk ő vezérigazgató úr, nem Józsi.
- Kérem a vezérigazgató urat, mert sürgősen kell vele értekezniem!
- Szia, Győzőkém!
- Főnök, ne haragudj! Felrobbanok az idegességtől, és tudom, te tudsz némi magyarázatot adni. Ki ez a Dr. Kozma Richárd?
- Még ma felmegyek hozzád, elbeszélgetünk róla.
- Megismétlem, felrobbanok az idegességtől. Mától négy napra elment vele Adrika, nem tudom hova.
- Jól van, azt hittem, nem komoly az idegességed. Dr. Kozma Richárd a szerelmed édesapjának volt a legjobb barátja. Jelzem, nem csak neki, hanem általa az egész családjuknak. Amikor a szerelmed elvégezte az egyetemet, ő vette a szárnyai alá, így került a Barimpexhez jogásznak. Megjegyzem, Richárd is jogász, aki nekem a barátom. Nyugodj bele, rá nem kell féltékenynek lenned. Megígérte anno a családnak, a szerelmedre odafigyel. Talán nem is tudsz róla, de pontos képe van a fizimiskádról, ám azt nem tudom, milyen módon gyűjtötte be rólad az információkat. Tény, zöld utat kaptál. Magyarul, megfelelsz az elvárásainak. Ennyit tudtam mondani. Még egyszer: ne idegeskedjél emiatt. Egyébként pedig megértelek.
- Köszönöm, Józsikám, ne haragudj, de padlón voltam, most már könnyebb lesz elviselnem nélküle ezeket a napokat.
- Viszont én, mint a te barátod, figyelmeztetlek, becsüld meg azt a hölgyet. Nem ismerem őt, csak Richárdtól hallottam róla. Fel a fejjel, cimbora. Szevasz!
- Köszönöm barátom, szia!

A hétfő és a kedd is úgy telt el, hogy nem hívott. Elbizonytalanodtam, mert mintha vasárnap este mondta volna, ne várjak hívást tőle. A mobilját pedig hiába hívtam, mindig ki volt kapcsolva.

- Tessék, Édelkraut!
- Szia, Győző, Mirci vagyok.
- Mircike, milyen nap van ma?

- Nem tudom, ott fenn milyen, de itt lenn tűző a napsütés szerdán. Ég a képesfelem, mert megint kérni szeretnék tőled. Egyébként holnap megkapod a piszkos adósságomat. Nincs neked valahol elfekvőben egy régi polgaz jegyzeted?

- Miért, Mircike? Csak nem megint rendszerváltás történt, amióta nincs időm a politikát figyelemmel kísérni?

- Nem hiszem, hogy erről lenne szó, csak az egyik tanszékvezetőnk fejébe vette, összehasonlítást végeztet velünk a mostani kapitalista gazdasági rendszer és a régi terveződés között.

- Nyáron?

- Dehogyan nyáron! Majd ősszel, csak most jutott eszembe a jegyzet.

- Értem már. Valószínű, valahol kallódik még ilyen számfüles jegyzetem. Majd megnézem.

- Nem néznéd meg még ma?

- Délután hazamegyek, és körbevizslatom a kérését.

- Elmennék érte, vagy találkozhatnánk valahol, mert ha sikerül, holnap reggel beszkennezném párunknak.

- Gondolom, hat órára prezentálni tudom.

- Hatra hová menjek?

- Mircikém, van mobiltelefonod?

- Mobiltelefonom és kocsim nincsen.

- Így csak arról lehet szó, hogy elbuszozol a Frangepán utcába.

- De ugye az se baj, ha gyalog megyek? Merthogy éppen az Árpád hídnál lesz dolgom előtte.

- Egye fene, kivételesen nem bánom.

- Rendben, akkor megbeszéltük, hatra ott vagyok. Elköszönök, mert hallom, csoszog a szipirtó.

*

A franc egye meg ezeket a magas szekrényeket! Illetve nem is a szekrényt, hanem azt a hülyét, aki felstócolta a dobozokat a tetejére. Én barom, szépen odasimultam a vitrinhez, és felnyúltam a szekrény tetejére. Az fel sem vetődött bennem, hogy valamire felálljak. Elvégre egész jól elértem az alsó dobozt. Igazán apróság, amikor leemeltem, a tetejéről a következő a fejemre esett, míg a fölötte lévő jól hátba vágott, és elterült a parkettán. Fáj az ütés, de a fene se törődik vele. Leültem a földre, és buzgón válogattam. Úristen! Fél óra múlva itt van Mirci! Vagy mégsem? Jézusom! Csengettek! Az órák szerint háromnegyed hat lesz négy perc múlva. Muszáj kinyitnom.

- Szia, Győző.

- Szia, Mircike. Az az igazság, még nem találtam meg.

- Nem baj, ha megengeded ringbe szálllok.

- Mircike, te nagyon csinos vagy.

- Igen, mert a munkából hazarohantam átöltözni. Jelöld ki a terepet, és segítek. Mára már semmi programom nincsen.

Úgy gondoltam, meghagyom számára a szekrény alját, én pedig felmászok egy székre, esetleg odaviszem az asztalt a szekrényhez, ott fenn fogok keresgélni. Ebben maradtunk. Mircike leguggolt a szekrény elé, és módszeresen nézte át az egyetemi jegyzeteimet. Én felmásztam az asztalra, és a szekrény tetejére könyökölve rámolgattam a dobozokat.

- Mircike, vigyázz a hajadra, mert itt fenn kaotikus állapotok uralkodnak. Nem lenne jó, ha beszennyeződne a frizurád!

- Ne izgulj! Este a sötétben hazafelé úgysem látják.

Lenézek, hát látom, a kolléganő ül a szekrény előtt a szőnyegen, kinyújtott lábakkal, ölében a gyerekkori egyfülü mackóm. Érdemes lett volna lefényképezni.

- Vigyázz rá, Mircike, mert az én gyerekkori hálótársamat dédelgeted!

Reménytelennek látszott a szekrény tetején megtalálni a jegyzetet. Lejöttem az asztalról pihenni, na meg lemosni a szennyeződést magamról.

- Mircike, most baromi udvariatlan leszek. Annyi port nyeltem, kénytelen vagyok egy kis Unicummal leöblíteni a torkomat. Társulsz mellém?

- Soha nem ittam még Unicumot, de nem bánom, legfeljebb itt fogok elhalálozni nálad.

Gyors tisztálkodás után poharakat vettem elő a vitrinből, na meg egy üveget. Töltöttem mindkettőnknek.

- Egészségedre! - nyújtottam felé az egyik poharat.

Ő még mindig ölében a mackóval ült a szőnyegen. Azt nem lehet mondani, hogy nagyon megbecsülné a ruháit. Aranyos nyári ruhába van felöltözve. Eddig még nem láttam köpeny nélkül. Csalóka lehetett neki az édeskés Unicum, mert egyből megitta. Valószínű az ital hatásának köszönhettem fokozódó érdeklődésemet a combjai iránt. Annyira felhúzódott a ruhája, milliméterek kérdése lehetett, hogy nem láttam meg a bugyiját.

- A szekrény tetején nem találtad?

- Van egy kupac, amit nem néztem át.

- Cseréljünk! Melegem lett az italtól. Felmászok az asztalra, te pedig folytassad itt a keresgélést!

Nem várta meg a válaszomat. Bátorítóan hatott rá is az ital, mert egy lépés a székre, másik az asztalra, mintha lépcsőfokokon közlekedett volna. Bizony isten, megőrülök! Hónapok óta nem voltam nővel. Ráadásul, ahogy fellibbent a székről az asztalra, láttam a fehér bugyiját. Úgy ver a szívem, mint a légkalapács. Nem szeretném, ha észrevenné. Magánügy a nőhiányom. Múltkor elmesélte, gyűrűs menyasszony, de pillanatnyilag a vőlegénye Londonban tartózkodik. Ott dolgozik ugyanis, mivel angol származású. Fejembe szállt ez a kis Unicum. Mit nem adnék, ha felkínálná magát. Itt van szemem előtt a rugalmas fenéke. Nem beszélve a hatalmas kebleiről. Volt szerencsém a múltkor érezni, milyen kemények. Át kéne mennem a másik szobába, terelni a gondolataimat.

- Na, mit találtam?

- Csak nem a jegyzetet?

- De, egészen pontosan azt.

Kivettem a kezéből a könyvet. Letettem egy üres székre.

- Már csak az a gondom, hogyan menjek le innen. Feljönni egyszerű volt, de lefelé nem lépcsőzhetek. Ráadásul érzem az Unicum hatását.

- Mircike, két választásod van: vagy lemászol, mint ahogy a gyerekek szoktak, vagy leveszek.

Átvillant az agyamon, nekem mindkettő megfelelné. Nem tudom, mit gondolt a fejében, de felém nyújtotta mindkét kezét. Egy életem, egy halálom, odaléptem az asztalhoz, és magamhoz öleltem. Tudtam, innen nincs pardon. A kis menyasszony perceként belül az enyém lesz. Leemeltem az asztalról, magam mellé, a szőnyegre. Képtelen voltam elengedni a derekát. Számomra ideiglenesen megszűnt a külvilág. Csupán a cél lebegett előttem. Szoroson öleltem, majd szájon csókoltam. Visszacsókkolt. Bal kezem felfedező útra indult a testén. Mindketten kimelegedtünk. Benyúltam felülről a ruhájába. Volt rajta melltartó, bár fölöslegesen. Megérezhette a köztünk keményen merevedő szerszámomat. A szájáról egy pillanatra sem vettem le a számam. Nyelveink vad kergetőzésbe kezdtek. Kár, hogy a ruhája nem gombos, mert akkor végiggomboltam volna. Jobb karommal is elengedtem a derekát, csupán azért, hogy felfedezőútra induljon a combjai közé. Mivel immár egyik karommal sem öleltem, elhúzódtatott volna tőlem, de nem tette. Elkezdtem vetkőztetni. Lehúztam a ruháját a fején keresztül. Pedig ebben segítenie kellett, hiszen a karjával ki kellett bújni belőle. Ott állt előttem melltartóban és bugyiban. Mindkettő fehér, virágos hímzés van rajtuk. Térdéig letoltam a bugyiját, de hogy teljesen megszabadítsam tőle, le kellett fektetnem a heverőre. Félénken súgta:

- Ne haragudj, még szűz vagyok!

- Te ne haragudjál rám! Képtelen vagyok uralkodni a vágyaimon, de vigyázni fogok rád.

Remegő kézzel szabadítottam meg altestemet a nadrágjaimtól. Mellé feküdtem, hogy simogathassam a punciját.

- Szeretném szabadon látni a cicijeidet!

Látszott rajta, nem tudja kezelni ezt a számára ismeretlen szituációt. Igyekezett a hátán kikapcsolni a melltartót, de ez már csak azért is nehezen ment, mivel nem ült fel, csak feltámaszkodott. Mikor az egyik bimbóját a számba vettem, alul megindult a nedvképződés. Ezek szerint nem csak adja a testét, de kívánja is. Lassan fordultam a hasára, és helyeztem a hüvelyébe a farkamat. Nagyon óvatos voltam, mégis felsikoltott. Rátapadtam a számmal a szájára. Megint visszacsókolt. Akkor nincs nagy baj. Felső testemmel felemelkedtem róla, ha akar, tudjon ő is mozogni alattam. Minden mozdulatomat kontrolláltam, közben tereltem a gondolataimat, mert az mégsem járja, hogy bedugom és nyomban elélvezek. Átölelte a nyakamat, hogy ő kezdeményezze a csókot. Ettől kész voltam. Elindult a láva. Orgazmusa aligha lehetett a fájdalom közepette, de biztos élvezte a melegséget, ami előntötte, mert olyan hangokat adott ki a torkán. Megvártam, amíg kicsúszik belőle, aztán mellé feküdtem.

- Mircike édes, tudnod kell, többszörösen szégyenlem magamat.

- Ha meghallgatod a vallomásomat, hiszem, feleződik a szégyened. De ahhoz erőt kell gyűjtenem. Kérlek, ölelj magadhoz, mert soha többé nem érezhetem az öleléseidet!

- Mircike, úgy mesélj, hogy tudatában vagy, egyikünk sem független!

- Ne félj, a kettőnk titka marad örökre! Négy éve ismerjük egymást. Első perctől kezdve rokonszenveztem veled, és elég hamar barátomként tartottalak számon. Tudom, pontosan tudom, valamilyen szinten tetszem neked, ám Gyözőke mindig talált másik partnert magának. Nem bántott a dolog, mert elsősorban tanulni jöttem Pestre Nyírbotosról. A testi kapcsolat pedig egyáltalán nem vonzott. Nemrégén változás állt be az életedbe. Egy csodálatos szép és okos nőbe szerettél bele. Én még nem láttam, de mindenki ezt beszéli. Érdekes megfigyelés részemről, attól kezdve, hogy van szerelmed, nagyobb érdeklődést mutattál irántam. Le nem vetted rólam a szemedet, ha találkoztunk. Múltkor azután megvilágosodott az elmém, amikor megfogtad a cicijeimet. Soha nem bizalmaskodtál velem. Ekkor rájöttem, bárki legyen az a

nő, de a testét nem adta oda neked. Te pedig befejezted a flörtöléseket más csajokkal. Tombol benned a nemi vágy. Döntöttem, összehozom a kellemest a haszonnal. Elkérem a jegyzetet tőled, és ezen ürüggyel feljövök a lakásodra. Győzőke, vessél meg érte, én ma a tiéd akartam lenni. Segíteni akartam rajtad, mert számtalanszor álltál mellém, ha problémám volt. Még ne szólalj meg! Tisztában vagyok a súlyával, ami itt történt, de soha nem fogom megbánni. Kijelentem, ha a szerelmed ezután is távol tartja magát tőled, rám mindig számíthatsz, de csak akkor. Ha neked adja magát, attól kezdve nem áll az ajánlatom, mert nem kalandozni akarok veled, csupán tompítani a vágyaidat, ha nincs kivel. Nem kell kérned, ezután, ha úgy akarsz, elkerüllek. Abba belehalnék, ha miattam tönkremenne a kapcsolatodok.

- Úristen, Mircike! Szó szerint úgy van, ahogy gondoltad. Tudnod kell, imádom őt. Másfél hónapja, hogy szerelmet vallottunk egymásnak, de nem tudom, miért, nem akar az enyém lenni.

- Biztos, hogy szeret?

- Biztos csak a halál. Hiszem, érzem, hogy szeret. Te pedig az ártatlanságodat áldoztad fel értem.

- Nem érzem áldozatnak.

- Pedig az volt, hiszen te nem élvezted.

- A lelkemnek kellett ez az élvezet, az pedig maradéktalanul megtörtént.

Reménysugár

Hétfő reggel azt gondoltam, bárcsak már csütörtök lenne, amikor hazajön Debrecenből az én drága kis szerelmem. Itt a csütörtök reggel, és nagyon nem vagyok boldog. Egy alvatlan éjszaka után vagyok. Feltankoltam kávéval, hogy kibírjam ezt a napot. Egész éjjel hánykolódtam azon az ágyon, amin tegnap olyan történt, amit nem lett volna szabad elkövetnem. Nem akarok arra gondolni, Mircike milyen aranyos volt, hogy feláldozta magát. Én egy disznó alak voltam. Állandóan az járt a fejemben, mi van, ha Debrecenben meg Adrikám hintáztat valakit a hasán? Még magyarázatom is volt rá, hiszen tőlem megvonja magát. Megvonja? Eddig meg se kaptam, akkor mit von meg tőlem? Szeretném a tegnapot kitörölni a memóriámból, és tiszta szívvel várni őt. Mert nagyon várom, ahhoz nem fér kétség. Soha többé nem fogok kísértésbe esni. Talán sikerül megúsznom ezt az egy dicstelen alkalmat. A minap még azon fantáziáztam, ha a nők analizálásából kéne disszertációt írnom, ők ketten lennének az alanyaim. Azóta a szerepek némileg változtak. Mircikét ugyanis már ismerem, milyen az ágyban. Amit most pontosan tudok, vele gondolatban sem szabad foglalkoznom, mert képtelen lennék arra, hogy megvessem őt. Én kezdtem ki vele a múltkor is, ő pedig segített rajtam. Ebből a szempontból sajnos jól jött egy kis közreműködés. Mi van, ha nem jön haza? Nem tudom hol van, nem adott életjelt magáról. Cseng a házi telefon:

- Tessék, Édelkraut Győző!

- Győző úr, úgy belekiabált a kagylóba, majdnem leejtettem.

- Bocsánatot kérek, Pista bácsi!

- Meg van bocsájtva. Csak be akartam jelenteni, a barátnője elhaladt a porta előtt, készüljön a fogadására! Viszonthallásra!

Köszönni is elfelejtettem, mert meghallottam a folyosón a lépteit. Kinyitottam az ajtót, mielőtt odaért.

- Gyere-gyere-gyere, édes!

- Ki volt az a pletykás, aki súgott neked az érkezésemről?

- Azt még ráérünk megbeszélni.

Becsuktam az ajtót, és bár a zöld széken akart helyet foglalni, az ölembe ültettem. Még az ölemben sem ült eddig, hiszen utcán vagy szórakozóhelyen nem lett volna ildomos. Furcsa volt, hogy nagyobb táská volt a kezében, nem a szokásos retikülje. Elvégre is messziről érkezett a szerelmem. Ám a táskán kívül más jel nem utalt az utazásra.

- Adrikám édes, úgy örülök neked.

- Mondanom sem kell, én is nagyon örültem, amikor kiderült, lerövidült a programom. Este kilenc után felszabadultam, de Richárd nem engedte, hogy az éjjeli vonattal hazajöjjek. Sőt, mivel neki még ma is ott kellett maradni, szerette volna, ha este vele jövök haza autóval. Én pedig beintettem.

- Józsi azt mondta, zöld utat kaptam a főnöködnél. Bár nem tudom, mit tudott meg rólam.

- Nekem is csupán ötleteim vannak. Mivel anyukámmal mindent megbeszélék, tartok tőle, legalább annyit Richárd is megtudott, mert ahogy anyut ismerem, nem tartotta a száját, de ezután takaréokra veszem az öreglányt.

Rövid csend következett, amennyiben a csókolózás nem jár hanghatással.

- Mesélj, életem!

- A főnök kivitt az állomásra, érzékeny búcsút vettünk egymástól.

- Érdekelnének a részletek!

- Parancsolj! Jött velem jegyet venni, mert félő volt, nem kapok első osztályra. Miután táskámban volt a biléta, elkísért a szerelvényig. Ott kezet nyújtottam neki. „Köszönöm főnök, hogy miattam felkelt ilyen korán, és kihozott. Viszontlátásra!” „Nem volt áldozat részemről. Kézcsókom, Adrienn!” Ezek után felszálltam a vonatra, ő pedig távozott.

- Nem pusztítottok meg egymást?

- A beosztottaimmal sem nagyon szoktam pusztilkodni, nemhogy a főnökömmel. A puszim rajtad kívül az anyukámnak jár, slussz! Te következel, Győzőkém!

- Elmesélhetem a három napomat, meg a mai felet, de nem lesz szórakoztató.

- Mi van a csinibabával?

- Melyikre gondolsz, édes?

Gyönyörködtem a szép szemében, de mikor ez a hülye kérdő mondat elhangzott a számból, abban a pillanatban megváltozott. Ha nem ölelem, felugrik az ölemből.

- Mircikét ezután várom, mert mára ígérte, hogy visszaadja a pénzem.

- Hányszor látogatott meg az elmúlt három napban?

- Tegnap hívott telefonon, hogy ma hozza.

- Akkor elmegyek, hagylak benneteket enyelegni.

Elengedtem, és széttártam a kezem.

- Tessék, menjél, ha úgy érzed!

Egy pillanatig úgy tűnt, felkel az ölemből, aztán nyakam köré fonta a karjait. Én azonban csak egyik karommal öleltem át a derekát, a másik kezemmel leltároztam. Jólesett simogatnom ruhán keresztül a testét, ugyanakkor előjött az a rossz érzés is, hogy valójában még szabadon nem láttam. Lehet, merész döntés volt, de mivel az ajtómat kulccsal zártam be, látogatást tettem a szoknyája alatt. Sőt, most először a bugyijába is benyúltam. Végre, ha nem is láttam, de legalább rövid ideig a tenyeremben érezhettem a kis cirmisét.

- Nem szabad, mert bármikor jöhet valaki.

- Zárva van az ajtó, de máris elengedtem.

- Ne sértődjél meg! Tudom, túlfeszítettem a húrt. Szükségem volt a próbaidőre, és hiszem, meg fogsz érteni.

- Mondtam már, hogy nagyon szeretlek?

- Sajnos még eddig nem.

- Adrikám édes, nagyon szeretlek.

Csókra nyújtotta a száját, de megszólalt a házi telefon.

- Tessék, Édelkraut!

- Szia, Győző!

- Szia, Mircike.

- Felmegetek hozzád? Úgy láttam, vendéged van.

- Vendégem? Momentán nem meghatározható a státusza, de az biztos, vendégnek nem minősül. Gyere nyugodtan, egyikünk sem emberevő!

Szó nélkül bontotta szét a vonalat.

- Figyelmeztetek, ha egyetlen gyanús megnyilvánulása lesz, szó nélkül távozom innen!

- Édesem, biztos állíthatom, Mircikének soha nem volt velem szemben olyan megnyilvánulása. Egyébként is menyasszony.

- Hurrá! Múltkor még nem tudtad, hogy van sráca.

Hallottam a folyosón, ezért a szerelmem átült a zöld székre, én pedig kizártam halkán az ajtót. Bemutattam egymásnak a hölgyeket, de Adrikán láttam, nem volt boldog az ötletemtől. Mircike viszont rámosolygott. Kínáltam helyet, de nem ült le. Markomba számolta a pénzt, megköszönte a kölcsönt, és távozott. Azért az feltűnt, nem tegezték egymást. Mikor Mircike távozott, a szerelmem nem köszönt neki.

- Gyere vissza az ölembe!

- Köszönöm, nem élek a felajánlásoddal. Várom a mesédet! Egyébként nem csodálom, hogy kedveled, van mit fogni rajta.

- Mikor felajánlottam anyagi segítségemet, akkor láttam meg a kezén a jeggyűrűt, és rákérdeztem. Van vőlegénye, Londonban dolgozik. Mircike ki akar költözni hozzá.

Felemeltem a székről a kis makrancost, és az ölembe vettem ismét.

- Nem baj, ha féltékeny vagy, legalább tudom, hogy szeretsz.

- Szerinted jó ez nekem, hogy szeretlek?

- Azt nem tudom, de nekem nagyon jó.

- Legkésőbb három óráig be kell érnem a céghez. Főnök a lelkemre kötötte, hogy ha már otthagynom Debrecenben, akkor egy levelet adjak át a titkárnőjének.

- Nem engedlek el. Enyém vagy, és kész.

- Ha ez ilyen egyszerű lenne, nem is bánnám. Tapasztalhatod, nem való nekem a szerelem, mert kisajátítalak. Még szerencse, mindketten úgy érezzük, legjobb lenne éjjel-nappal együtt lennünk.

- Nagyon kívánlak. Szeretném megismerni minden porcikádat. Szeretném, ha teljesen az enyém lennél.

- Emlékszel, mit mondtam vasárnap este az utolsó mondatom egyikében?

- Igen, emlékszem. Azóta is éltet a remény, hogy kárpótolsz.

- Anyukám szerint is bolond vagyok. Nagyon örültem, hogy jöhettek hozzád, most azonban ezt a pár percet mégis szeretném átugorni. Nem tudom, miért, de első perctől kezdve bizalommal voltam irántad. Majdnem azt mondhatnám, rögtön megszerettelek. Ez egészen biztos, nem így van. Amikor éreztem a telefonjaidból a ragaszkodásodat, bizonyos voltam benne, hogy szeretlek. Nem voltál tolazkodó. Tudnod kell, életemben te vagy a második férfi, akit megszerettem. Nem szeretnék most részletesen beszélni az elsőről. Röviden csak annyit, egyetlenista diákszerelmem volt. Ha egyáltalán volt. Viszont amit nem tagadhatok, ő volt az első, és eddig az utolsó kapcsolatam. Azóta minden férfitől távol tartom magamat. 13 év után ismét megszedültem. Nagyon szeretlek, de félek, ezért óvatos vagyok.

- Kicsi kis bogárkám, látod, nekem pont fordított életem volt. Mint férfi, mindig vágyódtam a másik nemre. Alkalmasint megszereztem magamnak. De soha nem szerettem senkit. Igazán

eddig nem tudtam, mi az a szeretet. Ezt ne csak párkapcsolatra értsed! Eddig még senkit nem szerettem. Te vagy az első és utolsó az életemben. Veled lezártam eddigi életemet. Nem vágyom másra. De sajnós rád nagyon. Ne féljél tőlem, kisbogaram! Szeretném, ha teljesen az enyém lennél. Adrikám, kicsi szívem, el kell menned. Úgy szeretnék elvinni, de sajnós ma nem tehetem. Tudnod kell, ha beülök az autómba, érzem az illatodat.

- Beláthatod, ma már nem tudunk találkozni, de holnap munkaidő után ismét a tiéd vagyok.

- Adrikám, ha egyszer az enyém leszel, utána mondhatod, hogy ismét, addig nem!

- Holnap este már mondhatom?

- Imádlak, doktornő.

- Akkor is imádni fogsz?

Amikor ezt a kérdést feltette, egy könnycsepp jelent meg szeme sarkában. Nem kérdeztem az okát. Felállt az ölemből, szokásához híven szépítkezett, majd megkért, hívjak egy taxit. Megcsókoltuk egymást, aztán lekísértem a kapuhoz. Amikor megérkezett a taxi, búcsúcsókra nyújtotta ajkát.

A beteljesülés

Fájó szívvel jöttem fel az irodámba, miután őt elvitte tőlem a taxi. Ismeretségünk eddigi szakaszában párszor megtörtént, hogy ő ment el tőlem, de soha nem vitték. A legtöbbször azonban én hagytam ott őt a kapujukban, ahogy nézett utánam, ahogy ez alkalommal részemről történt. Gyerekes dolog, de jólesett, amikor láttam, hátra ült be a kocsiba. Azt hiszem, ez már nem szerelem. Ez a szerelemnek egy túlbujánzott fajtája, amit inkább betegségnek illene definiálni. Ültem, járatam az agyamat. Elég nehezen jutott el a tudatomig, ha hihetek a szavainak, ha jól értettem burkolt kijelentését, holnap olyan fog történni köztünk, amire azóta vágyom, hogy először megláttam őt. Hazafelé útközben vásároltam pár dolgot, amit szegényes agglagény fantáziámból kisütöttem. Jóllehet némi ismerettel rendelkezem, ami az ízlését illeti, hiszen elég sok estét vacsorával fejezünk be valamelyik étteremben. Nem azért, mert éhesek vagyunk, hanem mert a szükség visz rá bennünket. Az időjárás zavar be biztonságot adó helyre időközönként. Itthon takarítottam, vagy inkább rendet raktam. Eltüntettem az előző dicstelen este nyomait. Azt hittem, jól fogok aludni a történetek után, de éjszaka fittebbnek éreztem magamat, mint sok ébredés utáni reggelen. Képtelen voltam megálljt parancsolni az agyamnak. Elképzeltem, milyen lesz őt úgy ölelni magamhoz, hogy nem láthatják illetéktelen szemek. A másik pillanatban hessegettem ezen gondolataimat. Biztos félreértettem, amit mondott. Nem fog eljönni hozzám. Miért jönne, hiszen eddig sem vetődött fel benne. Azt tudtam, hogy fél, csak nem jöttem rá, mitől. Nálamnál az anyukája sem szeretheti jobban, akkor tőlem miért tart? Pénteken többször beszélünk telefonon, viszont meglehetősen keveset és azok a beszélgetések is hétköznapiak voltak. Kérte, ne menjek elé a munkahelyére. Ő majd hazamegy busszal és 16 órára szeretné, ha érte mennék. Arról nem tett említést, hogyan képzelel el az esti programunkat. Nem forszíroztam, saját érdekemben. Ha kedvezőtlen a döntése, ráérek megtudni. Úgy intéztem, pontban 16 órakor fékeztem a kapujuk előtt. Mintha egyeztetünk volna telefonon, mikor induljon le a második emeletről. Leállítottam a motort, Adrikám pedig megjelent a kapuban. Az öltözéke nem volt ünnepélyes. Másfél hónap alatt ritkán láttam kosztüm nélkül. Ez alkalommal nagyon szép pulóver volt rajta és szoknya. Amikor beült mellém, láthattam, megfogyatkoztak a gyűrűi, nincs karkötő sem. A haja csodálatos, mint mindig, de más parfümöt használt. Mindezt tetézte azzal, hogy nem csókolt meg. Arca komoly volt, mint általában, viszont a tekintetéből nem tudtam kiolvasni az érdeklődést. Testileg jelen volt, de lélekben bezárkózva.

- Parancsoljon velem, kisasszony! „Manci” hova repíthet bennünket?

- Ha azt várod, Győzőkém, hogy navigáljak, kiábrándítalak. A célt ismerem, de az útvonalról csak sejtéseim vannak.

- Rejtélyes vagy, Adrikám.

- Ha megkérdezted, akkor benned történt változás, hiszen tegnap az elképzelésemet világossá tettem előtted.

Ezt benyaltad, Édelkraut. Mondtam magamnak, hiszen tegnap óta máson sem járt az eszem.

- Hölgyem, akkor bekapcsolom a magassági kormányt, és meg sem állunk a Frangepán utcáig.

Öléből felemeltem a kezét és megcsókoltam, amit mosolyával jutalmazott. Azt hiszem, a hatos villamos erősebb a Mercedesnél. Pedig majdnem összecsókolóztak a huncutok.

- Megijedtél, édes?

- Bizony, nem tagadom.

- Meggyengültek az idegeim. Ha nagy megrázkódtatás ér, erre lehet számítani.

- Jól nézünk ki. Én félek, téged pedig egyenesen megrázkódtatott a tudat?
- Csodálkozol rajta? Csúcsforgalomban úgy vezetek, hogy közben szomjazom az istennőm csókjára, ami találkozáskor elmaradt.
- Bocsáss meg, nem jutott eszembe!
- Micsodaaaa?! Mindjárt megállok az Árpád híd közepén, és megölelgetlek, hogy kikény-
szerítsem tőled, ami jár nekem.
- Nem bánom, benne vagyok.

Én csak leszek benned, de addig meg nem állok. Szerencsém, nem látja a gondolataimat. Még öt perc, és megérkeztünk a Frangepán utcába. Kézen fogva vezettem fel a lakásba.

- Mi volt ez a nagy sóhaj?
- Mit kérdeztél, Győzőkém?

Még az előszobában bevasaltam a tartozását. Csók közben éreztem, cseppet sem bánna, ha a szobába nem kéne bemennie.

- Miért sóhajtottál ilyen nagyot?
- Félek.
- Mitől félsz, kis bogaram?

- Nem tudom. Amiben biztos vagyok, sem tőled, sem magamtól. Félek attól ami nemsokára bizonyosság lesz. Itt áll előtted remegő térdekkkel egy majdnem ártatlan 34 éves nő. Sok-sok tapasztalattal mások életére vonatkozóan, ugyanakkor minimális ismeretanyaggal saját életem tekintetében. Mi lesz, ha nem felelünk meg egymásnak? De főleg, mi lesz akkor, ha én nem felelek meg neked? Nem szeretnék még egyszer csalódnai. 13 évig harcoltam ellene.

- Rossz emlék maradt?
- Nagyon rossz. Kiábrándultam egy pillanat alatt a férfi nemből.
- Nem kívánom helyrehozni a férfiak becsületét. De mindent megteszek, hogy előtted szerető társ legyek. Ugyanakkor egyéniségnek tartom magamat, tehát óvva intelek a messzemenő következtetések levonásától. Magyarul: szeretném, ha általánosságban a férfiakról továbbra is óvakodnál!

Átkaroltam a derekát, úgy mentünk be a szobába. Leültettem magam mellé, szorosan a rekamiéra.

- Adrikám, nem ismerem a múltadat, de biztos vagyok benne, soha senki nem szerethetett téged úgy, mint én.
- Hülye tapasztalatlan fruska vagyok. Félek és vágyom egyszerre.
- Csillagom, nehogy sírva fakadjál! Ha megnyugtató számodra, megelégszem azzal, hogy itt ülsz mellettem.
- Öleljél szorosan! Törjél össze!
- Te drága! Mi lesz akkor, ha nagyon megszereted az új érzést?

- Rettegni fogok, hogy mikor ér véget. Győzőkém, pontosan tudom, mi az emberek véleménye rólam. Anyuci kedvence, jó módban élő, talán tehetséges, de mindenképpen céltudatos, határozott nő. Ez lennék én.

- Valamint gyönyörű. Ezt is tedd hozzá!

- Abból eddig nekem csak károm származott. Az igazság kutatásához nem kell a szépség. A külsőmmel is tisztában vagyok. Szerencse, hogy némileg kompenzálom a távolságtartó természetemmel. Utálom a széptevőket. A nőt látják bennem, nem az embert. Márpedig elsősorban ember vagyok. Te a szívemet akartad meghódítani, ami sikerült. Ugye reménykedhettek, nem összetört szívvel fogok távozni tőled? Most boldog vagyok, akkor is, ha ez kifelé nem látszik rajtam. Két ember él a földön, akik ezt tudjátok rólam, ennyi nekem bőven elég.

Lazítottam az ölelésen, mert egyik kezem felfedező útra indult a pulcsi alatt. Szerettem volna tenyerembe venni az egyik cicijét, de eszembe jutott, a mozdulattal kinyújtom a szép pulóverét.

- Csillagom, levehetem rólad? Tudod, mindig szép és drága ruhák vannak rajtad, amikre vigyáznom kell. Különben sem értek a női holmikhöz.

- Könnyebb lenne a helyzetem, ha ez igaz lenne. Csak hát bőven van összehasonlítási alapod. Adrika megmérettetik és könnyűnek találhatik.

- Füttyülök rád, Adrika.

Elmosolyodtam, elengedtem őt, elfordultam tőle egy pillanatra. Nem tudtam domborítani a sértődöttet. Visszafordultam, láttam a mosolyát. Hajlandó volt segíteni önmaga felső testének kicsomagolásában. Tovább azért nem jutottunk, mert muszáj volt kényeztetni kezemmel és számmal a vonzó gyümölcsöket. Simogatta a hajamat. Ezáltal éreztem, rendeződnek a gondolatai, esélyem van rá, hogy nem csak testileg, de lelkileg is megérkezik hozzám. Sokáig simogattam a felső testét, még akkor is, ha alul egyre nehezebb volt féken tartani a vágyaimat. Tudtam, egyetlen erőszakos mozdulattal mindent elronthatok. A vágyait könnyen felébresztettem, de nem tudhattam, lelkileg mennyire sérült. Egészen jól kimelegedtünk, amikor úgy döntöttem, következhet a második felvonás. Adrikámról lekerült a szoknya. Mellékesen szólva minden ruhadarabját összehajtogattam, és a szék támlájára tettem. Ugyanakkor a saját ruháimat megtanítottam repülni. Még a bugyi volt hátra, amit legszívesebben letéptem volna róla.

- Életem, ha tudnád, milyen nehéz a fejemmel gondolkodnom!

- Tudom és értékelem. Ennek köszönhető, elszállt belőlem a félelem.

Fekve folytattuk egymás testének részletes feltérképezését. Főleg én voltam kíváncsi az övére.

- Csillagom, üljél fel, rosszul indítottam a dolgot. Ha ellenkezel, akkor is lebontom ezt a szép hajkoronádat.

- Tiéd vagyok, a hajammal együtt.

Ült, én pedig álltam előtte, és mintha fodrász lennék, hatalmas szakértelemmel alkottam belőle két perc alatt borzas boszorkányt. Nem volt elég, hogy minden csat kikerült a hajából, de össze is borzoltam. Életemben először éreztem, milyen csodálatos érzés arcomat beletemetni egy istennő hajába. Nem „egy istennő”, hanem „az” istennőm hajába. Cirógattak a hajszálak, azok az illatos hajszálak. Eddig csak álmodtam róla, milyen lesz, ha egyszer megengedi. A szerelmem pedig felbátorodott. Kezével győződött meg róla, érdemes volt levetkőzni, lesz betevő is. Illetve a betevő addig is világos volt számára, legfeljebb az nem, hogy van mit betennem. Merészségéért lefektettem, végigpuszítottam a testét. Bugyin keresztül éreztem, nem hiába dolgoztam addig. Nedves lett a kedves. Átöleltem, magam felé fordítottam, hogy megcsókolhassam, de közben jobb kezem betévedt a bugyiba.

- Adrikám, tegnap cirmis volt.

- Minden vasárnap leborotv álom. Tudod, ez is a hétre való készülődésem része.

- De hát ma péntek van, életem.

- Képzeld el, ma hazamentem, és amikor elkezdtem borotválni a kádban, akkor kaptam a fejemhez.

- Te kis buta! Ennyire készültél, mégis félsz?

- Mondtam, elmúlt a félelmem.

Lehúztam az utolsó fontos ruhadarabját róla, majd alaposan feltérképeztem kívül-belül. Tulajdonképpen felkészült, hiszen nagyon nedves volt, de engem érdekelt játék közben a lélegzetvétele.

- Angyalka, még mindig mondhatsz nemet!

- Rendben. Ne simogassad már, hanem tegyél magadévá! Úristen, mit mondtam?!

Szerettem volna eredeti elképzelés szerint nyalogatni, de csupán puszira maradt időm. Aztán bár nagyon lassan, de végre célba értem. Magába fogadott az életem párja. Lehunyt szemekkel mosolygott rám, de a szája félig nyitva volt. Felemelkedtem a hasáról, hogy tudjon mozogni, ha akar. Nem hittem volna, hogy pár mozdulat után remegni kezd. Örültem, nagyon örültem, hogy ilyen hatással vagyok rá. Örömben elindult a lávafolyam. Megvártam, míg kicsúszik belőle, akkor feküdtem mellé, de szorosan magamhoz öleltem mindkét karommal.

- Szívem, úgy érzem mintha melegünk lenne.

- Tényleg? Azt hittem, fürdőkádban vagyunk. Csúnya voltál, azt tudod?

- Adrikám, mondtam, ha fáj, szóljál!

- Ravasz vagy. Elvetted az eszemet, aztán megpusziltad a cirmitlent, amit elképzelni nem tudtam 34 éves koromig, hogy velem ez előfordulhat. Most szégyenlem magamat.

- Mondtad volt, az enyém vagy. Jobb, ha hozzászoktatod magadat az érzéshez! Még ma a nyelvemet is megtáncoltatom benne.

- Azt nem szabad, ugye megértesz?

- Lapozzunk! Csalódtál bennem?

- Szavak nélkül is érezhetted a válaszomat. Itt fekszik a karjaidban egy 34 éves fruska, aki ma tudta meg, milyen érzés, amikor a fokozott vágtyól felrobban a teste.

- Adrikám, most nem alkalmas az időpont, nem akarlak a múltadról faggatni, de bocsáss meg, azt nem hiszem, hogy eddig nem voltak vágyaid, és ha voltak, nem elégitetted ki magadat.

- Május 20 óta élt bennem egy ismeretlen érzés, ami vágnak definiálható. Hidd el, én a munkámban találtam meg az örömet, és a csodálatos anyukámban, aki ma már inkább barátnőm, mint anyukám, hiszen nem vagyok gyerek. Köszönöm, bebizonyítottad, nemcsak külsőleg vagyok nő, de egészséges a szervezetem is.

- Anyukád nem féltett ettől a találkozástól?

- Nem, de lelkemre kötötte, szerezzek be valami fogamzásgátlót.

- Na és?

- Nem fogadtam meg a tanácsát, mert tudom, a Frangepán utca környékén a gólya hozza a gyereket.

- Azért ebben ne légy biztos, édesem. Félek, csalódásként fogod megélni, ha kiderül, ebből az aktusból, illetve az ezután még ma következő többiből, maradsz áldott állapotban.

- Jézusom?! Csak neeeeem?

Eger

Hurrá! A szerelmem az elmúlt három hétben kicserélődött. Na, ez így félreérthető, mert ugyanaz a személy, csak sikerült pozitív irányba változtatnom rajta. Megízlelte a szexterápia varázsát, és nyomban rendszeressé tette. Heti három alkalom, az már valami, főleg ha ebben egy szombat éjjeli együtt alvás is szerepel. Adrikám nem csak megtanult mosolyogni, de képes viccelődni is velem. Társaságban vagy nyilvános helyen nem változott. Tegnap este különleges telefonhívásom volt. Éppen lefekvéshez készültem, amikor egy sejtelmes hang hívott. Szokatlan volt, mert inkább csak dísznek tartom a vonalas készüléket. Most pedig ezen érkezett a titokzatos hívás. Tehát nem állt módomban előre beazonosítani a hívót.

- Tessék, Édelkraut!

- Üdvözlöm Gyözőke.

Sejtelmes, suttogó hang a vonal végén. Mit tagadjam, kora tavasszal muzsika lett volna a fülemnek, de azóta rátaláltam arra a gyönyörűségre, akinek a hangját senki nem tudja feledtetni velem. Azóta arra a muzsikára vágyom, még akkor is, ha ez a hölgy kapásból leizélt, legyözőkézett. Kifaggatom, mi az óhaja, aztán lerázom, mint a lázmérőt.

- Kezét csókolom! Valóban Gyöző vagyok, csak azt nem tudom, kit tisztelhetek a kedves hang tulajdonosában?

- Gyözőke, azért beszélek ilyen halkán, mert nem szeretném, ha az illetékes meghallaná. Egyébként Klári vagyok.

- Csak nem Adrikának az anyukája tetszik lenni?

- Néha tetszem, máskor meg szívesen lemondanék róla. Mostanában ez a gyakoribb. Megkérem, nyugodtan szólítson a nevemen!

- Köszönöm, számomra megtiszteltetés. Klárika, másodpercekkel ezelőtt majdnem leállt a szívverésem. Egy sejtelmes, kellemes hang, csupán a stílus más, mint az övé. Azt hittem, tréfát űz velem az élet. Azon gondolkodtam, hogy tudom lerázni az udvariasság határain belül maradva.

- Ez egyszer tegyen velem kivételt!

- Adrikám anyukájával én mindig kivételezni fogok. Azt nem mondom, hogy sűrűn volt szerencsém Klárika hangját hallani, ezzel szemben nagyon ritkán.

- Gyözőke! Kétszer mindössze, az én buta lányom jóvoltából. Akkor is úgy, hogy éppen hisztizett, és én vettem fel helyette a telefont. Hány hónapja ismerik egymást?

- Nekem úgy tűnik, tegnap ismertem meg a drágámat. Vele repülnek a hetek-hónapok.

- Másért hívtam, de ha már téma, panaszkodom picikét. Ideális anya-lánya kapcsolat volt köztünk születése óta. Aztán valaki kitalálta, hogy maguk ketten utazzanak el Amerikába. Na, akkor vége szakadt a családi idillnek. Adrika egy darabig feldobott volt. Mesélt nekem naponta, de szokásához híven, visszafogottan. Nem volt ellenemre. Ám egyik alkalommal úgy jött haza, hogy vérben forogtak a szemei. Megijedtem tőle, mert csapkodta az ajtókat. Órák múlva tudtam kiszedni belőle, valami Mircit szeretne eltenni láb alól, de haladéktalanul.

- Kis buta! Mircike a kolléganőm, akinek munkát szoktam adni. Különböző angol fordításokat, mert precíz és nagyon érti a feladatát. Könyvelő nálunk. Adrika pedig párszor hallotta, hogy bejön az irodámba. Ennyi az egész.

- Ki az a Mancsi, aki állítólag régen fut magával, és a lányom mégsem féltékeny rá?
 - Klárrika! Az autómát hívom Mancinak.
 - Azt a szép fekete luxuskocsit?
 - Szépnek szép, de már nem mai csirke.
 - Képzeld el! Ugye három hete lehetett, amikor először aludt magánál?
 - Péntek délutántól vasárnap délutánig töltöttük együtt a napokat. Megjegyzem, életem eddigi legboldogabb napjai voltak.
 - Ismerve a részleteket, nem csodálkozom rajta, hiszen én is voltam valaha fiatal. Ám vasárnap délután úgy érkezett haza, mint egy szeleburdi tinédzser. Ültem a szobámban, kedvenc filmemet néztem, amire évek óta vadásztam a tévében. Adrika belibben, átölel, megpuszil. Odaugrik a tévéhez, lekapcsolja, tiltakozásom ellenére, és elkezd mesélni.
 - Úristen! Klárrika, most nem szeretném, hogy videotelefonon társalogjunk. Elszégyelltem magamat.
 - Nyugi, Győzőke! Csak azt mesélte el, hogy hogyan. Számszerűségről nem beszélt. Feltételezem, azért, mert nem striguláztak.
 - Klárrika, nem akarok udvariatlan lenni, de érdekelne, miért ragadott kézibeszélőt.
 - Rendszerben van, a lényegre térek. Adrika tegnap, amikor hazaért, bejelentette, holnap Egerbe kell utaznia, és késő este fog hazaérni. Rosszul mondom. Már itthon volt, amikor hívta Richárd a feladattal.
 - Klárrika, 18 órakor köszönt el Adrika tőlem az önök háza előtt. Addig képben voltam a napját illetően.
 - Nyolc óra tájban hívta Richárd. Tudja, ő a lányom főnöke.
 - Tudom. Csak azt nem, miért telefonál késő este a főnök a beosztottnak?
 - Győzőke, köztük nem főnök-beosztott kapcsolat van.
 - Én is így érzem.
 - Te magasságos ég! Richárd a család barátja. Adrikát még a térdén lovagoltatta kislány korában.
 - Azért alkalmasint megszaszoló ez a Richárd bácsit.
 - Nyugodjon bele, képletesen szólva, Richárd Adrika Mircikéje.
- Ennél a kijelentésnél, igencsak uralkodnom kellett magamon, de sikerült.
- Klárrika! Úgy sejtem, egy kérést tetszik felvezetni. Máris közölhetem, teljesítve.
 - Akkor megpróbálom egy szuszra előadni. Richárd felhívta, hogy holnap délután Adrikámnak Győrbe kell utaznia, mert valamilyen, még a héten tartandó tárgyaláshoz egy fontos anyagot kell elhoznia. Eddig érthető vagyok?
 - Tökéletesen értek mindent. Győrbe kell utaznia.
 - Nem Győr, hanem Eger.
 - Lényegtelen. Jelezve van mindkét település a térképen.
 - Arra gondoltam, hogy Győzőke biztos szívesen leviszi Egerbe.
 - Jól tetszik gondolni, de mi a gond?

- Az a gond, hogy ez a számár nem akarja magát megkérni.
- Az nem lehetséges, hogy talált magának külön kísérőt, mint én lennék?
- De, minden lehetséges, csak az nem, hogy én maguk között normális maradok. Hallom, éppen a fürdőszobát áztatja, ezért mertem felhívni magát, mert különben megtiltotta nekem.
- Ugyan már! Adrikám kezes bárány. Én legalábbis tudok bánni vele.
- Nézze! Naprakésznek mondhatom magamat a módszerét illetően, de ha nem haragszik, azontúl, hogy egyneműek vagyunk, a kapcsolatunk is más alapokon nyugszik.
- Csak vicceltem. Holnap repítem a kisasszonyt Miskolcra.
- Győzőke, az nem lesz jó, mert Egerbe kell mennie.
- Nem érdekes, útba esik jövet-menet.
- Hálás köszönetem magának.
- Szép is lenne ha a nagy Ó anyukája hálálkodna nekem azért, ami természetes. Higgye el Kláríka, nem tudnék egy percig itthon nyugodt lenni, hogy ő az éjszakában egyedül utazgat. Kérés nélkül is levittem volna Szolnokra. Azért szeretnék kérni egy nagy bőröndöt, ha kapálódzik, belerámolhassam.
- Rendben. A Bucinak van egy nagy bőröndje. Kirámolom belőle a régi periratokat, és viheti! Ám, ismerve a lányomat, maga mellett tényleg néma kezes bárány lehet.
- A némát nem teljesen értem.
- Bégetni se mer.
- Kláríka, egy istennő nem szokott bégetni.
- Képben vagyok. Ő az istennője, maga pedig neki az istene. Csak hát ott a probléma, ha nézeteltérésük van, ami elég gyakori, olyankor felettem zeng az ég.
- Adrikát Bucinak tetszik hívni? Nem mondom, van rajta husika, de még zsúrkenyérnek sem merném titulálni.
- Dezső, a férjem volt a Buci. Győzőke, nem zavarom tovább.
- Kláríka, tudom butaság, de szeretném kimondani: akkor lennék a legboldogabb, ha néha, mikor az életem bearanyozója nem ér rá, az anyukáját hallgathatnám.
- Na hiszen! Bizton állíthatom, képes lenne rám is féltékeny lenni. Győzőke, higgye el nekem, Adrika 180 fokos változáson ment keresztül, amióta szerelmes.
- Én sem ismerek magamra. Tegnap egy kimutatáson aláírásként olvastam az Adrienn nevet. Becsület szavamra erősebben vert a szívem, pedig az illetőt abszolút nem ismerem, de a név olyan számomra, mint csatalónak az ágyúszó.
- Valahol megértem magukat, csak tudja, a megszokás. Az én lányom eddig a tökéletes biztonságot jelentette számomra. Boldogan vártam naponta haza, most meg szorongok. Van, amikor legszívesebben ölbe kapna, és körbetáncolná velem a lakást, máskor kivetkőzik magából. Néha még káromkodik is, amit soha nem szokott. Mivel szédítette ennyire meg az én okos, szép és főleg komoly lányomat?
- Nem tudom. Csupán arra emlékszem, amikor először megláttam őt, számomra aznap kezdődött az új életem.
- Nem Budazugra datálódik?

- Akkor már inkább a Margit-sziget.
- Az lett volna a másik helyszín, amit akartam mondani. Megjegyzem, ott is csak csókolóztak.
- Klárrika, nem akarok udvariatlan lenni, de mielőtt megint elpirulnék, inkább elköszönök. Kézcsókom!
- Minden jót, Gyözőke, és mihamarabb szeretném megismerni személyesen is.

Szóval te anyukádnak mindenről beszámolsz? Nagyon álmos vagyok, te pedig menstruálsz, de ha most iderepülnél, megmutatnám neked, hol lakik az isten. Kicsi virágszálam, letépném a ruháidat, és úgy lihegnél, mint egy kis kutyus.

*

Reggel, szokásához híven, ő hívott, amikor én már az irodámban voltam.

- Tessék, itt a női alsórész kikészítő vállalat.
- Puszikállak, te bolond. „Ne ábrándozz orgonáról, mikor már az őszirózsák nyílnak!”
- Ez azt jelenti, cicám, hogy ezután az emlékeinkből élünk?
- Remélem, addig lesz még pár vasárnapunk. Csupán tudomásodra akartam hozni a rögtönzéssel, hogy nem hagyom magamat átvágni.
- Egyem azt a kis okos fejedet! Nem átvágni szeretnék, de az biztos, lenne ötletem, amit szeretnék veled csinálni.
- Ha pedig nem vagyok, jó lesz a számár is, ugye? Brumikám, ma nagyon hosszú nap vár rám. Félek bejelenteni, ma a találkozásunk elmarad. Még szerencse, másról nem is lehetne szó.
- Elképzellek, ahogy reszketsz félelmed közepette.
- Miért vagy csúnya? Tudod, hogy szeretlek, és nem akarlak megbántani.
- Ha szeretnél, akkor nem félnél tőlem.
- Nem tőled félek, te buta. Nekem legalább olyan rossz, mint neked.
- A munkahelyeden vagy, tündérekém?
- Sajnos nem vagyok. Indulnom kéne már.
- Hányra menjek érted délután?
- Mondtam, ma nem érek rá.
- Adrikám, nem akarom rabolni az idődet. Közöljed, mikor álljon elő a fiáker, ami lerepít Egerbe! Itt vagy, kis szívem?
- Megölöm az anyámat.
- Miért bánthat szegény anyukádat?
- Azért fogom bánthatni, mert vagy fél óráig hallottam este a szobájából sustorgást. Nem bírtam cénnával, bementem hozzá. Akkor tette le a telefont.
- Képes lennél azért megölni az anyukádat, mert valakinek telefonált?
- Megvárom a vén bestiát, amíg hazajön, és végzek vele.
- Nincs otthon?
- Ilyenkor van vásárolni.
- Anyukád felnőtt személy. Jogász szemmel is azt csinálhat, amihez kedve van.

- De nem teveled.
- Na, ez azért erős volt, nem gondolod?
- Nem úgy gondoltam. Hallom a fülemben, hogy felhív, és panaszkodik rólam.
- Kis szívem, az anyukád nem panaszkodott rólad semmit. Viszont túlzottan naprakész a kapcsolatunkból.
- Mondtam neked, Brumikám, ő az én anyucikám.
- Hogy oda ne rohanjak, Adrienn!
- Pedig szeretném. Azt mondta, elég hosszú.
- Mi hosszú?
- Mit szeretnék?
- Te csak ne szeressél semmit, életem! Piros betűs napok járnak tifelétek. Az anyukád tudja, nekem mekkora van?
- Szégyenled?
- Adrikám, ne évődjél velem, mert este seprűnyélre ültetlek. Kegyelmezz meg a drága hölgynek, és mondd meg, mikorra kéred a kocsit!
- 14 órára. Közben megérkezett a vén bestia, most fogom elharapni a torkát. Akár meg is hallgathatod.
- Nem hallgatom meg. Kérlek, légy vele kíméletes! Nem szeretném, ha sokat szenvedne.
- Elköszönök. Várlak 14 órára, és köszönöm a segítségedet.
- Szia, te kis veszedelem.
- Szia-mia, Brumikám.

*

Délután úgy ment minden, mint a karikacsapás. Legfeljebb egy órát várokoltam rá Egerben, mialatt elintézte a dolgait, és megjelent egy nagy táska irattal.

- Adrikám, baromi rendes főnököd van.
- Ne bántsad, amit feltétlenül kellene vinnem, az mindössze egy dosszié, de mivel mondtam, hogy kocsival vagyok, így egy csomó cuccot küldtek még a cégünk részére, főleg prospektusokat. Indulhatunk, bár így is sötét lesz, mire Pestre érünk.
- Pesten lefordultam a Hungária körútra, jobbra.
- Melyik hídon akarsz átmenni Budára?
- Az Árpád hídon, ahogy szoktam, de csak reggel.
- Győzőkém, tudod, hogy nem alhatok nálad, több ok miatt.
- Hívjad fel Klárikát, és közöljed vele a programváltozást!
- Édes, tudod, hogy beteg vagyok.
- Igen, pontosan azért viszlek a Frangepán utcába. Ezen felül, reggel hazaviszlek, majd a munkahelyedre is befuvarozlak. Az én szerelmem nem fogja magát tönkretenni a cipekedéssel. Téma lezárva, hívjad az anyukádat!
- Te ronda zsarnok.

Felhívta az anyukáját. Nem hallottam a hangján megbántódottságot azért, mert elraboltam.

- Tudod, anyukám, amikor este anyukáddal befejeztem a beszélgetést, eldöntöttem, ma az enyém leszel.

- Fantasztikus. Brumikám, csak nem felizgultál az anyu hangjára?

- Azon se csodálkozhatnál, hiszen alig különbözik a hangotok, de szó nincs arról. Kifejezetten ezt az alkalmat akarom kihasználni, hogy menstruálsz.

- Úristen! Nem megyek fel veled a lakásba. Édes, te megőrültél. Elhiszem, hogy kívánsz, nekem sincs érzelmileg ellenemre, de egy alkalomért nem fogom a boldogságunkat kockáztatni. Nem engedem, érted?! Az kéne még, hogy megundorodjál tőlem!

- Megérkeztünk, tessék kiszállni, és vedd elő a lakáskulcsot, én pedig beteszem a csomagtartóba ezt a nagy dög táskát. Minek vigyük fel a lakásba?

Először voltam ilyen határozott veled, de az előszobánál tovább nem bírtam megjátszani magamat.

- Összetörlek, kicsi megszeppent virágom.

- Brumikám édes! Nem tagadhatom, örülök, hogy ennyire szeretsz, de lefekvés után csak ölelkezzünk, más ne történjen, jóóóó?

Hajnalba konstatálhattuk, egyikünk sem bánta meg az este és éjjel történeteket, viszont az ágyunk nem lehetett boldog.

Bejelentések

Ez az én formám. Kivel kellett reggel összefutnom az utcán? Mircikével, a bögyös kis csajjal, akivel köztudomású, soha semmilyen kapcsolatam nem volt. Maximum mi ketten őrünk némi emléket. Ám ha véletlenül a csillagom erre tévedne, igencsak megizzadnék győzködése közben. Ebből az aspektusból nézve a dolgot, nem is bánom, ami hónapokkal ezelőtt történt. Adrikám előtt úgysem lehetek Mirci témában ártatlan.

- Szia, Mircike!

- Szia, Győző bácsi!

- Mondd, kislány, voltál már...?

- Egyszer igen, de nagyon. Nem emlékszel rá? Magunk között nem kell letagadnod!

- Egy lyukkal odébb gondoltam. Szóval voltál már fenékbe billentve? Majd adok én neked Győző bácsit!

- Izgalmas. Tudom, másban egyeztünk meg, de benne vagyok a repetában.

- Kikérem magamnak, hogy bácsinak tituláljál!

- Bocsika, elkalandoztak a gondolataim!

- Múltkor azt mondtad, egy hétig nem leszel.

- Valóban nem voltam egy hétig. Hazautaztam a bolondokházából kikapcsolódni. Tíz napja jöttem vissza a szabadságról.

- Reiner Judit vett új mikrosütőt az irodájába a pénzedből?

- Tessék?!

- Bocsánat, nem akartalak megzavarni a gondolataidban!

- Előjöttek a közös emlékeink. Nyugi, még az egyfülű mackónál tartottam! Mit kérdeztél?

- Jó volt?

- Képzeld el, annyira, hogy lelkiismereti kérdést csináltam belőle, és szakítottam Johnnal.

Abban a pillanatban léptük át az irodaház bejáratát. Pista bácsi huncut mosollyal üdvözölt bennünket, és szó nélkül nyújtotta az irodám kulcsát.

- Mircike, puszilom a főnökasszonyodat. Sietek fel a szobámba, mert temérdek feladattal tömtek ki tegnap a titkárságról. Szia, kislány!

- Szia, Győző bácsi!

Nem elég, hogy ezen az augusztusi reggelen kánikulát jósol a rádió, még ez a lány is befűt nekem. Úristen! Szakított a vőlegényével. Ha lebuktat Adrikámnál, esküszöm, megölöm. Mircikém, nem lehetsz olyan buta kislány, hogy tönkrevágjad az életemet! Pedig úgy néz ki. Ráadásul, logikusan átgondolva, neki van igaza. Elvettem a szüzességét, méghozzá nem vadállat módra. A vak is láthatta, hogy belémzúgott.

- Tessék, Édelkraut!

- Ne haragudj, nem akartalak a bácsival megsérteni, csak feldobódtam a találkozástól!

- Mircike, tudod, miben egyeztünk meg akkor. Ráadásul te mondtad ki, kettőnk nevében.

- Győzőke, bízzál bennem! Nem foglak lebuktatni, de lássad be, ennek a falusi libának is van érzelmi világa. Csak azért bátorzkodtam személyes húrokat pengetni, mert ketten voltunk.

- Csak, igen, csak! Szakítottál a vőlegényeddel.

- Távol van, kétszer találkoztunk Budapesten. Azt hittem, beleszerettem. Nincs perspektíva abban a kapcsolatban. Nem akarok Angliába költözni, és az a minimális érzelmi kötődésem is megszűnt, ami volt. Tudom, megijesztettelek. Győzőke, a szüleim és a te egészségedre esküszöm, nem próbálok közéték állni, de annyiban változott az egyezségünk, előtted nem vagyok hajlandó leplezni, amit itt benn érzek a szívemben.

Szétbontotta a vonalat, de hallottam, hogy elcsuklott a hangja.

Ez gyönyörű. Örülöm kéne, mint majom a farkának, hiszen cseppet sincs ellenemre a kis csaj. Csak hát a szívem! Hiszek neki, nem fogja tönkretenni az életemet, de a lelkiismeretem, vajon hagy majd nyugodni, hogy egy épületben dolgozom valakivel, aki epekedik utánam? Próbáltam visszazökkenni a hétköznapiakba, de amikor három számjegy összeadásánál hibás eredményt hoztam ki, ledobtam a tollat, ami repült az asztal alá, én meg hátradőltem a széke-men. Úristen! Hív a kis csillagom a mobilomon. Azt hiszem, első alkalom, hogy nem bánám, ha szétbontaná a vonalat. De nem. Nagy levegőt vettem. Próbáltam domborítani a jópofit.

- Szia, kincsem, kis énekes pacsirtám!

- Mi ez a mézes-mázos szöveg?

- Az igazat mondtam.

- Áruld el, mi van, ha nem én hívlak?

- Megőrülök veled, Adrikám! Általában így veszem fel a telefont, ha te hívsz. Pontosan tudod, nem tévesztelek össze mással, hiszen itt a display-n: „Adrikád.”

- Jól van, Morcika, ne dühöngjél! Nálam ez idegállapot kérdése. Tudom, persze, hogy tudom, nem vagyok hülye, csak baromi féltékeny. Megkérdem, te mit szólnál, ha egy férfit bájmosollyal fogadnék, és én, a nő, udvarolnék neki?

- Nincs kedvem beleképzelni magamat a szituációba.

- Richárd magához szólította Adrienn.

- Adrienn pedig rohant a bácsihoz, aki a térdén szokta lovagoltatni. Elképzelem, hogy ma is ott landoltál.

- Brumikám, minket az isten is egymásnak teremtett. Két bolond féltékeny. Ráadásul úgy, hogy mindketten tudjuk a másikról, ártatlan, mint a ma született bárány. Nem tett említést ezen vágyáról, viszont elém tárta javaslatát.

- Ne kímélj, ülök!

- A Barimpexnek Balatonbogláron van egy szuper üdülője. Szeretné, ha augusztus utolsó hetében lemennénk ketten nyaralni, a legjobban felszerelt szobába, ami gyakorlatilag apartman. Ők is azt szokták igénybe venni Etelkával. Miért hallgatsz?

- Gondolom, még nem fejezted be. Feltételezem, nem kértél gondolkodási időt, de majd most kiderül.

- Értelek. Nem derül ki semmi, csupán megerősítem, amit párszor már hallottál tőlem, nem vagyok kurva. Szia!

Alighanem, ez nem az én napom. Semmi rosszra nem gondoltam. Ellenkezőleg, nagyon is jóra, de otrombán akartam évvódni vele.

- Tessék, Kemény doktornő irodája!

- Kézcsókom, én Édelkraut Győző vagyok. Adrikával szeretnék kommunikálni.

- Üdvözlöm! A doktornő kiszaladt az irodájából. Nem tudom, hova, de ide írom az asztalára, hogy ön kereste.

- Köszönöm, csókolom a kezét.

Most légy okos, Domokos! Beülök a „Manciba”, oda rohanok hozzá. Kicsi csillagom, biztos megint a mosdóba rohant, hogy kisírja magát. Megszakad a szívem érte. Adrikám, édes kicsi angyalkám, érezned kell, hogy játszani akart veled ez a barom Győző. Egy pillanatig nem hittem, hogy Richárddal kéne nyaralnod. Szuggerálom a telefonomat. Hívjál drágám, hívjál, mert ha nem, kénytelen vagyok munkaidőben odarohanni hozzád, és agyoncsókolni a könnyes szemedet. Cseng a telefon, de a házi. Ezen nem ő hív.

- Tessék, Édelkraut!

- Figyelj, Édelkraut Győző! Ha olyat akarsz velem csinálni, már nem kell telefonon. Rendelkezésedre állok személyesen, csak bírd ki estig!

- Nem haragszol?

- Túllőttél a célon, barátocskám. Azt a baromságot még féltékenységedben sem gondolhatod rólam, amire céloztál. De most jól megkaptad a magadét. Leugattam a fejedet, aztán kirohantam pisilni.

- Egyem a pisilődöt, kiscicám. Fantasztikus. Ez a komoly nő ilyen szöveget is elő tud vezetni.

- Igyekszem veled lépést tartani, mert a nőnek feladata, hogy lesse a társa gondolatait, és minden vágyát kielégítse.

- Azért azt tudod, sokkoltál a főnököd ötletével.

- Ne izgulj, a partnert megválaszthatom. Legfeljebb azt mondom Richárdnak, hogy veled voltam.

- Itt a pont, mert bár viccelsz, de hallani is borzasztó. Csillagom, ez igaz? Együtt fogunk nyaralni?

- Legalábbis együtt megyünk. A folytatásban nem lehetünk biztosak. Elképzelek egy féltékenységi kirohanást valamelyikünk részéről benn a tó közepén.

- Édes, ha véletlenül én fojtanalak meg, a vállamra veszek, kihozlak a partra, felöltöztetek, csak azután végzek magammal is.

- Élénk a fantáziád. Arra ne számítsál, hogy meztelenül fogok fürdeni veled.

- Igaz-igaz. Judit-napkor fürödtél utoljára velem meztelenül.

- Azt hagyjuk. Még az anyu is azt mondta, sok mindent megélt hosszú élete során, de menstruálás közben szeretkezni, az meghaladta eddig a fantáziáját.

- Remélem, azt is elpletykáltad, hogy kétszer te erőszakoltál meg.

- Hármat mondtam. Tehát akkor közölhetem a döntésünket?

- Ez álomnak is túl szép.

- Képzeld el, úgy indul a szeptember, hogy a Barimpexben fő téma lesz a kis szüzike. A megközelíthetetlen, a karónyelű. Tudod, mit fognak rajtunk csámcsogni? Brumikám, légy kedves fél ötre értem jönni, de a lakásra!

- Az élet szép, tenéked magyarázzam? Ezek szerint este csapunk egy közös fürdést?
- Megteszi az hajnalban is. Szia-mia.
- Isten oltalmazzon addig is, míg nem fogom a kezeckédet.

*

Sikerült másodpercre pontosan érkezni. Szépségem a kapuban várt. Nem hozott sok csomagot. Bedobta a hátsó ülésre, és beült mellém. Furcsa pillantással mért végig, majd mintha az ölembe akarna feküdni, a felsőtestével olyan mozdulatot tett, kezét pedig kinyújtotta előttem balra.

- Csillagom, itt ne csináljuk, a házatok előtt! Várd meg, amíg a Frangepán utcába érünk! Hidd el, én is kívánlak, de addig kibírom.

- Ki az a nő, ott a képen?

- Ja ez? Nem érdekes, ne törődj vele! Pár hónappal ezelőtt picinyke szerepet játszott az életemben.

Tenyeremmel eltakartam az ajtó és a szélvédő közti részen lévő képet. Nem nyugodott.

- Adrika jó kislány lesz, nem hisztizik! Hiába erőlködsz, nem mutatom meg neked, kit ábrázol.

- Azt adja meg az a magasságos úristen!

Ekkor már úgyszólván az ölemben ült, vagy feküdt, és végre elérte a bal kezemet, amivel a képet takartam. Jobb kézzel igyekeztem távol tartani, de meglehetősen elszánt volt a csaj. Képes volt azt a kezemet megharapni, amelyikkel küzdöttem ellene.

- Csillagom, bánom, hogy nem tettem el. Reggel akasztottam fel, amikor az autót szervizbe vittem.

- Ha nem engeded megnézni, kiszállok a kocsiból, és felmegyek a lakásba.

- Ha adsz egy cuppanós puszit, megkapod a képet!

Így történt, hogy az imént a csuklómat harapdáló égerke, most rátapadt a számra.

- Tessék, itt van, edd meg!

- Piszok vagy!

- Ami azt illeti, én sem vagyok veled elragadtatva. Figyelmesen tanulmányozzad! Elöl, alul az a gaz úgy néz ki, mintha egy kígyó igyekezne be a szerelmem lábai közé a szoknya alatt.

- A fene egye meg. Ezt még Budazugban készítetted rólam, ugye? Széttépem.

- Csillagom, ha megteszed, most rögtön visszaadlak az anyukádnak. Nézz oda! Azok az öreglányok biztosan azt beszélnek, milyen erkölcstelen ennek a Klárinak a lánya. Itt hentereg egy fickó kocsijában a házuk előtt. Kellett ez neked?

- Lehetek őszinte?

- Nem.

- Akkor is kimondom: igen, kellett. Eddig mindenki azon csámcsogott a házban, szép lány ez az Adrienn, mégsem talál magának férjet.

- Most meg jól átvágtuk őket, ugye, drágám? Ahogy ismerlek, addig fogsz te még párszor műsort adni itt a ház előtt, míg férjhez mégy.

Elkezdett sírni, mert bunkó paraszt voltam, pedig megint viccnek szántam. Megölelgettem, megpuszilgattam és a fülébe súgtam pár kedves szót. Sikerült megnyugtatnom.

- Itt van ez a nyomorult kép, tedd vissza, gyönyörködjél benne! Azért az zavar, hogy a szervizben láthatták.

- Adri baba?! Azért mondom így, mert felnőtt, komoly nő vagy, ráadásul jól ismersz.

- Szóval direkt rendezted meg a műsort. Mikor tetted be a kocsiba?

- Kicsikém, lenne kedved hozzá, mert bevallom, én nagyon szeretném egyszer valahol fenn a János-hegyen betenni. Egyébként el tudnék izgalmasabb képet is képzelni rólad itt a kocsiban.

- Mesélj!

- Csak emlékeztetek rá. Egy hete fordult elő, a szépségem zuhanyozott egy jót a fürdőszobában, aztán kiderült, nem vitt magával törölközőt. Én meg nem voltam hallótávolságon belül, hiába kiabáltál. Na, akkor megjelent az én drágám anyaszült meztelenül a nagyszoba ajtajában, de ez nem elég, mert két kezedd a két cicidet fogtad.

- Folyt rólam a víz, de ez a bolond felkapott a szőnyegről, Adrika repült a heverőre, aztán öt perc múlva mehettem ismét zuhanyozni, de már törölközőkkel a kezemben.

- Volt az tíz perc is, és milyen vizes lett az ágytakaró! Végre indulhatunk?

- Igen.

Útközben elmeséltem neki, reggel, miután a szervizben hagytam az autót és gyalogoltam a céghez, összefutottunk Mircikével. Miután érdeklődött, miről folyt a társalgás, én barom, lazán előadtam, szakított a völegényével, mert nem lát perspektívát abban a távoli kapcsolatban. Nem tudom, mi történt velem, később kiderült, lehettem volna diszkrétebb. Némi szerencse, hogy Adrikám vacsorakészítésbe fogott. Márpedig a konyhai munka nagyon kemény a Keménynek. Azt engedi, hogy puszilgassam, de társalogni nem szabad, mert ő koncentrál. Viszont ritkán ront el valamit. Lassan, előre megtervezve minden mozdulatát, alkot. Mit volt mit tennem, elfoglaltam magamat a porszívóm javításával, mert igencsak hangos lett az utóbbi időben. Táplálkozás után rendet raktam a konyhában, ő pedig elfoglalta a fürdőszobát. Egyébként érdekes, úgy költözik hozzám, hogy észre sem veszem. Az autómát még én vezetem, de tele van Adrika-féle mütyürökkel. Igazán nem tudom, hogy csinálja, de amikor Egerből hazaértünk, az autóból hozott fel magának tampont. Kétségtelen, az illatát mindig érzem, mert át van itatva a kárpit a parfümjeivel. A kesztyűtartóban elég régen ott van egy hajkeféje, benne pár hajszála. Ha elhagy, klónoztatni fogom. Itt a lakásban is van mindenféle ruhaneműje, ékszerei, cipői. Nem jelent problémát, ha itt alszik, másnap reggel teljesen átöltözzön az előző naphoz képest. Miután én is túlestem a tisztálkodáson, az én komoly Adrikám mellé feküdtem, és lekapcsoltam a világítást.

- Csillagom, nem tudom miért, de most csak ölelgetni szeretnék, és a hangocskádat hallani. Mesélj nekem, mert nagyon keveset tudok a szüleidről, valamint arról, hogy lettél nagylány?

- Világos. Emlékszel, amikor Debrecenből berohantam egyenesen a munkahelyedre, mi történt?

- Nagyon-nagyon boldog voltam.

- Na jó, ez így nem fog menni. Talán nem felejtetted még el, hogy az öledbe ültetted, stb. stb..

- Kis cirmiske voltál.

- Tudod, mi jogászok igyekszünk összefüggéseiben látni a dolgokat. Reggel a kis kurva előadta, hogy szabad a vásár, te meg most közölted velem, sokra ne számítsak.

Ekkor jöttem rá, milyen barom voltam. Próbált tiltakozni, de szorosan öleltem magamhoz, nem hagytam, hogy beszélni tudjon. Nem akart visszacsókolni, de amikor szabad kezemmel a combjai között kalandoztam, megadta magát. Először éreztem a kapcsolatunkban, hogy most bizonyítanom kell. Sokáig tartott, de meglett az eredménye. Kis butám megnyugodott.

- Ennyire ne légy féltékeny!

- Soha nem fogok belőle kigyógyulni. Furcsa, de azért nem, mert benned mindent megtaláltam, amiről egy nő csak álmodhat. Állandóan rettegek, hogy elveszítelek. 34 évesen tudtam meg, mi az igazi szerelem. Nem tudok veszteni. Belém nevelték az önzést. Igen, volt egy kudarc az életemben. Essünk túl rajta! Harmadévesek voltunk. Egy jóképű srác, de a szürkeállományán volt mit csiszolni. Adrienn, a kiválóság, a jogászdinasztiából származó lány, akinek a vérében van a jog. A srác pedig éppen csak átment a vizsgákon. Másodévesek voltunk, amikor megkért, szeretné, ha segítenék neki cikisebb témákban. Nem volt ellenemre a dolog, mert azon túl, hogy szép fiú, intelligensnek is mutatkozott. Ráadásul abszolút nem bizalmaskodott velem. A szüleimnek nem akartam bemutatni, mert... na mindegy, kimondom, butácska volt, ezt az apu előtt szégyelltem volna. Harmadévesek voltunk, túl a félévi vizsgákon, és jött a születésnapom. Arra nem volt pénze, hogy meghívjon egy presszóba, bennem pedig fel sem vetődött, hogy, főleg a születésnapomon, én fizessek. Megjegyzem, addig sem fordult elő egyszer sem. Rábeszél, menjek vele fel a kollégiumi szobájába beszélgetni. Az utcán nagyon hideg volt. Valamiért az egyetemen sem lehetett aznap este tartózkodni. Gyanútlanul mentem fel. Esküszöm, addig a kezemet sem fogta meg. A szobában azonnal átment brutálba. Tudod, nem szeretek nadrágban járni, még télen is csak ritkán. Szoknyában voltam. Arra sem fordított energiát, hogy lehúzza a bugyimat. Rám támaszkodott fél oldalt, hogy mozogni ne nagyon tudjak. Szabad kezével felhúzta a gumit, aztán a bugyi mellett bedugta. Örültül fájt, de meg se nyikkantam, viszont összeszedtem minden erőmet, és ledobtam magamról. Emlékszem, az ágy mindkét oldalára le lehetett szállni. Ledobtam jobbra, balra meg felugrottam, és megtörtént a Zrínyi kirohanása. Azt elfelejtettem mondani, még a bundám is rajtam volt.

- Ezek szerint el sem élvezett?

- Honnan tudjam, ha gumit húzott? Mindenesetre alig volt bennem, mert repült a francba. Úgy emlékszem, beüthette a fejét. A portával szemben volt egy telefonfülke, onnan hívtam taxit. Nem sírtam, uralkodtam magamon. Otthon pedig jó szokásomhoz híven, elmeséltem az anyunak. Az apunak szégyelltem volna, de az én drága anyukám nem tartotta a száját. Másnap nem jött be a srác az előadásokra, vagy legalábbis én nem láttam, de egy héten belül az apu kirúgatta az egyetemről is meg a kollégiumból is. Édes! Ölelj magadhoz úgy, hogy fekve az öledbe ülök, és szeretném, ha elaltatnál. Hány hónapja, hogy nyomja a lelkemet a téma, de túl vagyok rajta. Ugye, nem utáltál meg?

- Mert ha utállak, kimégy mosdani?

- Ahhoz már hozzászoktál, hogy szeretkezés után eszem ágában nincsen este kimenni. Olyan jó így elaludni. Szia, ez kell nekem nem a munka.

*

Arra ébredtem, hogy valahol muzsikál a telefonja.

- Adrikám, édesem! Ébredj fel, muzsikál a telefonod!

- Vedd fel!

- Nem úgy van az, hiszen téged keres valaki. Különben sem tudom, hol van.

- Valahol a... nem érdekel, aludni akarok.

Az igaz, ha egyszer elalszik, ember legyen a talpán, aki lelket tud bele verni. Elindultam a hang után. Közben elhallgatott, majd mire visszafeküdtem a szerelmem mellé, ismét megszólalt. Végre megtaláltam a másik szobában a táskáját a pianínón. Vitettem neki, de addigra megint elaludt.

- Ébresztő, kisasszony! Itt a táskád, vedd ki a telefont belőle!

- Add ide azt a nyomorultat!

- Tessék!

- Adrika, miért vetted ilyen soká fel?

- Mert aludtam.

- Kislányom, én meg ideges voltam egész este.

- Mi idegesített fel annyira, anyukám?

- Leszaladtam a kisboltba, hogy vegyek zsömlét magamnak, közben a lépcsőházban összefutottam azzal a vén vöröshajú nővel a harmadikról. Azt mondta, látta, hogy verekedtél abban a nagy fekete autóban, azzal a férfivel, akivel jársz.

- Anyukám, jól látta az öreglány.

- Adrikám, ne idegesítsél te is!

- Nyugodjál meg, anyukám. Hallhatod, még élek.

- Hallom, hogy élsz, de azt is hallom, el vagy anyátlanodva.

- Anyátlan vagyok, ha nincs itt az anyám. Győzőke alig bírt felébreszteni, amikor megszólalt a telefon.

- Örülök, ha csak álmos vagy, de azért légy szíves, válaszoljál a kérdéseimre!

- Anyukám! Kérdeztél valamit?

- Igen. Azt kérdeztem, mi történt a kocsiban?

- Ja! Beültem és megláttam, a vezető felőli ajtónál egy női kép van kifüggesztve.

- Azért nem kell verekedni. Nem te voltál Győzőke első szerelme.

- De igenis, én vagyok az első szerelme. Szó se volt semmiféle verekedésről. Meg akartam nézni a képet, ő meg nem adta oda. Kénytelen voltam önkiszolgáló módszerhez folyamodni. Nem egyszerű egy autóban mozogni. Ideges lettem, és teljes testsúlyommal betakartam a Brumit, mint Szibériát a hómező. Ezt hitte a vén banya verekedésnek.

- Aztán mi történt?

- Ami általában mindig, ha nézeteltérésünk van, vagy ha nincs. Jót csókolóztunk.

- Jól van, kislányom, csak nagyon ideges voltam.

- Hallod, hogy semmi okod rá! El tudod képzelni, hogy egy ujjal is bántana engem? Kezével eltakarta a képet, én meg beleharaptam a csuklójába, aztán megkegyelmezett, és szembe-találkoztam a képen magammal.

- Melyik képed volt?

- Te még nem láttad, én pedig nem vagyok büszke rá, de holnap megmutatom. Budazugban csinálta rólam, ahogy álltam a gazok között.

- Szegény fiút, ezért nem kellett volna letarolnod.

- Magamban végigjátszva a történetet, azt hiszem, cseppet sem bánta. Bólogat, tehát igazat mondok.
- Ez a hülye Erzsi, meg azt mondta, hogy verekedtetek.
- Anyukám, megismétlem, abban biztos lehetsz, Győző soha nem fog rám kezet emelni. Sajnos arra nem mernék fogadni, hogy a szerelmünk életünk végéig fog tartani. Áááááá neeeeeeee! Te bolond Brumi! Gyere, védjél meg, mert úgy tűnik, tévedtem. Nem emelt kezet rám, csupán meg akar fojtani.
- Mert nem hiszel a hűségében.
- Majd holnap, ha ő nem hallja, mesélek neked. Most nem, mert elbízta magát.
- Jól van, megnyugodtam, aludjatok tovább! 23 óra lesz mindjárt.
- Rendben van. Megpróbálunk, te aggódó, drága anyukám. Szia.
- Szia, életem.

Balatonboglár

Sanyarú délutánok és esték vártak rám. Csupán egy vigaszom volt, nemsokára megyünk nyaralni. Amire nem számítottam, amikor áldásomat adtam a közös üdülésre: az én drága kincsem minden nap olyan, mintha csupa ünnepnapokból állnának a hétköznapiak. Szébbnél szebb ruhákat ölt magára, és ma már pontosan tudom, az alsóneműi is márkásak. Győzöt pedig eszi a fene, amikor elképzeli maga előtt az istennőjét lenge öltözékben. Ezzel szemben, Balatonra készülünk, de nincs egyetlen fürdőruhája sem. Van pár szabadidőruhája, azok azonban szerinte ócska viseletes holmik, hiszen otthon és kizárólag otthon hordja őket. Legfeljebb még nálam, de hát itt is otthon van. Ám külön meg kellett harcolnom vele, ha kettesben vagyunk itthon, miért ne lazíthatna az öltözékén? Mikor először javasoltam neki, ebben a dög melegben legyen ruha nélkül, azzal érvelt, a meztelen nő nem vonzó a férfi számára. Izgalmat az jelent, ami takarva van. Erre akcióba léptem, és kicsomagoltam. A következő pillanatban tapasztalhatta saját szemével, milyen izgató meztelenül. Éjjel sokkal gátlástalanabb. Hetenként kétszer, de inkább háromszor nálam alszik. A hálóruháink minden alkalommal kikerülnek az ágyneműtartóból egy székre. Használatban olyan ritkán vannak, hogy két hónap alatt egyszer kellett cserélnünk. A nyaralás előtti utolsó hetet vásárlással és varrónő-látogatással töltötték anyukájával egyetemben. Tett ugyan róla említést, szívesen elfogad kísérőnek engem is, de közöltem, az számomra szenvedés lenne, míg ő a próbafülkében ruhát próbál, én a függöny másik oldalán túráztassam a fantáziámat. Egész héten elvonási tüneteim voltak. Csoda, hogy a márkás alsóneműről tereltem a gondolataimat? Végre indulás előtti délutánon magához rendelt a házuk elé.

- Egyem a kis szívedet. Tedd be a táskát a hátsó ülésre, aztán indulunk!

- Brumikám, az nem úgy van. Fenn várakoznak a csomagok rám az előszobában a padon. Nyissad ki a csomagtartót, hordom lefelé őket!

- Meg egy néger, aki legyez, kisanyám. Itt őrzöd az autót, én meg felmegyek, és lehozom egyszerre mindet. A második emeleten laktok, ugye?

Tetszett a mosolya, ahogy állt a nyitott csomagtartó mellett, de nem tulajdonítottam nagy jelentőséget neki. Anyukájával ekkor találkoztam először személyesen.

- Klárka, tessék ideadni a holmit, aztán sietek, mert Adrika őrzi a nyitott autót.

- Jöjjön be Győzőke!

Ő is elkezdett mosolyogni. Telefonon múltkor kedélyesen elbeszélgettünk, nincs min csodálkozni, ha szimpatikus vagyok számára. Csak amikor megláttam a padon a csomagtornyot, akkor értettem meg anya és lánya mosolyát. Háromszor fordultam, de sikerült Adrikámnak közben ügyesen elpakolnia a csomagtartóban. Tulajdonképpen az autóstáskám még befért volna, de az maradt az utastérben.

- Mesélj, szépségem! Miért viszünk nyaralni étkezészetet?

- Győzőkém, az étkezészetet fogalmam nincs, kitől kaptam ajándékba, azzal a jelszóval, majd jól jön, ha férjhez megyek. Megjegyzem, van még pár darab különböző készletem. Nézd, 34 éves korban nem gondolhatok arra, hogy valaha lesz, aki feleségül vesz. Úgy gondoltam, a mi kapcsolatunk majdnem házasság, elvégre holnap nászútra megyünk. Nálad van az egyik étkezészetemnek a helye. Egyébként két-két tányért viszünk csak le belőle, mert bár az apartmanban vannak edények, de semmi kedvem nincs hozzá, hogy mosogatással indítsak. Visszük a sajátunkat, nem csak tányérokat, de evőeszközöket, meg némi egyéb edényt is, mint kávé- és teafőzöt. Miért álltal meg itt a Frankel Leó utcában?

- A kisasszony ki akar szállni.
- Esze ágában nincsen.
- Ha nem, akkor most fogadalmat teszel, világos? Te csak az én feleségem lehetsz, értetted?
- Igenis, értettem. Édelkraut úr, esküszöm, a felesége leszek. Te bolond, megijesztettél.
- Mert el tudtad képzelni, hogy kiteszlek az autóból, ugye?

Átölelte a nyakamat, megpuszilt és közölte, hogy indulhatok tovább.

Az előszobába lépve végre felszabadultan öleltem magamhoz. Tervem az volt, irány a szoba, hogy elnyerjem egy hét böjtölés után a méltó jutalmamat.

- Imádlak, te drága. Gyere-gyere be a szobába!

- Édes, a te holmijaid hol vannak?

Az „édes” nyúlványa pedig elkezdett lankadni, ismerve ennek a bestiának a rigolyáit. Ruháim kikerültek a bőröndből az ágyra, ahova szándékoztam őt lefektetni. Ez a pulcsi csiricsaré, a másik öregbít. Az alsónadrágokat ki kell vasalni a trikókkal egyetemben. Fölösleges minden ruhadarabot felsorolnom. Lelkemre kötötte, egy szép öltönyt is pakoljak el, mert ha este elmegyünk színházba, nem mehetek pulóverben. Akartam volt mondani neki, a Balaton mellett nemigen fogunk színházi előadást látogatni, de a mondat felénél elhallgattam, mert Adrikám vetkőzni kezdett. Feltételeztem, meg akar rajtam könyörülni. Kiderült, amúgy is meleg van, vasalás közben nem szeretne megizzadni. Ezzel szemben megengedte, hogy felcipeljem a második emeletre a 26 darabos étkezészetet, majd háromszor két tányért levigyek, valamint pár evőeszközt, serpenyőt, szalvétát feltétlenül. Biztos voltam benne, főzni nem fog a nyaralás alatt, de ha véletlenül a hőségben kifecamodna, és rászánná magát, akkor sem engedném. Este picivel 21 óra utánra kikerültek az előszobába az én csomagjaim is. 23 órakor feküdtünk az ágyban, csak aludni nem tudtunk, mert mindketten izgalomban voltunk. Tulajdonképpen igaz, ez lesz a nászutunk.

- Adrikám, ki volt az a mókás, aki az ajtótokra írta, hogy „Aczél-Kemény”?

- Az anyukámat Dr. Aczél Klárának hívják.

- Ő is jogász?

- Nem. Ő gyermekorvos volt.

- Mi az, hogy volt? Egyáltalán nem tűnik idősnek.

- Pedig 61 éves. De ettől még dolgozhatna. Mikor az apu meghalt, idegösszeroppanást kapott. Mivel nem tudott tökéletesen meggyógyulni, leszálékolták.

- Mi történt az apukáddal? Miben halt meg?

- Szerintem te is hallottál róla, legfeljebb nem tudod beazonosítani. Az egész ország tudott róla.

- Sejttem, valami komoly tragédia, amiről nem akarsz beszélni. Csak hát úgy gondolom, nem lehetnek egymás előtt titkaink.

Hozzám bújt, elkezdett puszilgatni, és a sötétben éreztem, elerednek a könnyei.

- Az apu is jogász volt, menő ügyvéd. Maffiatag ellen védett egy 40 éves vállalkozót. Megnyerték a pert, a maffiózót meg nyolc évre hűvösre tették.

- Az apukádat Kemény Dezsőnek hívták?

- Igen.

- Emlékszem. Minden újság megírta. Valami Sörös, vagy hogy hívták a maffiózót?
- Pálinkás Richárd. Mikor kimondták az ítéletet, és a Pálinkást bilincsben elvezették, az apu kijött a tárgyalóteremből. Egy sötét alak utána, és ott a bíróság folyosóján fejbelötte. Rögtön meghalt.
- Komoly erőfeszítésbe került, hogy ezt a pár mondatot elmondja nekem.
- Adrikám, csillagom, drága kincsem, ne sírjál! Ígérem, nem foglak többet faggatni. Annyit mesélsz az éleletekből, amennyit akarsz. Hallod?
- Brumikám, hozzá egy zsepit! Próbálok megnyugodni, aztán folytatom.
- Felült a kis szipogóm. Ölegettem, minden porcikájában remegett. Percekig nem tudta abba-hagyni, de végre sikerült. Addig puszilgattam, simogattam a haját, a hátát, míg megnyugodott. Nagyot fúj, mintha a fájdalomtól akarna megszabadulni.
- Az a szemét életfogytiglant kapott.
- Én az ilyeneket szöges korbáccsal verném agyon. Halálra kínoznám őket.
- Ne haragudj, édes! Valószínű, lelkileg sérült vagyok. Mindig zárkózott voltam. Számomra az anyukám és az apukám létezett. Külsőleg anyukámra hasonlítok, de az apu zárkózott természetét örököltem. Egyetlen barátja volt, akivel mindent megbeszéltem. Ő a vezérigazgatóm. Komoly volt és céltudatos, mint én. Hidd el, nem akarok előtted titkolózni. Nem voltak barátnőim, barátaim pedig pláne nem. Holnaptól a nyaralóban, ahol a kollégáim lesznek az üdülőtársak, magad is láthatod, mindenkivel szemben megtartom az illő távolságot. Beképzeltnek tartanak. Igazuk van. Jómódú, jogász családból származom. Apai ágon minden felmenőm jogász volt. Ezen felül, egy kivételével, mindegyik céltudatos, a hivatásának élő, az anyagi javait nem herdáló. Ez van a génjeimben, és minden embert eszerint ítélek meg. Gyűlölöm a linkeskedést, a tivornyázást.
- Angyalka, akkor én hogy maradtam fenn a rostán?
- Amennyiben linknek ismered magadat, ez esetben elvette a szerelem az eszemet. Egyébként igaz, anyukám szerint sokat változtam melletted, és tudom, ennek még nincs vége. Rádöbentettél, Adriennek vannak érzései. Egyáltalán nem bánom, de kifelé maradok, amilyen voltam. Tudom, csúnya dolog, hogy ennyi hónap ismeretség után alapvető dolgokat nem tudsz rólam. Előtted nem lehetnek titkaim. 34 évem alatt két bizalmasom volt, de főleg az anyukám. Nehéz hozzászoknom, hogy rajta kívül van egy ember, aki számára fontos vagyok.
- Ha így igaz, miért tud rólad mindent a főnököd?
- Remélem, túlzás, hogy mindent. Amit tud, azt a két pletykás „vénaasszony” tárgyalja ki egymással. Kivéve az intimitásokat. Ezt anyukám lelkére kötöttem, ha egy szót is visszahallok, soha többé nem leszek őszinte hozzá.
- Adrika beszámol Klárikának, hányszor volt előző éjjel orgazmusa, majd Klárka Etelkának eldicsekszik a lánya boldogságával. Etelka pedig természetesen őszinte a férjéhez.
- Adrika boldogsága nem lehet titok a család barátai előtt. Megismétlem, hiszek az anyukámnak. Megjegyzem, félti a lányát mindentől és mindenkitől. Márpedig barát ide vagy oda, a főnököm is férfi. Lehet, lovagoltatta a térdén a kislányt, de 12 év alatt, amióta közös a munkahelyünk, aligha szerzett róla más tudomást. A Barimpexnél, nem az apám barátja, ott vezérigazgató, én pedig jogügyi osztályvezető vagyok, bár nem így kezdtem dolgozni. Nem kivételez velem munkatársi vonatkozásban. Az viszont igaz, ha bármi problémával megyek hozzá, zöld utat kapok. Elöttem nincs zárva az irodája soha.

Közelebb húzódtam hozzám, átölelte a nyakamat. Elkezdett puszilgatni, közben húzta a fületem. Tudtam, mára vége a vallomás sorozatnak.

- Miért húzod a fületem?

- Sűgni szeretnék valamit, de félek, még meghallja valaki.

- Érdekes lenne, egyben idegesítő a tudat, hogy nem vagyunk ketten a saját lakásomban.

- Brumikáááám! Vegyed le rólam a hálóingemet, és tegyél magadévá!

- Édes vagy, ahogy suttoatsz. Adrikám, egy hete várok erre az alkalomra.

- Tudom, de valamit muszáj elmondanom. Varrattam két szoknyát magamnak. Tegnap este otthon felvettem az egyiket, és úgy kerestem hozzá pulcsikat meg blúzt. Ám ahogy intenzíven mozogtam a szobámban, a szoknya állandóan elfordult rajtam. Anyukám ült a fotelban, nézte a bemutatót. Képzeld el, megmarkoltam kétoldalt a szoknyát, elkezdtem tépni. Szerencsére nem szakadt el, de anyu ijedten közölte:

- Kislányom, felhívom Gyözőkét, holnap sokkoljon le, mert az idegbaj határán vagy.

- Igaza volt. Nem értem magamat. Esküszöm, soha nem voltak vágyaim az idén májusig. Most meg egy hetet nem bírok ki. Ez nem normális, mert nőkre ritkán igaz.

- Nyugodj bele, anyukád ma este felhívta Etelkát, és közölte, már jó kezekben vagy!

- Nem érdekel. Gyere-gyere! Mindjárt robbanok. Eddig lekötöttem magamat a vasalással meg a meséléssel, de már semmi más nem érdekel.

A sötétben eldobta magáról a hálóinget, ami eltalálta a csillárt. Még az előjátékot sem igényelte. Eltolta a kezemet a combjai közül.

- Adrikám, kincsem, azt tudod, hogy egy hétig nem sikoltozhatsz az üdülőben?

- De sikoltozhatok, mert a tetőtérben van az apartman. Ott senki nem fogja hallani, csak te.

- Látom, jól ismered az üdülőtöket.

- Minden évben kétszer, de minimum egyszer, kénytelen vagyok leutazni.

- Feltételezem, nem egyedül.

- Ebben biztos lehetsz. Általában két férfi az útitársam, valamint egy nő, a titkárnőm. A férfiak pedig a gépkocsivezető és a gondnok.

- Hála istennek, már akkor is féltetek, amikor... szóval egy testet alkotunk.

- Féltés is, legalább tudom, hogy szeretsz! Még hogy nem sikoltozom? Tombolni fogunk egy hétig.

- Azért kár volt ruhákat csináltatnod, nekem így is megfelelsz.

- Vigyázz, Brumikám, a nő addig nő, ameddig akar, a férfi pedig ameddig tud.

*

Az indulás napján aludtunk el, nem csoda, hogy a kényszer-ébresztő után nem éreztük fittnek magunkat. Mindenesetre a meteorológus közölte a rádióban, gatyarohasztó napok következnek. Nem így mondta, de így igaz. Augusztus végét írunk, vége az üdülési szezonnak. Kilenc óra magasságában láttuk meg a Balatont. Fél óra múlva landoltunk az üdülő udvarán. Elsőre meg voltam elégedve, hiszen a szépen gondozott park közepén egy nemrég renovált háromszintes épület. Ráadásul mindez közvetlenül a víz partján. Felmentünk terepszemlét tartani a harmadikra, majd a szerelmemet otthagya, párszor megjártam a három emeletet. Az

még mosolygás nélkül ment, amikor először fent hagytam, és megpusziltuk egymást, mintegy búcsúképpen. Ám minden fordulónál megismételtük. Közben jókat derültünk saját gyerekeségünkön. Adrikám rámolt, nekem meg mire mindent felhordtam, vízipólót játszottak a golyóim. Ledobáltam magamról a ruháimat. Abszolút nem zavart, hogy Adrikám szabadidős öltözékében rohangászott körülöttem.

- Csillagom, itt erkély is van?

- Nem mondtam? Nézzed meg, de ha ilyen hiányos öltözékben ki mersz menni, megfosztalak a férfiasságodtól.

- Doktornő, akkor mivel fogjuk elütni az időnket, ha nuku kuki, nuku nuni?

- Nuni az marad, csak nem a te számodra.

Ekkor éppen a ruháit igyekezett a szekrényekbe akasztani, de elkaptam a kisasszonyt, és kihamoztam az öltözékéből. A többi egyenesen következett a ruhanélküliségből.

- Édes, mindenki ma foglalta el a helyét az üdülőben?

- Igen. Húszan vannak egyszerre, plusz a személyzet. Ne neved a hasamon, mert ledoblak!

- Szerinted hányan csinálhatják ugyanezt ebben a pillanatban?

- Fél órája vagyunk itt... alighanem egyedi esetnek mondható.

Büszkék voltunk magunkra, csak a zuhanyozásnál adódott némi malőr. A cirkót ugyanis elfelejtették bekapcsolni, így azután előbb megismerkedtem vele, ami nem volt egyszerű, viszont nem hívhattunk illetékest az üzembe helyezéshez, mert az öltözékünk hiányos volt. Mindkettőnkön zokni tartózkodott. A szépségem megengedte, hogy én tisztuljak meg először, mert neki hosszabb ideig tart. 13 óra magasságában elindultunk gyalog valahova ebédelni. Az udvarban páran üdvözölték a szerelmemet. A kapuhoz érve utánunk kiabált az üdülővezetőnő:

- Doktornő! Doktornő! Elnézését kérem...

Muszáj volt megállnunk. Bolond az én szerelmem. Úgy mutatott be bennünket egymásnak, mintha a férje lennék. Ebből később még bonyodalmak is származhatnak, mondtam neki, miután megszabadultunk a nénitől. A lényeg, estére amolyan ismerkedési estét kíván rendezni, hiszen nem mindenki ismeri egymást, mert a pestiek és a vidékiek nemigen találkoznak. A néni még zenészt is hívott. Egyúttal megtudtuk, hova érdemes mennünk, hol van nyitva tartó étterem, így szezon után. Amikor szabadultunk, igyekeztünk szaporázni a lépteinket, nehogy újabb akadályt gördítsen valaki elénk.

- Doktornő, este rokizni fogunk.

- Nem fogunk, mert nem tudok táncolni.

- Képes lennél távolmaradásoddal tüntetni, amikor azt mondta Marika néni, te vagy az üdülőben a Jani?

- Pillanat! Nem Marika néni, hanem Marika, mert 41 éves.

- Jézusom, nem mondd. Viharos élete lehetett eddig. Igencsak lelakottnak tűnik.

- Unalmas időben csámcsoghatsz rajta! Másodszor, mivel a vezérigazgató után én vagyok rangban a második a cégnél, és ő nincs itt, könnyű feladat a következtetés. Biztosítalak, nem fogok főnökösdi játszani. Ha módomban áll, nem társalgok senkivel.

- Ennek örülök, de este megtáncoltatom a feleségemet.
- Brumikám, nem tartozom senkinek magyarázattal a személyedet illetően. Így volt a leg-egyszerűbb, elkerülendő a találgatásokat.
- Tudod, mihez lenne most legnagyobb kedvem? Megölelgetni szeretetből az én szépséges szép feleségemet.

Alaposan beebédeltünk. Ezt imádom benne, étteremben nem kéreti magát. Délután ismerkedtünk a környékkel. Én ugyanis először vetődtem erre a tájra. Széplaknál messzebb még nem voltam a Balaton mellett. Tudtuk, mindenki fürdeni megy az első napon. Mi leszünk a kivételek, mert tömegnyomorra nem vágytunk. A sétában csupán az volt a baj, hogy Adrikám magas sarkú cipőt vett fel. Nem ám, hogy szabadidőruhában megyünk étterembe. Megadtuk a módját. Én azért, mert muszáj volt. Este 20 órakor kezdődött a buli. Nem volt egyszerű lecsalogatnom a szépségemet. Kompromisszumok árán sikerült. Ha másik nőt felkérek táncolni, kikaparja a szememet az előkelőség. Jelzem, én sem voltam vele kíméletesebb. Félttem a botránytól. Azt tudtam, másik nőt nem akarok ölelgetni, de mi van, ha őt felkérik? Tapasztalhattam, milyen hatással van a kollégáira. Megszólítani sem nagyon merték. Lassú számoknál vittem táncolni, és bár igaz, látszott rajta, nem táncos lábú, viszont remekül hagyta magát vezetni. Szerintem mindenki ott volt. Jól játszott a zenész egy szál szintetizátorral. Mikor fel lazult a hangulat, Adrikámat rövid időre magára hagytam az asztalnál, odamentem a szintizátorhoz. Megkértem, egy szám erejéig engedjen a hangszerhez ülni. Benne volt a buliban. Oda hívtam a szépséget, leültettem magam mellé. Meglepődött, bár zongorázni hallott már többször, de azt nem tudta, hogy a szintetizátor sem idegen a számomra. Pár bemelegítő futam után elkezdtem magamat kísélni:

„Volt idő mikor még nem voltál,
S nem éreztem, hogy fájna majd, ha nem volnál;
És most látod, féltelek, őrizlek, védelek;
Mert lesz idő, meglehet, hogy nem leszel már.

Voltak, akik szerettek, úgy hiszem;
Ma sem tudom, végül miért hagytak el;
De téged most már féltelek, szeress úgy hogy jó legyek;
Őrizz meg - elveszek, ha nem figyelsz rám!

Változnak az évszakok, rossz idők, szép napok;
Bújj hozzám, ne hagyj el;
Ha én mennék, ne engedj el.
Változnak az évszakok, jó idők, rossz napok;
Bújj hozzám, ne hagyj el;
Ha én mennék, ne engedj el!

Próbáltam másokkal, máshogyan;
Ma egyik is, másik is messze van;
És véletlen, úgy lehet, de téged már féltelek;
Őrizz meg, elveszek, ha nem figyelsz rám!

Változnak az évszakok, rossz idők, szép napok;
Bújj hozzám, ne hagyj el;
Ha én mennék, ne engedj el.
Változnak az évszakok, jó idők, rossz napok;
Bújj hozzám, ne hagyj el;
Ha én mennék, ne engedj el!"

Úristen, erre nem számítottam! Az én angyalkám számára megszűnt minden. A vállamra borult, sírt, miközben puszilgatott. Szoktam műsorokon néha fellépni, de ilyen sikerem soha nem volt. Átöleltem. Egy pillanatra én is megfeledkeztem a közönségről. Ők pedig megtapsoltak, és kérték az ismétlést. Azt hittem, nem lehet fokozni. Adrikám ült mellettem, én pedig elkezdtem játszani. Csoda történt. Az én komoly szerelmemet ekkor hallottam először énekelni. Velem énekelte kétszer a refrént. Vastapsot kaptunk. Megköszöntem a srácnak, hogy odaengedett a hangszeréhez, majd távoztunk. Abban a lírai hangulatban elképzelni nem tudtam, hogy tovább táncoljunk. Kiültünk az erkélyünkre, ami a Balatonra nézett. Sötét volt, így azután nem volt szükség két ülőhelyre. Adrikám nem tudott napirendre térni a meglepetés felett.

*

Minden étkezést az erkélyen bonyolítottunk le, mert asztal és négy szék állt rendelkezésünkre. Egyébként pedig egy komfortos lakás, teljes felszereléssel, a konyha is, bár igazat adtam a csillagomnak, jobb volt a saját edényeinket használni. Napközben nehezen tudtam kicsalni fürdeni. Egyrészt, úszni nem tud, de különben is a fejét a világ kincséért nem tette volna bele a vízbe. Ezért általában jó messzire begyalogoltunk, hogy majdnem nyakig ért. Kerültük a társaságot. Azért minden nap pár mondatot, hol ezzel, hol meg azzal váltottunk. Illetve, ő váltott, majd nekem később elmondta, hogy kivel. Második este rászedtem, sötétedés után menjünk fürdeni. Nehéz volt, de meggyőztem. Rajtuk kívül senki nem volt a Balatonban. Bementünk annyira, hogy neki mellig ért. Nem akarta elhinni, hogy ott magamévá teszem. Bikinialsó víz alatt a karomra húzva, rövid simizgetés kölcsönösen, majd térdeimet behajlítva az ölembe ültettem. A többi estén ő proponálta a dolgot. Ezt se gondoltam volna róla, hogy ennyire szereti a romantikát. Kétszer voltunk hajókázni, egyszer a túlsó parton, másik alkalommal meg Badacsonyban. Jártunk a boglári kilátóban is. Minden reggelink tojásrántotta volt kolbásszal. Én kávét ittam, ő pedig a szokásos teáját. Ebédelni étterembe mentünk, mindig ugyanoda. Vacsorára viszont vásároltunk, egy teljes hétre valót, hiszen nagy hűtő állt rendelkezésünkre. Klárikának esténként beszámolt a szentem. Ez a buta azt is elárulta, hogy malackodni szoktunk a vízben. Úgy mondta el, még a szempillája sem rebbent. Fogtam a kezét, ő meg mesélt róla. A többiről nem, amik a szobában meg kétszer az erkélyen történtek. Úgy jöttünk haza, hogy semmilyen jel nem utalt a havi vérzésére. Megbeszéltük, ha jó munkát végeztünk, a kis Édelkraut vagy Adrienn, vagy Dezső lesz. Az én ötletem volt, tőle pedig számtalan pusztit kaptam a Dezső név miatt.

A baj nem jár egyedül

Nem bizony, hogy a fene esne belé. Az üdülőt délelőtt tíz óráig kellett elhagyni, kivéve minket. Marika közölte Adrikámmal, akár estig is maradhatunk, mert a következő héten senki nem veszi igénybe az apartmant. Minket meg nem kellett biztatni. Kihasználtuk az egyedülletet. Végre napközben alaposan kipancsítottuk magunkat a Balatonban. Azért úgy indultunk el, hogy sötétedés előtt hazaérjünk. Fehérvár magasságában hozta tudomásomra a nagy „Ö”, legszívesebben csurgóra menne, amilyen gyorsan csak lehet. Annyira koncentráltam a vezetésre, hogy először nem értettem a dolgot. Mivel azonban megváltozott a hangulata, nem volt kedve a társalgáshoz, bevillant az isteni szikra: csurogni szeretne haladéktalanul, ám annyira nem, hogy megálljunk egy vendéglátóipari egységnél. Szégyelltem magamat a gondolataim miatt, de valahol mégiscsak férfi vagyok.

- Ugye, azzal nem segítek, ha a tenyerembe pisilsz?

- Győzőkém, ne bohóckodjál!

- Látod, most hátrányos, hogy nadrág van rajtad. Különben azt javasoltam volna, csússzál előbbre az ülésen, és próbálj valahogy magad alá pisilni. Otthon aztán kitakarítom az autót.

- Téma lezárva!

- Megálllok valahol, és egy bokros résznél falazok neked.

- Ahogy azt Móricka elképzeli. Majd leguggolok az utcán, ráadásul előtted? Hagyjuk, inkább hajtsad a „Mancit”!

Bolond ez a nő. Naponta nyaljuk-faljuk egymást, azon a részen is, de nem pisilne a jelenlétben. Mellékesen, többször előfordult már a fürdőszobában. Végre beértünk Budára, de a Margit körúton hatalmas dugóba kerültünk. Állt a forgalom. Részben szerencsénk volt, mert a belső sávban álltam, a villamosmegálló mellett. Az én pisilni vágyó szerelmem pedig szemfüles volt. Meglátta, hogy jön a villamos. Egy gyors „megyek villamossal” közben csapódott a jobb oldali első ajtó. A válaszomra nem volt kíváncsi, de láttam, felugrik a hatosra. Miután eltűnt szemem elől, elkezdtem röhögni kínomban. Soha, de soha nem volt még ilyen gyors búcsúzás köztünk. Mikor bemutatkozó látogatásra jött a cégünkhöz, akkor is kezet nyújtott. Negyedóra múlva hívott otthonról. Akkor már ráért értem aggódni. Én, aki vagy húsz métert haladtam előre közben. Klárka örült a kislányának. Megbeszéltük, ha biztonságban van, én is inkább hazamegyek a Frangepán utcába. Egy óra alatt abszolváltam az utat.

*

A lakásban rámtört a keserűség. Miért nem lehet mindig mellettem? Micsoda hét van mögöttünk! Igen, azt hiszem, ez a hét volt a nászutunk, ha egyáltalán feleségül jön hozzám. Amennyiben áldott állapotban van, közös gyermekünk iránt érzett felelősége tudatában nem fog nemet mondani, ha megkérem a kezét. Gyerek nélkül azonban nem hiszek benne. Szeretjük nagyon egymást, de én nem illek abba a családba. Lám, az előbb milyen jókedvű volt, hiszen anyukája várta. Engem soha senki nem vár rajta kívül. Milyen körülmények között nőttem fel? Az egy dolog, hogy otthon a családban, felnőtt fejjel visszagondolva, állandóak voltak a veszekedések. Négyen éltünk együtt, de öt felé húztunk. Az apukám időközben meghalt, ám ettől nem lettünk összetartóbbak. Abban az időben nekem fel sem tűnt. Azt gondoltam, ez a normális család. Ha egy házon kívül van, a többi szapulja. Középisikolásként eszméltem rá, a mi családunk nem ideális. Gyerekkoromban belém nevelték, a puszi az erotikus kapcsolat egy megnyilvánulása. Tulajdonképpen akkor sincs rá szükség. Azóta sem szeretem a nyalakodást. Ráadásul elég hamar tudomásomra hozták, hogy kilógok a családból. Egy

rendes, becsületes parasztyerek nem a könyveket bújja. Márpedig én egyre inkább eltértem a rendes, becsületes paraszti normától. Később gúnyolni kezdtek: a tanár úr így, a tanár úr úgy. Valójában soha nem volt szándékomban tanári pályára menni. Nincs pedagógiai érzékem. Arra képes vagyok, hogy valamit egyszer elmagyarázzak, de a repetától irtózom. Magamból indulok ki. Soha nem volt gondom a szellemi befogadó képességemmel. Mindig könnyen tanultam. Igaz, ahol a szorgalmat osztogatták, ott bizony eléggé hátul álltam. Amikor egyetemre kerültem, az végképp megpecsételte rokoni kapcsolataimat. Azóta fokozatosan távolodtunk el egymástól. Eljutottam odáig, hogy két évente találkozom valakivel a rokonságból. Ráadásul barátokkal sem nagyon dicsekedhetek. Kétségtelen, van pár rendes fickó, akikre bármikor számíthatok, na, meg persze ők is számíthatnak rám. Kaptam a sorstól ajándékba egy drága tündért. Vele egy aranyos anyukát is. Alig tudok róla valamit, azon kívül, hogy... De ez az én számomra nem olyan fontos. Kétszer láttam futólag, valamint többször volt szerencsém hallani hangját a telefonban. Mintha a kis tündérkém klónozott másolatát hallottam volna. Nem biztos, hogy a sorrendiség így helyes. Lehet, hogy Klárikából klónozták Adrikámat. Ezt majd alkalmasint megkérdem tőlük. A Bika csillagjegyben születettek jellemző, furcsán viszonyulnak a testi kapcsolatokhoz. Tény, attól is irtózom, ha valaki hozzám ér véletlenül. Drágám a kivétel, aki erősíti a szabályt. Azt mondták rám az őseim, kisgyerek koromban két oldalra kivettem a kezemet, mert el akartam kerülni, hogy bárki hozzám érjen. Az állatokat messziről kerültem. Így azután félttem tőlük. Rossz nyelvek szerint kizárólag magamat szerettem mindig. 34 évig így éltem. Május elején pedig szülinapi ajándékként berobbant az életembe az én szőke angyalkám. Igaz, hozzám képest kicsit túlkoros, de ez még tűréshatáron belül van. Azonos évben születünk, de ő március 5-én, én pedig ugyebár május első napján láttam meg a napvilágot. Ez bizony kemény 57 nap a javamra.

*

Túl egy magányban töltött éjszakán, reggel nem túl vidáman mentem be dolgozni. Mint messiást, úgy vártam a hívását. Helyette a mocskos házitelefon szólalt meg:

- Tessék, Édelkraut!
- Puszkó-nyuszkó!
- Bogárkám, téged milyen szél fújt erre a telefonra?
- Lemerültem.
- Kicsikém, repüljél ide, kölcsönadom a töltőmet!
- Ezek szerint hamis illúzióim voltak eddig?
- Miért, szívem?
- Abban a hitben ringattam magamat, több mint két hónapja nekem adtad véglegesen. Mi újság, mi van a Kormikáddal, Győzőke?
- Mircike, nem Kormika.
- Az is csupán egy hülye macska.
- Macskássy, és nemsokára névünnepet tart, mert ráadásul Enikő.
- Ha kora reggel fel akartál idegesíteni, jelentem, sikerült. Szia!

De barom vagy, Édelkraut! Évődni akartam veled. Arra meg nem gondoltam, hogy neki előbb lesz a névnapja, mint Mircikének. Ráadásul engem csak az övé érdekel. Hol az istenbe hívjam vissza, ha a mobilja lemerült?

- Tessék, Kemény doktor!

- Adrikám, vedd már le napirendről a Mircikét!
- Eszembe sincs. Jól tájékozott vagy vele kapcsolatban.
- Négy éve a kolléganőm, ne légy már buta, szépségem! Inkább áruld el nekem, hány cicid van?
- Szerinted?
- Csak azért kérdezem, mert este telemostam kézi mosással a fregolit. Számtalan melltartó és bugyi lóg a kád felett.
- Brumikám édes, az nem a te feladatod. Tegnap rosszul sült el a dolog, de ma úgy gondoltam, elhozod hozzánk.
- Persze, most már „Brumikám”, ugye?! Még arra is odafigyeltem, nehogy más mosószerrel mossam, mint amit te használsz.
- Szóval, hogy szavamat ne felejtsem, akár nálam van, akár nálad a tulajdonomat képező töltő, rossz hírem van a számára. Ma délután negyed ötre benyújtotta igényét irányodba a szerelmed.
- Ennél sokkal rosszabbra számítottam. Ezek szerint bedughatom a töltőt negyed öt után?
- Brumikám, ma a dugás elmarad. Éljl az emlékeidből! Legközelebb jobban meggondolod, hogy szédítsd a nőket, ha a dugás is fontos a számodra.
- Adrikám, eddigi életemben kizárólag akkor szédítettem, ha olyat akartam csinálni.
- Édes kis hóhányó Brumikám, magához szólított rajtam keresztül a kivétel.
- Ha jól értem, pillanatnyilag az a helyzet: ember tervez, az isten...
- Azt nem tudom, mik azok a pontok, de a lényeg, 16 órakor két nagy puszival várlak a Barimpexnél. Addigra kérlek, prezentáljál a hátsó ülésre egy nagy csokor virágot! Na, milyen vagyok hozzád? Milyen csaj a te Adrikád?
- Jézusom! Majdnem kimondtam.
- Nem vagyok gondolatolvasó, meg különben is, egy hét után nem smakkol a munka. Búcsúzom tőled, szerelmem. Ha lesz napközben időm, majd jelentkezem. Egyébként pedig a megbeszéltek szerint, várlak. Szia-mia!
- Angyalkám, muszáj virágot vennem? Remélem, elhiszed, nem a pénzt sajnálom, de el tudsz engem képzelni virággal a kezemben?
- Várjál! Igen-igen, el tudlak képzelni. Felmegyünk hozzánk, te becsengetsz, én kissé hátrébb húzódok. Anyukám kinyitja az ajtót, a szerelmem pedig ékes szavakkal köszönti őt abból az alkalomból, hogy kettőtök életében elérkezett az a nap, mikor kedvetekre analizálhattok engem.
- Nem vehetnék együtt virágot? Elviszlek egy virágüzletbe, előtte odaadom az árát, te megveszed, és a nevemben átnyújtod Klárikának.
- Maradjunk annyiban, ne gyere értem! Hazafelé veszek egy csokor virágot, átadom az anyunak, és közlöm, te küldted neki szeretettel. Vagy inkább azt nem is mondom, elvégre milyen szeretet az ilyen.
- Cirmikém, az anyakönyvvezető előtt fogadalmat kell tenni, hogy jóban-rosszban kitartunk egymás mellett. Nem hagyhatsz cserben! Azt mondtad az üdülőben mindenkinek, hogy a férjed vagyok.
- Nem vagy a férjem, és nem is leszel, ha nem veszel virágot.

- Különben tudom, hogy nem leszek. Este ez is eszembe jutott.
- Közben mostad a fehérneműimet, ugye?
- Akkor másra gondoltam.
- Szeretsz?
- Nagyon szeretlek, Adrikám.
- Én is téged, te nagy számár. Mennem kell. Szia-mia!
- Szia, te boszorkány.

*

Időben érkeztem érte, virág nélkül. Beült mellém az autóba, de előbb hátranézett.

- Szia, édes kis virágom.
 - Szia, Brumikám. Hol van a virág?
 - Ebben a pillanatban ült be a kocsiba az én édes illatos virágom.
 - Nem vettél?
 - Életem, nézzél a szemembe! Nagyon haragszol rám?
 - Nem érdekes. Vigyél haza, de közben álljál meg majd, ahol mondom!
 - Addig nem indulok el, míg nem kapok tőled egy bátorító pusztit.
 - Rendben, akkor hazamegyek busszal.
 - Adrikám, drága kicsi virágom! Ha akarod, kiszállok a kocsiból, és ott a te ajtódnál letérdek, csak ne haragudj rám!
 - Mondd meg őszintén, mi bajod van a virággal?!
 - Soha életemben senkinek nem vettem virágot. Anyák napjára illett volna többször, de inkább csokoládét vettem anyámnak. Udvarolni csak ennek a gyönyörűségnek udvaroltam.
- Láttam az arcán, tetszett neki a vallomásom. Ez bizony szó szerint igaz. Rajta kívül soha nem szerettem bele egy nőbe sem. Először vagyok szerelmes.
- Rendben, útközben megveszem, de te adod át az anyunak.
 - A lépcsőházban majd átveszem tőled.
 - Megőrjítesz! Egyszerűen nem hiszem el!
 - Angyalom! Úgy tűnik, egészséges felnőttek vagyunk mindketten. Ehhez képest te 34 éves korodban kívántad meg először a férfit, én pedig képtelen vagyok kezembem egy csokor virággal flangálni.
 - Rendben. Játsszunk el a gondolattal, engem nem ismersz. Megkívánsz egy nőt, de csak akkor fekszik le veled, ha veszel neki virágot. Mit teszel?
 - Semmit. Hagyom, hogy lekonyuljon.
 - Megállj, üdvöske, ezt elmesélem otthon. Elvégre is az egri utazásunk óta anyukám előtt Győzőkére nem szabad rosszat mondani. Figyelj ide, te teremtés koronája! Itt most megállunk! Ott szemben van a virágüzlet. Ha nem vagy hajlandó megvenni, és tisztességesen átadni az anyukámnak, fontolóra veszem a szakítást. Felnőtt ember vagy. Nekem férfi társra van szükségem, nem gyerekre.

Kinyitottam a kocsiajtót, és elindultam. Amikor visszaértem a vásárlásból, mosolygott ez a nyavalyás. Ölébe tettem a két csokor virágot, mert az egyiket neki szántam, de eldöntöttem, ezért ma még fizetni fog magával nekem. Nem szóltam róla. Két perc, és megérkeztünk a színhelyre. Ki akart szállni, de ráparancsoltam, maradjon az autóban. Elvettem öléből az egyik csokrot, felmentem a második emeletre. Becsengettem. Klárrika ajtót nyitott. Kezet csókoltam neki. Hiszem, illően adtam át életem első virágcsokrát. Be akart tessékelni az előszobába.

- Ne tessék haragudni, de az én virágomat lenn hagytam a kocsiban. Mindjárt felhozom.

Klárrika mosolygott, majd intett a szemével, hogy érti a dolgot. Lementem a kocsinhoz, kinyitottam az ő oldalán az ajtót, de nem szóltam semmit. Rám nézett, kiszállt kezében a virággal. Ott, mindenki szeme láttára csókolt meg. Szorosan magamhoz öleltem a rondaságomat, majd kéz a kézben mentünk fel a lakásba. Klárrika az ajtóban állt a virágcsokorral együtt. Immár kettőnket invitált be. Helyet foglaltunk a szalonban az asztal körül.

- Anyukám, meséld el, hogy adta át Brumi a virágot!

- Adrika, Brumi - jaj, bocsánat - Gyözőke, úriember. Nekem kezet csókolt, téged pedig kézen fogva vezetett fel.

A hallottak után rám nézett a boszorkányom, azokkal az igéző, ronda, mélykék szemeivel. Bennem pedig másodszer fogalmazódott meg, soha senkiért ilyen áldozatot nem vállaltam, de ha este ellenkezik, és nem akar eljönni hozzám, akkor összecsomagolom, és ölben viszem le az autóhoz.

- Gyözőke, nagyon elgondolkodott.

- Bocsánatot kérek, Klárrika! Már itt vagyok.

- Örülök neki, egyben üdvözlöm másodszeri megérkezése alkalmából.

- Ne tessék haragudni rám! Egy pillanatra kikapcsolt az agyam.

- Akkor sem haragudnék, ha múltkor nem segített volna nekem.

- Megismétlem, amit akkor mondtam: Adrikám anyukája nem kérhet olyat tőlem, amit ne teljesítenék. A múltkori nem ilyen eset volt. Kérés nélkül is elvittem volna, mert hozzám is tartozik, nemcsak az anyukájához.

- Adrika, most meg te hallgatsz?

- Átmentem csendes szemlélődőbe.

- Aztán mit szemlélsz csendesen, kislányom?

- Húha! Ezt muszáj elmondanom?

- Egyikünk előtt sincs titkod, úgy tudom.

- Hát, ez az. Szeretném, ha megkedvelnétek egymást Brumival. Akkor lenne tökéletes harmónia hármunk között, hiszen én mindkettőtökkel jóban vagyok, de ezt így kimondani nagyon snassz. Mindketten az életem részei vagytok, na így talán pontosabb.

- Adrika, tudod, mit mondott Gyözőke, amikor invitáltam be a lakásba?

- Nem mondhatott mást, mint hogy lejön értem a kocsinhoz.

- Persze-persze. Azt mondta: az ő virága lenn van az autóban, mindjárt felhozza.

A kis boszorkány, felkelt a székéről, odajött hozzám, és anyukája szeme láttára csókolt meg. A karom pedig reflexszerűen indult átfogni a derekát. Egy pillanat volt, aztán visszaült a helyére.

- Aranyosak vagytok, jó nézni benneteket. Kimegyek rövid időre a konyhába. Sietek vissza, nehogy unatkozzatok.

- Tudod, milyen csúnya, kegyetlen voltál velem?

- Igen, tudom. Neked pedig azt kell tudnod, amit az előbb az anyunak mondtam. Része vagy az életemnek. Nélküled már nem lehetnék az, aki vagyok. Buta voltam, szavakban kegyetlen, de érezned kell, soha nem tudnálak elhagyni. Megszelídítettél, mint a kisherceg a rókát. Remélem, Balatonon is jól vizsgáztam a kollégák előtt.

- Büszke voltam rád. Végre élesben láthattam, milyen az én szerelmem a hétköznapiakban másokkal.

- De ugye szeretsz?

- Ha nem imádnálak, nem tettem volna meg, amit elvártál tőlem.

- Nem hittem, hogy komolyan mondasz. Sajnálom a kegyetlenségemet. Egyébként tényleg azt mondtad az anyunak?

- Neked is számtalanszor mondtam: te vagy az én drága, illatos virágszálam. Aranyos anyukád van.

- Személyesen is aranyosnak találsz?

- Aranyosnak igen, csak betegnek nem.

- Nincs már semmi baja. Az idegei gyengültek meg, mint mondtam. Hosszú ideje tünetmentes. Ráadásul nagyon jó hatással van rá a kapcsolatunk.

- Miért gondolsz?

- Brumikám, nem jó egy anyának naponta hol itt, hol ott hallani, mikor megy férjhez a lánya, aranyos a kis doktornő, mégsem akad férjfelölt. Csodálatos családi életünk volt. Bátran mondhatom, mintacsalád. Sikerült engem úgy felnevelniük, hogy mindent, vagy legalábbis majdnem mindent, elértem, ami célt tűztek ki eléem. A társtalanság az egyedüli, ami az életemet némileg beárnyékolta. Engem nem zavart, de őket nagyon. Ráadásul tudták a szüleim, önféjű, makacs vagyok; ha akadna is valaki, én biztos elnézek felette a kudarcom után. Széptevőm számtalan lett volna, csak én nem vettem észre őket. Csodálkozol, hogy most boldog az anyám?

- Azon csodálkozom, hogy el akartál hagyni egy semmiségért.

- Megismétlem, buta voltam. De ha elő akarod csalogatni a könnyeimet, párszor vágd még a fejemhez - célt érsz nálam.

- De ugye, már nem érzi magát egyedül a kis doktornő?

- Tudom, nem ezt szeretnéd hallani, de a kis doktornő eddig sem érezte egyedül magát. Lefoglaltam magamat a munkámmal, utazásokkal, olvastam, na, és persze sokat beszélgettünk az anyuval. Nekem ez életforma volt. Nehogy feltegyed a buta kérdést, akkor, vagy most érzem jobban magamat! Természetesen most. De mit tudtam én, milyen érzés, ha az ember szerelmes. Ne féljél, minden nap fog friss vizet kapni a virágod.

- Megnyugtattál. Biztos voltam benne, ezután is fogsz mosdani. Nekem te vagy a virágom. Mindig is te leszel. Istenem csak ne nézné rám állandóan! Megveszek érted.

- Ameddig nem jön be az anyu, kapsz még három pusztit.

Sajnos kettőnél, azaz a harmadik közepénél, megérkezett. Cseppet sem jöttünk zavarba azért, mert meglátta. Finom husilevest hozott. Bár nem vagyok levespárti, mégis jólesett. Nem

beszélve a második fogásról, ami a kedvencem: sertéspörkölt nokedlival. Igencsak estére járt az idő, Klárikával ketten azért ittunk kávét is. Adrikám, kis szívem, maradt a teánál. Állítólag a magyar ember evés közben nem beszél. Rácáfoltunk, vagy nem vagyunk magyarok. Táplálkozás után engedélyt kértem, hogy valamiért lemehessek az autómhoz.

- Brumikám, elhoztad a nyaralási cuccaimat? Képzeld el, anyukám, milyen aranyos, drága ő! Tegnap este otthon kimosta az összes szennyes fehérneműmet, méghozzá kézzel.

- Kislányom, amikor ezt apád először megtette, attól kezdve tudtam, csak a halál választhat el bennünket. A férfiak általában a saját holmijukat sem tartják rendben.

- Nem hoztam el a ruháidat, nem akartam. Ha nem vetted volna észre, kétlaki lettél. Az viszont igaz, nem fogom azokat is kimosni, a feladat rád vár.

- Anyukám, ugye nem haragszol, ha ma a másik otthonomban fogok aludni?

Húztam a csíkot lefelé az emeletről, és hízott a májam. Mondtam, fizetni fog még ma a virágtémáért. Csak azt nem hittem, hogy önként felajánlás lesz. Felvittem a videokamerát, ami nem is az enyém, hanem a szőkeségemé.

- Te nem tudod, a videós külön készített vágott felvételt az ismerkedési estről a doktornőnek.

- Nem tudtam, meg azt sem, hogy került hozzád.

- Klárrika, imádom a lányának a szikrázó szemeit, amikor érzékelteti velem, közeledik a vihar. Édes, egyik nap levittem a szemetet, és Marika néni a kezembe nyomta, neked adresszálva.

- Tudod, anyukám, az ominózus „Marika néni” 41 éves. Így hallgassad az üdvöskéd bevetését!

- Győzőke, lehet, a bugyimosást többször kell megismételnie. Én anno olvadtam, de a lányom az apjára ütött. Kemény anyagból készült. Adrika! Ha az üdülővezetőről van szó, őt jól ismerem 38 éves korából. Akkor voltam Richárdékkal pár napot az üdülőtökben. Mondhatom, női szemmel, nem egy szépség.

- Nem akarok vulgáris lenni, de neki is olyan van a lábai között.

- Kislányom, szépen kérlek, tudom, mit jelent neked ez a kapcsolat. Összetett kezekkel könyörgöm, ne tegyed tönkre!

- Nyugi, semmi gond, csak szoktatom a házassághoz az üdvöskédet. Nézzük a felvételt! De ha kiderül, hogy becsempészted a videóst a szobánkba, és ágyjelenetet rögzített, akkor ki-nyuvasztalak, Édelkraut.

Két perc múlva olvadt a boszorkányom, amikor látta, tánc közben hogyan simult a karomba. Akkor nekem sem tűnt fel, igencsak közel tartózkodott hozzám, ami megengedhetetlen olyan pároknál, akik között nincs intim kapcsolat. A közös produkciónkat pedig mindketten megkönnyezték. Úgy látszik, Adrikám előző este nem mesélt róla, amikor hazaért. Úristen! Sok-sok ember szeme láttára az a két szenvedélyes csók, ölelkezve, na, nem csodálom, hogy sikerünk volt. Ezek után a Barimpexnél aligha tartják szüzikének a jogásznőt.

Búcsúzáskor Klárrika nem csak a kislányát, engem is megpuszilt. Siettünk beülni az autóba, mert eleredt az eső.

- Köszönöm a döntésedet, virágszálam.

- Az anyu virága itt marad, a tiédet meg hazaviszed.

- Meg akarom locsolni otthon. Hervadozik a drágám. Tegnap este a kocsiban kókadoztál.

- Látod, édes, ez a szerelem. Emlékszel, régen problémáztam azon, hogy munkából megyek hozzád. Ma már cseppet sem zavar. Testileg is teljesen a tiéd vagyok. Az legyen a te bajod, ha a virágszálad nem mindig illatozik.
- Bolond vagy te, kis doktornő. Eddig egyszer fordult elő, hogy nem illatoztál, amikor nyaralás előtt, vasalás közben agyonizzadtad magadat.
- Sok olyan esténk volt eddig, amikor nem folyt rólunk a verejték?
- Nem, és még vagy harminc évig nem is lesz. De azon az estén nem általam hevültél fel.
- A te bajod, ha nem engedted előbb lezuhanyozni.

Gödöllő

Rosszul indult a napom. A dolog úgy kezdődött, hogy este adtam neki kulcsot a lakásomhoz. Hónapok óta félig itt lakik nálam, de ha egyedül akarna hazajönni, nem tehetné kulcs nélkül. Egyébként is, bár papíron az én lakásom, ám ha valaki körülnézne ebben a tágas, két szoba komfortban, mindenhol az ő nyomait fedezhetné fel. Finoman szólva belakta a drágám. Óvatosan a jelzőkkel, mert arra ébredtem 6 óra 14 perckor, hogy hátrahagyva a pizsamáját, angolosan távozott a közösnek mondható otthonunkból. Te kis ravasz, szóval megszöktél tőlem?! Megállj, ha rád találok, lesz kapsz! Most azonban először mosdás, öltözködés és kávé- valamint teakészítés követik egymást. Még a kávé nem főtt le, amikor nyílik a bejárati ajtó. Megérkezett a háziasszony, kezében egy tömött szatyorral.

- Jó reggelt kívánok, csillagom! Merre jártál, amikor az ég zengett?

- Tegnap hazafelé, láttam egy újonnan nyílt éjjel-nappal nyitva tartó üzletet. Mivel ma délelőtt háziasszonykodni akarok, kapóra jött a dolog.

- Hogy tudtál ilyen észrevétlenül megszökni mellőlem?

- Nagy mutatvány volt, mint láthatod, nem is vagyok büszke a szabadidős öltözékeimre. De ez még semmi. Válogatok a kis kosárkámba, egyszer csak rám köszön egy ismerős hang: „Szia, Adrika! Te mit keresel erre, ahol a madár se jár? Úgy tudom, Budán laksz”. A munkaügyis csak a Barimpextől. Jött ki a raktárból, mert mint kiderült, családi vállalkozás, a férje vezeti az üzletet. Mit mondjak? Nem voltam boldog a köznapi ruházatomban, smink nélkül.

- Valóban köznapi a ruházatod. Elvégre még nem is volt rajtad. Ami pedig a sminket illeti, abszolút nem értem, mi szükséged van rá. Adrikám, csodaszép arcod van, nem igaz, hogy ezt nem tudod magadról.

- Lehetek őszinte? Tudom. Azt is tudom, hogy jó alakom van, de azért nem fogok nyáron pucéran járkálni. Egyébként tudsz róla, amióta együtt vagyunk sokat híztam? Anyu hívta fel a figyelmemet rá. Tegnap reggel valóban a mérleg három kiló pluszt mutatott.

- Ne tessék elfelejteni, áldott állapotban vagy.

- Valóban. Legalább másfél hónapja. A tutit azonban anyukám súgta meg a naiv kislánya fülébe. Bele is pirult a te virágszálad. Sok mindenről szoktam mesélni neki, de arról eddig nem esett szó, hogy nem csak alul, de felül is kapom bőséggel a fehérjét.

- Csillagom, kipakolok a szatyorból, te pedig idd meg a teádat, ott van a mikróban megfőzve!

- Ne pakoljál! Mondom, főzni akarok délelőtt. Ha te pakolsz, nem találok meg dolgokat. Gondolom, délben ráérek elindulni, hogy kettőre Gödöllőre érjek a tárgyalásra.

- Mit mondtál a kolleginának?

- Sikerült a témában másodszor is hazudnom szemrebbenés nélkül, tudod, ahogy az üdülővezető Marikának. Mondtam, itt van a környéken a férjem lakása.

- Édeském, a reggel nem alkalmas a megbeszélésre, de illene rendezni sorainkat, elvégre öt hónapja ismerjük egymást.

- Igaz, csak a többes szám indokolatlan. Részemről annyi történt: gyakorlatilag apránként hozzád költöztem, ezen felül, ha minden igaz, áldott állapotban vagyok.

Magamban már a szigeten eldöntöttem a dolgot, vagy ő lesz a feleségem, vagy örökre agglegény maradok. Tudom, hogy szeretné, de picit még várok a döntésem felvezetésével. Sokáig

nem, mert tudom, lányfejjel nem fog babát szülni, ebben azonos a véleményünk. Az én előkelő, kényes dámám, ma arra is képes volt, hogy egyedül bevásároljon, mint egy igazi háziasszony. Imádom, ahogy sürgölődik a konyhában a reggeli készítésénél. A terítésnek megadja a módját, ahogy az üdülőben is. Nem ám marokra fogjuk a kolbászt aztán harapjuk. A szalvéta pedig az étkezéshez tartozik. Ez az, ami bizonytalanná tesz. Látva az otthonukat, gumicsizmás parasztnak érzem magamat hozzájuk. Kétségtelen, boldogan lennék tagja ennek az előkelő családnak, csak az a kérdés, nem fognak-e hosszú távon kinézni maguk közül? Reggeli után megölelgettem és lelkére kötöttem, ha Gödöllőre ér, feltétlenül hívjon fel! Beülve az autóba, azon mosolyogtam, kosztümben éppen úgy rajongok érte, mint most, a kötényében. Benn az irodámban azzal a jó érzéssel kezdtem dolgozni, először fordul elő, hogy az én otthonomban egy drága tündér gondoskodik rólam. Csodálatos érzés.

*

Amikor Gödöllőre ért, a bíróság kapujából felhívott. Röviden közölte, készített rakott krumplit, valamint zellerkrémlevest. Hozzátette, nekem, mert ő ma hazamegy az anyucikájához. Azóta csak várok és várok. Nem szeretek várakozni. Türelmetlen természetű vagyok, de érdekes, amikor rá várok, mindig arra gondolok, biztos valami baja történt. Ettől kiborulok. Amikor megjelenik, ki tudnék ugrani a bőrömből örömömben.

- Tessék, itt Édelkraut, aki eddig idegeskedett! Azt hittem, szívem, hogy elvesztél.
- Én is tükön ültem, úgy elhúzódtott a tárgyalás. Viszont nyertem a Barimpexnek sok millió forintot.
- Angyalkám, remélem, a szellemi felkészültségeddel nyerted, nem másoddal?
- Halkan mondom, nincs a közelemben senki, de a falnak is füle van. Nem hiszem, hogy bánád, ha olyan úton nyernék neked pár millió forintot.
- Adrika! Soha! Érted? Soha! Nincs az a pénz, amiért odaadnálak akár csak kölcsön is bárkinek! Az életedre esküszöm, ami fontosabb számomra, mint a sajátom.
- Szeretlek, ne idegeskedjél! Erre a reagálásra számítottam. Itt a hév. Felszállok, szia-mia!
- Szia, csillagom, nagyon vigyázz magadra!

*

Győző, akkor indulás Budára, ahogy eltervezted a meglepít! Pista bácsi nem tartózkodott a portafülkében, de én ledobtam az asztalára a kulcsot, és pillanatok múlva repült a „Manci”. Nem a házuk előtt álltam meg, hanem a szomszéd utcában. Az emeletre kettesével vettem a fokokat, majd csengetés. Pillanatok múlva szemben állt velem a világ legaranyosabb, legszebb jövődöbéli anyósa. Legalábbis én úgy tervezem, hogy az lesz.

- Kezét csókolom, Klárka!
- Üdvözlöm, Győzőke. Ezt a meglepetést?! Adrika még nincs itthon.
- Tudom, azért siettem.
- Jöjjön be, ide a nappaliba. Foglaljon helyet! Mivel kínálhatom meg?
- Jó szóval, mert az rám fér. Mindig ideges vagyok, ha Adrika vidékre megy egyedül.
- Ha maga ideges, mit szóljak én? Higgye el, örülök a boldogságuknak, csak... na mindegy.
- Klárka, velem van valami baj?
- Látja, annyira nincs kivel beszélnem, hogy már a fogalmazásom sem az igazi. Semmi bajom nincs magával. Mindig ilyen társat képzeltem el a lányomnak. A magány, ami az agyamra

megy. Itt vagyok ebben a nagy lakásban egyedül. Minden bútorreccsenésre összerezzenek. Naphosszat csak a papagájommal tudok beszélgetni. Nem szeretem a pletykás szomszédaimat, meg aztán... mindegy, kimondom, meglehetősen primitívek, közönségesek. Én sem vagyok úrinő, de világeletemben adtam a színvonalra. Főzök egy kávét, addig magára hagyom.

Múltkor nem néztem alaposan körül, mert Adrikámban gyönyörködtem. Mindenhol rézkilincs, a küszöbök is rézzel vannak borítva, a nappaliban süppedő perzsaszőnyeg, és akármerre nézek, mindenfelé értékes porcelán nippek. Leírhatatlanul szép terítő az asztalon. Érdekelne a szerelmem birodalma, de azért annyira tisztában vagyok az illemmel, hogy nem járom körbe a lakást. Klárrika, bár nem várt vendéget, mégis szépen van felöltözve. Korát figyelembe véve, még mindig szép asszony. Kicsit több rajta a husi, mint a lányán, de különben megszólalásig hasonlítanak egymásra. Szerintem eredeti szőke a haja, nem hiszem, hogy festetné. Ahogy múltkor, úgy most sem látok rajta olyan elváltozást, ami indokoltá tette a leszázalékolását. Gyermekorvosnak nehezen tudom elképzelni, mert bár telefonon mintha vidámabb arcát mutatná, személyesen elég komoly. Tekintélye van, mint Adrikának. Ez a telepátia. Megszólalt a mobilom.

- Tessék!

- Szia-mia. Megérkeztem Budapestre.

- Nagyon örülök neki, hol vagy?

- Most szálltam le a hévről.

- Kincsem, ha hazaérsz, ugye fogsz hívni?

- Buta Brumi! Buta, buta, buta! Bújok be a metróba. Elköszönök, mert ott nemigen van térerő.

Jó, hogy mondta, nyomban szétbomlott a vonal. Klárrika pedig hozta a kávét. Leült velem szemben.

- Adrika, mindjárt itthon lesz. Nagyon tetszik ránk haragudni?

- Szamárság. Azért, mert nem érzem jól magamat egyedül, még nem tehetem tönkre a lányom életét. Más kérdés, hogy nem is tudám. Tudja, Gyözöke, míg magát nem ismertem meg személyesen, azt gondoltam, az én szerelmes lányom úgy táncol, ahogy maga fütyül. Azóta tudom, egymásnak fütyörésznek.

- Adrika kulccsal szokott bejönni a lakásba?

- Nem, mert tudja, könnyen megijedek. Csengetni szokott.

- Köszönöm szépen a kávét.

- Egészségére!

- Klárrika! Ugye, beengedhetem én Adrikát?

- Látom, maga valamire készül. Partner vagyok a bohóckodásában.

- Nem akarok bohóckodni, csak szeretnék meglepetést okozni neki. Elvégre úgy beszéltek meg, hogy ma hazajön, nem találkozunk.

- Máris mehet, mert biztos, hogy ő nyomja a csengőt!

Csukott ajtón keresztül, de női hangon kérdeztem meg, ki az. Helyesbíték, mert nőre nem annyira hasonlított a hangom, de buzinak megfelelt. Klárrika jót kuncogott. Nem vártam meg, hogy elájuljon az ajtóban, hanem kinyitottam. Isteni jók a reflexei. Nyílt az ajtó, ő meg a szabad kezével átölelte a nyakamat. Indult a nagy csőrözés. Klárrika felsorakozott mögém.

- Tessék befáradni, kisasszony! Úgy tűnik, mögöttem is igényt tart valaki a puszijárá.

Oldalra léptem, hogy üdvözölhessék illendően egymást.

- Klárika, bocsánatot kell kérnem a kislánya helyett. Tudom, nem illik mások jelenlétében ilyesmit csinálni, de ő erőszakoskodott.

Erre felém fordult a kis szemtelen, és elkezdte csavargatni a jobb fületem. Én meg kénytelen voltam ott az ajtóban jajgatni. Amikor elengedte, konstatálhattam, már nem az a jobb, hanem a bal.

- Nem érdekel az illem, ha a lányomról van szó. Az anya boldog lehet, ha valaki ennyire szereti a gyerekeit.

- Anyukám! Ő nem valaki, hanem az egyetlen. Nincs, és nem is volt soha igényem arra, hogy valakik szeressenek. Értékeljék a munkámat, ennyi nekem elég. Tudom, Brumival mi egymás ajándékai vagyunk. Ő sem szeretett senkit eddig, ahogy én sem. Ne merjél megszólalni, mert végzek veled, itt, az anya előtt! Felejtseed el, az nem volt szerelem, az baleset volt, itt a pont.

- Adrika, engedd meg, hogy lereagáljam érdemben helyetted! Gyözőke, higgye el nekem, soha, de soha nem láttam a lányomat ilyen feldobottnak, mint amióta megismerkedtek. Ez első naptól kezdve igaz, tehát május eleje óta. Igen, volt valami, amit nem tudok névvel aposztrofálni, de elmondom magának, sem én, sem a férjem nem szerzett róla addig tudomást, míg az ominózus eset meg nem történt. Adrika, lehet, magában úgy érezte, az is szerelem, de én, az anyja, tudom, nem volt az, mert annyira nem értékelte, hogy nekem lelkesen meséljen róla. Szeretném, ha nem bántaná őt ezért! Életemben két gyászos eseményt tartok nyilván, ami padlóra küldött. Adrika esete volt az egyik, a másik a férjem tragikus halála. Lelkileg kikészült, és fogadalmat tett, soha az életben nem fog férfit engedni magához. Egy majdnem eset volt pár évvel ezelőtt, de biztos vagyok benne, Adrikám elmesélte azt is magának.

- Nem meséltem el, mert megfeledkeztem róla.

- Akkor, édesem, nem rohangászol körülöttünk, hanem leülsz, és anyukád előtt megosztod velem, ami a szívedet nyomja!

- Látod, anyukám? Szoktunk mi egymással kemények is lenni. Most rajta a sor. Négy éve történt, de a főnököm pontosan tudja a dátumot. Münchenbe mentünk egy Varga nevezetű kereskedelmi osztályvezetővel kettesben. Természetesen hivatalosan és repülővel. Előkelő szállodában voltunk elhelyezve. Enyém volt a 35-ös szoba, Vargáé pedig a 36-os. Megjegyzem, mindkét szoba kétágyas volt. Három napig lettünk volna üzleti tárgyaláson. Az első simán lezajlott. A vendéglátóink tartalmas vacsorát prezentáltak számunkra egy csilivili étteremben. Tudod jól, nem szeretem sem a kávé sem az alkoholt. Maradtam az üdítő mellett, ám a kollégám igencsak a pohár fenekére nézett. Keverte a rövidet az akármivel. Most jut eszembe, pont olyan Mercedessel vittek vissza a szállodába bennünket, amilyen neked van. Negyedóra sem telt el, amikor Varga kopogott az ajtómon. Tudtam, nincs egymással megbeszélhivalónk. Kiszóltam: reggel közölje velem, amit akar. Másnap este megismétlődött a dolog, de akkor már sokkal rámenősebben. Olyannyira, hogy kénytelen voltam leszólni házitelefonon az illetékeseknek, akik feljöttek, és Vargát, feltételezem, jobb belátásra bírták. Valamit elszámolhattam, mert még két teljes tárgyalási nap lett volna hátra. Ezek szerint négy napra mentünk. Visszafelé is repülővel kellett volna jönnünk. Én, mint Varga tolmácsa, vettem részt a tárgyalásokon, hiszen a kereskedelemhez nem értek. A lényeg, reggel összeköltöttem, és vonattal hazajöttem úgy, hogy Vargától el se köszöntem. Repülővel nem tudtam jönni, mert Vargánál voltak az okmányok. Saját költségemen utaztam haza. Nyomban bementem a vezérhez. Részletesen elmondtam mindent. Varga repülővel jött haza, a vezér pedig azonnal kirúgta. Ennyi a történetem, de hozzáteszem, barát ide vagy oda, biztos voltam benne, lapátra kerülök.

- Feltételezem, jó darabig téma voltál a Barimpexnél.
- Nem tudom, csak gyanítom. Mivel a vezér kirúgta a kereskedelmi vezetőt, szemtől szemben nem mertek megjegyzéseket tenni. Az viszont igaz, bár addig is távolságtartó voltam, attól kezdve a kollégáim sem próbáltak kétértelmű megjegyzéseket tenni.
- Adrika, amíg meséltél, figyeltem Gyözőke arcát. Mondatról mondatra szelídültek a vonásai.
- Tudom, ismerjük egymást. Anyukám, hiszem, a mi kapcsolatunk halálunkig fog tartani, de azt nem garantálhatom, hogy zökkenők nélkül. Mindketten betegesen féltékenyek vagyunk. Más ok még nem adódott a nézeteltérésre. Illetve...
- Ne fogd vissza magadat, szépségem! Nekem sem lehetnek titkaim anyukád előtt, mert te úgylis elmondanád helyettem.
- Szóóóvaaa! Ma délelőtt főztem, saját elhatározásomból. Zellerkrém levest meg rakott krumplit. Szerintem elég jól sikerült. Biztos voltam benne, az én Gyözőkém munkaidő után fejvesztve fog rohanni haza, hogy megkóstolja a kompozíciómat. Ehhez képest tudjátok, mi történt.
- Mit hallok?! Adrika, te főzésre vetemedtél? Itthon soha nem fordult még elő.
- A Frangepán utcában szoktam bontogatni szárnyaimat, de nem sűrűn. A konyha nem az én dolgozószobám.
- Pedig szívesen megkóstoltam volna. Főleg, hogy ma semmit nem alkottam.
- Ne félj, anyukám, tanultam a példából. Neki soha többé nem fogok főzni.
- Adri!
- Nem vagyok neked Adri, vedd tudomásul!
- Odaadom kezeckédbbe a mobilomat, felhívod rajta Dr. Kovács József vezérigazgató lakását. Bemutatkozol és megkérdezed, tettem-e említést neki valamiről a mai napon. Világos?!
- Azt hiszem, semmi értelme a bocsánatkérésnek Klárika irányába. Hozzászokik a látványhoz előbb-utóbb. Most a kislánya ugrott majdnem az ölembe. Mindkét karjával húzta magához a fejemet egy hosszú csókra.
- Te buta! Tudod, milyen boldog voltam, hogy hajnalban elmentél vásárolni nélkülem? Örültem, amikor közölted Gödöllőn, hogy főztél nekem. Bocsáss meg, nincs az a finom főztöd, amiért rólad lemondanék. Meglepetést akartam szerezni azzal, hogy itt várlak. Hidd el, otthon nekiestem volna a haminak! Most azonban van egy javaslatom: anyukádat megfűzzük, jöjjön át hozzánk. Legalább meglátja, hol tölti a kislánya az éjszakáit, néha nappalait. Elpusztítjuk hárman a kompozíciódat, aztán hazahozlak benneteket.
- Anyuci, készülj!
- De hát mindjárt este van.
- Nem mindegy neked? Mi vagyunk a dolgozók. Siessél! Addig én is rendbe szedem magamat.

Eljegyzés

Sok éves tapasztalatom, az a legjobban sikerült program, ami nincs agyonkalkulálva, milliószor átbeszélve. Klárrika nehezen szánta rá magát, hogy ripsz-ropsz átjöjjön hozzám, de a szerelmem hatott rá. Annyira jól sikerült a vacsorával egybekötött társalgás, hogy még nótáztunk is a végén. 23 óra jóval elmúlt, amikor lefeküdtem aludni. Persze sajnos előtte hazavittem a hölgyeket, bár fűztük Klárikát, aludjanak ott nálam, de megmakacsolta magát. Hasonló cipőben járunk. Illetve ő 36 évvel ezelőtt járt olyanba, mint én most. Számára is előkelő volt az angyalföldi proli családból származó orvosnak a Kemény család, akik mind diplomások voltak, Klárrika pedig első generációs értelmiségi. Elénekelte nekem zongorakísérettel, amit anno sokszor énekelt a férjének: „Magas jegenyefán sárgarigó fészek.” Félt attól, hogy majd lenézik őt, kinézik a családból. Ma már persze mindezt nem lehet észrevenni rajta. Rám pedig jó hatással volt a vallomása. Igen, néha felvetődik bennem a paraszt származásom az előkelő Adrikám mellett. Esküszöm, neki még a bőre is más anyagból van, mint az enyéem. Csupa finomság az egész nő. Talán a természete, ami kultúráltnak igen, de finomkodónak nem mondható. Klárrika javasolta, nála tartsuk meg a névnapomat november 3-án. Ám közöltem vele, előtte egy nappal lesz pontosan fél éve, hogy a kincsemmel összehozott a véletlen. Egyébként a névnapom péntekre esik, azon a hétvégén ünnepeljünk együtt hárman, de a megismerkedésünk legyen kiemelve. A névnapom nem fontos. Ebben maradtunk, sok-sok jutalompuszit kaptam a szerelmemtől az anyukája jelenlétében. Bolond az én csillagom. A végén szeretkezni is fogunk Klárrika szeme láttára, bár azt hiszem, egy dolog miatt ezt nem fogja proponálni.

Átkozott legyen az idei október 27! Mostanában úgy intézzük a dolgainkat, hogy pénteken munkából hozzám jön, majd vasárnap délután hazaviszem. Nem örülök neki, de ragaszkodik hozzá. Ezen a pénteken reggel, miután beért a munkahelyére, hívott és mondta, nem jól érzi magát. Görcsölt a hasa. Buták voltunk. Úgy döntöttünk, áldott állapotban van két hónapja, a menstruáció előjele kizárva, valószínű ebben az időszakban előfordul az ilyesmi. Hogy orvos az anyukája? Az fel se vetődött bennünk. A jogász és a közgazdász megbeszélték telefonon, semmi az egész, bárkivel előfordulhat ebben az állapotban. Nem vészes, majd délután siet haza hozzám, és hétvégén kipihen magát. Sok volt a lóti-futi egész héten. Napközben többször hívtam, de semmi változás. Sőt! Mintha jobban érezte volna magát délutánra. Jól bevacsoráztunk étteremben, aztán készültünk a lefekvéshez. Szeretünk fekvé beszélgetni. Fogjuk egymás kezét, és be nem áll a szánk. Hirtelen felugrott, kirohant a fürdőszobába. Sokáig vártam rá, mivel nem jött be, utána mentem. A szívem szakadt meg, olyan keservesen sírt a végén ülve. Elment a baba. Nem tudtam megvigasztalni. Őlben vittem be a szobába. Lefektettem. Akartam orvost hívni, de inkább felhívta Klárikát. Kimentem a konyhába, hogy zavartalanul beszélgethessenek női dolgokról, hátha azzal segítek. Klárrika azt mondta, ha szombatra erősödik a vérzés, feltétlenül hívjunk orvost! Édes kis buta szerelmem. Szombaton már nem is az volt a legnagyobb baja, hogy beteg, hanem az, ő most nem nő, márpedig nekem nőre van szükségem. Többször játékosan befogtam a száját, de óránként előadta a műsorát. Nem engedtem felkelni. Ágyba vittem neki az enni- és innivalókat. Vasárnap délután úgy vittem haza, annak tudatában, ezután elhiszi, nekem rá, nem egy nőre van szükségem. Fel sem vetődött bennem ezen a hétvégén, hogy valahol férfi vagyok, ahogy nem is voltam az. Szerencsére nem kellett orvost hívunk, bár Klárrika jónéhány volt kollégájával konzultált.

*

Döntöttem. Hétvégén ünnepelünk a fentebb említett okból. Ha így van, meggyűrűzöm a madárkát. Legalább figyelemmel tudom kíséreni a vonulását. Azt hiszem, ez utóbbi mondat nem illik egy istennőre vonatkoztatva. Szerencsémre az én otthonomban tartózkodnak

ékszerei, gyűrűi, így azután nélküle is tudok vásárolni megfelelő méretű alkalmatosságokat. Nem egyszerű vállalkozás, viszont meglehetősen nehéz volt. Az elefánt a porcelánboltban kismiska hozzám képest, ahogy szerencsétlenkedtem naponta, egy ékszerboltban támadva. Négy hétköznap, négy üzlet, de csütörtökön rátaláltam a tutira. Köves gyűrűt kedden sikerült magamhoz szelídítenem, de a karikagyűrűkkel meggyűlt a bajom. Eszembe jutott, mennyivel könnyebben ment ez óvodás korunkban, amikor a Vicát jegyeztem el a réten. Ujja köré csavartam egy cigánybúzáat, és közöltem: „mától kezdve jegyesek vagyunk.” Vicuska elkezdett nevetni és elszaladt. Közben azt kiabálta: „Fogjál meg, Girnyó, ha tudsz!” Nem voltam csúnya gyerek, csak kissé messze a széptől. Visszagondolva, egyedinek mondanám akkori önmagamat. Baromi sovány, nagy fülekkel, és ha lehet, még nagyobb lábakkal. A hajam... na a hajam, az viszont tényleg szép lett volna, megfésülve. Utánaeredtem a kiscsajnak. Lihegve, de sikerült elkapnom. Azon nyomban lefektettem a föbe. Sikongott, ahogy azt azóta számtalanszor tapasztaltam hölgyek esetében, csak neki nem sok oka volt rá. Gyarló, hazudós, szégyentelen alak vagyok, mert Adrikámat azzal ettem eddig, hogy ő az első szerelmem. Pedig nem igaz. Vicuska testesítette meg számomra a női ideált. Egyrészt, lány volt, másrészt, közel laktak hozzánk. Muszáj bevallanom az én kicsi angyalkámnak, hogy félrevezettem. Talán nem fog haragudni rám, ha akkor mesélek Vicáról, amikor ujjacskáira húzom a gyűrűket. Végül is régen volt, és lényegében nem volt köztünk semmi, csak a ruhánk, amikor egymáson feküdtünk a réten. Fektünkben közöltem vele, nem a jegyese, hanem papás-mamást játszunk. Kérdezte, melyikünk kicsoda, de akkor éppen ő volt felül. Egy évvel voltam idősebb, mint ő, tehát tudtam, én vagyok a papa. Ezt a képébe vágtam, majd megpuszítottam. Ő meg leköppött, és megint elszaladt. Adrikámnak nem lehet akármilyen hitvány dolgot az ujjára húzni. Nem is az volt a szándékom. Drágát és szépet. Végre összejött. Közben rájöttem, ezután inkább virágüzleteket látogatok, mint ékszerboltot. Csütörtökön úgy jöttem haza, hogy megvolt a három gyűrű kettőnknek. Na, ekkor tört rám a kisebbségi komplexus. Szerettem volna, ha Klárka jelen van, és lelket önt belém. Mi van, ha előrukkolok a meggyűrűzés ötletemmel, ő pedig közli, korainak tartja, esetleg aktualitását veszítette, hiszen elment a baba, miért kéne elköteleznie magát? Végül is így két otthona van, mindkét helyen imádják. Amennyiben feleségül jön hozzám, az egyik otthona törvényszerű, hogy megszűnik. Abba nem egyeznék bele, hogy hetenként három napot anyukájánál töltsön. Óriási, még el se jegyeztem, de már tulajdonomnak kívánom tekinteni. Miért is?

A pénteki programot úgy beszéltek meg, hogy 14 órára megyek a Barimpexhez érte, aztán irány a szülői lakás! Gondoltam, ha ennyire belejöttem a vásárlásba, mindkét hölgy kap tőlem egy-egy csokor virágot. Azzal nem számoltam, hogy Halottak napja után, ráadásul tél felé nem olyan egyszerű a dolog. Egyik virágüzletben csak gazok voltak, a másikban nem felelt meg számomra a választék. Fejüket lehajtva hódoltak nekem a virágok, de én szőrös szívű voltam. A hölgytől kaptam egy tuti tippet. Rohanás a világ végére! Igaz, nem eredménytelenül, mert két gyönyörű csokrot tehettem az anyósülésre. Csupán tíz perccel értem később a szerelmemhez. Nem kellett magyarázkodnom a késésért. Ragyogott a boldogságtól, amikor meglátta a virágcsokrokat. Ölébe vette őket, és repültünk hozzájuk.

- Ideges vagyok, Adrikám.

- Én is, Brumikám. Fogjunk kezét, de csak ha leállítottad az autót a ház előtt!

- Te miért vagy ideges, szépségem?

- Nem merek indokolni.

- Na, hála istennek. Ha hosszú füleink lennének, anyukád azt hinné, nyuszik érkeznek hozzá vendégségbe.

- Közlöm veled, félig az otthonom, ahova tartunk. A másik, szeretném, ha nem éreznéd nálunk vendégnek magadat! Fogadjunk, nem hoztál ruhákat, pedig megbeszéltük, ezen a hétvégén nálunk leszünk.
- Rendben, de aludni minden nap hazamegyek.
- Még egyszer közlöm, ideges vagyok. Ha komolyan mondod, olyan botrányt csinállok, amilyet még nem láttál.
- Megint verekedni fogunk a házatok előtt a lakók örömére?
- Jól van, már tudom, hogy csak cukkolsz.
- Szereted, ha cukkollak?
- Szeretem, de az különös lesz, hogy az én szobámban, az én fekvőhelyemen. Szegény rekamiém csodálkozni fog, mekkora hancúrt rendez rajta a kis szüzike.
- Mert még soha nem volt benne része, ugye?
- De volt. Havonta másik férfivel henteregtem rajta.
- Bocsáss meg, azt hittem én vagyok az idegesebb! Nem tudom, hogy illik viselkedni egy úriházban.
- Témánál vagyunk, de jobb előbb, mint utóbb. A parlagi stílusomat tudd be az idegállapotomnak! Az úriházban, vagy lakásban két úrnő él. Az egyikbe négy hónapja vagy bejáratos. Ami pedig a másikat illeti, kölcsönös szimpátia alakult ki köztetek.
- Megszerettem Klárikát, boldog lennék, ha az én anyukám is ő lenne.
- Képes lennél naponta dugni a nővéredet?
- Adrikám, nem ismerek rád.
- Jaj, megfeledkeztem róla, hogy úrinő vagyok.
- Ne idegeskedjél, édes! Arra itt vagyok én. Megjegyzem, nem naponta fordul elő köztünk. Maximum másnaponta, de az sem mindig. Miért hallgatsz?
- Számolok. 123 nap telt el az első alkalom óta. Annak a fele 60 valamennyi, mert ez esetben tört számokat nem veszünk figyelembe. Nem kérem, hogy vezetés közben tedd a szívedre a kezedet, de ha azt mered nekem mondani, a napok száma megegyezik az orgazmusok számával, akkor valóban nem veled szoktam hancúrozni. Mondj egy számot, amit mersz emelt fővel vállalni előttem!
- 300 meg egy kicsi.
- Azért az már valami. Megérkeztünk. Szépen kérlek, anyu előtt légy természetes! Nyilván nem fogsz este előtte levetkőzve flangálni, nem fogsz káromkodni, mert egyébként sem szoktál, ne kritizáljad a főztjét, mert arra minden háziasszony allergiás! Ja, és még valami. Ha kettesben vagytok, ne merjél engem szapulni, mert úgyis visszamondja nekem, és akkor Győzőkének lesz kapsz Adrikától!

*

Vittük a csokrokat ketten. Azok a mennyei illatok, amik fogadtak bennünket, szavakkal nem definiálhatók. A virágcsokorért Klárikától megkaptam a puszimat. A szalonban, vagy nappaliban az ebédlőasztalon három pohár, egy üveg Unicum. A felbontás rám várt. Klárka kérdés nélkül töltötte a poharainkat tele, majd ittunk mindhármunk egészségére, de előbb javasolta, hogy tegeződjünk, mert ő engem ettől a naptól családtagnak tekint. Nehéz lesz hozzászoknom, miközben örültem a javaslatának. Gondoltam, essünk túl a fő attrakción, ha

már belejöttünk. Nem tudom, manapság mi a szokás. A régit is csak leányregényekből ismerem. Mindenesetre Klárka jelenlétében a következőt domborítottam:

- Kicsi virágszálam! A héten döntésre jutottam, már csak a te beleegyezésedre van szükségem. Szeretnélek 2001. március 3-án, szombaton, a születésnapod előtt, feleségül venni. Bármit mondasz, tudnod kell, 50 százalékban a helyzet eldöntött.

- Anyukám, mit mondjak neki? Amit neked szoktam?

- Igen, édesem, csak ne feltételes módban!

- Boldogan leszek a feleséged.

Tudtam, folytatnom kell viccesen, mert különben elsírom magamat örömben, ami férfiatlanság lett volna.

- Klárka, legyél a tanúm! Meggyűrűzőm a lányodat. Tudod, ezt csinálják a madarakkal, mert így lehet figyelemmel kísérni a vonulásukat.

Felhúztam ujjára a gyűrűket, és kezet csókoltam neki. Nem voltam elég vicces, mert mindketten könnyeztek. Olyan szépen mondta, hogy „boldogan”. Magamhoz öleltem a kisbabámat. Könnyeivel áztatta az arcomat, de akkor is jólesett a csókja. Klárka közben ismét megtöltötte a poharakat.

- Győzőke! Ez csupán a látszat. Nem vagyok alkoholistá, de csodálatos érzés boldognak lenni. Egy anya nem kaphat az élettől nagyobb ajándékot, mint ha a gyermekét boldognak tudhatja. Nézd ott szemben a falon azt a festményt! Kettőnkét ábrázol Adrika apukájával. Fiatalok voltunk, és nagyon-nagyon örültünk a közelmúltban megszületett kislányunknak. Dezső éppen úgy mosolygott, ahogy most is mosolyogna, látva a lányunk örömkönnyektől csillogó szemeit.

- Anyukám, édes! Neeee! Ne beszéljünk róla! Érzem, itt van köztünk. Engem néz a festményről.

- A boldogságotokra! Egészségekre!

Koccintottunk és körbe puszkoltunk.

- Nem kívánok semmit, mert tudom, folyamatosan benne vagytok egymás gondolatvilágában. Nem vagytok gyerekek. Hiszem, a boldogságotok életetek végéig fog tartani. Remélem, némileg én is részesülök belőle.

- Biztos lehetsz benne. Győző idefelé jövet áradozott rólad a kocsiban. Szeretné, ha neki is az anyukája lennél.

- Anyukád helyett nem lehetek, hiszen úgy tudom, jó egészségnek örvend.

- Igen, azt hiszem. Tavaly legalábbis még úgy volt.

- Remélem, ha előbb nem, az esküvőtökön megismerkedhetek vele meg az öcséddel.

- Anyukám, nem fog megártani az ital?

- Legfeljebb kialszom magamból a mámort. Más bajom nem lesz tőle. Azért elmondom, ebben a három napban ragaszkodom hozzá, hogy velem legyetek. Azon gondolkodtam, éjjel hogyan fértek el a te szobádban, hiszen nem kétszemélyes a fekvőhelyed, de annál okosabb nem jutott eszembe, mint hogy a soha nem használt vendégszobában alhat Győzőke.

- Látod, anyukám, ez az, amit nem kell Brumival megbeszélnem.

- Kláríka, lehet, számodra fellengősen hangzik, de én ezzel a tündérrel bárhol boldogan meghúzódnék, és mindenemről lemondanék, ha az lenne az ára. Képes lennék nulláról indulni vele kettesben.

- Anyukám, rossz hírem van. Ha a vendégszobába bekészítettél tiszta ágyneműket, főlösegesen dolgoztál.

- Bolond vagyok én, Adrika? Az illem mondatta velem, nem a szívem.

Kikérdezte az anyukáját, mit hol talál a konyhában, amit majd fel kell tálalnia. Nekem megsúgta, félti Kláríkat, nehogy az italtól rosszul legyen. Beszélgessek vele. Nem tudtam eleget tenni a kérésének, mert anyukája folyamatosan mesélt róla. Amikor elkezdődött a szervírozás, még az alsó tagozatnál tartottunk. Nem mertem felállni, hogy segítsek behordani mindent, mert úgy gondoltam, illetlenség lett volna, ugyanakkor féltettem a szerelmemet, hiszen egy hete volt rosszul. Nem tudom, az urak hogy szoktak étkezni, de mi megadtuk a módját. Órákig tartott. Gyakorlatilag az asztaltól mehettünk volna lefeküdni, de a konyha rendbe rakásában segítettem, bár mindketten tiltakoztak ellene, viszont bekeményítettem, ha nem segíthetek, hazamegyek. A fiatalság járatta a kezeit, Kláríka pedig szóval tartott bennünket. Azt hiszem, a puszilkodást lesz nehéz megszoknom egyedül. Tiszta szerencse, hogy kizárólag hölgyekkel kell elkövetnem. Egyáltalán nincs ellenemre jövődöbeli anyósom illatos arcát megpuszítani, csak attól félek, ha egyik búcsúzáskor nem lesz jelen a szerelmem, aki példával jár előttem, megfeledekzem róla. Most azonban csupán követnem kellett őt.

*

Bevonultunk a drágám rezidenciájára. Két szoba komfortja van, amibe a konyha az ő esetében véletlenül sem értendő. Két hatalmas szoba, fürdőszoba, külön toalett és még egy kis öltözőfülke is. Gyakorlatilag felfogható előszobának, mert arról kell bemenni a lakosztályába.

- Adrikám, a te birodalmad egészen más, mint amit eddig láttam a lakásból.

- Ennyire konzervatív a szerelmed, Brumikám. A jó ízlés határain belül modern vagyok. Láthatod, egy darab antik tárgy nincs nálam. Anyunak is két hatalmas szobája van, de az egyik vendégszobának berendezve. Mindkét szobában fekvőhelyek, hiszen anno volt itt vendégeskedés. Az urak és hölgyek hétvégi estéken bridge-partikat tartottak nálunk. Előfordult, hogy éjszaka itt is aludtak a vendégszobában. Adrika pedig bevonult a saját rezidenciájára. Láthatod, fekvőhely összesen egy darab van, mert soha nem fogadtam vendégeket, és itt ne csak férfire gondoljál! Nálam barátnő sem aludt soha, hiszen igazán nem is volt olyanom. A bútoraim modernek. Igyekeztem, persze a szüleim segítségével, úgy berendezkedni, hogy a vénkisasszony otthonosan érezze magát.

- Megverlek, ha ilyet mondasz magadra!

- Győzőkém, tetszik, nem tetszik, ez az igazság az emberek szemében. Hidd el nekem, ha felnőtt nőként férfivel álmodtam, kizárólag az apám volt, természetesen azok családi álmok voltak.

- Adrika! Most hazudsz.

- Vádoljál, tartsál hülyének, de én azt a srácot nem képzeltem szexuális partnernek. Nem álmodtam vele, de igaz, szerelmemnek gondoltam. Ma pontosan tudom, haver volt és nem több. Még csak nem is barát. Ám levonhatod rólam a konzekvenciát! A Margit-sziget után kezdődtek a felnőtt álmaim, veled. De csak ölelkezésről, csókolózásról szóltak azok is.

- Azóta sem voltak álmodban vágyaid?

- A nyaralás előtti héten és az elmúlt napokban. Édes, pontosan tíz napja, hogy nem szeretkeztünk. Ez nekem is sok, hiába voltam beteg.

- Mondd, van olyan lexikon, ami itt nem található meg?

- Az összes természettudományi hiányzik. Mindenesetre apu halála óta mérséklődtek a beruházásaim. Pillanatok alatt földönjárók lettünk. Az orvos anyukám lebetegedett, én pedig azután lettem osztályvezető, hogy apu meghalt, de a jövedelmem - utazásokon túl - más beruházásra nem elég. Gazdagok vagyunk talán még most is, de ez abszolút nem az én érdemem. Anyukám is nehezen viseli, hogy nincsenek privát betegek, nincsen annyi pénze, amiben dúskálhat. Nyugdíjból egy orvos sem tollasodik. Még meggondolhatod magadat, akkor is, ha pár órával ezelőtt igent mondtunk egymásnak!

- Ha jól értem, hiszed, én a gazdagságodba szerettem bele.

- Tudom, hogy nem, de tisztában kell lenned a meztelen igazsággal. Összekötjük az életünket, ám ami komoly értéket képvisel a lakásban, az minden az anyukámé. Az életét is feláldozná értem, de én a saját lábamon akarok megállni. Ez a hozományom, amit itt látsz. Semmi megtakarított pénzem nincsen, ami érdemleges összeg lenne.

Mondókája közben éppen felém tartott. Jobb karommal átkaroltam a derekát, bal karomat pedig a térdhajlatába tettem, és mint kisbaba, volt a két karomon.

- Most állj meg a saját lábadon, te nagyszájú!

- Tegyel le, édes, mert azért mégiscsak 70 kiló vagyok!

Az ágyra fektettem. Mellé ültem.

- Csillagom, anyukád előtt is kijelentettem, de most megismétlem más szavakkal: „Mit ér a pompa, kincs, ha boldogság meg nincs?” Szívem, a legnagyobb érték pillanatnyilag ebben a szobában van. Hidd el, nem udvarolni akarok neked. Engem inkább zavar a gazdagságod, mert nem érzem méltónak magamat hozzád. Egyébként pedig nagyon buta voltál, hogy rögtön előhozakodtál az anyagi helyzeteddel. Esküszöm az életedre, ha állás nélkül maradnál a jövő héten, nekem akkor is kellenél. Ne sírjál, életem!

- Brumikám, ez csak a mesében fordulhat elő. Ennyire boldog nem lehetek, mert semmit nem tettem érte.

- Ne szennyezzük be az érzéseinket piszkos anyagiakkal!

- Nem is úgy gondoltam, de tény, márciusig döntenünk kell a közös életünkről. Kétlaki nem lehetek, ugyanakkor anyukámat...

- Adrikám, olvasok a gondolataidban, de engedd meg, ne kelljen hirtelen döntést hoznom! Látod, az eljegyzést is alaposan megrágtam.

- Szeretlek nagyon.

- Anyukáddal miben egyeztél meg? Benyithat hozzánk váratlanul?

- Ha két napig nem hallana mozgást, akkor is telefonon hívna. Eddig nyitva voltak az ajtók, de mától megváltozott a házirend, mert feltételezem, ezután te is leszel nálam éjszakai vendég, nem csak én tenálad.

- De mi lesz, ha megkívánlak?

- Inkább arra kérdezzél rá, mi lesz, ha nem kívánsz meg!

Akcióba léptem, mint a gyarmatosító hatalmak. Nem igáztam le, viszont repkedtek a ruhadarabok rólunk. Ő kezdte, nem én, a dobálást.

Bolond ez a csaj. Olyan, mint a Windows: ha jól betöltődik hanggal jelzi.

- Ne vedd ki!!!

- Adrikám, megijedtem a sikoltozásodtól, és kicsúszott.
- Egyrészt, anyukám több ajtóval odébb van a lakás másik végében, másrészt, nem fogom soha szégyellni előtte a boldogságomat.
- Jól van, de lássad be, nekem szoknom kell!

Furcsa munkanap

Muzsikál a mobilom, megviccelem a kis menyasszonyt, elvégre ő hív.

- Szia, kicsikém! Gyere ide hozzám! Örülten kívánlak. Mióta tegnap hazavittelek, azóta nem akar lankadni.

- Szia!

- Mi ez a hűvös szöveg, Adrikám?

- Meggondoltam magamat, nincs kedvem társalogni veled.

- Mesélj! Öntsd ki szíved bánatát a bácsinak!

- Nincs kedvem mesélni.

- Akkor ne mesélj, de csak van valami oka, hogy hívtál?

- A megszokás.

- Elköszönök tőled, mert dolgoznom kell, szintén megszokásból. Szia!

Mi történt vele? Tegnap, amikor hazavittem még aranyos volt, most meg szórakozik az idegimmel. Nem hívom vissza. Nem érdekel. Nem szeretem a vasárnap délutánokat és estéket. Mindig haza akar menni, csak tudnám az okát? Hétfőn aztán olyan, mintha kicserélték volna. Hol kitörő jó hangulata van, hol meg rosszkedvű. A rosszkedvre mindig egyetlen magyarázata, rosszul aludt az éjjel. Bennem pedig megszólal a kisördög: lehet, nem is aludt, mert valaki nem hagyta? Most azonban semmire sem panaszkodott, egyszerűen flegma volt. Legalább sok munkám lenne, amivel lefoglalhatnám magamat. Azt pedig nem fogom csinálni, hogy egész nap vele foglalkozom. Ha ilyen ronda, annak biztos komoly oka lehet. Nem vagyok hajlandó rajta töprengeni. Csupán az a kérdés, mivel foglaljam le magamat. Ha nem lenne kinn olyan rohadt hideg, itt hagynám ezt a kócerájt és elmennék sétálni. De piszkosul fúj a szél. Hiába, november van. Mi lelte ezt a bolond Adrikát? Örömmel nyomtam meg a „yes” gombot, mikor hallottam a toccatát. Mókáztam vele és tessék! Lehet, túlságosan kifárasztottam a hétvégén? Ámbátor mindig ő provokált. Energia túltengése volt. Hazavittem, más meg aratott helyettem.

- Titkárság, tessék!

- Szia, Erzsi! Benn van a főnök? Akkor légy szíves, kapcsolni nekem!

- Talán előbb megvárnád a válaszomat! Kapcsolom.

- Nincs elfecsérelendő időm.

- Dögölj meg a neved napján!

- Másfél hete erre az évre elmúlt.

- Tessék, Kovács!

- Szia, főnök, Győző vagyok. Azt szeretném kipuhatolni, milyen napnak vagyok kénytelen elébe nézni?

- Szerintem a fél városnak gyomorrontása van a sok libasülttől, amit zabált Márton nap alkalmából. Ez a hétfő már csak ilyen marad.

- Bevallom Józsikám, azért jöttem a kertek alatt, mert nagyon fáj a fejem. Hozzájárulásoddal otthon megpróbálnám kúrálni magamat, és holnap fitten kezdeni az új munkanapot.

- Győzőkém, ez az egyenes beszéd. Menj haza, de légy óvatos! Ne feledkezzél el könnyelmű ígéretekről, ami a fitnesset illeti!
- Józsikám, ha nagy leszek, meghálálom.
- Kettőnk kapcsolatában tudom nélkülözni a hálás témát.
- Látom főnök, engedékeny hangulatban vagy. Isten fizesse meg a jószágodat. Azonnal szublimálódom.
- Áldásom rád, cimbora.

*

Lezsáttogok a parkolóba, beülök a „Manciba” és átsuhanok Budára. Már is baromságokra gondolok. Tessék tudomásul vennem, nincsenek hidak a Dunán. Mindet lerombolták. Csak átúszhatnék, de hideg a víz. Pestet meg utálom. A sok lepusztult kaszárnya. Budán még az emberek is másak. De tény, Budára nem szabad mennem. Még a végén ott koslatnék a munkahelye körül. Esetleg, ami rosszabb, a lakásuk környékén. Az is lehet, hogy otthon van és meglátnám a fazont, aki miatt flegma velem. Elmegyek inkább az állatkertbe. Döntésem után pár perccel döngettem a Rákóczi úton. Ezen a francos Hungária körúton meg nem lehet végigvergődni. Lehet, mire kikecmergek a dugóból, a másik végén fordulhatok vissza. Este azért nem fogok állatkertbe menni. Eleve hülyeség az elképzelésem. Fogalmam sincs, mit fogok ott csinálni. Nem vagyok állatbarát. Beülök a dodgembe, és estig nem szállok ki belőle. Mindenesetre alig egy óra alatt sikerült megérkezni az Állatkerti útra. Egye fene, meglátogatom a rokonaimat. Barátom, ennek az orángutának mekkora farka van! Istenem, ha nekem ekkora lenne! Eddig még nem érte szó a ház elejét. De lehet, éppen tegnap este kompenzálta otthon magát egy ekkorával. A kurva életbe, hogy tud ilyen büdös lenni az ezüstróka? Nem baj! Nem szívhatok az állatkertben budai levegőt. Ezek a magyar kutyafajták aranyosak. Milyen jó lenne, ha találnék egy ilyen szép megtermett fehér kuvaszt vagy komondort. Hazavinném, aztán ha Adrika odatévedne, megparancsolnám az ebnek, feküdjön az ajtóba, és ne engedje be. Szegény lány, spekulálhatna, egy ekkora dögöt hogy tudjon átlépni. Én meg nézném a konyhaajtó mögöl. Mikor sikerülne a művelet, egyik lába a kutya túloldalán, akkor adnám ki a vezényszót: hozzám! Kényelmesen feltápáskodna a hatalmas kutya, hátán velem, és lihegve odahozná hozzám. A szerelmem ülne, félne és le sem érnének a lábai a földre. Biztatnám: kapaszkodj a füleibe! Nézném, ahogy reszket a kutya hátán és vigyorognék. Készítenék egy csomó képet róla, azokat is kiaggatnám a „Manciba.” Isteni lenne a bugyicirógató mellett. Sajnos lehet, hogy utálja a kutyákat, és ha meglátná a nyitott ajtóban, be sem akarna jönni. Egyszerűen visszafordulna. Azt nem szeretném. Ahogy azt sem, hogy felálljon velem ez a nagy kutya és féljen a hátán. Még akár le is eshetne róla. Ha nem érnék időben oda, összetörhetné magát. De barom kegyetlen gondolataim vannak. Utálom magamat. El is megyek innen a kutyáktól. Érdekes. Sok fiatalasszony sétálgat a gyerekével itt a kertben. Biztos Gyeseen vannak. Páran egész jó alakúak, de neki nyomába nem jön egyik sem. Azt hiszem, megpróbálok valahol egy kávé magamhoz venni, mert túl pihent az agyam.

- Kisasszony, ha lenne kedves egy kávé!
- Nem vagyok kisasszony, uram.
- Látom, csak szerettem volna hízelegni, hogy finomabb kávé kapjak.
- 180 forint lesz.
- Na de uram, én egy kávé kértem, nem hármat!
- Megkérhetem, hogy ne szórakozzon velem?! Egyrészt, ha nem vak, láthatja, hogy hölgy vagyok. Másrészt, egy kávé kerül ennyibe.

- 150-et adok érte, de csak mert ilyen kedves velem.
- Akkor most tűnjön el a francba!
- Vigyázzon, mert meggyullad a ruhája!
- Ugyan már, mitől gyulladna meg?
- Attól, hogy a szemei szórják a szikrát.
- Végül is akar kávét inni, vagy nem?
- Azt hiszem, nem, csak beszélgetni szottyant kedvem magával. De pá picinyem! Majd találkozunk a tömegsírban.

Vén hülye pi... Ezt magamban mormoltam, de úgy, hogy a számról akár le is olvashatta. Még hogy kikéri magának a kisasszonyt?! Hülye bányarém. Kétségtelen, kötekedő hangulatomat fogott ki, na de akkor is, ő van én értem, a vevőért. Bizony isten, ha még egyszer valaki nekem jön, megkínálom az etetőjét egy bal horoggal. Jobb lesz, ha hazamegyek és magamra zárom a lakásajtót, mert a végén olyat csinálok, hogy magam is megbánom, aztán kényszerzubbonyt húznak rám. Vajon aggódna értem? Ha most a szemem elé kerülne, leülnék erre a padra, ráfektetném a térdemre, felhajtánám a szoknyáját, és úgy elverném a popsiját, hogy tele lenne vörös hurkákkal. Igen, amilyen hangulatban vagyok, egészen biztos, hogy megverném, de a szoknyáját nem hajtánám fel. Egész más lenne a helyzet, ha kettesben lennénk. Akkor felhajtánám, de nem verném meg. Búcsút intettem az elefántoknak a bejáratnál. Két perc múlva, duruzsolt a „Manci”. Olyan édes itt a gazban, ezen a képen.

- A kurva anyádnak jössz velem szembe! Vak vagy te állat?!

Alig bírtam jobbra rántani a kormányt. Ja, persze én vagyok a hunyó, én léptem át a záróvonalat. Ezek szerint jobb lesz, ha nem gyönyörködöm a képben, hanem figyelem az utat. Mi lenne, ha elmennék ebédelni abba az étterembe, ahol múltkor együtt vacsoráztunk? Ez is hülye ötlet, mert ha rosszul nézne rám a pincér, képes lennék leordítani a fejét. Bele nem rúgnék, mert különben békés természetű vagyok. Maximum, ha beszólna, hangosan hoznám tudtára, bújjon vissza az anyjába. Verekedni, azt én soha. Durva dolog, nem emberhez méltó. Az állatkertben ideges voltam. Közel álltam ahhoz, ha még egyszer valaki nekem jön, belököm az oroszlánkretrebe, de bántani nem bántottam volna komolyabban. Mi lenne, ha ráfordulnék az autópályára? Ott legalább dolgoztatnám a „Mancit”. Öreglány, van még elég kajád? Mogyoródig bírd ki, ott megitatlak. Kártyával fizetek, feltéve, ha van még egy tankolásra való pénz rajta, mert szombaton erről a zugaról dorbézoltunk. Bezzeg akkor örült a székeségem, mint Győző a farkának. Rosszul fogalmazok: mint este a Győző farkának. Haladtam, és megérkeztem másnak a himbilimbije alatti golyójára. Útközben töprengtem, kinek a jó ismerőse lehet, ha csak így említik, hogy Mogyoród? Na, ez aranyos történet volt. 14220 forintot mutatott a kút. Nyomom a kártyát a leolvasóba, kiderült, 20 forintra van kevesebb rajta, mint amennyit kellett volna fizetnem. Mint az eszelős, járt a kezem a zsebemben. Az eredmény: szépen akkurátusan kiraktam a hölgy elé az asztalra a zsebeim tartalmát, két darab kulcs, ebből az egyik az irodámé, amelyiket elfelejtettem leadni, a másik a lakáskulcsom. Egy félig használt textilzsebkendő, három papírzsebkendő, ebből egyről nem lehetett megállapítani, hogy használt avagy sem. Egy jogosítvány, egy forgalmi engedély, a hozzá tartozó biztosításokkal, meg zöldzsugával. Egy, éppen az imént leamortizálódott, bankkártya, két hullámcsat és egy kontycsat. Kétszer végignézttem a zsebeimet, de egy kurva húsz forintos nem akadt. Széttárt kezekkel mondtam a kisasszonynak:

- Ne haragudjon hölgyem, ha minden kötél szakad, megpróbálok a „Manciból” kiszívni egy keveset.

Ötletem hallatára elvörösödött, és ellentmondást nem tűrő hangon szólított fel a távozásra. Szemeiből láttam, perverz szemétnek tart. Megszégyenülve ültem be a kocsiba. Még nem indítottam, de leesett a fatantusz. Több, mint valószínű, a Mancsi név hallatán, nem egy autóra asszociált. Győző! Előtted a világ! Felszabadultam a húsz forint nyomása alól. Két keréken repültem át a fekvőrendőrön. Irány Gyöngyös! Élveztem, ahogy pár fiatal suhancot megleckéztettem. Legalább öt apuka kedvencét hagytam állva. Odaléptem a „Mancinak”. Miskolcon osztottam és szoroztam. 147 kilométeres átlag jött ki. Már csak azt kéne tudnom, mit keresek Miskolcon? Pesten az állatkertben kávé akartam fogyasztani, ám, Miskolcon jutott eszembe a vén bugyelláris mekkorát röhögött volna, ha előtte pakolom ki zsebeim tartalmát a 180 forint érdekében. Állt volna toporogva a balfácán, ruházatát simogatva, mert akkor még nem tudtam, a pénzem és a telefonom egyaránt az irodában maradt az eszemmel egyetemben. Ezzel szemben magammal hoztam az ottani kulcsot, amit illetet volna a portán leadnom. Így a takarítás is elmarad, hiszen a takarítónő jóval testesebb annál, semhogy beférjen a kulcslyukon. Nem maradt más hátra, gondolatban ittam egy jó erős kávé, és a lovak közé csaptam Budapest irányába. Kepesztettem cefetül, mintha itthon a szerelmem várt volna. Fél négyet mutatott az órá, amikor lejöttem a pályáról. Következett a délutáni döcögés a városban. Tovább tartott, mint Miskolctól Pestig az út. Ezzel együtt nem értem, hogy szaladt el ennyire az idő. Itthon nem iszom kávé. Itthon aludni szeretnék. Átöltöztem és lefeküdtem. Furcsa, hogy össze van csukva a heverő. De hát egyedül vagyok. Megpróbálok aludni. Az egyedüllét fizikailag igaz, különben pedig mehetek én a világ végére is, gondolatban mindenhol velem van. Akárhogy szerettem volna, nem tudtam elaludni. Ezért aztán amikor meguntam a forgolódást, felkeltem, és szokásomtól eltérően az asztalhoz ültem egy székre. Elővettem a múltkor ledobott Danielle Steel könyvet. Legalább mások szerelméről olvassak.

*

Arra lettem figyelmes, nyílik a bejárati ajtó. Ránéztem az órára, 17 óra 14 perc volt. Természetesen nem a váratlan betörő érkezett, hanem egy várva-várt Adrienn. Úgy kéne tennem, hogy észre sem veszem. Milyen jó lenne egy tükör, amiben titokban rá tudnék nézni. Ha belebújok a könyvbe, azzal csak magamnak ártok. Tessék szépen bevallani Győző, egész nap erre a találkozásra vártál. Igaz, ki tudja, milyen ok miatt, csökkenő reménnyel. Arra mégsem gondolhattál, Miskolcon az első személy, akit megpillantasz, Adrikád lesz. Nem nézek rá, de érzem, itt áll mellettem. Adj erőt, istenem, hogy meg tudjam játszani a haragszom-rád-ot! Ne vegye rajtam észre, egész nap mennyire hiányzott. Borzasztó úgy elviselnem a közellétét, hogy ne öleljem magamhoz. Szuggeráltam magamba az érzést: ha ő közömbös volt velem, én sem lehetek vele más. Csak hát mindig is úgy könyveltem el, ő sokkal értékesebb személy a számomra, mint én neki. Állítólag kishitű vagyok. Győző, új stratégiát kell kitalálnod, mint ez a könyv mögötti bújócska! Eltűnt előled a könyv. Észre sem vetted, úgy vette ki a kezedből. Tessék szembenézni a tényekkel! Döntöttem. Felé fordulok, ránézek erre az illatfelhőbe burkolódzó sminkelt istennőre.

- Tudod, hogy szeretlek!

Kész. Ezzel a mondatával befejezetnek tekintheti a mérkőzést. Még nem tudom, minek köszönhettem a reggeli furcsa telefonbeszélgetést, de akármi legyen a háttérben, elég volt kinyitnia ezt az édes kis száját, nekem végem van. Ha kívülálló lennék, levonhatnám a konzekvenciát, semmi értelme nem volt ennek a mai kiruccanásnak. Kiütéssel győzött. Az eredményt még nem írták ki, mert nem fejeződött be a rámszámolás. A kép úgy néz ki, látszólag vesztésként hagyom el a szőnyeget, de csak egy külső szemlélődő láthatja így. Magamban, itt a szívemben tudom, győztes vagyok, jutalmam ez a csodálatos teremtés, aki miután szájacskáját elhagyta az ominózus mondat, várja az eredményhirdetést. Fogadom a virtuális publikum éljenzését, majd végre karjaimba zárhatom a jutalmamat, amiért megjártam Bácskát-Baranyát. Nem zárom, nem és nem! Tudja meg, mi a magyarok istene! Érezze, velem

nem bánhat el csak úgy. Futok még pár kört az ügy érdekében. Érti a bestia, hogy nyeregben van. Le nem veszi rólam a tekintetét. Mindezt én is tudom, de csak azért is, megmutatom, ki az úr a háznál. Csupán arra vigyázok, nehogy a nagy igyekezetemben megszakadjon a szívem érte.

- Te játszol csak velem. Ha úgy gondolod, kényeztetsz, ha meg másképpen, akkor durva közömbös vagy.

- Ismét csak azt mondhatom, nagyon szeretlek.

- Ha tízszer mondod egymás után, Adrika, az akkor sem pótolja azt az egyet, amikor elmulasztottad.

- Ha neked ezután Adrika vagyok, akkor is csak ismételhetem magamat.

- Szüleidtől kaptad a nevedet, anyukádnál reklamálhatsz!

- Légy precíz! A keresztségben Adrienn lettem. Ne kímélj, szükségtelen részedről a kicsinyítő képző!

- Úgy látom, amennyiben rólad van szó, pontosan érzed a határt, amin átlépve fájó húrokat pengetek. Ám fordítva benned fel sem vetődik, mit okozol bántó megnyilvánulásaidal. Te belém rúghatsz, te bánthatsz, ha úri kedved úgy kívánja. Tisztában vagy az értékeiddel, tudod, hogy kezembe adtam az életemet. Azóta tőled kapom az éltető erőt. Belőled lélegzek, de ha megvonod a levegőt tőlem, pillanatok alatt megfulladok. Flegmáskodhatsz magyarázkodás nélkül, de elvárod, számomra akkor is Adrikám legyél. Lehet, butaság, de pillanatnyilag nem érzem magamat feljogosítva arra, hogy Adrikámnak nevezzelek.

- Szerinted ki az istennek van joga hozzá, ha nem neked? Itt vagyok, eljöttem, mert hozzád tartozom.

- Mondd, hány reggelen hallottad eddig a számból olyan éjszaka után, amikor egyedül voltam, hogy nagyon hiányoztál? Ma is így indítottam a napot. Megszólalt a Toccata, és erősebben kezdett dobogni a szívem. Mintha az utolsó alkalmat kellett volna megragadnom, úgy indítottam a társalgásunkat, hogy tudomásodra hoztam, hiányoztál, nagyon hiányoztál, és mit kaptam cserébe? Szavaiddal, a közönyöddel leforráztál. Az okát pedig eddig a percig sem tudom. Csupán egyben lehetek biztos, tegnap délután óta nem követtem el semmit ellened, amiért erre rászolgáltam volna.

- Néztem az órát, mint minden alkalommal, mikor az anyunál alszom, és vártam a pillanatot, mikor érkezel be a munkahelyedre. Tele voltam izgalommal, mint mindig, amikor korán reggel hívlak. Igen, százszor megmagyaráztad, látod a telefon display-jén a nevedet, engem mégis a frász kerülgetett, amikor meghallottam, amit mondtál. Nem vagyok műszaki zseni. Az én telefonom is kírja a nevedet, de ha ezerszer fogod a számba rágni, ezeregyedszer is beindul nálam a reflex, mi van, ha másnak mondod? Vessél meg érte! Nőből vagyok. Veled kapcsolatban nem az eszem, hanem a szívem irányít. Nincs kedvem a koldus szerephez. Bocsánatot kérek a gyerekes viselkedésemért! Ha kívánod, milliószor elmondom: szeretlek, nagyon szeretlek. Ha nincs benned irántam irgalom, közöljed, és távozom!

- Ezek szerint nem áll tőled távol a gondolat, Adrika. Nos, nem tartalak vissza. Ha menni akarsz, hát menjél!

Erre a „menjél” kifejezésre elveszítette az önuralmát. Az előkelő Adrika táskáját kezéből a földhöz vágta, majd vállaimnál fogva elkezdett rázni, de nagy falatnak tűnhettem neki, ezért a szó szoros értelmében az ölembe vetette magát. Nem fekvő, hanem ülő helyzetbe. Elkezdte cibálni mindkét fületem, közben ütemesen ismételte: neked nem vagyok Adrika! Hosszú, hegyes körmei és az erő kifejtésének hatására, kezdtem aggódni, alighanem ezen test-

részeimtől meg kell válnom. Jobb, ha békülékeny hangot ütök meg, mert képes idehívni az anyukáját, akkor pedig hősi halott lesz belőlem. Kiszabadítottam kezéből a füleimet. Sikerült leszerelnem. Bal kézzel megfogtam mindkét csuklóját, jobb karommal magamhoz öleltem. Csókban reménykedtem, de ebből annyi lett, hogy vállamra hajtotta a fejét, és elkezdett zokogni.

- Ne sírjál, édes! Percekkel ezelőtt pontosan tudtad, megint győztél felettem. Történhet bármi, az eredmény borítékolva van. Javaslom, legközelebb ne kicsinyeskedjél, verjél meg!

- Tudom, azért vagyok ilyen bátor. Tudom, hogy szeretsz, és te is tisztában vagy vele a részemről. Már csak azt kéne megtudnom, miért van köztünk nézeteltérés.

- Mert bolondok vagyunk. Adrikám, menjél ki a fürdőszobába megmosni az arcodat, mert jelenlegi állapotodban aligha szeretnék beléd.

- Csúnyának tartasz?

- Szépnek tartalak, csak csúnyának látlak.

- Ma ingajáratban közlekedtem az irodám meg a mosdó között. Sírtam egy adagot, sminkeltem, fél órát dolgoztam, aztán kezdődött minden előlről. Erről szólt a napom. Szerencsémre vége van. Itt meg nem bánom, ha csúnyának tartasz.

- Döntsél, életem, kimégy mosdani vagy sem?

- A semet választom. Szeretnék megnyugodni itt az öledben. A telefonbeszélgetés után hívni akartalak, de ellenem fordult a világ. Megérdemeltem, mert gonosz voltam. Ahogy elköszöntél, lemerült a telefonom. Rádadásul az anyu a vonalason fontos társalgást folytatott egy régi orvos kollégájával. Elkezdtem tölteni a mobilt, de időm nem volt rá, hogy kivárjam, mert dolgozni kellett mennem, másrészt, mint kiderült, hiába is tudtam volna egyből feltölteni, mert az én Győzőkém nem volt rám kíváncsi.

- Bocsánat, hogy egy ide illő puszival megszakítottalak!

- Csak bentről tudtalak hívni. Pechemre, egyik telefonodat sem vetted fel. Délelőtt be kellett mennem az ügyvédi kamarába, ezért berohantam a cégedhez. A portás bácsi mondta, a Győző úr elment. Ott volt a portán egy fiatalasszony, a vezérigazgató titkárnője. Közölte velem, Győző reggel beszélt a főnökkel, de nem tudja, mit. Megkértem, próbálja megérdeklődni! Felinvitált a titkárságra. Éppen akkor akart távozni a szobából a vezéreték. Bemutatkoztam neki, és elnézését kértem, hogy ajtóstól jöttem. Azt mondta, elkéredzkedtél tőle, mert fáj a fejed. Úgy mutatkoztam be, mint Dr. Kemény Adrienn, a Győző menyasszonya. Ennek hatására alaposan végigmért, majd ha lehet, még kedvesebb volt hozzám. Mindenesetre megköszöntem az információt és eljöttem.

- Holnap végzek veled. Nem fogja mustrálgatni a menyasszonyomat, mert kiherélem.

- Nem úgy mért végig, hanem viselkedésével kifejezésre juttatta, a barátjához tartozom.

- Igen, amikor az ölemben ül a kincsem, ilyenkor érzem, hozzám tartozol, de reggel nagyon mást gondoltam.

Jólesett a csókja. Úgy szorítottam magamhoz, mintha egy test lettünk volna.

- Folytassad, tündérekém, a mai napodat!

- Amikor végeztem a kamarában, itthon próbáltalak hívni, reménytelenül. Ezért taxiba ültem, és rohantam ide. Azt láttam, a „Manci” nincs a ház előtt, de azért reménykedtem. Várakoztattam a taxit, de semmi nyomodat nem találtam a lakásban. Arra gondoltam, lehet, nem is aludtál itthon éjjel. Lerohantam és visszavittem magamat a Barimpexhez. Délután volt egy

tárgyalásom a pest megyei bíróságon, gondoltam, utána ide jövök. Ha nem talállok itthon, jobb híján addig várok, míg haza nem jössz.

- Örültél, hogy itthon találtál?

- Nem tudom, mert félttem tőled.

- Adrikám, ha féltél, miért kerestél egész nap?

- Mert hozzád tartozom. Szeretném én is megtudni, hol jártál, báránykám?

- Cirmikém, kis szívem, Miskolcon voltam.

- Mit kerestél Miskolcon?

- Lerohantam, ott rájöttem, semmi keresnivalóm nincsen és visszarohtam, egyenesen haza.

- Nem tűnik hihetőnek.

- Adrikám, drága, szép szerelmem! Lássad be, ha Miskolcon vagyok, de Pesten az otthonom, egyszer haza kell jönnöm onnan! Hidd el, nem szórakozom az idegeiddel. Esküszöm, így történt. Nem akarom újra kezdeni a veszekedést. Higgyél nekem! Ne mutogass a mutatóujjaddal a homlokod felé! Süsü voltam, mert hiányoztál. Elvetted az eszemet. Tessék! Gyönyörködj a művedben!

- Van valakid Miskolcon?

- Tudod jól, életem, rajtad kívül gyakorlatilag senkim nincsen. Sem rokona, sem ismerőse nem vagyok senkinek. Belátom, nincs megfelelő alibim erre vonatkozólag. Tudomásom szerint senkit nem ismerek Miskolcon. Egyszerűen nem akartam Budára menni. Nem akartam veled találkozni. Először elmentem az állatkertbe. Mivel nem találtam a helyemet, irány az autópálya, és Miskolcon kötöttem ki.

Elmeséltem a benzinkutas történetet. Bezzeg elmosolyodott ez a rondaság, amikor a hajcsatjait említettem. Azt sem tudom, hogy kerültek a zsebembe, ám erre nem is volt kíváncsi. Vallomásomat úgy fejeztem be:

„Véletlen, úgy lehet, de téged már féltelek,
Őrizz meg! Elveszek, ha nem figyelsz rám.”

Gondok

December első napjának estéje volt. Két ártatlan feküdt párhuzamosan az ágyon egymás mellett. Neki éppen kezdődtek a piros betűs napok, nekem pedig azon járt az eszem, hogyan tudjam minél kellemesebbé tenni közös életünket. Öleltem a kis csillagomat, aki éppen cicát domborított - bújt hozzám. Ha tehette volna, talán belém bújlik. Éreztem ebben a lírai hangulatban elővezethetem a hónapok óta érlelődő elképzelésemet.

- Gyöngyöm, gyöngyvirágom, úgy döntöttem, beíratlak autóvezetésre.

- Brumikám, neked fogalmi zavaraid vannak. Boldogan megyek hozzád feleségül, de ez nem jelenti, hogy tulajdonodként kezeljél. Verjed ki a fejecskédből, hogy én valaha autót fogok vezetni!

- Ahogy gondolod. Azért közlöm veled, kinéztem számodra egy szép autótípust, amit házasságkötésünk alkalmából prezentálni fogok a ház elé. Nem árulok el titkot, meg is rendeltem, egyenesen Franciaországból.

- Győzőkém, nem vagyok alkalmas autóvezetésre. Lassan hozom meg a döntéseimet, ami a nagy forgalomban igencsak hátrányos.

- Értettem, hiszen már többször előadtad. Nézd, édes, a jövő héten beíratlak egy tanfolyamra, a többi a te dolgod. Természetesen a tanfolyamot meg az autót is én fizetem. Nem engedem meg, hogy kutyagoljál, én meg feszítek a „Manciban”.

- Látom, rendkívüli empátiával viseltetsz az állapotom iránt.

- Adrikám! A menstruáció nem mondom, hogy kellemes lehet a nőknek, de nem szoktak belehalni. Téma lezárva, csupán bejelentettem, mert jövő héten jön a Mikulás, megírtam neki, hogy neked mit hozzon.

Ezek után a témát lezártnak tekintettem, ő pedig úgy tűnt, nem vette komolyan a kijelentésemet. Ölelgettem, puszilgattam és szépeket súgtam a fülébe, amitől olvadt a drágám. Annyira olvadt, hogy egyszer csak azon kaptam magamat, beleolvadtam én is. Szombaton hazavittem, mert azt mondta, szeretne az anyucival lenni hétvégén, ha már úgyis piros betűs napok vannak. Vasárnap éppen főztem a zacskós levesemet, amikor telefonált. Mennyei muzsika, ami tudatja velem, az én édeskémnek közlendője van.

- Tessék, életem!

- Ne csak kínáljad, adjad is!

- Adrikám! Gyere ide, és kapod!

- Képzeld el, délelőtt telefonált a vezérigazgatóm! Esik a hó, de holnap reggel Debrecenbe kell mennem negyedmagammal, vállalati kocsival. Ez még semmi. Kedden este fogunk csak hazajönni.

- Gondolom, megint egy nyalka sofőrrel!

- Ja, tényleg, ezt még nem is meséltem neked. November elsejével felvettünk egy új gépkocsivezetőt. Adriennek hívják őt is. De nem ez az érdekes. Az egyik takarítónőnk barátnője. Kiderült, hogy lesbikus. Ő a másik Adrienn a Barimpexnél.

- Mesélj tovább, hallgatlak!

- Gondolom, érdekel a többi útitárs személye is. Mindketten Ferik, a kereskedelmi osztályon dolgoznak, mint osztályvezető és helyettes.

- Adrienn! Úgy érzem, közeledik annak az ideje, hogy elköszönjek tőled. Kifut a zacskós levesem.
- Azért azt még elmondom, anyu ebéd után bevonult a szobájába tévézni, én meg lepihentem, mert még mindig nagyon fáj a hasam, és elaludtam. Borzasztó álmom volt. Piros autóban ültem, mellettem egy idegen férfivel.
- Nem vagyok kíváncsi erre az álmodra. Kímélj meg tőle!
- Szeretsz?
- Nagyon szeretlek, ezért ne traktáljál a pajzán álmaiddal!
- Ott tartottam, egy idegen férfi ült mellettem, és parancsolt nekem.
- Szőke kislány csitt, csitt, csitt!
- Én meg valószínű nagyon magamba roskadhattam, mert hallom, figyelmeztet arra, előttem a kormány, illene aktivizálni magamat.
- Sűgok néked valamit. Viseld magad szépen, fenn vagyunk az égben.
- Feleszméltem, de ez nem egészen biztos, ami viszont biztos, hogy a szememet nem nyitottam ki.
- Csitt, csitt, csitt galambom, egy kicsit!
- Győzőkém, hiába énekelsz közben, akkor is elmondom az álmodat, mit szerencsétlenkedtem össze autóvezetés közben. Magyarázta a kormány használatát, én pedig balra kanyarodtam, de nem volt keresztutca. A csattanásra felébredtem.
- Neked minden férfi el tudja venni az eszedet?
- Hosszú ideig szent meggyőződésem volt, egyetlen férfi sem képes rá. Egy ideje viszont nincs, amit elvegyen.
- Hol fogtok megszállni hétfő este?
- Van a vállalatnál vendégszoba.
- Négyen együtt?
- Két darab két személyes szoba van.
- Gondolom, a srácok kisorsolnak benneteket. Ráadásul ma van a névnapjuk.
- A felhozatalt figyelembe véve mindketten rám szavaznának. Most pedig elköszönök tőled, ha ilyen véleménnyel vagy rólam.
- Lezártam a leves alatt a gázt. Ha szétbontod a vonalat, kocsiba ülök, odamegyek hozzátok, és olyan botrányt csinállok, amire az egész utca felfigyel. Tehát? A lesbikus csajjal vagy valamelyik kannal fogsz együtt aludni?
- Istenem, de hülye vagy. Egyetlen mentséged, hogy én is ilyen lennék. Ámbátor abban biztos vagyok, ha a Marci lenne az útitársad, tutira megdöngetnéd éjjel, hintázva a hatalmas keblein.
- Mircike, de mondhatod Enikőnek is!
- Dögöljön meg ott, ahol van! Hogy neked se legyen jobb most, mint nekem, mesélj a csajról! Női megézés. Biztos vagyok benne, párszor lefektetted, mielőtt megismertél engem.
- Rendben, akkor legyen minden világos a számodra. Mircike négy éve jött a céghez. Első perctől kezdve szimpi volt számomra. Nem tagadom, először a mellei miatt, aztán azért, mert sűrűn van a fejében tudás. Húsvétkor meg szoktam locsolni többek között őt is. Ezen a

húsvéton, illetve természetesen húsvét utáni első munkanapon, nem elégedtem meg a locsolásért járó puszival, de kicsit megsimogattam ott elől. Kész és nincs tovább.

- Tudsz még ilyen jókat mesélni a kolléganőidről?

- Három hete történt, amikor elvesztem. Nálunk a portán összetalálkoztál azzal a szimpatikus fiatalasszonnyal, a főnököm titkárnőjével. Ezt mondtad, ugye?

- Folytassad, ne kérdezzél!

- Nos, az Erzszi kétszer lefeküdt velem még tavaly.

- Jó volt?

- Igazán jó csak te voltál, erre esküszöm. Akik voltak, azok pillanatnyi örömet jelentettek.

- A druzsámmal leszek közös szobában, de vigyázok az ártatlanságomra. Egyébként bagózik, és amolyan tenyeres-talpas. Te sem vagy piskóta, de elvesznél benne.

- Honnan tudod, mekkora van nekem? Azt meg végképp nem tudhatod, ő mekkorával rendelkezik.

- A tiedét még anyukám is tudja.

- Beeee! Én is tudom, hogy borotválja az övét.

- Az övét nem, de mását igen, bár már régen láttam.

- Ragaszkodom, hogy megtanuljál autót vezetni. Azután csak egyedül foglak engedni kiküldetésbe. Tőlem mehet a fél Barimpex, de az én szerelmem külön fog menni a szép piros autójával.

- Egye meg a fene az egészet! Megpróbálom, mert az ötleted nekem is tetszik. Semmi kedvem egy pléhdobozban órákig zötykölődni másokkal.

- Ne hagyd magad a dömpertől behálózni!

- Együtt él a takarítónővel.

- Életem, kihűl a finom májgaluska levesem.

- Tudod, én mit ebédeltem?

- Felhívom a másik telefonon Klárikát, és bekéredzkedek egy tartalmas uzsonnára.

- Ma nem szeretném. Bírjuk ki ezt a pár napot! Mikulás estéjén a tiéd leszek.

- Ez igaz, ha már ott vagyok, a kisasszonyból is csipegetnék.

- Isten veled, szerelmem. Szia-mia!

*

Rohadjon meg az egész világ! Megint két napig távol lesz tőlem. Veszek neki egy külön íróasztalt, ott fog mellettem dolgozni. Ja, persze! Ahhoz nem elég csupán az íróasztal. Hízott ám piszkosul a májam, amikor a többórás úton pontosan háromszor hívott fel, de nem ám köznapi szöveggel. Dr. Kemény Adrienn jogügyi osztályvezető, akihez a gondnokság meg a munkaügy is tartozik, olyan szépeket mondott nekem a kollégái füle hallatára, hogy csak na. Sikerült hallanom a másik Adrienn is. Mondjuk úgy, nem hozott izgalomba a hangja. Az egyik fickónak sokkal kellemesebb nőies hangja van. Este kiderült, ő az osztályvezető. Szerintem kiherélték, vagy herék nélkül jött a világra. Azért attól komolyan félttem, hogy éjszaka rácuppan a szerelmemre a leszbí. Tényleg, mit szokott két nő együtt csinálni? Amikor munkából haza jöttem, felhívtam Klárikát, de nem véleményeztem Dr. Kozma Richárd

tevékenységét. Úgy gondolom, felelőtlenség volt hóesésben ilyen hosszú útra autóval kiküldetésbe irányítani a csapatot. Női vezetővel pedig pláne. Kedvemre idegeskedhetek majd a visszajövetelkor is. Bezzeg a vezérigazgató úr, nem ültette be maga mellé a kis kedvencet, akit a térdén lovagoltatott anno. Pedig kivételesen nyugodtabb lennék, ha az Audival repítette volna le ő a csapatot a világ másik végére.

- Tessék, Aczél Klára!

- Csókolom a kezedet, Klárrika, én a rossz pénz vagyok, amelyik nem vész el.

- Megismerem a hangodat. Ilyen kellemes mély zengésű hangja kevés férfinek van.

- Köszönöm. Klárrika, nem tudom, el merjem-e mondani neked az elképzelésemet.

- Ez attól függ: ha cincogni akar az egerke, mert távol a macska, azt tartsad meg magadnak! Emlékszel, egyszer én is így kezdtem.

- Júj, de ciki. Bocsáss meg, muszáj kimondanom: nem szeretném, ha Adrikának elmondanád a tervemet! Cincogni pedig ő szokott a kandúrmacska fülébe. Eddig csak játszottam vele, de néha kedvem lenne megenni őt.

- Ezek szerint nem nőügy.

- De igen, ha a drága, nőnek minősül az anyukája szemszögéből is.

- Majdnem azt mondtam, jobban tudod, mint én.

- Imádlak mindkettőtöket. Ugyan még szoknom kell, hogy ebben a családban nincsen titok, de jó úton haladok.

- Ez nem a teljes igazság. Adrikámmal mindent megbeszélünk kölcsönösen, de mivel te férfi vagy, az én személyes dolgaimról nem tudhatsz. Mi volt ez a csattanás, Győzőke?

- A számra ütöttem, mert véletlenül kinyílt.

- Na megállj, csak gyere haza!

- Ugye, neked is hiányzik?

- Győzőke, erről ne beszéljünk, mert számomra nem vicc. Ahogy már mondtam, örülök a boldogságotoknak, de nem tudom, hogy viselem el hosszú távon az egyedüllétet. 34 és fél éve mindig mellettem volt, csak napokra kellett nélkülöznom, most meg természetes, egyre többet akartok kettesben lenni. Sőt, bejelentette, esküvő után teljesen hozzád költözik. Megértelek benneteket. Győzőke, tudom én, az anyós akkor jó, ha porhanyós.

- Ez akkor is fáj, ha magadra mondtad. Benned nem egy jövődöbeli anyóást látok. Nincsen rád pontos definícióm, de azt kijelenthetem, második legfontosabb személy vagy nekem a földön.

- Ezt pedig én köszönöm.

- Ne köszönjed, szívből jött! Feltételezem, ha a fejed felett látod Demoklész kardját lebegni, foglalkoztál vele, mit lehetne tenni az egyedül maradásod ellen.

- Foglalkoztam, de rájöttem, hogy semmit. Mit vétett az anyukád, a testvéred, hogy ennyire ellenük vagy?

- Klárrika, május óta tudom, mi az, hogy szeretni. Engem addig soha senki nem szeretett. Barátaim voltak és vannak, de az igaz szeretet elkerült. Általatos még távolabb kerültem a családomtól. Ők a disznókat meg a teheneket szeretik, valamint a földet.

- Ha jól értem, azért veted meg őket, mert nem iskolázott emberek. Ne felejtse el: amiket felsoroltál, abból lesz a pénz, és annak a pénznek köszönheted részben, hogy az lettél, aki vagy.

- Szeretnék hozzád őszinte lenni, de a történethez illő szavak, nem a doktornő füleinek valók.

- Megfelekedzel róla, proli lány vagyok. Éppen úgy első generációs értelmiségi, mint te. A férjem rokonságában megtanultam az úri modort, de a génjeimben mást hordozok. Talán ez a közös vonásunk is hozzájárult a rokonszenvemhez irántad. Bocsáss meg a pórias kifejezésért! Te a mi kutyánk kölyke vagy, ami Adrikára nem mondható el. Ő a génjeit elsősorban apai ágon örökölte. Küllemileg rám hasonlít, de belül, a szívében Kemény Dezső.

- Hát jó! Gyanítom, apám 65 nyarán egyik este hazament a kocsmából, aztán részegen felcsinálta anyámat. Ennyit a keletkezésemről, ugyanis nem tapasztaltam köztük pozitív érzelmeket. Apám az alkohol rabja volt, abba is halt bele. 14 éves koromig otthon jártam iskolába, mert kötelező volt. Szabadidőmben mehettem teheneket legeltetni, vagy trágyázni, vagy tudom is én. Nyolcadik után tovább akartam tanulni. Akkor már az apám nem élt. Van egy hat évvel fiatalabb öcsém, akit hátrahagyott az anyámnak. A keletkezése hasonló lehetett. Gimnázium szóba nem került a parasztyerek számára, mert túrni kell a földet, esetleg jól fizető szakmát szerezni. Én pedig 14 évesen felköltöztem Budapestre, kollégiumba, és elkezdtem járni a saját utamat. Azt nem mondom, hogy amikor hazamentem látogatóba, nem pakolták meg a szatyromat némi elemőzsiával, de állítom, tíz forinttal nem járult az anyám hozzá a továbbtanulásomhoz, sem középiskolában, sem az egyetemen. Árvaságit kaptam az apám után, ami az én címemre lett irányítva. Tanultam, szabadidőmben pedig güriztem szakadásig. Télen örültem, ha havat lapátolhattam. Ez csak egy példa volt. A közgazdász diploma megszerzése után sikerült jó munkahelyet találnom, ahol azóta is vagyok. A vezérigazgatónak köszönhetem a másoddiplomámat, mert azt munka terhére szereztem meg. Szabadidőmben tanítottam és melóztam keményen. Lakást kellett vennem, sőt, életem legnagyobb álmát megvalósítani, hogy Mercedes autóm legyen. Parasztyerekként ez volt a legfőbb vágyam. Évente egyszer, de inkább kétfévente, meglátogatom őket. Tudnod kell, a lakásomat nem látta egyikük sem. Van pénzük, biztos vagyok benne, de a ládafiában. Múltkor azt mondtad, reméled, az esküvőnkön megismerkedhetsz velük. Nem tudnak Adrika létezéséről, és nincs is szándékomban beavatni őket. Szégyenlem a családomat, de nem a földtúrás miatt, hanem a korlátolt gondolkodásukat röstellem. Ráadásul félek attól, hogy benneteket megismerjenek. Az én szerelmem nem fog grátisz pereskedni, mert a családom rosszban van a szomszédokkal. Az én jövődöbeli anyósom nem fogja ápolni az unokaöcséimet, csupán azért, mert gyermekorvos. Tudod, a pénzt a fogukhoz verik, de azt pontosan tudják, kiből milyen hasznot lehet húzni.

- Köszönöm, ismerem a helyzetet. Miután orvos lettem, a fél Dagály utca nálam akarta gyógykezeltetni magát. Hasonló cipőben járunk.

- Igen. Csupán a te lábad 37-es, az enyém pedig 46-os.

- Mondtam, ha haza jön, megölöm. Ilyet elárult rólam?

- Klárka, nyugodjál bele, te képből vagy az intimitásainkat illetően, nem véletlenül közölted a múltkor Adrikával, miért hízik. Amennyit tud a lányod rólad, azt készpénznek veheted, hozzám is eljut!

- Térjünk vissza az eredeti témához! Nem fogok pletykálni Adrikának.

- Azt sütöttem ki okos fejecskémbe, hogy holnap este nálatok várom meg az érkezését. Elbújok valahol, mint álmikulás... Úristen, Klárka, elköszönök, mert a mobilomon hív a kislányod. Szia, majd visszahívlak!

*

- Tessék, kicsi Adrikám, itt vagyok!

- Szia, Brumikám!

- Miért sírsz, életem?

- Megyek tanfolyamra, ez már biztos. Képzeld el! Elég nehezen értünk le Debrecenbe. Mondtam a csajnak, várakozzon ránk a portán, mert még délelőtt át kell mennünk Hajdúakármibe. Lezajlott a megbeszélés az üzemvezetővel, Adrienn pedig sehol, de úgy, hogy a Fordot is elvitte magával.

- Kicsikém, ha gondolod, most azonnal indulok érted.

- Holnap még akár arról is szó lehet. A debreceni sofőr vitt el bennünket. Amikor délután visszaértünk, akkor jött velünk szembe a saját kocsink, benne nem csak Adriennel, hanem egy másik nővel, akiről később kiderült, a debreceni üzemünk dolgozója. Kulcsár kolléga egyből lekapsolta őket. Ő az osztályvezető, és a kereskedelmi osztályhoz van beosztva a gépkocsi-vezető, de én vagyok a főnöke mindegyik céges sofőrnek. Kiszálltak az autóból. Kiderült, a kis kurva még ivott is. Képzeld el, én, az előkelőség, ott a portán elkezdtem üvöltözni vele. Elkértem a kocsipapírjait, valamint a kulcsot is, és közöltem, szerdán jöhet leszámolni. Próbált hepciáskodni, de a fiúk lecsitították. Állítom, szerencséjére, mert még képes lettem volna nekimenni. Úristen, mi lett belőlem?! Szégyenlem a dolgot. Eltakarodtak gyalog a másik kurvával egyetemben. Ez a rohadt telefon meg mindjárt kikapcsol. Megyek feltölteni, te hívjad fel az anyut! Hurrá, töltöt meg nem...

Szétbomlott a vonal. Baromi idegesen hívtam Klárikát. Mit mondjak, finoman szólva ő sem volt boldog. Miután elmondtam, amit hallottam, közölte, megy és telefonál Richárdnak, de nem teszi zsebre, amit kap tőle. Így vigyáz a néhai barátja lányára, hogy hóesésben ilyen sofőrrel küldi őt vidékre. Azt tudtam, ma nem kell elindulnom, hiszen holnap még dolguk van, de mire végeznek, lemegyek a szerelmemért autóval. Rohangásztam a lakásban, magamban beszéltem.

- Tessék, Édelkraut Győző!

- Ne kiabálj, mert megsüketülök! A Klári vagyok és jól... na, mondom, hogy protilány vagyok én. Szóval először nem, de pár mondat után kiabáltam a barátunkkal. Mentegetőzött. Ő a kereskedelmi vezetőre bízta a dolgot. Miután közöltem vele, hogy tegnap nem a kereskedelmi osztályvezető telefonált, behúzta fülét meg, amilye még van, ha van. Próbált csitítani, de azt mondtam, ha Adrikának egy haja szála is meggömbül, januártól nem dolgozója a Barimpex-nek, mert volt már ajánlata, hogy ügyvéd legyen. Azt mondta, biztos benne, a Kulcsár, vagy ki a franc, hazahozza őket, mert neki is Fordja van, de ha nem, akkor személyesen megy le értük a saját autójával.

- Reggel elkéredzkedem a főnökömtől, és repülök érte. Ebben a nagy hóban akkor érzem őt biztonságban, ha mellettem van.

- Nyugodjál meg, Richárd kiköszörüli a csorbát. Úristen, egyszer emlékszem, Adrikával kiabáltam így, amikor pici gyerekként meglocsolta kakaóval a szőnyeget. Nem is, hanem a heverőjén a virágokat. Szegény kislány, ijedtében bepisilt.

- Nem fog tudni telefonálni, mert úgy sejtem, nem vitt töltőt magával. Mondtad a főnökének, hogy kirúgta a csajt?

- Győzőke, biztos mondtam, de nem emlékszem rá. Üvöltöttem mérgemben. Etelka akart velem beszélni, de mondtam a férjének, nincs kedvem a bájcsvevítéshez. Az kell még, hogy útközben karambolozzanak, hiszen most is esik. Nem élem túl, ha a lányomnak valami baja lesz.

- Várjál, ismeretlen szám hív a mobilomon. Ne tedd le!
- Tessék, Édelkraut!
- Szia, édes! A portáról telefonálok, mert nem hoztam el a töltőmet. Reggel beszélek az üzemenzvetővel. Kirúgatom a másik kurvát is. Ne izgulj, egyedül vagyok a portán! Kulcsár mondta, ne idegeskedjek, hazavisz bennünket, mert neki ugyanilyen autója van, csak azt kérte tőlem, hogy bagózhasson, mert idefelé is szenvedett, de nem engedtem neki. Illetve annak a dögnek sem.
- Aranyom, ne legyél olyan szőrös szívű! Kibírod azt a pár órát.
- Rendben, de holnap este nem találkozunk. Nem vagyok hajlandó szalonképtelenül.
- Édesem, megmondom őszintén, arról is szívesen lemondok, csak tudjam, hogy itthon vagy.
- Félreérthető volt a mondatod, de nem ismételem meg. Megyek, várnak az ebédlőben bennünket finom vacsorával, aztán kipihenem a mai napot - egyedül. Ennyi a hasznom abból a dögéből, nem kell elviselnem szobatársként.
- Anyukád beszélt a főnököddel. Nagyon kiabált vele.
- Na hiszen! Szerdán mehetek raporra én is. Elköszönök, majd még holnap megpróbállak hívni. Szia-mia!
- Kláríka, itt vagy?
- Kicsit megnyugodtam, mert hallottam távolból a hangját, és úgy vettem ki a beszélgetésekből, hogy rendeződnek a dolgok valamennyire.
- Fél a szerdától.
- Alígha hiszem, hogy Richárd megeszi.
- Nem ajánlom neki, mert vége lesz, mint a botnak.
- Győzőke, ha már ezt mondog, akkor megkérdezem, mekkora áldozatra lennél képes érte?
- Ez nagyon rossz kérdés. Elképzelní nem tudom nélküle az életemet. Ebből következik a válaszom.

Autó és tanfolyam

Sikerült a lakásomhoz egészen közel beíratnom tanfolyamra. Hetenként három este, ezért Klárikával megbeszéltem, mivel viszem-hozom a kisasszonyt, azokon az estéken nálam alszik. Mikulásra megkapta a tankönyveket, mellé egy hatalmas nagy mikulást. Persze ő úgy tervezte, ezen az estén velem nem találkozik, mert bagószagú lesz - azt szégyellné a szentem. De hát én anyukájával egyetemben vártam őt haza. Még mielőtt felocsúdíhatott volna, jól megölelgettem az előszobában. Ezzel kiűztem belőle a gátlásokat. Klárrika pedig pompás vacsorával várta. Szegény kislánya két napig vidéken volt, úgy érezte, szüksége van a kalória-pótlásra. December 11-én, hétfőn kezdődött a tanfolyam. Annyira közel van hozzám, hogy gyalog mehetnék elé. De hát télen a franc se fog fagyoskodni várakozás közben. Első alkalommal tapasztaltam, a hölgyek többségben vannak. Ehhez képest este 20 órakor egyedül várakoztam az iskola előtt. Beszélünk a rossz közbiztonságról, de a férjek, barátok, nem tartják fontosnak, hogy a társuk elé jöjjenek. Kutyaoljon csak szegény nő egyedül a sötét utcán, mert egyébként a tömegközlekedés eléggé messze van. Adrikám másodikként jött ki a kapun. Komoly volt, amitől kezdek elszokni, mert mellettem sokat változott. Amikor beült mellém a kocsiba, megpuszította, de szóra nem nyitotta a száját. Nem indultam. Vártam, hogy megszólaljon. Megfogtam a kezét. Ez hasonló hatást gyakorol rá, mint rám, amikor ő követi el. Áramütés, de kellemes, bizsergető érzés.

- Szia, Brumikám!

- Csókolom a kis kacsódat, életem. Örülök, hogy immár nem csak testben, de lélekben is megérkeztél hozzám.

- Ne haragudj, hogy ilyen semmilyen vagyok!

- Adrikám, ez is te vagy. Szeretlek az összes pozitív és negatív tulajdonságoddal együtt. Meséljél!

- Elsőként érkeztem a terembe.

- Versenyfutás volt a lépcsősorokon? Előtted ugyanis többen vonultak be a kapun. Büszke vagyok rád, hogy lekörözted őket.

- Ne cikizzél, kérlek szépen! Azt határozottan tudom, négy személyes asztalok vannak, és körülöttem akkor még senki nem volt, de lehet, hogy tőlem balra igen. Leültem a leghátsó asztalhoz. Kipakoltam a cuccaimat, aztán néztem körül. Vegyes társaság. Általában fiatalok, de van pár idősebb is. Az öltözékek meglehetősen hétköznapiak. Sőt! Drukkoltam, hogy egyedül maradjak az asztalnál. Szuggeráltam mindenkit, akik felém tartottak, még hozzá sikerrel, mert meggondolták magukat.

- Te kis boszorkány.

- Száz éves gyakorlatom van benne. Mindenkit szemmel verek. Ám sajnós akadt egy bátor csaj, aki leült velem szemben.

- Hasonló adottságai lehetnek, mint nekem, elvégre engem sem tudtál távol tartani magadtól.

- Győzőkém, ha neked olyan feneked lenne, egész nap a kezeiden ülnél. Szünetben láttam, mert kiment valahova. Egyébként jólöltözött. Menyasszony lehet, mert jegygyűrű volt rajta. Azon gondolkodom, hogy hívják. Enikő, de lehet, hogy Timi. Érdekes, mindenki megnézett magának - ez tetszett.

- Adrika, akit nem érdekel, hogy vélekednek róla.

- Bocsánat! Adrika, akit soha nem érdekelték a férfiak bókjai. Bőven elég, ha a tekintetekből olvasok. Végül is nem magamnak szépítkezem. Minden megnyilvánulásommal feltűnő akarok lenni. Hiú vagyok, de a bugyuta bókokra nem figyelek oda.

- Szőke?

- Nem tudom, de szerdán megfigyelem, és beszámolok róla. Ideges voltam. A szünetben pedig átírogattam a piszkozatokat. Nem beszélgettem vele egyáltalán. A bemutatkozáson túl, csak egy szíát mondtam a végén, és kijöttem a teremből.

- Fantasztikus vagy. Azt bezzeg tudod, hogy menyasszony.

- Minden nőben a potenciális konkurenciát látom. Megnyugtató volt a tudat, hogy menyasszony. Tudom, ez buta magyarázat, hiszen soha nem kerül a bűvkörödbe, de ez van.

- Adrikám édes, hogy lehet úgy ketten ülni egy asztalnál, hogy nem beszélgettek?

- Elnézést kérek, a buszon előfordul, hogy mellém ülnek, mégsem társalgunk. Azért, mert egy méterre ül velem szemben egy idegen, nem kelti fel maga iránt az érdeklődésemet. Repülőgépen órákig ülhetnek mellettem, akkor is olvasok. Társasutazáson az emberek úgymond összebarátkoznak, aztán soha többé nem találkoznak. Nekem ilyen fölösleges szájtépésre nincs időm.

- Ezért nem voltak soha barátaid.

- Mindig volt egy barátom, az anyukám. Most meg már kettő is van. De pontosan az anyuból kiindulva, tudja jól, nem szeretem amikor Etelkával órákig megy a locsifecsi. Mint tudod, engem egy autós iskolába írtattál be, nem ismerkedési esten voltam. Helyes kislány, de ha minden helyes kislánnyal leállnék beszélgetni, kénytelen lennék hanyagolni a fontosabb dolgokat. Nem érdekel, mikor veszítette el a szüzességét. Hidegen hagy, hogy mit dolgozik. Tanulni mentem, méghozzá olyasmit, amihez abszolút nem értek. Az nem érdekel, ki tartja a tanfolyamot?

- Akartam kérdezni, csak közben téged felhúztak.

- Egy tacsó tartja.

- Jó annak a tacsónak, amelyik körül egy csomó pincsi figyel.

- A hűséges Győzőke! Rajong értem, imád engem, de mellettem ülve bugyikban kóvályog az esze.

- Adrikám, azért, mert te vakon jársz az emberek között, ebben nem foglak követni téged. Boldog vagyok, mindenem megvan melletted. Nincsen hiányérzetem, de ahogy eddig, ezután is figyelni fogom az embereket, különös tekintettel a nőkre, ami önmagában még nem jelent hűtlenséget. Hűtlen soha nem leszek ehhez a szőke ciklonhoz.

- Mikor kétértelmű kifejezéseket használsz, nehéz hinnem a hűségemben. Tapasztalhattad, múltkor nem tudtam, hogy Kulcsár Ferinek is Ford kocsija van. Azt persze látom az irodám ablakából, hogy autók állnak az udvaron, de hidegen hagynak a tulajdonosaik.

- Adrika csak a sötétkék Audit tartja számon, ugye?

- Bolond vagy te Édelkraut, csak nem forogsz. Verd már ki a fejedből, hogy az apám barátjának a szeretője vagyok!

- Édesem, azt nem feltételeztem, talán soha. Ám bizonyos momentumok gondolkodóba ejtenek, és hidd el, ha engem, akkor a Barimpex dolgozóit meg pláne.

- Mondjad, ne fogjad vissza magadat!

Közben persze hazajöttünk. Fenn a lakásban társalogtunk tovább.

- Adrika nemsokára 35 éves lesz, de ő a cégnél a második ember, papíron. Valóságban az első. Két napra kiküldetésbe megy, aminek kapcsán két embernek megszűnik a munkaviszonya.

- Háromnak szűnt meg, mert a takarítónő felmondott. Érvelj tovább a kurvának, Győzőke!

- Megfojtalak.

- Momentán nem szeretném, ha hozzám érnél!

Szikrázott a szeme az indulattól, de elkaptam, és az ölembe ültettem.

- Nem érdekel a nyomorod, elmondom, amibe belekezdtem, de nem gondolom, hogy Richárd szeretője vagy. Adrika elmegy külföldre üzleti ügyben, de nem elég, hogy kirúgatja a kollégáját, még az üzleti tárgyalás is megszakad miatta. Múlt héten képes lett volna a főnököd személyesen lemenni érted Debrecenbe. Tényleg, áruld el, amikor ketten voltatok lenn négy napig, hol aludtatok?

- Szállodában és külön szobában. Tudom, most következik „a vállalatnak vannak vendégszobái”. Istenem, a vezérigazgatónak nem feleltek meg a körülmények.

- Hány éves a főnököd?

- Nem tudom. Apu 65 lenne és együtt jártak egyetemre. Amit tudok róla, hogy már inaktív nemileg.

- Nagyon megnyugtattál. Mesélj, milyen körülmények között mondta el neked!

- Kérdezzed meg az anyutól, tőle tudom. Nézd, logikusan végiggondolva, van benne igazság. Fiatal vagyok, nálamnál jóval idősebb szakemberek vannak a cégnél, de becsületesebb kulizó barom nincsen, beleértve a vezérigazgatót is. Valóban, jó pénzem van, jó állásom, és kétségtelen, amit akartam, mindent elértem cégen belül. Csak tudod, nehéz lenne rámfogni, hogy karrierista vagyok. Vallom, az vegyen el az asztalról, aki le is tesz valamit. Az pedig baromira hidegen hagy, mit sugdosnak össze a hátam mögött.

- Bocsánatot kérek, egy apróságról megfeledek a kisasszony, gyakorlatilag már nem vagy független.

- Ebben igazad van. Ez esetben kérek tőled pár hónap türelmi időt, míg elvégzem ezt a francos tanfolyamot! Neked is érdeked, amit a vezér megígért. Ha vezetésre kerül a sor, mehetnek munkaidőben.

- Nézzél a szemembe, hisztiske! Most mondjad: ha az lenne az óhajom, távoznál a Barimpextől!

- Nem szívesen lennék kezdő ügyvéd, de a nyugalmam, a boldogságom megér annyit. Ma már másképpen képzelem el az életemet, mint 34 éven keresztül.

- Én pedig bízom benned, kis butám. Ha a főnököd nyugdíjba megy, te leszel az utódja?

- Attól mentse meg az isten a Barimpexet.

*

Klárka úgy egyezett bele, hogy a tanfolyam idején minden iskolás napon a csillagom nálam alszik, ha a karácsonyt náluk töltöm. Telefonon beszéltük meg a dolgot. Miután belementem a buliba, utólag jól nevettem jövődöbéli anyósomon, ugyanis a kislányával még novemberben lefixáltuk, nem csak a karácsonyt, de az azt követő pár szabadnapot is náluk töltjük. December 22 péntek. Erre a napra terveztem, megbeszélem a Jézuskával, a szerelmemnek

milyen ajándékot hozzon. A drágám reggel velem jött az irodámba vendégeskedni. Beméséltem neki, délelőtt meglógok, és elmegyünk a városba ajándékvadászatra, de autóról nem esett szó. Tíz órakor úgy ítéltem, nem lehet nagy forgalom a portán, könnyen kisliccolhatunk. Szállunk ki a liftből, Kovács vezérigazgató úr pedig igyekezne gyalogosan fel az emeletre, de megállt, mert észrevette a lopakodó kedves párt.

- Kézcsókom doktornő, szevasz Győzőkém!

- Tiszteletem, főnök úr. Adrikám, bemutatlak egymásnak benneteket. Ő Dr. Kovács József a nagyhatalmú, Józsikám, neked pedig, mint barátnak csak azt mondhatom, a kisasszony az életem!

- Ne gyűrjed magadat, te hóhányó! Volt szerencsém találkozni egyszer a doktornővel, mikor a szimuláns Miskolcra vette az útirányt. Egyébként csak halkán jegyzem meg, Győző barátom, amióta magát megismerte, 180 fokos fordulatot vett az élete. Azelőtt tette a szépet a hölgyeknek, de becsületesen dolgozott. Manapság csak magácska jár az eszébe - ezáltal, ha lehet, a munkáját is szabotálja. Íme, mint most.

- Vezérigazgató úr, januártól derékszögbe hajtom a fiút, hogy alázattal viseltessen a munka iránt. A 180 fokos visszaváltozást, saját érdekében, nem ígérhetem.

- Vicceltem, doktornő. Az nagyon tetszik, hogy megkomolyodott. Ámbátor, ahogy elnézem magukat, nincs min csodálkoznom.

- Hahó! Ébredj fel, Józsikám! Udvaroljál a Klárikának, ne az én menyasszonyomnak! Adrikám, a Józsi Klárikája nem a te anyukád.

- Azért megkérdezhetem, hová-hová ezen a délelőtti órán?

- Főnök, azt csak a Jézuskával vagyok hajlandó megbeszélni.

- Ma még látunk a cégnél, vagy januárig csupán a remény marad?

- Pulykát megyünk venni, mert jövőévi anyósom ragaszkodik az élő pulykához karácsonyra. Gondoltam, megvesszük a piacon, aztán itt a Pista bácsi fürkájében munkaidő végéig ellesz az öreggel.

- Barátom, kívánom, negyven év múlva is ilyen viccelődő kedvedben legyél emellett a szépasszony mellett, mert remélem, addigra bekötik a fejedet.

- Hú, erről meg is feledkeztem: Adrikám, leszel a feleségem?

Mindketten kinevettek, aztán szabad utat kaptunk. Kincsem megérezett valamit, vagy a találkozás hatása alatt volt, de a „Manci” rőtta a kilométereket, amikor megszólalt:

- Hova megyünk?

- A Peugeot szalonba.

- Győzőkém, még nincs jogosítványom. Egy kezdőnek nem szabad új kocsit adni a kezébe, régít pedig nem akarok. Ígérem, gyakorolni fogok sokat a Mercivel, közben gyűjtögetjük a pénzt nekem egy autóra. Részletre nem akarok vásárolni. Anyutól nem kérek, nekem pedig ami megtakarításom van, abból legfeljebb a kerekeket vehetnék meg. Szépen kérek!

- Sem a te pénzedre, sem anyukád pénzére nem építek. Egyetlen kérdésem van: jók a megfigyeléseim, neked a Peugeot tetszik?

- Igen, az illik az egyéniségemhez, mert aranyos kis kocsit. Tudom, ha rólam van szó, nem hátrálsz meg az elhatározásodban. Akkor könyörgöm neked, és ez nem udvariaskodás részemről, a jelenlegi gazdasági helyzetben esztelenség részletre nagy értéket vásárolni. Nem

tudom, mennyi pénzed van, mert erről fél év alatt nem szereztem tudomást, de itt az autóban teszem le a nagy esküt, semmiféle részletfizetésbe nem megyek bele. Lehet, hogy felszámolják bármikor a munkahelyeinket, aztán mi a fenét csinálunk?

Mivel nem forgalmas úton haladtunk, lefékeztem, hogy megölelgessem. Imádom ezt a szenvedélyes nőt. Velem szemben ritkán domborít, de olyankor félelmetes a határozottsága.

- Nyugodjál meg, kicsikém! 3000000 forintom van erre a célra. Illetve, összesen ennyi a megtakarított pénzem, ebből meglesz neked a szép autód. Kérlek, ne tiltakozzál, mert én még egyszer a Mikulás körüli történetet nem fogom átélni. Csillagom, nekem érsz annyit, hogy autóval járjál dolgozni. Magam sem szívesen utazom tömegközlekedéssel. Zárjuk le a témát! Nem halunk éhen, de az lehet, hogy pár hónapig a te fizetésedből élünk. Ennyi az egész.

- Legalább kibőghetném magamat örömben. Kinyitom az ablakot, és egy forgalmas úton kikiabálom, hogy mindenki meghallja, milyen boldog vagyok, hogy ilyen társra akadtam. Fogadjunk, anyuval megbeszélted már!

- Az örömben boldogan osztozom, de nem orozom el előled. Ha eredménnyel járunk a szalonban, azután megoszthatod anyukáddal a történeteket!

Márciusra meglesz az autó, méghozzá piros, amit külön kellett megrendelnünk. Addigra, reméljük, a kisasszony eredményes vizsgát tesz.

Bár én egyedül visszamentem a munkahelyemre, csak előtte kénytelen voltam engedni az óhajának. Felinvitált a lakásomra, hogy ott örömeiben megerőszakoljon.

*

Fantasztikus, hogy egyesek mikre nem képesek. Pfüúúújj, de ronda általános megfogalmazás, amikor az ember arról a személyről tesz említést, aki hozzá a legközelebb áll. Miért áll hozzám legközelebb az én szépségem? Miért nem ül, vagy fekszik? Na mindegy. Eldöntötte, megszerzi a jogosítványt, bár nem csekély hatást gyakoroltam rá. Az eminens mindenhol és mindenben eminens, még akkor is, ha húsleveset főz, tudományos alapon. Közölte a tanfolyam előtt, a KRESZ-t meg az elsősegélyt, valamint a vezetést értelemszerűen fogja elsajátítani, ezzel szemben a műszakit bemagolja, mivel őt abszolút nem érdekli a dolog. Soha nem akar autót szerelni, de még tankolni sem egyedül. Tanultam vele, mert azt hittem, segítenem kell neki. De nem ám, mert bármilyen kérdést tettem fel műszaki vizsga előtt, mindenre szó szerint válaszolt. Ekkor jöttem rá, az én szerelmemnek komputer agya van. Nem csoda, hogy vágja a paragrafusokat is csípőből. Hülye Édelkraut! Az előbb a fejét dicsértem, de máris a csípőjénél tartok. Innen csak egy ugrás az input. Bevallom, féltettem őt a tanfolyam előtt. Nem kalkuláltam be, hogy szeretkezés közben néha a KRESZ-táblák is terítékre kerülnek. Úgy vette az akadályokat, mintha magasabb lécekre számított volna.

Életem első olyan karácsonya volt, amire szívesen emlékszem vissza. Persze a gyerekkorom falusi, néha havas karácsonyai is ebből a távlatból némileg megszépültek, de akkor még nem volt összehasonlítási alapom. Szenteste az elmaradhatatlan rántott ponty, amit mindig is utáltam. A fa alatt néhány játék, de főleg praktikus ajándékok, selyempapírba csomagolva. Zokni, pulóver stb. A következő napokon meg minden néni és bácsi kifagगतott, mit hozott a Jézuska. Ennyi emlék maradt a gyerekkorom karácsonyaiból. A többi nap az Istvánok és Jánosok köszöntése. Ivászat a férfiak részéről.

Adrikámmal ketten megvettünk egy hatalmas fenyőfát. Ő választotta, én cipeltem hozzájuk fel a második emeletre, és a szalonnak nevezett nappaliban vállaltam a feldíszítését. De hát a hölgyek gondoskodtak róla, minél kevesebb időt töltsék egyedül. Mindketten velem együtt énekelgettek. Adrikám hét hónap alatt megismerte, milyen az ízlésem. Megsütötte élete első hat beiglijét: három mákosat, három diósat. Klárrika töltött káposztát főzött, meg halat rántott,

de azt közölte, nem nekem csinálja. Ezzel szemben hallott egy fülest valakitől, hogy imádom a mákos gubát. Ők nem rajonganak érte. A kedvemért az is az ünnepi asztalra került. Mindhárman körbeajándékoztuk egymást. Részemről szerényen, mert bár még a számlámon van, de elköltött pénzem van csak. Anyukám megjegyezte, az ő ajándéka még Franciaországban lehet, és szemrehányást tett, hogy az autón felül is kapott tőlem szépítkező szereket.

- Édes, a Jézuska hozta, nem én vettem.

- Megállj, Édelkraut! Anyukám, te ezt nem tudod. Megegyeztünk, pár hónapig én fogom eltartani, mert minden pénzét rám költötte.

- Akkor azt is mondd el Klárikának, amiben megegyeztünk vele kapcsolatban!

- Anyukám, Brumi azt mondta, másodikán megyünk dolgozni, addig mindenhova jössz velünk, ha egyáltalán lesz kedvünk kimozdulni, bár nekem ünnepek között is itt a tanfolyam.

- Látod, Gyözőke, nekem ez az igazi ajándék, hogy velem leszek.

- Anyukám, én mondom a Gyözőkéd helyett, hidd el, nagyon megszeretted téged is. Részéről nem áldozat, engem meg ismersz.

Mindjárt karácsony első napján javasoltam egy közeli, de vidéki utat, ahol beavatom a szerelmemet az autóvezetésbe. Klárka nem tiltakozott, hogy jöjjön velünk. Következett a gyakorlat.

- Anyucikám, szóljál rá! Nem fogom a Mercit vezetni, amikor még egy órát sem vezettem oktatóval.

- Kislányom, itt semmi forgalom nincsen, üljél csak át szépen a Gyözőke helyére! Hidd el, ha nem lennék benne biztos, hogy vigyáz rád, nem egyeznék bele!

Úgy tűnt, nehezen hozza meg a döntéseket. Egyedül a kormányhasználattal nem volt gondja, mert látta, merre kanyarodik az út. Másnap is elmentünk gyakorolni. Sőt, még szilveszter előtti napon is. Persze megint a Richárd. Szerzett neki egy szuper, ráadásul fiatal oktatót. Közel álltam hozzá, hogy felhívom, és elküldöm a francba. Nem mondom, rendes szivar, csak ez a rohadt féltékenység zavarja meg a fejemet mindig.

*

- Mit csinálsz, életem?

- Nadrágot vasalok, nem látod?

- Hova készülsz? Csak azért kérdezem, mert nadrág szökő napokon van rajtad.

- Brumikám, láthatod, nem vagyok jó hangulatban! Holnap délelőtt megyek először vezetni. Eldöntöttem, nadrágban fogok járni. Ne kérdezzed az okát, találd ki!

- Mit kapok, ha kitalálom?

- Nem adhatok mást, mint mi lényegem.

- Aranyos vagy. A csókod mindig jólesik, hogyha nap süt, avagy hó esik. Elmeséljem, hogy járt autót vezetni a vezér titkárnője?

- Csak, ha ragaszkodsz hozzá, mert különben nem érdekel a kis kurva.

Megölelgettem a hisztiskémet. Már csak azért is, nehogy a következő mondataimnál nekem vágja a forró vasalót.

- Első látásra beleszeretett az oktatójába, aki nem vette észre, vagy nem akarta. Mindenesetre Erzi minden vezetésre a retikuljében vitt egy tiszta bugyit. Csak azért mondom, ne csodálkozzál, ha jó szokásomtól eltérően, holnaptól kutatok a retikulödben.
- Végre-végre, ezt is elértem.
- Azt hittem, haragudni fogsz érte, ezért fogtam meg a kezedet, nehogy megverjél. Egyébként féltékeny leszek végig, míg tanulsz vezetni.
- „Adrienn! Mondja meg a vőlegényének, egy kákabelű, nyiszlett gyerek fogja oktatni, de rendkívüli módon ért az autókhoz!”
- A főnököd mondta, és erre mit válaszoltál?
- Brumikám, ritka és főleg szokatlan volt a válaszom: elmosolyodtam.
- Megnézem magamnak azt a Richárdot egyszer. Adrikám, nem hiszem el, hogy általában úgy társalogtok, mintha karót nyeltetek volna.
- A beszélgetéseink tartalmasak, soha nem felületesek. A magánéletemen kívül bármit elmondhatok neki, ahogy ő is megosztja velem a vállalati gondjait. Ennyiben látszik, hogy a két család baráti érzelmeket táplál egymás iránt. Valahol abban is igazad van, amikor azt mondod, talán nem is a második személy vagyok a cégnél. Szokta volt mondani, enyém a jövő, könnyebben átlátom az összefüggéseket, mint ő, vén fejjel. Jól lehet, ez utóbbit én nem mondanám rá.
- Engem meg időközönként esz a fene.
- Olyankor gondolj arra, 35 éve ismer, bőven lett volna lehetősége, hogy próbáljon meghódítani magának. Júúúújj, ezt anyukám előtt ki se merném ejteni a számon. Megjegyzem, neki sem udvarolt soha, ahogy Etelkát sem akarta az apu behálózni, pedig isten tudja, hány estét és éjszakát bridge-eztek végig.

A jogosítvány

Elkezdődött mindkettőnknek a másnapokénti idegeskedés, ezen felül nekem a féltékenység. Képes voltam az első napon elmenni vele, pedig délelőtt ment vezetni, de kíváncsi voltam a fazon fizimiskájára. Igaz, ami igaz, belőlem kettő olyan kitelne, viszont ránézésre idősebb, mint mi vagyunk. Richárdnak persze könnyen lehet fiatal, ha ő 65 év körüli. Mindenesetre a bemutatkozásnál Adrikám közölte, a férje vagyok, még a jeggyűrűjét is áttette a másik kezére minden vezetési napon. A barátom jókat derült rajtam, amikor elkéredzkedtem tőle, és elmondtam az indokomat. Kivételesen rosszul esett. Enyhítő körülményként tette hozzá, egy olyan szép nőt, mint Adrienn, valóban féltetni kell, különösen nekem. Azt mindig is úgy képzeltem el, ha egyszer lesz feleségem, én őt mindentől és mindenkitől féltetni, óvni fogom, pedig akkor még fogalmam nem volt, milyen érzés a szerelem. Lehet megvetni érte, én azonban minden alkalommal akkor nyugodtam meg, amikor kiszállt az oktatókocsiból, és felhívott. Féltékenységet csak növelte, hogy ezekben a hetekben anyukájánál volt a támaszpontja. Ritkábban találkoztunk. Amikor igen, olyankor vezetni akarta a Mercit. Vezette is. Az első hét után, hat vezetési órával a háta mögött, szemlátomást kezdett bátorodni. Igenis, tud gyorsan dönteni. Többször eszembe jutott, milyen anyuka lenne a szentem. Igaz, elment a baba, de lelkileg nem sérült miatta, hiszen megbeszéltük, nem vagyunk gyerekkedvelők. Ám, mi lenne, ha ismét áldott állapotba kerülne, és kihordaná a babát? Alighanem a világ legjobb anyukája lenne. Most autót kell vezetni, hát azt csinálja teljes energia befektetéssel. Erre a legjobb példa: egyik este fekszünk az ágyon egymást átkarolva, én elméletben és gyakorlatban egyaránt elkalandoztam rajta, amikor megszólal a szentem:

- Szeretnék valamit megbeszélni veled, de félek, hogy félreértesz.
- Beleestél az oktatódba, ugye?
- Mesélj, abban mi lenne számodra félreérthető?
- Nem tudom. Már mint azt, hogy találhattam rá egy mintanőre. Adrikám, te szép vagy, okos vagy, és minden cselekedetteddel bizonyítod, követendő példa vagy. Áruuld el, emlékszel egyetlen kudarcodra?
- Szeretném mondani, hogy nem, de sajnos még nem sikerült teljesen törölnöd belőlem. Más kudarcom eddig nem volt, de az autós iskola kikezdte az idegeimet. Szeretnék tökéletesen teljesíteni, de úgy érzem, ez nem az én világom, bármennyire is akarom, hogy az legyen. Édes! Halasszuk el májusra az esküvőnket! Könyörgöm, nehogy valami butaság jusson eszedbe! Kizárólag a vezetésre akarok koncentrálni, valamint nagyon várom, hogy megérkezzen az autóm. Képtelen lennék felkészülni a szertartásra.
- Egyetértek veled, egy feltétellel. Holnap nem adod elő, addig amíg le nem vizsgázol, ne éjrek hozzád.
- Tudod, ha ezt javasolnád, átmennék hisztibe, de nagyon. Nem csak a testemnek, de az idegeimnek is szüksége van a sokkolásra. Nem haragszol azért, amit kértem?
- Buta kislány! Ismerlek. Sőt, azzal is tisztában vagyok, ezekben a hetekben, egészen az eredményes vizsgádig, én a számodra nem Győző vagyok, hanem egy nagy...
- Szerencséd, hogy nem mondtad ki. Annyiban igaz, a szellemi tevékenységből elég, amivel a munkahelyemen kell megbirkóznom.
- Eddig nem mondtad, hogy várod az autót.

- Újat tudtál meg, Brumikám? Ma délután az értekezleten elkalandoztam. Gyönyörködtem a „kis pirosban.” Ugye, jól emlékszem, kértünk fóliázást az ablakokra, meg fehér szőrme kormányvédőt? Milyen jó lesz, ha ott fog várni rám a Barimpex udvarán!

- Fehér szőrme micsodáát?

- Azt tőlem kapsz, de szőkét, nem fehéret.

- Csillagom, erről most hallok először, meg arról, hogy már keresztelője is volt. A fóliázást megrendeltük, szőrme akármit pedig veszünk hozzá a szalonban. Feltéve, ha van rá pénzed.

- Nagyon várom. Van pénzem, csak már láthassam a ház előtt!

A folytatásban úgy éreztem, fejben most is gyakorolja a vezetést. Legalábbis jól kezelte a sebváltót. Ritkán kell álomba ringatnom, de ezekben a hetekben, amióta iskolába jár, közönségesen fogalmazva, még le sem lankad, de a drágám már az igazak álmát alussza.

*

- Tessék, Édelkraut Győző!

- Szia, édesem! Képzeld el...

- Adrikám, miért nem a mobilt hívtad?

- Bocsánat, ezek szerint nem kellett volna csodálkoznom, hogy egy nő vette fel, és átkapcsolt. Na szóval, most kaptam a SMS-t, hogy mehetek a szalonba az autóért.

- Az nem úgy van, szépségem, előbb át kell utalni az árát. Te vagy a jogász, és nem tudod? Február 22-dike van, március 5-re, a születnapodra meglesz.

- Addig én nem bírom ki! Szólok a főnöknek, hogy intézkedjen!

- Adrika! Nem vagy gyerek. Nem futsz a főnöködhöz, vagy ha igen, számoljál a következményekkel! Ez ugyanis nem tartozik rá, mivel nem hivatali dolog. Különbözik pedig ne ugorjál ki örömben a bugyidból, mert elnászpángollak!

- Tudom, hogy kitaláltál valamit, csak nem kötöd az orromra. Intézkedjél, várom a hívásodat! Megőrülök, mennem kell vezetni, de ma összetöröm a VW-t.

- Adri, te megbolondultál. Mi történt veled, ezzel a komoly dámával?

- Nem vagyok Adri! Ha mehetünk érte, azonnal hívjál, nem baj, ha vezetés közben! Szia-mia!

Kinyitottam a számat, de fölöslegesen, mert Adrikám talán már az irodájából is kiszaladt addigra. Kockázatos volt készpénzt annyit felvenni, de őérte mindenre képes vagyok. Felhívtam a szalont. Fél háromban egyeztünk meg, hogy ott leszünk a „kis pirosért”, ha már ez a neve. Mire felhívott vezetés után, addigra mindent lerendeztem. Mondtam, hogy 14 órára busszal megyek érte. Ehhez képest húsz perc múlva kopogott az irodám ajtaján.

- Mondtam, hogy megyek érte. Böven van még idő, hiszen csak dél lesz.

- Mi van, ha ráér az átadó? Muszáj fél háromra odaérnünk?

- Életem, nem szeretek sehonnan késni. Egy perccel sem vagyok hajlandó később odaérni.

- Utálatos vagy, mert cukkolsz. Brumikááám!

- Megőrülök veled, esküszöm. Csillagom, te biztosan az a nő vagy, akibe fülig szerelmes lettem? Üljél le!

- Menjünk! Vagy add ide a pénzt, odamegyek, kifizetem és beülök az autómba, amíg nem jössz!

Láttam párszor feldobottnak szeretkezés közben, de ilyennek tuti, hogy soha. Elmentünk. Mázlíja volt. Lerendeztük a kocsiatvételt, a biztosítást, már csak tankolni kellett volna, de nekem bizony a zsebemben egy százas maradt. Ült a szalon közepén az autójában, idegesen kutatott a retiküljében, keresve a bankkártyáját. Esküszöm, ha még egy percig várok, a dáma vagy kiönti az autóba a táskája tartalmát, vagy elkezd sírni. Kikaptam a kezéből a retikült. Egyből meglett a kártya. A szalon előtt a kútnál tankoltunk, majd elindultunk hozzájuk.

- Telefonálok az anyunak, jöjjön le a kapuhoz, mire odaérünk.

- Adrikám, csillapodjál! Itt ülsz a saját autódban, és meg vagy bolondulva.

- Álljunk meg, nem vettünk kormányvédőt!

Szerencsére alig gördültünk ki a kútról. Kiszálltunk, és visszamentünk gyalog. Minden harmadik lépésnél hátranézett. Negyedóra múlva ráhúzhatta saját kezüleg a fehér cuccot a kormányra. Végre ismét elindultunk. Nem merem őt gondolatban sem definiálni, de hogy azokban az órákban elhagyta a józan esze, az hétszentség. Útközben dumáltam, ő meg nyomkodta a telefon gombjait. Klárikát leparancsolta a kapuhoz, de nem ez volt az érdekes, hanem hogy majdnem a házukhoz értünk, amikor a vezérigazgatójával sikerült kapcsolatba lépnie. Nehéz volt visszatartani a röhögésemet, mert pofátlanul, 14 óra magasságában kéredezkedett el a főnökétől. Hallottam, hogy Richárd kérdezte: „Adrienn, miért olyan izgatott?” Ez a bolond meg azt mondta, ül az új autójában, most értünk hozzájuk. Kláríka közeledett a kocsihoz, én pedig magamhoz öleltem és megcsókoltam a drágámat. Ez még a műsorhoz tartozott. Na, meg az is, hogy náluk kellett aludnom. Elvégre is a kisasszony reggel a saját autójában óhajtott feszíteni. Márpedig vezetnie, bármennyire szeretné, még nem szabad.

*

Következő pénteken délelőtt tíz órakor volt a vizsgája. Nevesítve: 2001. március 2. Csütörtökön nálam aludt. Egész nap panaszkodott, hogy nagyon görcsöl a hasa. Délután éppen csak hazaértünk, mert különben a „kis piros” nagyon piros is lehetett volna. Olyan erős volt a vérzése, hogy orvost akartam hívni hozzá, de hát az orvos anyuci ellátta a kislányát jó tanácsokkal. Én pedig vettem egy üveg vörösbort, amit elneveztem Adri-gyógyszernek, és belekönyörögtem egy pohárkával. Közel jártam ahhoz, hogy lemondom a vizsgáját, mert olyan idegállapotban volt. Szent meggyőződéssel állította, elhúzzák a vizsgán, és hiába van a szép autója, legfeljebb ülhet benne, de soha nem vezetheti, mert másodszor nem fog vizsgázni. Ő nem szégyenkezik. Péntekre szabadságot írtam ki magamnak, mert nem volt pofám elkérezkedni a főnöktől. Elvittem vizsgázni. Én őt mindig szépnek látom smink nélkül is, de ezen a reggelen ki nem engedtem volna úgy az utcára. Rossz volt ránézni. Azért annyi esze még maradt, hogy szépen kiöltözzön. Megölelgettem, mielőtt beült volna a tanuló kocsiába, én meg vártam őt a „kis pirosban”. Sokáig kellett szorítanom, mire megláttam, hogy érkezik az autó. Távol parkolt le, de az én angyalkám, mintha szárnyai nőttek volna, úgy repült hozzám. Ha nem nyitom ki előtte a jobb oldali ajtót, esküszöm, nekirohan. Úgy esett be a kocsiába, hogy el kellett kapnom, nehogy beverje a fejét előttem a kormányba.

- Sikerüüüült-sikerüüüüült, Brumikáááám! Kedden mehetek a jogosítványomért.

Kész. Többet nem tudott mondani, ráborult a vállamra, úgy sírt. Simogattam a hátát, nyugtattam.

- Nincs semmi bajom, hadd sírjam ki magamat boldogságomban! Édes, köszönöm, hogy biztattál, hogy erőt adtál, hogy mellettem voltál, pedig tudom, bolond voltam ez alatt a pár hónap alatt. Bocsássál meg, Győzőkém, olyan, de olyan boldog vagyok. Esküszöm mindenre, ami szent, mától kezdve a régi Adrikádat fogod látni. Úristen, de jó érzés! Jövő héten vezethetem a saját autómat, nem kell másokhoz alkalmazkodnom. Látod, az apu bízott bennem, de

azt nem vállalta, hogy az ő áldásával jogosítványt szerezzek. Tudta, amit én is magamról, hogy nem vagyok alkalmas rá. De te bebizonyítottad, alkalmas vagyok, mert forgalomban nem töprengek, de ehhez nagyon kell ám tudni a KRESZ-t. Mindent-mindent köszönök neked! Hívjad fel az anyut! Nem látok a könnyeimtől.

Felhívtam az én telefonomról, és átadtam neki. Ez a kis bolond nem tudott megszólalni. Visszavettem a készüléket.

- Klárka, ne ijedj meg! Semmi baja a lányodnak, csak boldog. Sikerült a vizsgája.

- Jaj de jó, bár bíztam benne. Nincs rosszul?

- Nem úgy néz ki. Egyébként nadrág van rajta.

- Gyözőke, ha szoknya lenne, képes lennél saját kezűleg meggyőződni az állapotáról?

- Érte bármire képes lennék. Jó hírem van, hátradólt az ülésen, kezdi szalonképessé tenni magát. Még fél óra, és hallhatod a hangját is.

- Gyözőke, remélem ide jöttök, mert készítettem neki a kedvencét. Szeretném, ha ezen a hétvégén végig pihenne.

- Klárka, nem akarlak lelombozni, ezért óvatosan jegyzem meg, óhajaim nekem is lennének, de fölösleges elővezetnem. Maradjunk annyiban, a gyermeked fütyül, mi meg táncolunk. Konszolidálódtak a körülmények, indul a „kis piros” Budára.

A döntések

Március 21. A dicsőséges Tanácsköztársaság kiordibálásának évfordulója, valamint azon ritka alkalom, hogy Édelkraut Győző kiküldetésbe ment, egyedül, vonattal Szombathelyre. Boldog voltam. Az meg különösen feldobott, hogy a telefonom megmakacsolta magát, és nem volt hajlandó rendeltetésszerűen üzemelni. Napközben egyszer próbáltam a drágámat felhívni attól a KFT-től ahol tartózkodtam, de úgy tűnt, erre a napra mellém szegődött a balszerencse, pedig egyedül mentem kiküldetésbe. Este hét óra után értem haza. Örültem, mert a ház előtt ott állt az autója, ám a lakásba nem tudtam simán bejutni, mert belül volt a kulcsa, viszont díszkivilágításban a teljes bázis. Amikor beengedett, tapasztalhattam a felfordulást. Az előszoba tele Adrika-féle személyes holmikkal útra készen.

- Hova készülsz, életem?

- Költözök.

- Ide vagy innen?

- Tessék! Itt vannak a Peugeot papírjai meg a kulcsok is!

- Adrikám! Idejössz hozzám, és mesélsz nekem! Megtudhatom, hová költözöl és miért?

- Semmi közöd hozzá.

- Óriási. Hajnalban még velem viháncoltál az ágyban, de azóta megtaláltad az utódomat?

- Összekeversz a kurváiddal. Neked firkálnak azok a dögök. Hazaköltözöm taxival. Engedj el!

- Ne rángatózzál! Elmondod, mi az isten bajod van, mert megfojtalak!

- Az lenne a legjobb.

- Múltkor volt egy féltékenységi kirohanásod, majd miután átbeszéltük a dolgokat, azt mondtad, miért nem erőszakoskodtam veled. Az ágyban lecsillapodtál volna.

- Igen, de az nem volt konkrétum, csak én képzeltem be magamnak.

Abban a minutumban lett világos a számomra. Megint valami butaság miatt felhúzta magát. Mivel tudtam, hogy nem vétkeztem ellene, stratégiát váltottam.

- Akkor most Adrika bemutat nekem egy sztriptízt, aztán hazaköltözhet az anyucihoz! Vetkőzzél, vagy letépem rólad a ruháidat!

- Nem lehetsz olyan állat velem.

Szerencsémre hétköznapi öltözékben volt. Úgy fektettem az ágyra, hogy ő brutálisnak érezze, ám én nagyon figyeltem, nehogy beverje a fejét valahova, aztán egy mozdulattal téptem le a bugyiját. Nem foglalkoztatott komolyan a hisztije, mert tudtam, butaság az egész. Ezzel szemben, ahogy feküdtem ruhástól rajta, nagyon megkívántam. Térdeimmal szétfeszítve a combjait, hatoltam belé. Nem fáj neki, mert az ő teste is visszajelzett. Az esze ekkor még nem volt a helyén, de az majd kitisztul.

- Kérem a szádat!

- Barbár alak. Ilyenek vagytok ti mindannyian. Szégyelld magadat, hogy képes vagy meg-erőszakolni!

Rátapadtam a „kis hülye” szájára, közben lassan mozogtam benne. Határozottan érdekes volt a szituáció. A fejét próbálta rángatni, tiltakozásul a csókom ellen, a puncija meg izzott. Mi több, két percen belül orgazmusa volt. Ekkor magammal nem törődve, leszálltam a hasáról.

Mosdás nélkül tettem el a szerszámomat, és leültem az ágygal szemben a fotelba. Feküdt széttett lábakkal, és csendesen könnyezett.

- Adrika! A tested visszajelezte, hogy szeretsz. Megint valami butaság miatt féltékeny lettél. Gyere ide, bogárkám, az ölembe, és meséljél!

Nem mozdult. Vártam egy darabig. Felizgult, de tény, hogy erőszakkal tettem magamévá, még akkor is, ha nekem nem volt orgazmusom. Felemeltem az ágyról, és az ölembe ültettem.

- Sírjál kincsem, aztán meséljél!

Szipogva mondta:

- Elolvastam a levelet, amit neked írt a Margitkád.

- Istenem, de nagy szamar vagy! Margitot egy valakit ismerek, aki anyámék közelében lakik, de ő nem írhatott, hiszen közel van a nyolcvanhoz, és Margit néni.

- Hazudsz. Hogy hívják a Mircikédet?

- Enikő, de százszor említettem neked.

- A szélvédődre volt betűzve ma egy levél. Tudja, mikor vagy egyedül itthon.

- Egyem a kicsi szívedet, jogászom. Baromi nehéz kitalálni azóta, amióta neked is autód van. Ha a Mercit látják egyedül a ház előtt, cincoghatnak az egerek, mert a doktornő távol van a bázistól. Az nem vetődött fel okos kis fejcskédben, hogy rengeteg az irigyünk? Valószínű, utálják a szerelmemet, mert szép, mert jó módú, ez pedig egy proliház. Az okoska meg a képeembe vágja az autójának a papírjait.

- Ha elköltözöm tőled, nincs jogom a kocsidhoz.

- Adrika, ebben a pillanatban megesküszöm, nem gördítek akadályt a távozásod ellen, de a holmijaid itt maradnak. Majd ha észhez térsz, gyere vissza! Ahhoz fáradt vagyok, hogy hülyéket gyözködjek. Igen, az én kocsim, te pedig szégyelljed magadat! Tessék, most mehetsz!

- Ne lökjél el magadtól! Engedj vissza az öledbe! Tudod, hogy szeretlek.

- Mindenedet összepakoltál?

- Nem hiszem. Az biztos, hogy a szennyes ruháimat nem.

- Esküszöm, néha egy tyúknak több esze van, mint neked. Gondoltad, majd kimosom a bugyijaidat, aztán szállítom utánad?

- Hülye tyúk vagyok, de tudom, hogy szeretsz. Gyere vissza az ágyra!

*

- Adrika! Adribaba! Hasadra esik a hó, fiatalasszony, ha nem ébredsz fel.

- Mi történt? Szia, Brumm-brumm! Nem vagyok fiatalasszony.

- Mindjárt kilenc óra van. Úgy emlékszem, éjjel valamit súgtál a fülembe, kicsi álomszuszék virágszálam.

- Súgtam-súgtam, de hát belém tetted.

- Ébredj már fel, szerelmem! Nem arra céloztam, hanem hogy hozzuk el anyukádtól a Peugeot-t. Közölted, baromi hideg lesz mától. Azt ugyan nem értem, miből gondolod, hogy melegebb a Frangepán utca, de nem vitatkozom.

- Fincsi volt, csak már akkor olyan kicsi, hogy nem éreztem bennem.

- Édes, április elseje van, ezek szerint a te napod. Kinyuvasztottál, nyavalyás. Mars készülődni! Nem szeretnék délben érni anyukádhoz.
 - Miért is nem?
 - Mert nem illik ebédidőben beállítani valakihez.
 - Aha! Nyugi, nem tudja, hogy megyünk, így azután nem fog ebéddel várni bennünket.
 - Azért a biztonság kedvéért jobb lenne, ha felhívnád!
 - Hogy te milyen előrelátó vagy, édesem. Feltételezed, esetleg vasárnap délelőtt elmegy valahova?
 - Azt mi nem tudhatjuk. Elvégre neki is akadhat egy nyalka akárki, aki azután az én Adrikám mostohaapukájává avanszál.
 - Jaj istenem, hogy tudjuk megakadályozni? Győzőkém, szoktad volt mondani, még mindig szép asszony az anyukám. Akadhat neki egy ötvenes korú is, nem igaz? Szerinted ha valóra válik az álmod, apunak hívjam? Arra gondoltam, hetenként több éjszakát töltök abban a lakásban. Leülünk hármásban vacsizni, valahogy csak kell kommunikálnom az öreggel. Most mit csináljak? Pisilnem kéne, meg telefonálnom is.
 - Szégyelld magadat, Adrienn, mert ilyenekkel szórakoztatsz!
 - Mielőtt távozol a szobából, légy szíves, gyere ide hozzám! Ölelj magadhoz, és nézzél ezekbe az igéző, mélykék szemeimbe!
 - Búúúúú!
 - Mit szeretne a ház ura, milyen ebéddel várja jövődöbeli anyósa?
 - Az mindegy, csak legyen finom.
 - Ez a beszéd. Dolgodra engedlek, öcsém.
 - Én meg összetörlek, nővérkém, mit szólsz hozzá?
 - Majd este megbeszéljük, de most indítjuk a napot.
- Indítottuk. 11 óra volt, amikor kegyeskedett elkészülni. Igaz, akkor már ültünk a „Manciban.”
- Életem, ha most így kiöltöztél, mi lesz az esküvönkön?
 - Csak azt tudom, hogy menyasszonyi ruha nem. Mellékesen szólva a főnököm elintézhethé a dolgot. Bemennék a papírokért, ami igazolja, hogy egybekötöttük az életünket.
 - Ezt anyukádnak ne add elő!
 - Tudja és egyetért velem. Brumikám, azt akarom, hogy Édelkrautné legyek, de a ceremónia nem érdekel.
 - Remélem, hoztad a kocsid kulcsát?
 - Legszívesebben vele aludnék.
 - Imádlak.
 - Kölsönös.
 - Mindjárt befordulok az utcátokba, és megláthatod a szerelmedet.
 - Azért az túlzás. A szerelmem te vagy, és maradsz örökre.

*

- Úristen! Hol van az autóm? Pénteken itt álltam le vele a kapu előtt, de nincs itt.

Kiugrott a kocsiból, rohant be a házba. Gyorsan zártam az ajtókat, üggettem utána a másodikra. Nem sírt, hanem zokogott, amikor Klárrika kinyitotta az ajtót.

- Mi történt, kislányom, miért sírsz?

- Klárrika, ellopták a Peugeot-t. Nincs a ház előtt, pedig Adrika ott hagyta.

- Átálltam vele a Tarhos utcába, mert tegnap a harmadikra hoztak bútorokat, és útban volt. Mivel itt van nálam a pótkulcs, bár három éve nem vezettem autót, sikerült elállnom az útból.

Angyalkám, ahogy anyukája kimondta az utca nevét, dupla tempóval loholt lefelé a lépcsőkön, én meg rohantam utána. Még szerencse, hogy kiérve a kapun, láttam merre futott, mert fogalmam nem volt, melyik a Tarhos utca. Álltunk a „kis piros” mellett, és lihegtünk. Arra nem volt képes, hogy a táskájából kivegye a kulcsot.

- Adrikám, ha így haladunk, naponta fogok kutatni a retiküljeidben, mert úgy tűnik, drámai pillanatokban nem találsz meg semmit. Lám-lám, jön az anyukád is pongyolában.

- Na ugye, hogy megvan?

- Anyukám, szépen kérlek, ne idegesítsél! Nem éltem volna túl, ha nincs meg. Győző éveig spórolta a pénzét, én tanultam, hogy vezethessem, te pedig lazára vetted a figurát. Hányszor beszélünk tegnap délelőtt óta telefonon? Elfelejtetted mondani.

- Igazad van, kislányom. Bocsássál meg nekem! Nem hiszem, hogy örültél volna, ha a ház előtt marad, és esetleg összekarcolják a bútorokkal ezt a szép autót.

Megölelték egymást.

- Anyukám, ugye megértesz?

- Persze, hogy megértelek. Te pedig vedd tudomásul, öregszik az anyád!

- Csillagom, ne járassad a szádat, álljál vissza a ház elé a kocsival. Nem látod, hogy anyukád reszket ebben a rohadt hidegben?

Nem kellett kétszer mondani. Még arról is megfeledkezett, hogy minket odavigyen. Mosolyogva állt az autója mellett a kapunál, mire odaértünk Klárrikával.

- Mi van fiatalok, andalogtatok?

Ott az anyukája jelenlétében jól megölelgettem. Csók lett belőle.

- Gyertek gyorsan fel, mert megfagyok!

Tiszta szerencse, hogy a lépcsőház meleg volt, mert a lakásba nem tudtunk bejutni. Klárrika ugyanis megindult utánunk lefelé, csak becsapta maga mögött az ajtót. Mivel Adrika lakáskulcsa a másik táskájában pihent, a Frangepán utcában, nem volt más választás, mint autóba ülni. Bár ez nagyon nem smakkolt jövődöbeli anyósomnak. Igaz, ami igaz, szép pongyola volt rajta, de különösen ebben a télies áprilisban nem éppen utcára való viselet. A lánya mellett foglalt helyet az új kocsiban, én meg mentem utánuk a Mercivel. Nálunk Adrika főzött egy forró kávé, magának meg teát, aztán indulás vissza, de már a csillagom vezényletével. Ültem mellette, minden mozdulatát figyeltem. A hídon nagy forgalom volt, de nem jött zavarba. Lassan egy hónapos a jogosítványa. Isten tudja, azóta mennyit autóztunk. A lépcsőházból nem akartam visszamenni megnézni az órát.

- Ne haragudjatok, hogy ennyi galibát okoztam nektek!

- Klárrika! Nem tetszik a megfogalmazásod. Olyan, mintha nem tartoznál hozzánk. Szépen kérlek, én a Győző, ne vegyél engem idegennek, általam a saját lányodat is!

- Jólesik, amit mondasz, de azért mégiscsak az az igazság, ti összetartoztok, én pedig Adrika öröksége vagyok.

- Anyukám, ha így folytatod, lebeszélem Brumit arról, hogy előadja a döntését. Szépen kérlek, ha ő nem tartja veled szemben a távolságot, te ne építsél falat közétek!

- Milyen döntésről van szó?

- Mit főztél, mert érezzük az illatot, de nem látunk semmit. Későn keltünk, elmaradt a reggeli.

- Adrika! Megrendeltem Győzőkének a sertéspörköltet. Kevés volt itthon a disznóhúsom, azért elkészítettem. Még nokedlit is csináltam hozzá. Azon kívül van vadas meg lecsós szelet. Ja, és ha megeszitek, van puding. Vacsorára kaszinótojást készítettem.

- Klárika, te vagy a világon a legaranyosabb anyuka.

- Brumi! Biztos így van, de ne vigyorogjál olyan kajánul, mert elpletykállak az anyunak! Táplálkozás közben jusson eszedbe, az esti program elmarad, mert anyósjelölted keresztbe húzta a számításodat!

- Hova készültetek?

- Anyukám, majdnem kimondtam, de tudod, ez úriház.

- Gyere ki a konyhába segíteni, ott majd megbeszéljük!

Magamra hagytak. Elgondolkodtam, milyen igazságtalan az élet. Vajon a 61 éves özvegy-asszonyoknak van nemi életük? Zavar a tudat, hogy ötven százalékban rólam folyik a diskurzus a konyhában. Ha a szerelmeskedésben a férfié a kezdeményező szerep, akkor elmondhatom, ebben a lakásban ő a férfi, a Frangepán utcában pedig én. Amikor megismertem közelebbről az „Aczél-Kemény” duót, úgy tudtam, egyikük sem konyhatündér. Elfogadtam, hiszen az értelmiségi nők másra vannak predesztinálva. Tény, Klárikát nem sűrűn szoktam látni kötetnyben, ahogy a boszorkánynomnak sem a legkedvesebb tartózkodási helye a konyha. Nála a hálószoza és a fürdőszoba egálban lehet. Ehhez képest mindketten jól főznek-sütnek. A karácsonyi bejgli íze még mindig a számban van, pedig a drágám első komoly kompozíciója volt. Belesütötte a szívét. Neki a kolbászos rántotta elkészítése is izgalommal jár. Klárikánál még nem volt szerencsém megtapasztalni, de Adrika tudományosan tevékenykedik a konyhában. Remek gyógyszerész lehetett volna belőle. Így azután közhely, hogy az ebéd finom volt.

- Anyukám, majd mi rendet rakunk a konyhában Győzővel. Imád mosogatni.

- Ráérték. Győzőke, szeretném hallani a döntésedet! Furdal a kíváncsiság, főleg, hogy még azt se tudom, miről döntöttél. Remélem, a házasságkötés napja nem változott, maradt április 28.

- Kezdem azzal, hogy a kislányoddal mindent átbeszélünk. Amit mondok, abban benne van az ő álláspontja is. Tisztában vagyok a kettőtök kapcsolatával. Önző vagyok, de akik engem szeretnek, azokhoz én is szeretettel közeledek. Az én boldogságom nem épülhet a te boldogtalanságodra. Ez volt a közhely. Ragaszkodom hozzá, hogy együtt éljünk hárman, de úgy, hogy bizonyos mértékig megtarthassam a privát szférámat.

- Brumikám, ismerem a döntésünket, ezért nem vagyok ideges, de légy kíméletes az anyuval, mert neki mára már elege van a megpróbáltatásokból!

- Rendben. Múlt hónapban kiderült, eladó a velünk szemben lévő ugyanolyan lakás, mint az enyém. Felvettem, ezt el kéne adni, azt pedig neked megvenni, és együtt lennénk, de mégis megtartva a magánéletünket. Adrika lefújta, hiszen ez a lakás is lényegében két részből áll. Ha neked megfelel, ideköltözök, azzal a feltétellel, hogy egymás lakrészébe nem megyünk be, ha csukva van az ajtó.

- Hahaha! Anyukám, némileg korrigálnom kell. Bruminak az volt a kikötése, ha az én lakrészem ajtaja csukva van, akkor te oda nem jössz be. A tiédről nem esett szó.

Felpattantam a székemről, és elkezdtem fojtogatni, de az anyukájának esze ágában nem volt segíteni rajta. Adrika sikoltzott, de más hangon, mint este vagy éjjel szokott.

- Fojtsad meg, ne szenvedjen szegény, mert megfájdul az anyai szívem!

Ujjaimmal elengedtem a nyakát, de csupán azért, hogy karommal öleljem át.

- Győzőke, egyetértek veled abban, amit nálatok megbeszéltek. Ti csukjátok Adrika ajtaját, én nem tartom szükségesnek. Kislányom, most nem őszinte a mosolyod, viszont örülök neki. Ha képes lennél az anyádra féltékeny lenni, akkor valóban nem tartasz öregnek.

- Anyukám, mi attól félünk, egyszer rád talál a szerelem.

- A magányomban lehet, hogy elmenne az eszem, de ha velem leszek, akkor elképzelhetetlen. Nézd, nekem is megvannak a bogaraim, ahogy egy velem hasonló korú férfinak. Alkalmatlannak érzem magamat az effajta kompromisszumokra, és akkor apád emlékét nem említetem. Győzőkével egyetértek. Tudom, ez elsősorban az estére és éjszakára vonatkozik. Furcsa lenne, hogy meztelenül kilép a fürdőszobából és szembetalálkozik az anyósával. Én sem lennék boldog, ha szépítkezek a tükör előtt, előnytelen öltözékben, és meglepne. Ez csak szokás kérdése. Ha csukva van az ajtó, kopog az ember, ha akar valamit, és engedély után lép be. De mi lesz a lakásoddal, Győzőke?

- Klárika, mivel te egész nap itthon vagy, nem fogadhatok hölgyvendégeket. Szükségem van a lakásomra, hogy Margitkákat boldoggá tegyek. A lányodtól elveszem a lakáskulcsomat, nehogy véletlenül ránk nyisson, amikor éppen boldogítok valakit.

Hisztiském elmesélte a március 21 történetét.

- Természetesen azóta sem tudjuk, ki rakta a szélvédőmre a levelet. Fordítva is lehet sorolni a történeteket. Én egyszer a papagájod miatt voltam féltékeny. Ez a boszorkány csak annyit mondott: „Most a Gyurival vagyunk kettesben, mert anyu elment vásárolni.”

- De hát ez butaság.

- Anyukám! Emlékszel, amikor az apu kocsijában láttál egy szőke bombázót?

- Beismerem, én is ilyen voltam. Hej, azóta sok idő telt el, megrakodva búval és örömmel.

- Anyukám! Én egyet tudok: mindentől és mindenkitől félttem. Gondolom, ez a későn jött szerelem hozadéka. Nem tudom elképzelni nélküle az életemet.

- Legyetek sokáig boldogok!

- Adrikám édes, kérlek ne mondj most ilyeneket! Hármásban nem igazi a szerelmi vallomás.

- Tudom, ilyenkor egymásba gabalyodunk. Az anyukám előtt, aki nagyon nem idegen nekem, még azt se bánnám. Vegyél az öledbe. Csak ketten tudjuk, mi történik a szoknya alatt!

- Kislányom, drukkolok, a féltékenységetek ne torkolljon meggondolatlan szakításba.

- Megbeszéljük, soha nem fogunk szakítani, legfeljebb megöljük egymást.

- Boldog vagyok, kislányom.

- Nem kell félned! Eddig még nem is verekedtünk. Megerőszakolt, nagy dolog. Nekem meg jólesett.

- Adrika, szerinted az apu mit szólna ehhez?

- Büszke lenne a lányára. Mindenkinek elmondaná, milyen beleváló csaj vagyok. Amikor a vénasszonyok teledumálták a fejedet, akkor is csak évődünk egymással. Ki akartam féltékenységemben kaparni a szemét, mert nem tudtam, kinek a képe lóg a kocsijában, ő meg csókolózni akart velem. Mindketten győztünk.
- Győzőke, te döntöttél, én meg most elbizonytalanodtam. Nem tudom, akarok-e veletek együtt élni.
- Anyukám, hozzá fogsz szokni. Nem minden nap vannak nézeteltéréseink.
- Klárrika, csak bátran! Hozzá lehet szokni. Láthatod, mi is megszoktuk. Olyannyira, hogy éjjel-nappal együtt szeretnénk lenni.
- Nagy gyerekek vagytok. Egyszer a férjemmel az üzenetrögzítője miatt vesztünk össze. Elég komplikált műtét volt, közben, mielőtt a másik megkezdődött volna, bementem a szobámba telefonálni. Hívom az irodáját. Egy kellemes női hang megszólal: „A Kemény doktor úrral jelenleg nem tud beszélni, mert nem ér rá.” A kellemes női hang, megbénította az agyamat. Egyszerűen nem jutott el a tudatomig, hogy ez egy üzenetrögzítő. Mielőtt megszólaltam volna, lebomlott a vonal. Tönkretette a délutánomat. Még szerencse, hogy egy rutin műtét következett. Ráadásul este későn jött haza. Mint az oroszán, támadtam neki. Szegény Dezső, a kalapja is lerepült a fejről. Tulajdonképpen semmi más nem történt, csak belépett az előszobába, én meg rohantam ki a szemközti szobaajtón, egyenesen neki. Nem tudtam az indulattól lefékezni. Ő megtántorodott, a kalapja meg elgurult. Engem, mint akit felhúztak, mondtam az áldást. Amikor szóhoz jutott, két mondattal igazolta magát. Ezután a két hülye bebújt a pad alá, ami most is az előszobában van. Ketten vadásztuk ki a kalapját. Azt hittem, egy élő hús-vér nő van a szobájában, és letagadja őt. Egyébként pontosan így zajlottak le köztünk is a nézeteltérések, mint nálatok. Azzal a különbséggel, hogy Dezső nem volt féltékeny. Szegény ember, mennyit kapott tőlem ok nélkül. Egészen biztos, soha nem csalt meg.

Bonyodalmak

- Tessék parancsolni!
- Jó napot kívánok, Édelkraut urat keresem, de ha nem csal a fülem, akkor önnel beszélek.
- Valóban, nem szégyenlem, Édelkraut Győző vagyok.
- Én pedig Lócsei Andrea, Adrika titkárnöje.
- Kézcsókom, kedves Andrea, bevallom, zenész füleimmel nem ismertem meg az ön kellemes hangját.
- Momentán aligha kellemes. Nagyon meg vagyok fázva. Kapcsolom önnek Adrikát.
- Köszönettel veszem.
- Mit veszel köszönettel, Győzőkém? Remélem, Andreát nem hálóztad még be?!
- Melyik Andreára gondolsz, szépségem?
- A Lócseire.
- Lócsei a férfiaknak vannak, nem pedig Andreáknak. Egyébként a titkárnödről jutott eszembe, hogy anyámnak ma van a nevenapja.
- Nézd Brumikám, mivel tíz nap múlva bekötöd a fejemet, ideje bevallanod az árvaságodat! Nem igaz, hogy úgy házasodunk össze, mintha nem lenne anyósom.
- Beszéltem az anyakönyvvezetővel, kérdezte, mi akarsz lenni.
- Szeretném megismerni az anyósjelöltemet. Egyébként feleség akarok lenni, de ha nem járulsz hozzá az ismerkedéshez, akkor mihamarabb özvegy leszek, mert végzek veled.
- Még mindig sajog a fenekem.
- Már bocsánat a pórias kifejezésért, de este anyuval szétröhögtük magunkat. Elképzeltük, ahogy belépsz az előszobába, orrod megcsapja a tömény parfümillat, aztán rohansz be a szobába, hogy ablakot nyissál, de megcsúszol a linóleumon még az előszobában, és elterülsz, mint a béka.
- Két gonosz perszóna. Elárulom, oldalra fordultam és ajkamat először egy felszólítás hagyta el, neked adresszálva, majd elemi erővel tört ki belőlem a vidámság, ahogy feküdtem, rúzsodat berúgva a szekrény alá. Megzavart valaki, vagy mi az istent csináltál?
- Mondtam tegnap. Elmentél a dolgozódba, én meg elhülyültem az időt. Késésben voltam, kerestem a slusszkulcsomat. Annyira nem találtam, hogy arra gondoltam, az anyunál van mindkettő. Csak hát ennek ellentmondott, hogy hétfő este a „kis pirossal” mentem hozzád. Én bolond, kinéztem az ablakon a biztonság kedvéért, és ott állt az autó. Akkor valahol meg kell lenni a kulcsnak. Kiborítottam a táskámat a kisasztalra, onnan meg minden szétgurult. Kulcs sehol. Tudtam, ha autó nélkül jövök dolgozni, csak gyalázatra érhetek be, akkor inkább kutatok tovább.
- Adrikám, amikor tegnap délután hazamentem, esküszöm, úgy nézett ki az előszoba, mintha elszedték volna a retikülödet, és mindent kiszórtak volna, csak a pénzt vitték volna magukkal. Ázott papírzsebkendők, púder, pófával lefelé, de az akkor még nem volt kiborulva, csak amikor felemeltem.

- A parfüm sem tört egyből össze. Rohangásztam, és véletlenül belerúgtam, de akkor nem volt időm feltakarítani, mert éppen meglett a kulcsom a fehér kis asztalon, egy kesztyűbe csúsztva. Tudtam, hogy rendetlenség maradt utánam, de gondoltam, az én Brumikám délután feltakarítja a romokat, hiszen egész este egyedül lesz otthon.
- A kesztyűm tavaly óta tartózkodik az előszobában, de akkor még nem ismertük egymást. Azóta sem volt rajtam. Amikor feltápáskodtam, miért léptem rá egy zacskó indiai teára, ami ázott a parfümben?
- Ezt tőlem kérdezed? Te léptél rá. Egyébként be akartam hozni. Este odakészítettem, mert a cégnél elfogyott a teám.
- A történetek után megjegyezni kívánom, a lakásom nem lesz eladva, mert abban az előszobában évekig nem lehet embert fogadni. Még szerencse, hogy parfümillat van.
- Emlékeztetek rá, abban maradtunk, nem adod el, mert nézeteltérés esetén ideiglenesen lesz hova visszavonulnod.
- Puszi a hasikádra, kincsem.
- Este adod te majd lejjebb is.
- Csak előbb összetakarítod a művedet. Egyébként nálatok a kulcselhagyás családi hagyomány?
- Hagyjuk! Nem vagyok köteles terhelő vallomást tenni személyemre vonatkoztatva.
- Legyen ez a végszó! Hívom a bájos anyósjelöltemet. Tudom isten, neki megered a nyelve. Ne nevéssél!
- Eszembe jutott, amikor kijárt betegekhez, átlagban havonta egyszer elhagyta az autóját.
- Ebből mi is kaptunk ízelítőt múltkor.
- Brumikám! Tudta, hol parkolt le a „kis pirossal”, csak azt felejtette el, hogy közölje velem. Képzeld el, többször előfordult, a klinikáról kiment beteghez kocsival, de mivel közeli cím volt, gyalog ment vissza a klinikára. Este kereste az autóját, és nem volt sehol. Ebből szoktak lenni a bonyodalmak. Két olyan esetre emlékszem, amikor az apu feljelentést tett a rendőrségen, hogy ellopták a felesége Peugeot-ját. Aztán fél óra múlva bejelentette, hogy megvan. Bevált módszer volt, anyukám elővette a noteszát, aznap merre járt, és apunak végig kellett rohanni autóval a címeket. Bármilyen szuper apukám volt, egyszer ő is bakot lőtt. Anyu nélkül ment autóvadászatra. Amikor megtalálta, hazatelefonált, megvan a kocsis, de két autót nem tud egyszerre vezetni. A többit kitalálhatod!
- Feltételezem, Klárrika taxiba ült, és robogott az autójáért.
- Megvárta az aput otthon, aztán együtt mentek vissza.
- Szívem, azt hiszem, elhamarkodtam a dolgot. Feleségül veszlek, és még hozzátok is költözöm? Külsőleg mindketten okosnak látszotok.
- Érdekes, az feltűnt neked, hogy belaktam az autót. Szerinted miért van több pár különböző cipő az ülések alatt?
- Adrienn, este minden zugot kikutatok a kocsidban, de ha egy bugyit találok, elmarad az esküvő.
- Annyira nem vészes a helyzet. Papucsban szoktam elindulni otthonról. Ami pedig a bérletemet illeti, mindig van tartalékban jegy is nálam. A gond csupán annyi, ott a jegy, ahol a bérlet, de szerencsére ennek vége. Nem kell vennem bérletet, amióta van a „kis piros.”
- Elköszönök tőled, de válaszolj a kérdésekre! Mi akarsz lenni házasságkötés után?

- Édelkrautné Dr. Kemény Adrienn.

- Imádom ezt a bolond nőt!

- Hétfvégén bemutatasz az anyukádnak meg az öcsédnek, ehhez ragaszkodom. Nemsokára indulok haza takarítani. Mire megérkezel, tisztaság és rend fogadja az urat.

- Isten áldjon!

- Szia-mia!

*

Adrikám, ha most itt lennél, megcsócsálnám azokat az aranyos pici füleidet. Semmi kedvem ahhoz, hogy veletek összehozzam az Édelkraut famíliát. Elveszi az ilyen buta keménykedésével az élettől a kedvet, mert ismerem őt, tudom, ha valamit a fejébe vesz, addig nem nyugszik, míg meg nem valósítja. De hát éppen ez az egyik pozitívuma, amiért szeretem.

- Tessék, Édelkraut!

- Ne kiabáljál velem! Szia, Győző! Úgy érzem, kiírja a házitelefonom a nevedet, ezért veszed fel mindig gorombán, ha én hívlak.

- Meséljél Mircike! Azt hittem, nem is veszel lélegzetet. Mérgező vagyok, de nem rád.

- Könnyíts a lelkeden, rám számíthatsz, de hát ezt tudod!

- Nem szeretném, ha félreértenél. Még az kéne, hogy te legyél a segítségemre, akkor jobb, ha elásom magamat elevenen.

- Bocsánat, azt hittem barátomnak tekinthetlek.

- Mircikém, köztünk szólva igen, de tudod, bár aranyos lány vagy, ennek ellenére élnek páran ezen a földgolyón, akiknek szálka vagy a szemükben.

- Kettőről tudok.

- Nem elég?

- Az egyikhez semmi közöm, a másik meg dögölgjön meg ott, ahol van. Most éppen a Vezér utcai otthonában eszi a fene.

- Juditka munkaidőben döglik a lakásán?

- Beteg, de nem eléggé. Árucl el, Adrika adagolja neked naponta ampullánként az ellenszenvét irántam?

- Nem naponta, de hetenként van okod a csuklásra. Most meg fejébe vette, meg akar ismerkedni a muterommal.

- Joggal. A házasságkötés előtt pár nappal itt lenne az ideje. Kivételesen részvétellel vagyok iránta, közölheted vele!

- Anyukád jól van, Mircikém?

- Nem vagyok belőle naprakész, de ha felvetődött a személye, elmondhatom, szimpatikusabb vagy számára, mint John volt.

- Mircike, mondtam már, hogy aranyos vagy?

- Ritkán, de előfordult. Tíz hónappal ezelőtt határozottan emlékszem egy olyan estére, amikor számtalanszor mondtad nekem. Tudod, ez akkor volt, amikor a szerelmed éppen egy másik pasival víkendezett.

- Hivatalos kiküldetésben voltak.
- Mi meg jegyzetet kerestünk. Nem érdekes. Jut is, marad is. Nekem jutott, neki meg maradt. Tudod, Győző, ma már nem vagyok az a naiv kislány, aki akkor voltam. Szakítottam a vőlegényemmel, aztán telefonban elrebegette az igazságot. Én hordtam a tőle kapott gyűrűt, ő meg hetenként húzta magára az aktuális csaj gyűrűjét, hogy finoman fejezzem ki magamat, mert a dámád mellett nyilván megszoktad az úri modort.
- Beszerzek egy elektromos sokkolót, és lesokkollak vele, hogy felejtse a múltat.
- Van neked kéznél külön sokkolód.
- Szimpátia ide vagy oda, azért azt ne gondoljad, ha meghallom a hangodat egyből előkapom.
- Nem gondolom. Amiben biztos vagyok, nem tud úgy lesokkolni a kirakati babád, hogy rám gondolva soha ne gyere izgalomba.
- Csak nők képesek ennyire egymást utálni.
- Nem utáltam a nődet. Csupán helyettesítettem egy alkalommal. Ameddig ő másnak rakta szét a lábait, én neked, és nem bántam meg. De kérdelek tőled, ha nem tud róla, találkozásunk alkalmával miért nézett rám gyilkos szemekkel? Mert vonzó vagyok ékszerek nélkül is. Ám a parasztlány nem konkurencia egy dámának. Csupán a szívében érez mást irántam. Semmit nem tud rólam, de azt nagyon.
- Te is gyűlöled őt. Ez kölcsönös.
- Ha lehunyom a szemem, megjelenik előttem a tekintete. Bennem első perctől kezdve a nőt gyűlöli. Mert a gazdagsággal együtt jár a harácsolás. Megszerzett magának, és tulajdonának tekint. Nehogy már labdába rúgjon az a kis fehér köpenyes mellette! Nem kell, hogy igazat adjál nekem, de magadban tudod, mit érzek. Van egy örömteli hírem: június elsejével távozom a cégtől.
- Nem örülök neki. Azért, mert Adrikával utáljátok egymást, nekem örökre ez a vonzó, segítőkész, okos lány maradsz.
- Ne vidd túlzásba a dicséretemet, mert arrafelé a falnak is füle lehet!
- Ezt nem gondolhatod komolyan.
- Agyamra ment a tanulás. Akinek pénze van, annak hatalma is. Baromi nehéz elhelyezni pár poloskát az irodádban.
- Pesten találtál másik munkahelyet, vagy hazaköltöztél Nyírbotosra?
- Budára, a Barimpexhez megyek külkereskedőnek. Elegem van a vén hisztis p-... Juditból.
- Úristen!
- Mi történt? Ne idegesítsél?! Rosszul vagy?
- Adrika ott osztályvezető.
- Nem hoz izgalomba. A tudásom miatt vettek fel, nem dominált a származásom. Majd bizonyítok a jogásznőnek, hogy ésszel is megállom a helyemet, cicoma nélkül.
- Mircikém, ez tutira le van zongorázva?
- Mint a villám. Itt a papír a kezemben, két olvasható aláírás rajta: Kulcsár Ferenc kereskedelmi osztályvezető és Dr. Kozma Richárd vezérigazgató. Mond valamelyik név neked valamit?
- Mindkettő. Szívből drukkolok neked, de félek, csalódnai fogsz.

- Nem először, és tudom, nem is utoljára. A magamfajtnak semmit nem adnak ingyen. Ha így hozta a véletlen, remélem benned nem fogok csalódni.
- Ebben biztos lehetsz. Ugyanakkor tudnod kell, nem titkolhatom Adrika előtt.
- Nem is szeretném. Tudja meg, hogy a barátommal közöltem a távozásomat, nem szó nélkül pattantam meg. Az soha nem fog kiderülni, ami történt köztünk. Erre mindketten megesküdünk.
- De hülyék vagyunk, Mircike. Ha hozzájuk még dolgozni, elkerülsz a környezetemből, nem lesz rád többé féltékeny.
- Mondod te, és hallgatom én. A féltékenység és a logika nincsenek szoros barátságban.
- Adrika okos nő.
- Mircikének pedig nincs vesztenivalója. Vesztíteni csak az tud, akinek van miből. Nincs kedved legénybúcsút tartani az esküvőd előtt?
- Gonosz vagy, mert a válaszomat tudod. Ám a becsület nem kedv kérdése.
- Szerda van. Jövő szombatig rágódhatsz rajta! Köszönöm, hogy meghallgattál, szia!

*

Megmondom este annak a ronda boszorkánynak, egy feltétellel mutatom be a rokonaimnak: ha legénybúcsút tarthatok a lakásunkon kettesben Mircikével. Nem tagadom, bogarat ültetett a fülembe a bögyös csaj. Majd lemondasz te, anygalkám, a rokonaimról, mert okos enged, ha már szenved. Érdekes, a testére jól emlékszem. Isteni volt a hasán feküdni. Ezek szerint még udvaroltam is neki? Tény, maradandó emlék a számomra. A legtöbb nőnek a nevét is elfelejtettem, de Mircike zihálása a fülemben cseng. Mindössze két nő szerepel az életemben olyan, akikkel gumi nélkül szeretkeztem. Ő a második. Az első pedig most hív telefonon.

- Tessék, itt vagyok, Cirmikém!
- Ha egyszer megtudom, hogy a Mircit tituláld Cirminek, tépünk.
- Hova, édeském?
- Szakítunk, azt akartam mondani, de látom, nem vagy humorodnál. Nos, akkor még jobban lelombozlak. Itthonról beszélek. Az előbb megszólalt a vonalas telefon:
- „- Tessék!
- Jó napot! Édelkraut Győzőné vagyok, és a fiammal szeretnék beszélni!
- Csókolom, én pedig Kemény Adrienn vagyok, a Győző menyasszonya.
- Nem értem a dolgot.
- Nem tudom, mit nem tetszik érteni, de gondolom, Győző mindent megmagyaráz. Még nincs itthon, mit mondhatok neki?
- Nem is tudom, mert ez váratlan helyzet.
- Megadom a mobilszámát, azon tessék hívni!”
- Ennyi volt szó szerint. Gondolom, nem örült a bemutatkozásomnak, és szétbontotta a vonalat.
- Megállj Kemény, farkast emlegettél.
- Jaj Győzőkém, nem beszélhettem magamról, ha téged kerestt.

- Örülök, hogy farkasnak tartasz.
- Én meg annak, hogy újat tudtál meg tőlem. Megyek sűrolni, mert hazajön a veszedelem, aztán lesz neked kapsz.
- Mi a fenét akart a mutter?
- Furcsa volt hallanom, hogy Édelkraut Győzőné.
- Akarod, hogy levetessem az anyámat a nevedről?
- Találkozni szeretnék veled.
- Virágszálam, kapaszkodjál! Előbb fogsz találkozni a Mircikével, mint az anyámmal.
- Rendben. Ha ide mered hozni, szó nélkül távozom. Nem állok neki a felmosásnak. Gyertek!
- Ne izgulj drágám! Az ábra az, nem mindenről van tájékoztatva a Barimpexnél a kiscsónok. Ott fog dolgozni a kereskedelmi osztályon.
- Andrea néni, lehet csuklani!
- A te anyád!
- Valóban jön hozzánk egy új dolgozó, akinek főiskolai végzettsége van és két felsőfokú nyelvvizsgálója. Valami Macska. Úristen, mondtad, hogy a szerelmedet Enikőnek hívják, ez pedig Enikő.
- Macskássy Enikő, bogárkám. A szerelmem pedig Adrienn.
- Halljad a fogadalmamat! Addig nem nyugszom, míg ki nem rúgatom tőlünk.
- Adrika! Soha nem tagadtam, hogy Mircike szimpatikus neked, de nem elsősorban, mint nő, hanem mint kolléga. Négy, majdnem öt év alatt, rengeteget segített. Nagyon meggaragszom rád, ha kikezded a személyét a buta féltékenységeddel. Megérdemli, hogy sínre kerüljön.
- Ebben egyetértünk.
- Vigyázz édes, ez nem vicc!
- Óriási! Képes lennél kenyértörésre vinni a dolgot a kurvád miatt?
- Tudod, hogy soha nem volt az.
- Csak fogdostad, de akkor is mondtam, tuti, hogy lefektetted. Az a csaj bolondul érted, ezt saját szememmel láttam.
- Adrika! Szépen kérlek, ne alacsonyodjál le erre a primitív szintre! Volt ilyen, de akkor még nem ismertelek.
- Kinyírom, ha addig élek is. Nem fizikai értelemben, de lehetetlenné teszem az életét nálunk.
- Te tudod. Nekem kötelességem szerény eszközeimmel megvédeni. Nem fogok belerúgni abba, aki számtalanszor nyújtott grátisz segítő kezet. Ne sírjál, életem! Próbáld használni az eszedet! Nem a konkurenciád, főleg nem az, ott nálatok.
- Nem tudok gondolkodni, mert szeretlek. Mikor feküdtél le vele?
- Semmikor.
- Ne hazudj! Az előbb mondtad, akkor még nem ismertél engem.
- Tavaly húsvétkor mámoros állapotomban megsimogattam. De tudod, hogy menyasszony volt.
- Aztán szakított a nyomorult a krapekjával. Megjelentem az életedben, és rákapcsolt.

- Adrikám! Ez nem méltó hozzád.

- Nem érdekel, nem tűröm meg a konkurenciát. Holnap, de lehet még ma, megbeszélem a főnökkel. Biztos lehetsz benne, ha közlöm, hogy a szeretőd volt, a vezér mellém áll!

- Bújj a vezéredbe! De még jobb, ha ő bújjik beléd.

*

Szétbontottam a vonalat, és remegtem az idegességtől. Nem tudom, mit csináljak? Cselekednem kell. Imádom őt, de nem fogom megengedni, hogy szegény kislány életét tönkretegye. Akkor sem, ha biztosra tudná, hogy lefeküdt velem. Ez a buta meg éppen ma viccelődött a legénybúcsúval. Persze tudom, nem vicc. Azt is tudom, kedveli a személyemet. Mindig is kedvelte. Én is őt, de tíz Mircikéért nem adnám oda azt az egy rondaságot, aki most meghülyült. Csak tudnám, mit csináljak? Ha keresztbe tesz a lánynak, szakítani nem fogok vele, másképpen meg nem tudom megakadályozni. Mi a francnak kellett pofáznom? Ha nem mondtam volna el, előbb-utóbb megtudja, és rám szórja a szentelt vizet. Mindenesetre most bekapcsolom a magassági kormányt, és rohanok haza, nehogy valami örülséget kövessen el. Illetve előbb megkérdezem anyósjelöltemtől, miért hív.

- Tessék Klárika, hallgatlak!

- Győzőke, mi történt megint?

- Lányodon rajta van a hoppáré, de ezt te honnan tudod?

- Felhívott, magából kikelve. Közölte: elmarad az esküvő. Kiabálása ellenére elsőre mókásnak tűnt tíz nappal a házasságkötés előtt, és bátorkodtam megkérdezni, miért nem jön haza. Erre közölte, nálad van a második otthona.

- Most ültem be a „Manciba” és nyomulok haza. Mindenesetre ezek szerint nem ült autóba idegesen, mert attól félted eddig.

- Győzőke, ugye nincs komoly nézeteltérésetek?

- Kedves doktornő, úgy érzem nyugtató injekcióra van szüksége a betegnek. Most, hogy veled társalgok, bagatell dolognak tartom, hiszen ha nem az lenne, „kis pirost” hátrahagyva menekülne az anyuci szoknyájára. Tudod, szakításkor nem szokta magával vinni a tölem kapott autóját. Olyankor az enyém, békében viszont semmi közöm hozzá.

- Hívjatok fel, ha konszolidálódik a helyzet!

- Klárika, gyermeked bonyolulttá tette a mai napot. Közölte, akkor lesz esküvő, ha összehozom az anyámmal.

- Van igazság benne.

- Ebben nem vagyok biztos, de abban igen, hogy cirka egy órán belül lesz benne. Azután hívunk, Szia!

Az előszobában ugyanaz a csatatér, amit reggel hagytam hátra. Ő pedig a konyhában kötényben szorgoskodott. Úgy tett, mintha nem venne észre. Miután hátulról magamhoz öleltem, eszébe jutott, hogy illene kapálózni.

- Kifújta magadat, te méregzsák?

- Tévedsz. Nem futamodok meg, az számodra túl egyszerű lenne. Maradok. Holnapra megálmodom a stratégiát.

- Az álmodról én gondoskodom.

- Megjegyzem, anyu is azt hitte, hogy viccelek.

- Adrikát ideültetem az ölembe, és megkérem, hogy figyeljen rám! Mircike, amit vállal, azt maradéktalanul teljesíti. Aljas módszerekhez nem fogsz folyamodni, a munkájába pedig aligha tudsz belekötni. Ezen felül, amennyiben megtudom, hogy beavatod a témába a főnöködet, az életedre megesküszöm, attól a pillanattól fogva nem ismerjük egymást. Kedvesem, az nem úgy van ám, én neked mindent elhiszek, te pedig stricinek tartasz. Világos?

- Ez a beszéd. Képes vagy velem szakítani miatta.

- Adrika, nem filozofálunk! Te pontosan tudod, mit és miért közöltem veled.

- Tudom, és kérdezem az informatikus közgazdásztól, aki büszke a logikus gondolkodására: melyik a nagyobb konkurencia, nekem a kis kurva, vagy neked a főnököm?

- Tudod, amit nekem az a kis kurva tud nyújtani, azt naponta megkapom tőled. Viszont nincs hatalom a kezemben, neked pedig arra is szükséged van. Céljaid elérésének érdekében minden áldozatra képes vagy.

- Az aljasságra is, ugye?

- Hazudnék, ha konkrétumok nélkül a fejedhez vágnám, de magadról ezt állítottad Mircikével kapcsolatban. Nézzél magadba! Érzem, tudom, hogy szeretsz. Mégis mostanában számomra nagyon nem tetsző módon viszonyulsz a házasságkötéshez. Kihangsúlyoztad, te asszony akarsz lenni, mert 35 éves vagy. Ha tehetnéd, amikor ideérsz hozzám, az autót odafűjnád a másik otthonod elé, hogy lássák, a kis doktornőnek az is van. Debrecenben nem az foglalkoztatott, hogy cserben hagyott a gépkocsivezető, hanem az, mekkorát tudsz rúgni rajta. Huszadrangú kérdés, hogy lesz egy kiváló munkaerőtök. A lényeg, hogy az osztályvezetőnő megmutassa neki is, milyen kemény. Persze ez még maximum három évig érdekes, mert 38 éves korban már snassz ez a beosztás. De hát úgy néz ki, biztosítva van a jövő. Adrika elfoglalja a vezérigazgatói széket, és tovább villoghat. Anyukád szerint a természeted olyan, mint az apukádé.

- Légy kedves, az apámat kihagyni!

- Semmi okom rá, hogy bántsam. Amit viszont tudok, szerénységet az anyukádtól tanulhattál volna. A nyugdíjas orvos úgy járkal a házban, mint az egyszerű gyári munkás. Legfeljebb szebben öltözködik.

- Befejezted?

- Legalábbis szeretném, ha befejeznénk.

- A látszat akár még igazolhat is téged. Céltudatos vagyok, de elsősorban saját adottságaimat használom fel. Feleség akarok lenni. Ám tedd a szívedre a kezedet, ezt elérhettem volna tavaly júniusban nálad, és akkor nem említtem az elmúlt sok évet, amikor biztos lett volna jelentkező. Besétálhattam volna a jogi karra, ez valószínű. De megmutathatom az összes bizonyítványomat, csupa ötöseim voltak, az egyetemen is. Becsületesen felvételiztem. Kétségtelen, az apám barátjának köszönhetem, hogy egyetlen napig nem kellett állás után járnom. Soha nem volt számomra bűdös a munka. Emlékszel, amikor anyu kért meg, vigyél le Egerbe? Ismertem, mi vár rám, de eszembe nem jutott volna, hogy a főnökömnél tiltakozzak. Ezt adta feladatként, hát vállaltam szó nélkül. Féltékeny vagyok mindenre és mindenkire. Az állásomra is. Amit elértem, azt megbecsülöm. Hiszem, mindenhez kellett a saját felkészültségem. Valószínű, nem szép dolog a státuszom túlhangsúlyozása, mármint a házasságkötés utáni státuszom. Ugyanakkor, ha valaki, te pontosan tudod, nem varrtam magamat a nyakadba. Hiszem, a becsületes munkámmal vagyok ott, ahol vagyok. Nem vágyom a vezérigazgatói székbe, de biztos lehetsz benne, ha oda kerülök, nyugodt lelkiismerettel foglalom el, mert hasonló felkészültségű pályázók többen lehetnek, de jobbak aligha. Szerénytelen vagyok,

mert megtehetem. Mindent elértem, amit az én koromban egy nő elérhet, de boldog alig egy éve vagyok, és a boldogságomhoz is ragaszkodom. Ami a testemet illeti, megélhetnék abból is. Mindig tisztában voltam a külsőmmel, mégis képtelen szüzességi fogadalmat tettem magamnak. Mesebeszéd, hogy Richárd meg én. De hát most örül a szíved, hogy belémrúghattál. Holnap pedig leadod a drótot. Mert azt is tudom saját tapasztalatból, Gyözőke nagyon tud hatni a nők szívére. Látom lelki szemeimmel, búgó hangodon magadhoz szólítod, felmegy az irodádba, előadod, jól megtáncoltattál, aztán veheted az öledbe. Mert olvadni fog, ne próbáld tagadni, hiszen én is olvadtam már a második napon. Legfeljebb volt emberi tartásom. Mircikét? Még az anyámat is levetted a lábáról. Soha nem volt konyhatündér, de amióta Gyözőke elhittette vele, hogy imádja a főztjét, azóta nem ismer fáradtságot, ha rólad van szó.

- Majdnem elfelejtettem. Mielőtt elindultam haza, beszéltem egy doktornővel. Elé tártam a diagnózist, és közölte, adjak nyugtató injekciót a betegnek. Majd kíváncsi a lábadozásodra.

- Ismeri a lányát. Tudja, egy személy van ezen a földön, aki pillanatok alatt juhászcutyát tud belőlem csinálni. Nem a nyugtató injekció a leglényegesebb, hanem az aurája. Vitatkozunk, de az ingerültségnek már nyoma nincs bennem, pedig az ígéret beváltása még hátra van.

- Még annyit a Mircike témához, azt mondtam neki a nevedben, bármi gondja lesz, bátran forduljon hozzád.

- Ha becsületesen dolgozik, nem úgy, mint mostanában a fiatalok, akkor számíthat rám. Rólad pedig mondjon le, mert nem adlak kölcsön neki.

- Hívjad fel Klárikát, mert egy órát ígértem neki, de már túl vagyunk rajta.

- Fogjad be a füleidet, mert vázolólok neki a szituációt. Két napja szalad az előszoba, a konyhában félig elkészített vacsora, mi pedig készülünk kibékülni. Ezenfelül közlöm vele, ne dumáljon sokat, mert idegrángásom van, várom a nyugtatót.

Anyák napja

- Ha nekem ilyen szép farkam lenne, nadrágon kívül hordanám.
- Muszáj volt lófarokba kötnöm főzés előtt, ha az uram és parancsolóm ragaszkodott házasságkötés előtt a frizura váltásomhoz. Megjegyzem, ha tömegközlekedéssel kéne járnom dolgozni, nem egyeztem volna bele. Nem fognak ráismerni a cégnél erre a torzonborz hajamra.
- Először is, az egész Barimpex ott volt a házasságkötő teremben. Mindenki láthatott. Másodszer pedig, nem érdekel kinek mi a véleménye. Így leengedett hajjal sokkal fiatalosabb vagy.
- Azt hittem, a kontyomba szerrettél bele anno.
- Csillagom, ha óhajtod analizálhatom a múltat.
- Győzőkém, ma délelőtt a tűzhely a cél, nem az ágy. Este majd taglalhatod az alkatrészeimet. Viszont mivel anyák napja van, szeretném, ha innánk egy kis Unicumot anyukáink egészségére!
- A tiedére, Cirmikém, igen, de az enyémet hagyjuk! Felhívom Klárikát, hogy melegen öltözzön, mert megfázik a buszon, amíg ideér.
- Megígérted, hogy elhozod.
- Doktornő, mit tud arról, hogy ittasan nem szabad vezetni?
- Anyukám, vedd úgy, hogy ittam reggel az egészségedre! Majd ha elhoz a Brumi, megismételjük hármásban, addig halasztódik a dolog. Főnök, segítesz előkészíteni a dolgokat?
- Adrienn, a múltkori szeretkezésünk alkalmával megegyeztünk, nem vagyok főnök. Ricsinek hívjál!
- Te hülye!
- Jól van, Cirmikém, felvetted a konyhai stílust.
- Nem zavar a dolog, hogy a vezérigazgatómmal pillanatok alatt összetetegeződöttél, mi pedig továbbra is magázódunk vele?
- Nekem ő javasolta a szertartás előtt, te pedig hallgattál.
- Ambivalens ez a dolog. Az illem valóban úgy kívánná, én, a nő javaslom. Azontúl, hogy nincs kedvem hozzá, hülyén hatna ebben a szituációban, hogy tegezhet az apám barátja. Vagy húsz éve nem tegez, jól van ez így a hátralévő egy évben is, aztán úgyis nyugdíjba megy, ritkán fogok vele találkozni, mert mint látod, anyu is inkább a telefonos kapcsolatot ápolja velük az apu halála óta. Azon nagyon csodálkozom, miután megismerkedtél vele, továbbra is ilyen aljasságot feltételezel rólunk.
- Ne háborogj, nem feltételezem már. Azt viszont határozottan mondom, anyukád nagyon bejön az öregnek.
- Sajnos én is észrevettem. Ezt nevezik kapuzárasi effektusnak.
- Érdekes, nekem még múltkor azt mondtad, impotens a főnököd.
- Most pedig azt mondom, kutyavilág lesz, ha így folytatod.
- Klárikát nem érdekli Richárd.
- Engem pedig te nem érdekel, Édelkraut.

- Hogy kinyílt a csipája a fiatalasszonynak, pedig csupán hét napja kötöttem be a fejét.
- Nyolc.
- Tovább nem cukkollak. Tudod, hogy hiszek neked. Azonban résen kell lennünk anyukádat illetően.
- Hohó, barátocskám! Nem két nőt szereztél egy befektetéssel. Az anyu-témát bízzad rám! Zöldségféléket kéne pucolni, meg egy csomó hagymát. Melyiket vállalod?
- Ezt a répát megszabadítom a burkától, rokonszenves számomra.
- A tiéd sokkal szebb.
- A nászéjszakánkon mégsem kívántad.
- Mert nagyon görcsölt a hasam.
- Áru! el, mit fogok mesélni a gyerekeknek húsz év múlva, ha rákérdez a nászéjszakákra?
- Majd füllentesz valamit. Ámbátor nagyon úgy néz ki, nekünk nem lesz gyerekünk. Egyszer majdnem összejött, azóta pedig véletlenül sem sikerül. Anyu rágja a fületem, menjek el nőgyógyászhoz.
- Nem engedlek.
- Egyetértünk.
- Aranyom, megpucolom a hagymát, mert nem szeretném, ha csipné a gyönyörűségesszemeidet, te pedig úgyis imádod a répát, hát foglalkozzál velük!
- Nem vettünk szalonját.
- Az feltétlenül kéne?
- Elengedhetetlen.
- Akkor lemegyek venni valahol.
- Ha a hagymát megpucoltad, jó lenne elhozni az anyut. Neki biztos van otthon.
- Hívod vagy hívjam Klárikát?
- Fejezd be a pucolást, aztán hívjad! Mire ideértek, előkészülök mindennel a főzéshez. Közben párszor elvágom az ujjamat, de semmi pánik.
- Jé! Kaptam egy SMS-t. „Bratyókám, holnap 17 óra körül Erzsivel megyünk megnézni a barlangodat: Viktor”
- Ezt hármásban megbeszéljük, Brumikám. Hívd az ünnepeltet!

*

- Tessék!
- Kézcsókom! Édelkraut Győző vagyok, de valószínű, rossz számot hívtam. Dr. Aczél Klárát kerestem volna.
- Győzőke, ne bohóckodjál! Tudom, hogy megismered a hangomat ezer közül is.
- Bocsánatot kérek! Kislányos hangod van telefonban. Megesküdtem volna, hogy egy gimnazista csaj vette fel.
- Barátkozz meg a szomorú valósággal, az öreg anyósod van a vonal másik végén!

- Te pedig ne mondjál butaságokat! Milliók cserélnének velem boldogan. Ilyen melegszívű, dekoratív anyósom csak nekem van. A kislányod valami pisztolyt emleget. Várjál! Azt mondja, ne udvaroljak, térjek a lényegre! Megjegyezni kívánom, serdülő korom óta egészen tavaly májusig kizárólag a lényeg érdekelt. Akkor kezdtem udvarolni, és ennyire belejöttem. Klárrika, van neked szalonnád?

- Van pár kiló, de most éppen olvad, nem baj?

- Adrikám, anyucikád pár kilót emleget, de olvadt állapotban.

- Most látom, a hűtőben is van vagy fél kiló, de az nem az enyém.

- Az kié, ha szabad kérdezniem?

- Tudom is én. Egy disznóról lett lehántva.

- Jaj, csak most értettem meg, mit mondtál. Klárrika, az nem szalonna, hanem husi, olyanja Adrikának is van.

- Hóhányó.

- Nem baj. Spórolós ember vagyok, inkább havat hányok, mint a háziasszonyom készülő ebédjét. Olyan finom lesz, hogy megnyalod utána mind a tíz ujjadat.

- Elképzelem magamat, mint dekoratív anyós, aki nyalogatja az ujjait. A brassóihoz gyűjtitek a hozzávalókat?

- Igen, de krumplit meg hagymát hoztak a szomszédok.

- Mi van a husikával?

- Ahogy látom, a Husikám éppen most vágta el az egyik ujjacskáját. Bibis lett, mindjárt megpuszílom.

- Miért adtál kést a kezébe?

- Felelőtlen voltam, jogosan dorgálhatsz meg érte! Fél óra múlva ott vagyok a ház előtt.

- A sarkon várjalak?

- Isten ments! Annyira nem vagyunk szegények. Felmegyek érted.

- Nagyon elvágta az ujját?

- Doktornő, ha drámai lenne a helyzet, nem viccelődnék veled. Rohannék orvosért.

- Szeretném, ha jönnél! Nem lenne jó, ha elfertőződne. Szia!

Imádom ezeket a csajokat. Baromira tudnak aggódni egymásért, meg értem is. Pontban fél óra múlva nyomtam a lakáscsengőt.

- Klárrika... Klárrika... sikerült ideérnem!

- Ismerlek erről az oldaladról. Tudom, mindig pontos vagy. Fölösleges a lihegéseddel rátenni egy lapáttal!

- Meggondoltam magamat. Az ilyen anyósokból túlkínálat van a piacon.

- Semmi duma! Segítsél levinni a cuccokat a kocsiba, de vigyázzál, nehogy kiborítsad a madártejet!

Hagytam, hogy előttem haladjon lefelé a lépcsőn, nehogy útközben meggondolja magát.

- Üljél be előre!

- Siessünk, mert elvérzik szegény lány!

- Nem. Amikor eljöttem, már csak a köténye volt véres.

- Három év alatt duplájára nőtt a forgalom. Nem mernék már autót vezetni. Jelzem, azelőtt is sokszor eltévedtem. Általában a lakás és a klinika között közlekedtem. Ha ettől eltérő volt az utam, időben felkészültem segédeszközökkel. Ötvenszer áttanulmányoztam a térképet és kijegyzeteltem az útvonalakat. Aztán próbáltam memorizálni. Egyszer a Karácsony Sándor utcában megzavarodtam. Olyannyira, hogy valójában azt se tudtam, hol vagyok. Körülöttem rohángásztak a buszok, az autósok furcsán néztek be a kocsimba, mit szerencsétlenkedik itt ez a tyúk? Nem volt más választásom, felhívtam Dezsőt. Szerencsém volt, egyből felvette a telefont. Hadartam neki: „Bucikám segíts, mert elvesztem!” Közölte, nem megfelelő az időpont a társalgásra, mert a bíróságon van. A sírás fojtogatott, ezért megkérdezte a koordinátáimat. Csak annyit tudtam mondani, körülöttem magas házak vannak. Erre közölte, majd negyedóra múlva visszahív, addig találjam meg magamat.

- Hogy találtad meg magadat?

- Kiszálltam a kocsiból, mellékesen ki volt téve a „megállni tilos” tábla, tehát kiszálltam és elmentem a sarokra. Az első tábla amit olvashattam: „Kutyaeledel”. Tudtam, Dezső ennyivel nem elégszik meg. Befordulva a másik utcába, végre megtaláltam: „Karácsony Sándor utca.” Visszamentem a kocsihoz, vártam a hívást. Szerencsémre előbb hívott, mint amit ígért. Daráltam: „kutyabolt, Karácsony Sándor utca.” Dezső meg ilyen kérdéseket tett fel: „Merre van az orrod meg a farod?” Kiabálom a zajban neki: „Miféle farom?” Abban a pillanatban egy fiatalasszony rámköszönt: „Jaj doktornő, olyan régen láttam magát.” Fogalmam nem volt, ki ő, de megkérdeztem tőle ismerős-e a környéken. Megörültem, amikor mondta, hogy ott lakik. Bucitól búcsút vettem, amit nem értett, csak este magyaráztam el a bizonyítványomat, a csaj meg beült az autóba. Eljött velem a Baross utcába, ahol már képben voltam.

- Ilyen pajzán volt Adrika apukája?

- Győzőke, nem az enyémmre volt kíváncsi, hanem a kocsiéra.

*

- Megérkeztünk a Frangepán utcába. Menjél fel, majd én viszek mindent utánad!

Amikor felértem, Klárika a lányát ápolta. Amennyiben a centis vágás ápolásra szorult. Ráadásul be volt kötve.

- Képzeld el, tegnap mit találtam nektek a porcelánboltban! Mintha számotokra készültek volna a feliratok. Két aranyos bögre: Adrika-Győzőke.

- Anyukám, drága vagy, de holnap jönnek Brumi öccsék lakásnézőbe. Valószínű megveszik ezt a lakást. De mindegy, ha nem, akkor is úgy beszélünk meg veled, átköltözünk Budára. Netán meggondoltad magadat?

- Azóta nem említettétek, gondoltam nem aktuális.

- Csúnya dolog lenne, ha bolondot csinálnánk belőled, amikor pont azért döntött így a Brumi, hogy ne legyél egyedül.

- Adrikám édes, képzeld el, milyen jó dolguk van manapság a nyugdíjasoknak! Anyukád megfejti a környék összes madarát, hogy hozhasson neked madártejjet. Tudod, ekkora edény madártejhez hány papagájt kell megfejteni?

- Kérem a szalonnát, mert arra vártam!

- Győzőke, ittál ma már kávét?

- Klárrika, biztos lehetsz benne, ha főzöl, megisszuk mi ketten, mert Adrika még mindig nem barátkozott meg velem.

- Anyukám, főzzed meg a kávé, aztán távozzatok a szobába, mert útban vagytok nekem! Tálalásnál valamelyikőtök segíthet, de most szublimálódjatok!

Nem kérttem magamat, bevonultam a szobába. Percek múlva megérkezett a kávéfőzőnőm is.

- Mondom én, nekem van a legrágább anyósom.

- A karkötőmről jutott eszedbe, Győzőke?

- Ugyan már, nem a ruha teszi az embert. Köszönöm a kávé.

- Egészségünkre! Cserében meséljél, mert ezt a lakásvásárlási dolgot nem értem!

- Az elején kezdem, hogy minden világos legyen számodra. Utódod fejébe vette, meg akarja ismerni az Édelkrautokat. Te pedig mellé szegődtél az ötletének. Ezen a héten nászúton voltunk itthon, mint tudod, mi lehet alkalmasabb az ismerkedésre, mint a nászút. Tegnap el-látogattunk szülőfalumba, Szőlőkeresre. Megállva a ház előtt, Adrika vette észre a táblát: „Ez a ház eladó!” Átrendeződött a belseje, amióta nem voltam otthon, ez cirka két, de inkább három év. A házban gyorsan híre ment az illusztris vendégeknek. Anyám volt jelen, az öcsém, az elvált felesége és a két gyerekük. A gyerekeket likvidálták a konyhából, minket meg helyel kínáltak.

- A konyhában?

- Persze, hogy ott. Űlt a leányod a szivacspárnával letakart hokedlin. Nem akarom hosszú lére engedni a dolgot. Tény, anyám azért hívott múltkor, mert egyedül élek, hátha hozzám költözhet. Ugyanis eladta a házat, na meg a földet is. Az eladó tábla figyelmetlenségéből maradt kinn. Természetesen a kapott összeg az öcsém zsebébe vándorol. „Fiam, neked megvan mindened, nem vagy rászorulva az én pénzemre”. Mondta ő, a szerető édesanya. Velem meg sem kellett beszélni. A földeket apám szülei hagyták rájuk, a házat pedig ketten építették.

- Az apukád után feltétlenül örökös vagy, még akkor is, ha az anyukád a saját részét a két gyereke közül az egyikre ruházza át.

- Adrika mondta, ha gondolom, Richárddal konzultál a témában, de lebeszéltem róla. Nem-sokára Viktor markában lesz a zsozsó, abból Budapesten lakást akar venni. Tudnod kell, az öcsém végzettségét tekintve karosszéria-lakatos, de eddig a földet túrta. Fogalmam nincs, hogy képzeled el a jövőjét ezzel a szakmával gyakorlat nélkül Budapesten.

- Az elvált feleségéről tudsz valamit?

- Félttem ettől a kérdéstől. Diszkréciót kérek tőled! Holnap jönnek lakásnézőbe, addig Adrikának ne mondjal semmit! A kis féltékenyem, képes lenne nem beengedni a lakásba. Határozottan szép nő az Erzsi. Van neki egy érettségije, és nem veti meg a férfiakat. Leg-utoljára, amikor lenn voltam náluk, külön szobában éltek a férjétől, én pedig éjszaka segítettem elviselni a magányát. Legfeljebb fél órát tartózkodtam nála.

- Az nem lehetséges, hogy tiéd az egyik gyerek?

- Anyák napja ide vagy oda, ez sem az én napom. Mindkét gyerek iskolás. Ezen felül soha más nővel nem voltam gumi nélkül.

- Jól van, ne szégyelld magadat! Orvos vagyok.

- Valamint anyós is.

- A telefonban még agyondicsértél.

- Igaz. A gondom ott van, te nem egy vén matróna vagy. Tudod, anyámfajtaival szemérmesség nélkül beszélgetnék a nemi életemről, de te nő vagy.
- Mennyi idős az anyukád?
- 69 éves, de igencsak kikezdte az idő vas foga. Ugye, nem fogod ma elmondani Adrikának, amit megtudtál?
- Nyugi, megvárom a holnap estét veled!
- Elmondtam, eladó a lakásom. Viktor harapott rajta, azt mondta, visszatérünk rá. Ezért küldött ma SMS-t. Kiviszem a konyhába a csészéket! Azt sütötte ki a fiatalság, felköltöznek Budapestre a két gyerekkel és az elvált feleséggel, anyám pedig szociális otthonba kényszerül. Ezt akarta kivédeni azzal, hogy hozzám költözik. Világos. Mindent a másik fiára hagy, én pedig gondoskodjak róla.
- Mít mondtatok, miért adod el a lakást?
- Nem került szóba. Adrikával kapcsolatban pedig egyáltalán nem volt kérdésük.
- Soha nem szeretted az anyukádat?
- 35 éves fejjel, egy csodálatos feleséggel az oldalamon és egy hozzá hasonló anyóssal, kijelenthetem, soha nem szerettem, de ezt gyerekkoromban nem így hittem. Nálunk senki nem szeretett senkit. Teljesítettem a kislányod óhaját. Nem volt feldobva. Ezért nem rohant az anyucihoz pletykálni. Emészti a látottakat és hallottakat.
- Nagyon zavar, hogy Adrikával mindent megbeszélünk?
- A kezdet kezdetén zavart, de amióta te is képbe kerültél előttem, azóta kifejezetten tetszik.
- Engem pedig ez zavar.
- Kénytelen vagy hozzászokni.
- Azt nem bánom, ha Adrika az apukájáról és rólam mesél, csak az intimitások zavarnak. 1997. november 27. csütörtök. Eddigi életem leggyászosabb napja. Halálomig így fogom nyilvántartani, kivéve... ezt nem merem a számon kiejteni.
- Klárka, ha Adrika elköltözne ebből az árnyékvilágból idő előtt, tudnod kell, követem őt. Nélküle számomra nincs élet a földön.
- Hiszem, hogy ennyire szereted. A férjem volt az első szerelmem, ahogy számodra a lányom. Naponta pár csepp könny a minimum, amit megérdemel halála óta tőlem. Hűséges maradok hozzá. Azóta vagyok istenhívő. Hinnem kell, hogy találkozni fogok vele. Ha nem hinném, három és fél év után is belezavarodnék. Emlékszel, mit énekeltem pár hónappal ezelőtt a zongora mellett?
- Akkor hallottalak először énekelni. Amikor elmeséltem Adrikának, elkezdett sírni.
- Valahol rokon lelkek vagyunk. Te paraszt származású, én pedig angyalföldi proli a Dagály utcából. Két nótát énekeltem te pedig kísérted zongorán.
- Mesélj, mert nem tudom, melyikre gondolsz a kettő közül!
- Dezső, a nem tudom hányadik randevúnk alkalmával, de még házasságkötésünk előtt, elvitt egy étterembe, engem, a csóró proli lányt, és a primással húzatta a fülembe, miközben ő énekelte nekem: „Ahogy én szeretlek, nem szeret úgy senki.” Csakhogy ennek az volt a folytatása részemről: „Magas jegenyefán sárgarigó fészek.”
- Ezt a kettőt énekelted.

- Akkor már kezdő orvos voltam, én, a csóró proli a szoba-konyhás lakásból. Ez majdnem szó szerint igaz volt. Ezután a vacsora után másnap eljött hozzánk az angyalföldi munkásnegyedbe. Bár akkor találkozott először a szüleimmel, megkérte a kezemet. Igaz, visszament a nagy házukba, de nemsokára engem is vitt magával. Két éve voltam orvos, de a szüleim úgy fogadták őt, mintha maga az isten látogatott volna el hozzánk. Annyiban sántít a dolog, hogy akkor ők a jelenlegi lakásunkban laktak. Férjhez menetelemig abban a szoba-konyhában éltem a szüleimmel, de utána is kéthetenként meglátogattuk őket. Mindig felpakolva mentünk, mert szegények voltak, jól jött nekik minden segítség. Győzőke, az ilyen embert soha, de soha nem lehet elfelejteni. Csekélység az a pár könnycsepp, amit naponta érte ejtek.

Adrika mindent egyedül csinált. Nem hívott tálalni sem bennünket. A másik szobába terített asztal várt. Először Klárrika lett köszöntve Anyák napja alkalmából. Egy nagy cserép virágot kapott, kettőnkől. Az ebéd pedig fantasztikus volt. Még a brassói is jól sikerült. Süteményt készített, de fogalmam nincs, hogyan. Nem láttam az előkészületeket. Ráadásul torta volt, a teteje megrajzolva Klárikának. Persze, hogy könnyezett, de hiszem, kivételesen nem a férje foglalta le a gondolatait. A legnagyobb rosszindulattal sem lehetett volna semmit kifogásolni. A szerelmem nagyon kitett magáért. Komplet ebédkészítésre még nem szánta rá magát. Klárrika csodálkozott a legjobban, hiszen ő gyakorlatilag csak karácsonykor látta a lányát a konyhában sűrögni.

Mircike búcsúzik

Dolgoztatják az embert gyermeknap előtt. Az igaz, nem szeretnék gyermek lenni, de a munkához sem fűlik pillanatnyilag a fogam, pedig még két órát benn kellennem. Életem fénye megint vidéken van. Azt hiszem, képzelődöm. Mintha Mircike jönne a folyosón, de most nem rohan. Ő az, kopog az ajtómon.

- Szia, Mircike, gyere be!

- Szia, Győző!

- Foglalj helyet a szokott zöld széken! Fantasztikus, emlékezetem szerint a melóhelyen nem láttalak köpeny nélkül. Mi ez az ünnepélyes öltözk?

- Utoljára ülök le nálad. Gyakorlatilag már nem vagyunk kollégák.

- Május 25. péntek van, te pedig jövő pénteken kezdesz a Barimpexnél. Valamiről lemaradtam?

- Van pár nap szabadságom, leutazom a szüleimhez, mert az új munkahelyről aligha lesz rá módom az idén.

- Ezért vagy ilyen csinosan kiöltözve? Mircike, mi történt, miért kezdtél sírni?

- Semmi-semmi, ne törődj velem!

- Állítólag barátok vagyunk. Önts ki a szívedet!

Elkezdtem gyengéden simogatni a haját.

- Mircikém, kérdeztelek!

- Vettem egy üveg italt, mivel ma vagyok utoljára, de eddig a percig senkit nem érdekelt.

- Engem érdekel, de nem közölted velem. Ami pedig az italt illeti, az számodra veszélyes lehet.

- Ezt úgy mondod, mintha fontos lennék neked. Egyszer történt, ami történt, azt is magamnak köszönhetem.

- Igazságtalan vagy velem. Az ellenséget látod bennem.

- Legyen az én titkom, mit látok benned, és főleg mit érzek. Külön kategória vagy. Ám lényegtelen, hiszen téged tiltanak tőlem. Ennek picit örülök. Ha féltékeny a dáma, akkor konkurenciának tartja a szabolcsi parasztlányt.

- Mircikém, miután elmondtad áprilisban, hogy hozzájuk még dolgozni, Adrikával nagyon, de nagyon összevesztünk. Hepciáskodott órákig, hogy kitöri a nyakadat. Majd közölte, másnap beszél a vezérigazgatóval - aki barátja a családjuknak -, és eláztat nála. Közöltem, ha meg meri tenni, szakítok velem.

- Nem hiszem. Ha igaz, akkor nagyon boldog vagyok. Mégsem olyan rossz ez a nap.

- Tudod, ami történt köztünk, az a kettőnk titka marad, de a barátság mellett kiállok bárkivel szemben.

- Elköszönni jöttem. Lenn az irodában összerámoltam a holmijaimat, a konyakkal egyetemben, és képzeld el, Judit elengedett. Hívok egy taxit, abba, remélem minden befér.

- Ezért sem szóltál, hogy költöztesselek el a cégtől.

- Győzőke, magam alatt nem akarom tudatosan vágni a fát. Így legalább nem kell magyarázkodnom a szerelmednek.
 - Kellemetlen helyzetben vagyok. Négy óráig be kell fejeznem ezt a kimutatást. Odaadom a Merci kulcsát, addig bepakolhatsz, de ha megvárod a munkaidő végét, segíték a lehurcolkodásban is, aztán elrepítelek az albérletedbe.
 - Nem akarok botrányt. Aranyos vagy, de...
 - Nem érdekel a szöveged. Öt évig számíthattunk egymásra, utoljára nem foglak cserbenhagyni.
 - Tudom, pénzt is adtál kölcsön, de azóta megváltozott gyökeresen az életed.
 - Neki elmagyaráztam, mivel elmégy innen, semmi oka nem lesz a féltékenykedésre. Ráadásul becsületes, kiváló munkaerő vagy, ami számára a legfontosabb, hiszen munkamániás. Hiszek abban, lesztek ti jó barátnők. Ehhez azonban neked is le kell tenned az asztalra. Nem tekintheted ellenségednek őt. Kollégák lesztek, és ez kell, hogy lebegjen előtted is!
 - Tudod jól, Judithoz is alkalmazkodtam.
 - Mircike, nincs hatalom a kezemben, de ha lenne, garantálom, soha a hajad szála sem görbülhetne meg. Higgyél nekem, Adrika pozitívan fog hozzád viszonyulni!
 - Megpróbálom elhinni, és ha igaz, hálás leszek érte.
 - Pakolsz egyedül az autóba, vagy megvárod a munkaidő végét?
 - Megyek pakolni, nem magyarázom meg választásom okát.
 - Ugye nem fogsz lenn az irodában sírdogálni?
 - Mi okom lenne rá? Többet kaptam ettől a naptól, mint reméltem. Köszönöm!
- Tétovázva állt fel a székről, de végül is döntött. Átkarolta a nyakamat és szájon csókolt. Közben fülig pirult, majd szokásához híven, kislányosan elszaladt.

*

Édelkraut, de nagy barom vagy. Legalább megcicizted volna. Erre ugyanis aligha lesz lehetőségem az albérletében. Még az is lehet, fel sem vihetem a cuccait. Hiányozni fog, még akkor is, ha volt olyan hét, amikor nem is beszélünk egymással. A vezér után ő volt a legfontosabb személy nekem a vállalatnál. Csekély vigasz, hogy ezután nem fog féltékenykedni a Cirmikém. Koncentrálnom kellett a számításokra, de ennek ellenére, másfél óra alatt végeztem a munkámmal. Mehetek Mirci-vadászatra. Gondolom, csücsül a házisárkánnyal szemben a közgazdasági osztályon. Tévedtem, Juditka közölte, Mircikét a parkolóban találom meg. Ott feszít az autómban.

- Így kell ezt csinálni, kislány. Úgy tűnik, bepakoltad a fél irodát, még a hátsó ülések is tele vannak.
- Megijesztettél, Győzőke.
- Láttam, nagyon magadba zárkóztál.
- Csupán jól éreztem magamat, amiből kizártam a külvilágot. Rengeteg könyvem van, amit öt év alatt felhalmoztam. Egyébként nemrégén végeztem. Kifáradtam.
- Akkor következhet a búcsúpillantás az irodaházra, és indulok!
- Azt hiszem, nem illik ilyet mondani egy lánynak, amit hallasz tőlem. Senki mást nem sajnálok rajtad kívül. Furcsa, de most, hogy gondolkodtam, még örülök is, hogy Adrikával (a feleségeddel) egy épületben fogok dolgozni. Néha felhívhatlak?

- Feltéve, ha a kettőnk titka marad. Majd irányítsál, mert csupán annyit tudok, hogy a Ferencvárosban laksz. Nem szeretném, ha úgy élnéd a fiatal éveidet, hogy folyamatosan reménytelenül vagy szerelmes.

- Nem tudom, valójában milyen az érzés. Szeretek ábrándozni. Ezt kaptam az élettől. Néha gazdag vagyok, máskor egyetemen oktatok. Ritkán, de előfordul, hogy van egy szerető férjem, akitől semmi mást nem várok, csak szeressen.

- A férjet olyankor megszemélyesíted?

- Ne légy gonosz, Győzőke! Ott, a következő kapunál álljál meg!

*

Nem harapták le a fejemet. A lakás tulajdonosa egy idős néni, aki éppen víkendezni van az unokáinál, a gyermeknap tiszteletére, vidéken. Nem engedtem cipekedni. Miután mindent felhordtam az emeletre, elmondhatom, cseppet sem fáztam. Álltunk egymással szemben tanácstalanul, mint egy kisközség.

- Itt a búcsú perce, Mircike. Jó nehezek voltak a cuccaid, és ez a darázs derekú lány egyedül birkózott meg a bepakolással. Én meg favágónak érzem magamat ebben a pillanatban.

- Ezt nem értem, hogy favágó.

- Hasogat a karom. Kapok tőled egy szenvedélyes búcsúcsókot?

- Mit mondhat erre egy buta lány?

- Nem tudok a fejeddel gondolkodni.

- Győzőke, azt nagyon nem szeretném, ha a fejembe látnál.

Nem mondott igazat, mert örült, hogy beleláttam. Magamhoz húztam, hosszan csókolóztunk. Nem voltam mamlasz. Elidőztem a hatalmas keblein, úgy, hogy végül csak azért engedtem el őket, mert nem volt harmadik kezem. Eggyel ölelni akartam. A szoknyája alatt megéreztem az árulkodójelet. Átütött az alsóneműm a nedvesség.

- Ne féljél!

- Téged féltelek.

- 11 hónappal ezelőtt feláldoztad magadat értem. Majdnem azt mondtam, hogy viszonzom, de érzed, hogy nem igaz. Kívánlak - ha meglátlak, mindig kívánni foglak.

Sajnos nem sikerült lassan vetkőztetnem. A vágy eluralkodott mindkettőnkön. Ruháink egymásra találtak az asztalon. Feküdt mellettem az ágyán, majd elkezdtem játszani a testén. Amit tavaly igazán nem élvezhetett a szűz kislány, most annál jobban beleélte magát. Butaság azt mondanom, hogy jó volt szopnom a bimbóit. Csodálatos volt. Amikor tenyeremmel percek múlva a szeméremdombján borzoltam a szőrt, bevadult. Egyértelművé tette számomra, nincs menekvés, magába óhajt fogadni.

- Engedd meg, hogy ujjaimmal felfedezzem a barlangod mélyét!

- Jó, de nem baj, ha beleőrülök? Igaz, 11 hónappal ezelőtt a lelkemnek volt csak jó, de azóta égek a vágytól. Magamnak vagyok kénytelen örömet szerezni. Az nem olyan, mint ez, ahogy te csinálod. Győzőke, felrobbanok. Jaj, ott valamit találtál, amit ha sokáig dörzsölsz, belehalok a gyönyörűségbe. Tegyéél magadévá!

Oldalról fonódott rám. Mikor tövig benne voltam, akkor fordult hanyatt.

- Most nem fogod elhíttetni velem, hogy beterveztél.

- Nem, mert tudtam, nem lehetsz kiéhezve. Ez is az ajándékaim közé tartozik, amiket ma kaptam tőled. Hányszor, de hányszor álmodtam róla, egyszer adassék meg, hogy így érezzelek a testemben.

- Éget a kéjbarlangod. Mircikém, oldódjál fel! Élvezzél minden másodpercet!

- Tudod jól, te vagy az egyetlen férfi, akivel testi kapcsolatom volt. Nekem önmagában élvezet, hogy érzek.

- A bimbóid kínálják magukat. Mit csináljak, a szádat vagy a melleidet válasszam?

- Nekem mindegy, csak minél tovább érezhesselek. Elhítem magammal, társnak nem, de talán szeretőnek jó vagyok. Van arra magyarázat, évekig miért nem láttad meg bennem a nőt?

- Megláttam, csak úgy gondoltam, a céltudatos lánynál kudarcot vallanék.

- Ez nem igaz. Némileg ismerem a feleségedet.

- Tudod, Adrika - bár nem foglalkozott férfiakkal - a nőiességét mindig hangsúlyozta. Te pedig álcáztad magadat a fehér köpennyel. Fogadj el egy jó tanácsot tőlem, a Barimpexnél ne hordjál köpenyt!

- Jaj, de finom. Félek magamtól. Felrobban a testem. Győzőke!

- Ebben a pillanatban látva az arcodat, minden férfi beléd szeretne.

- Nem akarom.

- Örültek vagyunk, de főleg én. Már késő, nem tudom visszafogni magamat. Mi lesz, ha ebből az aktusból babád fog születni?

- Nem bánom. Élni akarok a kapott perceknek. Felelőtlenség, de nem izgatnak a következmények. Jaaaaaajj! Áááááá!

Jól érezte a lüktetést. Hagytam, hogy zavartalanul élvezzen ő is. Lefordultam a hasáról, de nem keltem fel az ágyról.

- Nem értem, miért nincs barátod?

- A szerelmes nő nem keresi a barátot. Tudom, hülye vagyok, és aki hülye, dögöljön meg. Tavaly óta vagyok igazán szerelmes, de öt perce vagyok biztos benne.

Öleleztünk, közben megkereste a szerszámomat. Simogatta, barátkozott vele. Kissé eltolt magától, hogy mindkét kezével foghassa.

- Nem zavar, hogy csupa Mircikés?

- Hetenként legalább egyszer előnt a vágy. Ismerem magamat, de ez a fergeteges robbanás új volt.

- Megpróbálom fokozni az érzést. Akarod?

- Kevés az időnk, ne raboljad buta kérdésekkel!

Fölé hajoltam, de nem feküdtem a hasára. Ő helyezte be magának, Nem volt egyszerű karjaimra támaszkodva tartani magamat, mert igencsak intenzív mozgásba kezdett. Volt, hogy a cicijét is kirántotta a számból. Alaposan megdolgoztam az altestét, mert folyamatosan élvezte. Arra persze nem számíthatott a kis tapasztalatlan, hogy a második menet sokkal tovább fog tartani. Így azután mire csúcsra értem, sikerült őt totál leamortizálnom.

- Azt hittem, közben elment a kedved a csókolózástól.

- Ne gúnyolódjál, te biztos ismered ezt a szituációt. Nem kapok elég levegőt az orromon. Győzőke, még soha nem voltam ilyen boldog. Ha ezután megkívánlak, sokkal jobban mozoghat a fantáziám. Elképzellek magamban, ahogy kitöltöd a hüvelyemet, és közben ütemesen nyikorog az ágy alattunk.

- Neked férfi kell, nem fantázia.

- Érdekes, általánosságban ilyen vágyam soha nem volt. Johnt nem kívántam, de azt hittem, szerelmes vagyok. Vágytam a biztonságra, amiben tartozom valakihez. Aztán megismerttetted velem a testi szerelmet, de még vegyült a fájdalommal. Igazán most lettem nő. Nehezen képzelek el helyetted egy másik férfit. Belátom, hiteltelen vagyok ezután a fergeteges szeretkezés után, ha azt mondom, a vágyak a szívemben élnek. A testemmel biológiai igényt elégítetek ki, de ez számomra relatíve könnyen kezelhető. Imádom a tortát, de nincsen pénzem, ezért ritkán adhatom meg a testemnek, hogy élvezze a torta zamatát. Megalkuvónak születtem.

- Tudod, kislány, borzasztó a felismerés. Boldognak érzem magamat Adrikával, de lelkileg közelebb állsz hozzám. Ahogy beszélsz, minden szavadat átélem, hiszen voltam szegény, nagyon szegény. Adrika pedig gazdagságba született. Ő soha nem érezhetett magában teljesíthetetlen vágyat. Az anyósom, ő más. Orvos, de nulláról indult. Nem véletlen, hogy lelkizni vele szoktam. Ha kipihentük magunkat, jó lenne szerelést igazítani.

- Két percet kérek még tőled, addig öleljél! Szeretnék jóban lenni a feleségeddel. Rajta keresztül egy kicsit te is a közelemben leszel.

- Hiú nő. Ha becsületesen dolgozol, közel kerülsz hozzá. Ha nem akarsz fölé kerekedni, a szívébe fog zárni. Mindenesetre eszedbe ne jusson a nevedet kiejteni a szádon, mert akkor örökre elvágta magadat előtte. Köztünk szólva, mivel ő a második ember rangban a cégnél, nagyon úgy néz ki, jövőre nagyfőnök lesz. Próbáld helyezkedni! Nem lesz nehéz, ha betartod, amit mondtam. Hiszem, komoly karriert fogsz befutni a Barimpexnél. Megjegyzem, eleve magasabb lesz a fizetésed, mint az enyém.

- Nem hittem el, amikor mondta a vezérigazgató. Kénytelen voltam visszakérdezni. Juditnak nem említettem, hogy annyi fizetést fogok kapni mint ő. Hidd el, nem fog a szerelmed csalódni bennem!

Baleset

Nem különösebben rajongok a levesekért. Ritkán szoktam fogyasztani a levesnek titulált löttyöt. Gondolom, ennek a ritka alkalomnak köszönhetem, hogy még senki nem akart a levesembe köpni. Virtuálisan azonban a mai napon, 2001. július 6-án kétszer is beleköptek. Egy éve, hogy ez a tünemény nekem ajándékozta a testét is a szíve után. Péntek van, gondoltuk, itthon nagy hancúr lesz. Ezzel szemben, amikor hazaértem, a fiatalasszony feküdt az ágyon. Nem látszott boldognak.

- Édes, mi történt?

- Megjött a bajom. Utálok ilyenkor magamat. Képzeld el, kiszálltam az autóból, és akkor öntött el! Alig tudtam felmászni a második emeletre.

- Elszaladok Adri-gyógyszert venni, mert tuti, hogy nincs itthon vörösbőr.

- Anyunak nem kell, szerencséjére, mi meg éppen hogy ideköltöztünk.

Nyakamba vettem a lábam, és elrohantam. Az előszobában jött szembe velem az élő akadály, de leküzdöttem. Tudtam, amikor hazaérek, lekapcsol Klárika a kíváncsi kérdésével.

- Hova rohantál, Győzőke?

- Gyógyszerért a sarki élelmiszerüzletbe.

- Látom már. Adrika menstruál?

- Fekszik a hálószobában. Hoztam egy üveg Adri-gyógyszert. Ami volt a Frangepán utcában, otthagytam az öcsköséknek. Mint orvos, nyugtass meg, hogy igazam van! Szükségük van ilyenkor a nőknek a vörösbőrre.

- Igen, de én soha nem ittam. Nem volt időm magammal törődni. Mindketten güriztünk, mint az állatok, 32 éven keresztül.

- Gyere be Adrikához, majd ott folytatjuk a társalgást! Akarom, hogy minél előbb igyon bort.

Berohantam, onnan kiabáltam vissza szeretett anyósomnak, hogy hozzon magával poharat meg dugóhúzó. Nem volt egyszerű feladat, de sikerült megoldani.

- Adrikám, pihenjél, mi gondoskodunk a szórakoztatásodról az anyukáddal!

- Ott tartottam, hogy güriztünk körömszakadtáig, Bucival egyetemben. Egyetlen cél lebegett előttünk, hogy a lányunknak mindene meglegyen.

- Közben elfelejtettetek számolni. Amennyi betekintésem van egy év alatt a vagyoni helyzetetekbe, Adrika lógathatná egész nap a lábát, akkor sem kéne nélkülöznie.

- Mi van akkor, ha születik egy unokám, ti meg rájöttök az alkotás örömére, és tízig nem álltok le vele?

- Anyukám, mint tapasztalod, szeretünk kísérletezni. Egyszer majdnem sikerült.

- A szüleid génjeit örökölted. Egyikünk sem volt gyerekpárti, de boldogtalan lennék, ha nem jöttél volna a világra.

- Szót kérek! Most foglak benneteket lelombozni. Délután komoly értekezlet volt nálunk. Vagy most július 15 után, de legkésőbb augusztus első napjától felszámolóbiztos vezeti a cégünket. Magyarul: csődbe mentünk. Klárika, tartok tőle, elhamarkodott volt az összeköltözésünk. Eddig sem voltam boldog a tudattól, hogy egy gazdag lányt vettem feleségül, ezek után pedig süllyedni fogok szégyenemben.

- Kislányom, te következel!
 - A kislányod, úgy tűnik, átment kukába.
 - Brumikám, nem lennék én optimista, ha nem te lennél pesszimista. Három napja számládon van, amit Viktor ügyvédje átutalt. Magyarul: a lakásod ára. A ház előtt két autónk várakozik ránk. Nem mondom, hogy boldog vagyok a hírtől, de nem is kérlek meg rá, segítsél felkelni, hogy kart karba öltve együtt ugorjunk ki bánatunkban az ablakon.
 - Adrikám, nem kettőnkéről, hanem rólam van szó.
 - Anyukám, te közelebb vagy hozzám, légy kedves két kijózanító pofont utalni a férjemnek!
 - Jézusom, ti szoktatok verekedni?
 - Eddig nem, de itt az ideje, hogy elkezdjük. Brumikám, a probléma azért van, hogy megoldjuk. Két diplomád van - ebből eddig csak az egyiket használtad, azt sem hatékonyan.
 - Mert közgazdászból meg informatikusból Dunát lehetne rekeszteni.
 - Akkor Dunát fogsz rekeszteni, és vízierőművet építünk a felduzzasztott folyóra.
 - Édesem, abban reménykedtem, hogy a vörösbor lejjebb hat rád. Ehhez képest szépen kipirultál. Ráadásul csacsiságokat beszélsz.
 - Mert nem ismerem a lehetetlent, csak a tehetetlent. Anyukám, emlékszel? Valamikor egy úr a szalonban azzal hülyített téged, hogy egy csigaházban boldogan élne velem.
 - Adrienn, magamról beszéltem, nem rólad.
 - Pofozzad fel, mert nem tudom, mit csinálok vele! Nem vagyok Adrienn, érted?! Hétfőtől kezdve minden energiánkat álláskeresésbe fektetjük! Megismétlem: „álláskeresésbe” és nem siránkozásba. Tízen-huszonevésen képes voltál küzdeni a céljaid eléréseért. Ezt várom tőled! Értem is küzdöttél, most meg jössz a hülye „gazdag lány” dumáddal. Nincsenek, és nem is lesznek megélhetési gondjaid, kivéve, ha a koldust domborítod, mert azt utálok.
 - Elmegyek kocsmazenésznek.
 - Győzőke, látod, hogy Adrika ideges, miért szórakozol vele?
- Fölé hajoltam, megölelgettem, Klárrika szeme láttára.
- Segítesz állást keresni?
 - Megpróbálom körbejárni a környék csehóit. Hogy sikerem lesz, azt borítékolhatom, csak abban nem vagyok biztos, hogy ezáltal álláshoz juttatlak. Anyukám, nyugtassál meg! Ugye szeretnéd, hogy a vejed kocsmazenész legyen?
 - Csillagom! Biztos lehets benne, nem az a céloom, ugyanakkor végszükség esetén számolnom kell vele.
 - Győzőke, szépen kérlek, ne idegesítsed! Nem leszel kocsmazenész. A buta szövegedtől pedig kíméljél meg mindkettőnket! Emlékeztetek rá, túl vagy több döntéseinken. Feleségül vetted a lányomat, majd szerencsémre, ide költöztetek. Történhet bármi, ez a kiindulási alap. Bedobok én is egy témát a változatosság kedvéért. Leszállékolásom óta eltelt három év. Mivel ideiglenes, kénytelen voltam érdeklődni, mire számíthatok a jövőt illetően. Szeptembertől átminősítenek. Nyugdíjas leszek, nem rokkant nyugdíjas. Közben bővült a családom, úgy döntöttem, magamra vállalom a háztartás vezetését. Legalább hasznosnak érezhetem magamat. Igen ám, de a nagy cipekedéshez nincs kedvem. Elkényelmesedtem. Ezért ennek is utánanézttem, javasolták, vegyek pár órát autósiskolában, hogy felfrissítsem a szunnyadó tudást. Aztán vásárolok egy kicsi autót magamnak.

- Klárka, az autóvásárlást nem javasolom. Fölösleges lenne három autót fenntartani. Biztos vagyok benne, téled Adrika sem félti a „kis pirost” én pedig boldogan rendelkezésedre bocsátom bármikor a Mercit. Nem tudhatom, hol találok munkahelyet, de a közlekedést megoldjuk. Legfeljebb megyek busszal, de te nem fogsz cipekedni.

- Nekem se esik le ujjamról az aranygyűrű, ha busszal kell mennem.

- Vedd úgy, szépségem, hogy nem hallottam meg, amit mondtál! Te leszel a sofőröm, ha úgy adódik, anyukád pedig nem fog cipekedni.

- Jól van, Brumikám. Mivel ilyen aranyos vagy velünk, cserében megígérjük, nem hagyunk éhen halni. Anyukám, kezd hatni az Adri-gyógyszer. Találunk valami emészthetőt a hűtőszekrényben?

*

Pozitív hatással volt rám, hogy a két hölgy egységben öntötte belém az erőt. Hétfőn, munka terhére, böngésztem a netet, és persze telefonálgattam. Nem sok eredménnyel, pedig általában hölgyekkel hozott össze a sorsom, és bevettem telefonon keresztül a bájvigyort, ám hiába ecseteltem kreativitásomat, munkát nem találtam. Kedden délelőtt úgy nézett ki, mellém szegődik a szerencse. Igaz, a térkép szélén, de még Budapest közigazgatási határán belül találtam egy kitűnőnek látszó ajánlatot. Ám feltételnek szabták, még ma tegyem tiszteletemet. A kocsim persze áll otthon a ház előtt, mert Adrikám félt engem. Idegesen ne vezessek autót. Ő bezzeg nyugodt. Behozott a munkahelyemre. Nem töltöttem az időt formaságokkal, hogy elkéredzkedek. Bíztam benne, a kutya sem veszi észre, ha másfél órát távol vagyok. Útközben azon járt az eszem, Adrikám hogy fog örülni, ha dolgom végeztével kiderül számára, megfogtam az isten lábát, ezért neki sem telefonáltam.

*

Borzasztó állapot. Baromira fáj a fejem, nem tudom felemelni. Idegen hangok és szagok körülöttem. Alighanem megkötöztek, és jól elagyabugyáltak, azért fáj mindenem. Ennek némileg ellentmond, hogy ágyon tartózkodom. Szerintem zsákba dugtak, mert ez aligha az én ruhám, ami rajtam van. Mozogni nem tudok. Ha a hajlékonyak a hajléktalan az ellentéte, akkor az lettem. Meg kéne kérdeznem, hogy kerültem ide. Kérdés: kitől és hova? Aha?! Valaki kacsát kér. Akkor ez kórház lehet, vagy baromfiudvar. Látni semmit nem látok, mert a szemem is be van kötve. Próbálok gondolkodni. Mintha Pista bácsi hangját hallanám, aki jó hétvégét kíván a portán, mert ez a mániája az öregnek. Kezemet tudom mozgatni, de a karomat nem. Ruhacsomót tapogatok ki az ujjaimmal. Valaki fekszik mellettem? Nem, ez paplan lehet. Akkor pedig kórházban vagyok. A lábam fáj, de mozog. Nem lehetséges, hogy meghaltam, és kívülről látom magamat? A feltevés nem stimmel, hiszen be van kötve a szemem. Nem láthatok semmit. Sőt, nem is én vagyok. Átvándorolt a lelkem egy rozoga testbe, aki éppen agonizál. Buszon ülök, ezért hallom az idegen hangokat, de lehet, csupán egy rossz álom. Érzem a fájdalmat. Fel kéne ébrednem. Hol van a drágám? Nem, ez nem álom, ez a valóság. Eszembe jutott, és fáj miatta a szívem. Akkor pedig élek. Sőt! Érzem a számon a száját.

- Adrikám, szerelmem!

- Szia, édes! Úgy örülök, hogy felébredtél, Győzőkém.

- Ezek szerint aludtam?

- Mondjuk úgy. Nagyon fáj?

- Fáj mindenem, de már nem annyira, hogy te itt vagy. Nem tudok felülni.

- Mert a fejed meg a karod rögzítve vannak.

- A szemem miért van bekötve?
- Nem tudom. Mindjárt megkérdezem. Utánuk megyek. Anyu elment a doktor úrral.
- Ne menjél sehova! A legfontosabb, hogy itt legyél velem, mielőtt meghalok. Meséld el, mi történt, ki hagyott helyben?
- Nem halsz meg, azt már tudom. Elütött egy mentőautó Rákospalotán, még tegnap. Majd elárulod, mit kerestél arra! Semmilyen igazolvány nem volt nálad, ezért az anyu túvé tette a várost, de szerintem az országot is. Senki semmit nem tudott rólad a cégnél sem. Végre két órával ezelőtt hívott az anyu a Barimpexnél, hogy azonnal induljak érte a lakásra, és együtt jövünk be a kórházba, mert megtalált.
- Milyen nap van ma?
- Szerda. Jön az anyu.
- Angyalkám, nem értem, miért van bekötve a szemem, mert az speciel nem fáj.
- Szia, Gyözöke! Tényleg nem fáj a szemed?
- Klárrika, nem tudom, mi történt velem, de nem vagyok felelőtlen. Nem fáj.
- Rendben, hiszek neked. Lajos pedig rám bízott. Adrika, add ide a táskámat!
- Klárrika, imádlak. Mondtam már, hogy te vagy a világon a...
- Tudom, mi vagyok. Pislogjál! A feleséged egy angyal. Azt mondta, addig fog puszilni, amíg nem ébredsz fel. Megmondom őszintén, nem hittem neki. Lajos azt mondta, menjünk ki a kórteremből! Ő a főorvos, aki évfolyamtársam volt az egyetemen. Megnéztem a leleteket. Ha szeretnél hazajönni, reggel az én felelőségre elengednek, de mentővel hoznak haza. Nyilatkozzál!
- Nagyon szeretnék hazamenni, doktor néni! Mi bajom van?
- Utolért tegnap a mentőautó. Repültél egyet, aztán landoltál a bokrokban. A tarkód megviselődött, azért van bepólyálva. Az egyik karodban a röntgen szerint csontrepedésed van.
- Jó, de fáj a lábam, és miért van mindkét kezem lekötözve?
- Azt nem tudom, mert csak a jobb kezed sérült. Lekötözve pedig azért vagy, mert elvesztetted az eszméletedet, és jobbnak találták, ha lekötöznek. Ébredéskor nem kezdesz ugrálni.
- Más bajom nincsen?
- Várjál, ezt a füledbe súgom, nehogy mások meghallják. Úgy néz ki, a férfiasságodnak annyi. Mondtam Adrikának.
- Klárrika, lehetek tiszteletlen veled?
- Egy feltétellel, ha előbb közlöm Lajossal, meggondoltam magamat, nem vállalom felelőséget érted.
- Örülök, hogy kinyitottad a szememet. Látom, Adrika nem sír.
- Majd sír, ha megtudja miért kujtorogtál.
- Nem kockáztatok, mivel látom, mosolyogsz. Klárrika, füllentettél.
- Nana! Majd kiderül a vallatásnál. Ha csajoztál, akkor otthon működésbe hozom a rozsdás szikémet.
- Állást mentem megnézni, de nem jutottam el odáig.

- Beszéljünk komolyan! Leoldozok rólad mindent, ha megígéred, nem leszel felelőtlen! Ma nem kelhetsz fel, mert komoly ütés érte a fejedet, ha több, mint 24 óráig nem nyerted vissza az eszméletedet. Nem gyerekjáték.
- Adrikám, segítsél! Klárrika felszabadít, de nagyon kell pisilnem.
- Kislányom, ne dőlj be a dumájának! Szeretné magának bebizonyítani, hogy még férfi. Hívom a nővért. Valamivel idősebb, mint én, de jó erőben van. Majd ő felállít, ha akarsz.
- Anyukám, örülök, hogy viccelődsz. Így legalább tudom, nincs komoly baja.
- Adrika, az nem zavar, hogy női hálóing van a férjeden?
- Hol vannak a ruháim?
- Azt te tudod. A mentősök azt mondták, ruha nélkül voltál.
- Ha mozognom nem szabad, akkor röhögnöm sem.
- Levetkőztettek, mert a röntgenezéshez muszáj volt. Két csaj dolgozott a meztelen testeden. Onnan tudom, hogy elvesztetted a büszkeségedet. Jól bepólyálták a fejedet. Kétszer akkora mint szokott lenni.
- Fájnak a lábaim, pedig azt mondtad, azok rendben vannak.
- Pár métert repültél. Nincs min csodálkoznod.
- Anyukám, jön a főorvos úr.
- Örülök neki.
- Klári, én ma nem javasoltam volna, hogy felkeljen, amikor egy órával ezelőtt még eszméletlen volt.
- Hatott rá a felesége. Egyébként nem lesz semmi baja. Hidd el, ismerem a vejemet, meg különben is, gyermekorvos vagyok.
- Hölgyem, nem ismerek az anyukájára. Az egyetemen még mosolyogni sem láttuk, ahogy emlékszem rá. Most meg elbogatellizálja a férje állapotát.
- Doktor úr, anyukám viszonyulása nekem szól, hiszen pontosan tudja, mit éltem át tegnap óta. Hiszek neki, hogy nem lesz komplikáció.
- Évekig érzékeny lesz a férje koponyája. Nem tudom, mi a foglalkozása, de ezzel a bal kézzel hetekig biztos nem végezhet semmi fizikai munkát. Azért ne felejtse el, tegnap reggel 10 óra 22 perckor ütötte el a mentő, most pedig mindjárt 16 óra lesz.
- Lajos, altattátok. Ha tegnap rátalálunk, a lányom felébresztette volna.
- Ne felejtse el, felnőttéről, nem gyerekről van szó! Sokkal nyugodtabb lennék, ha holnapig aludt volna. Elhiszem, hogy nem felelőtlen az úr, de ha nincs lekötözve, ösztönösen is mozoghat.
- Nem tört be a koponyája, csupán hámsérülések vannak rajta. Lehet vele megfelelően kommunikálni, ami azt jelenti, nem károsodott az agya.
- Azért ragaszkodom hozzá, hogy nem, mint anyós, hanem, mint orvos, vállaljal érte írásban felelőséget!
- Pecsétes, hivatalos nyilatkozatot fogsz kapni. Mehetünk megcsinálni!

Feküdtem csendben, de jólesett látnom, hogy Adrikám átöleli az anyukáját. A sokat látott orvos, nem esett pánikba. Ők ketten kimentek a kórteremből, Adrika pedig megint fölém hajolt. Nyomban megfeledkeztem a pisilésről.

- Azt mondtad, állás-ügyben jártál Palotán. Érdekes, hiszen nem volt nálad igazolvány.
- Adrikám, ha nő miatt jártam volna, a kérdésed az esetben is indokolt. Megörültem a lehetőségnek, és elrohantam. Senkinek nem szóltam. Tudom, nehezen hihető, de ettől még igaz. Leszálltam a buszról, aztán semmire nem emlékszem. Tény, baromi ideges voltam. Úgy érzem, ha megszűnik a munkaviszonyom, el fogsz hagyni.
- Győzőkém, itt az ideje, hogy bevalljam, a pénzedért szeretlek.
- Nem a pénzemért, de aligha hiszem, hogy egy mihasznával óhajtod leélni az életedet.
- Ez igaz. Elvárom, hogy keressed a megoldást. Mindent kövessél el, ami rajtad múlik. Te elhagynál, ha én járnék így?
- Soha. Az életem vagy.
- Nekem is te. Mindjárt jövök, mert anyu integet.

Klárika

Másfél hetet maradtam itthon betegállományban. Tovább kellett volna, de úgy döntöttem, a körülményekre való tekintettel megyek dolgozni. A szédülésem elmúlt, a fejem hátul érzékeny, a kezem, ami nem tetszik. Nem cipekedhetek, ez zavar, hiszen Adrikának kell besegítenie. Ám az igazság máshol van, ami a betegállomány megszakítását illeti. Másfél hétig Klárika még a gondolataimat is leste. Ha mozgást hallott a szobánkból, azonnal jött érdeklődni. Mivel napokat töltöttünk kettesben, sokat beszélgettünk. Július 19 csütörtök. Este a szokásos módon elcsendesedett a ház. Egy krémért Adrika kiküldött az előszobába. A szalonon kell keresztülmenni. Szembetalálkoztam Klárikával, aki hosszú, de átlátszó hálóingben jött ki a lakrészéből, hogy egy könyvet keressen. Mindketten meglepődtünk a váratlan találkozáson, ám nem tagadhatom, alaposan megstíróltam őt. Ahogy visszamentem a hálószobánkba, becsületesen elmondtam Adrikának a dolgot.

- Nem értelek, édesem, úgy érzem, haragszol.

- Nézzük a tényeket: arról volt szó, ma nagyon későn jövök haza. Ehhez képest váratlanul beállítottam. Tíz napja gyakorlatilag mindig együtt vagy az anyuval. Továbbá, fülem hallatára számtalanszor dicséred őt.

- Múlt csütörtökön hoztak haza a kórházból. Mivel ma csütörtök van, ez maximum nyolc nap. Szombat-vasárnap te is itthon voltál. Maradt hat nap. Azért mondom, hogy legyünk precízek.

- Fantasztikus, milyen jó érveid vannak! Akkor folytatom: betábláztátok, ma későn fogok hazajönni. Az anyuval nem is találkoztam. Neked viszont rendkívül fontos volt kimenni pizsamában a szalonba.

- A te kenceficédet hoztam be az előszobából.

- Tagadod, hogy tetszik az anyám?

- Egy hónap múlva 62 éves lesz. A többi igaz. Valóban, örülök, hogy egy drága tündérrel együtt, kaptam egy aranyos és okos anyóst.

- Akinek figyelemreméltó idomai vannak még mindig. Főleg áttetsző hálóingben izgatók, ugye?

- Adrika, kérlek, ne hozzál ki a sodromból! Elismerem, megnéztem, mert férfi vagyok. Valamikor azt mondtam, ha évekkal ezelőtt vele ismerkedtem volna meg, el tudtam volna képzelni alkalmi szeretőnek.

- Tudom, azóta megöregedtél.

- Nem öregedtem meg, de van egy szőke bombázóm, akitől mindent megkapok.

- Az anyu is szőke, ráadásul nem festeti a haját.

- Csillagom, némi különbség van az ő cicijei és ezek között.

- Elengedsz, mert ha nem, botrányt csinállok!

- Adrika, könyörgöm, ne légy nevetséges! Egy héten keresztül... majdnem kimondtam, mit csinálhattam volna az anyukáddal napközben.

- Ezek szerint ő nem bánta volna?

- Abbahagyod, vagy felöltözök, és inkább lenn az autóban alszom, mintsem a hülyeségedet hallgatom!

- Áthívom ide, és hármásban megbeszéljük.
- Addig élsz, ha engem kellemetlen helyzetbe hozol.
- Bravó! Stírólni nem szégyellted az anyámat?
- Csillagom, ha eljutok odáig, hogy nem nézem meg a kellemes külsejű nőket, akkor biztos lehetsz benne, a mutatóm beáll fél hatra állandóra. Megnéztem, elismerem, sőt, más szép nőt is megnézek. Anyukádnál sokkal szebbeket.
- Örülni fog neki, ha közlöm, a háta mögött nem tartod olyan szépnek és jószágosnak, mint amit szemtől szembe mondasz neki. Gondolom, naponta szédíted, ő meg issza a szavaidat.
- Mivel orvos, tisztában van a küllemével.
- Borotválja? Mert régen láttam?
- Igen. Ha nem borotválná, az látszott volna a hálóingen keresztül.
- Menj a francba át hozzá!

Ezek után döntöttem, hétfőtől dolgozni fogok, mert ez a bolond féltékeny még botrányt csinál.

*

Klárka befizetett 30 óra utógondozásra. Legalábbis én így titulálom. De hát ez sem mehet simán. Ráadásul kivételesen egyetértettem Adrika féltékenységgel. Szeretett anyósom fodrásszal indított. Kétségtelen, gyakran járnak csemetéjével fodráshoz meg kozmetikushoz, de mindig együtt. Most azonban műsoron kívül iktatta be magának ezt a szépítő programot. Ha nem lenne orvos, tutira szoláriumba is járna, de így meggyőződése, hogy egészségtelen. Elkezdődött az autóvezetés. Naponta két óra. Itthon következett az élménybeszámoló. Engem nem kötött le, de illik udvariasnak lennem. Adrikát pedig kifejezetten irritálta. Az első két alkalommal Klárikának kellett valahova mennie, hogy találkozzon az oktatóval, de rögtön az első napon hazahozta, és a következőn is. A harmadik alkalommal Adrika éppen kiszállt az autójából, amikor megállt mögötte a tanulókosci. Ráadásul az oktató vezette. Kiszállt, átment Klárka oldalára, kiségtette, majd kezet csókolt neki. Együtt jött fel a lakásba a két hölgy. Észrevettem, valami nem gömbölyű, mert a szerelmem csendes. Behívtam a lakrészünkbe.

- Miért mérgelődik a kis doktornő?
- Az anyut megint hazahozta a srác. Éppen akkor értem én is a kapuhoz.
- Azért, mert fiatalasszony vagy, még nem srácozhatod a bácsikat.
- Hahaha! Mindenről mesél az anyucikám, csupán azt felejtette elmondani, hogy a fickó sacra nincs 50 éves sem.

Ettől kezdve érdekelt jobban a dolog.

- Szimpatikus a kis buzi?
- Mi van, Édelkraut? Hirtelen de meg változtál! Közlöm veled, jóképű, és alighanem távol áll tőle a homoszexualitás. Fűti az anyámat, neki pedig tetszik.
- Legyünk tárgyilagosak! Klárikának egy Gyurija van, az is papagáj, társnak csak részben felel meg. Rikácsolni tud, de az kevés egy érett nőnek. Joga van az élethez. Te sem kérted anyukád engedélyét, hogy járhassál velem. Adrikám, annak idején megkérdezted az anyukád véleményét rólam?
- Nem, de mindenről beszámoltam neki.
- Én pedig boldog voltam. Egyébként kvittek vagytok, mert Klárka is mesél.

- Mesél, a dugókról.
- Feltételezem, a fickónak is az a szándéka, hogy dugó legyen.
- Emlékszel, Győzőkém?! Valamikor erről hülyéskedtünk. Anyunak lesz egy ötvenes fickója, aki nekem fog udvarolni.
- Neked nem, mert ha anyukád megszédül, veszünk magunknak lakást. Abban biztos lehetsz, négyen nem fogunk itt lakni.
- Én pedig nem költözök.
- Látod, Adrika, ez az, amit a döntésemnél figyelmen kívül hagytam. A Frangepán utcában is szoktunk veszekedni, de azok nem voltak vére menő harcok.
- Ne idegeskedjél, elintézem a dolgot. Ide nem fog senki költözni. Átmegyünk hozzá, és megbeszéljük.
- Szeretnék maradni.
- Mitől félsz, Brumimackó?
- Tőled, édesem, amit régen elképzelni nem tudtam, hogy féljek egy csajtól. Pedig voltak kínos szituációk, amikor a nő benne volt a buliban, de fenn a lakáson elkezdett rinyálni, hogy nem akar lefeküdni velem.
- Feltételezem, kiudvaroltad nála.
- Adri-baba, ha egyszer úgy kapnék tőled, az életben többé nem látnál meg. Nem ám úgy volt, hogy kedveskedtem, esetleg elvittem kajálni, majd tele gyomorral közölte, elmegy haza. Szerencsémre ritkán kellett brutálisnak lennem, de párszor megtörtént, hogy az engedelmesség megtagadása után közreműködésemmel bedobott egy hátraszaltót, úgy, hogy a lendülettől a lábai az égnek álltak. Pár perc múlva viszont szavakkal kirúgtam.
- Nem voltál hálás a meleg p...?
- Angyalom, előfordult, hogy az a meleg olyan száraz volt, hogy csikorgott benne a gumi, mint fékezéskor a „Manci.”
- Milyen gépkocsivezető-oktatás az, ahol az oktató vezeti a kocsit?
- Gyorsan lapoztál.
- Mert nem kötnek le a kurváid.
- Angyalom, kezdem úgy érezni, minden nő kurva és minden férfi strici. Te vagy a makulátlan egyedül. Készülj, mert érkezik anyukád a külső vágányon!

*

- Hallom, nézetkülönbség alakult ki köztetek. Vállalom az igazságtevő bíró szerepét.
- Klárka, felmerültek bizonyos nézetkülönbségek, de te, mint érintett, elfogult lennél magad iránt.
- Ezek szerint kemény feladat vár rám, ha velem van bajotok. Zúdítsátok a vétkeimet!
- A magam részéről kimegyek a konyhába, megnézem, hol lehet ésszerűen elhelyezni majdan a mosogatógépet.
- Győzőke, melegében kell tisztázni a félreértéseket. Maradjál itt!
- Hiába maradok, ha Adrika hallgat.

- Fel se tűnt. Mondd, egyetlen utódom, mi nyomja a szívedet!
- Adrikám, tőled kérek engedélyt a távozásra! Úgy érzem, nem tartozik rám a téma.
- Nem először mondom, hogy ne bosszantsál! Főleg ne hülye érvekkel. Mi az isten lehet itt, ami nem hármunkra tartozik? Nem akarok közönséges lenni, de ha az anyu tudja, neked mekkora van, te pedig tudod, hogy ő is borotválja, akkor ne járassad a szádat! Anyukám, ne piruljál, mert eddig is tisztában voltál velem!
- Tudod, kislányom, nekem nem, de neked volt gyerekszobád. Igen, valószínű, Győzőkével sok mindent tudunk egymásról, de nem illik beszélni róla.
- Közöltem Győzővel, hogy ma is hazahozott a nyálas szájú.
- A Gyurit titulálsz ilyen finom jelzővel?
- Amennyiben nem a papagájra célozol ezzel a névvel. Igen, a Gyurikád hozott ki a sodromból, de baromira.
- Ott még nem tartunk, hogy birtokviszonyban említsd. De tény, úriember.
- Gondolom a nyolc osztályával egyetemben, aki éppen most vetett szemet az anyukámra.
- Adrika, az anyád vagyok, nem a gyereked. Látom visszaköszönni nevelésünk hiányosságait. Igaz, nem voltunk pedagógusok, viszont lehetett volna annyi eszünk, hogy ne neveljünk önzőnek. Anyagilag mindent megkaptál. A szádat sem kellett kinyitnod, mert apáddal kitaláltuk a gondolataidat is. Torzult az egyéniséged. Volt magadhoz való eszed. Kislányként rájöttél, neked minden sikerül, mert mindenhez jogod van. Miattad kel fel a nap. Amit Adrika kimond, az axióma. Senki nem bírálhatja felül. Minden és mindenki a tiéd, akit, amit és ahogy kívánod. Ébredj fel, kislányom!
- Nem értem, mit akarsz ebből kihozni.
- Magyarul beszélek. Egyszerű a képlet: olyat mondok, ami nem ínyedre való, hát nem érted meg. Az ember élőlény, nem irodalom vagy történelem. Azokból annyit sajátítasz el magadnak, amennyi szorgalmat szánsz rá. Ám vedd tudomásul, minden ember egyéniség! Nemcsak én, a férjed is. Kimondom, ha már őszinteségi rohamom van. Valószínű, amit féltékenységnek nevezünk, a te esetemben sima önérzet. Ha a Győzőnek kutyája lenne, azt is elüldöznéd mellőle, mert félted a territóriumodat. Korai következtetéseket vontál le magadban az oktatómmal kapcsolatban, de ha mégis igazad lenne, akkor is az az én dolgom. Természetesen mindent megbeszélék veled, ahogy ezt te is teszed, de ettől még magam döntök a saját életem felett. Mondjál egyetlen példát, amikor beleszóltam negatívan a kapcsolatodba!
- Nem szóltál bele, legfeljebb olyan fordult elő, hogy valamit félreértettél, de akkor is mellettem beszélteél, amikor itt, a ház előtt állítólag verekedtünk Brumival. Nos, emlékezetem szerint az első komoly összetűzésünket éljük át. Rövidre zárom részemről a meddő vitát. Tavaly május elején ismerkedtünk meg Győzővel, szeptemberben tette be ebbe a lakásba először a lábát, mert akkor hívtad meg rajtam keresztül. Tudom, előbb is feljöhetett volna, de én vártam, a te belátásodra bíztam. Lehet, amit ma láttam, elhamarkodottan ítélt meg. Ám - és ezt most kettőnk nevében jelentem ki, mert megbeszéltük - jogod van barátot tartani, viszont amennyiben össze kívánsz bárkivel költözni, mi veszünk magunknak egy lakást. Győző ugyanis azért adta el az otthonát, hogy hármában legyünk, ne legyél egyedül. Ezzel számolnod kell, és akkor egyetlen szóval nem hívom fel a figyelmedet az apu emlékére.
- Holnapután délelőtt fel fog jönni, mert ígértem neki egy könyvet.
- Anyukám, megismétlem, a te dolgod.
- Győzőke, te egyetértesz Adrikával?

- Kláríka, semmi közöm a magánéletedhez. Légy kedves kihagyni a témából! Amit kettőnk nevében Adrika mondott, az fedi a valóságot. Felnőtt emberek döntöttek az összeköltözésben. Biztos vagyok benne, te is mindent mérlegeltél, ahogy én tettem.

Sírva szaladt ki a szobából, Adrika pedig utána.

- Azt hiszem, mindketten megalondultatok, de lehet, nekem ment el a maradék eszem.

- Nem akarok tiszteletlen lenni veled, anyukám. Számomra visszataszító volt, ahogy kisegített a kocsiból és kezet csókolt, meg az a mézes-mázos szövege. Szerencse, hogy nem értettem, amit mondott.

- Szó szerint azt mondta: „Drága doktornő, holnapután 12 órakor csengetek a második emeleti lakásajtón.”

- Csak tudnám, 35 éves koromban miért vagyok ilyen maradi? Utánad jöttem, mert féltetek, nem szeretném, ha kiborulnál idegileg, de közös nevezőre nem fogunk jutni. Könyörgöm, ne sírjál!

- Mit feltételeztek rólam? 48 éves.

- Nem véletlenül döntöttünk Győzővel. Ismerd el, kora szerint jobban illik hozzám, én pedig nem teszem ki magamat kellemetlen szituációknak. Gyurika miatt nem lesz féltékeny a férjem. Tudom, a te fejedben nem fordult meg ilyesmi, csupán műsoron kívül elmentél fodrászhoz meg kozmetikushoz.

- Adrika! Nem akarlak, és nem is foglak benneteket elveszíteni. Megértettem, amit mondtatok. Sőt, már azt is értem, hülyeséget beszéltem meg veled. Nézzél a szemembe! Nem azért jön fel a lakásunkra, hogy lefeküdjünk.

- Neked hiszek, de minden okom megvan rá, hogy az ilyen hímrinyóktól óvjam az anyámat. Majd meglátjuk, melyikünknek lesz igaza. Győző holnapután itthon marad, te pedig, remélem, nem mondd előre meg a Gyurikának.

- Mérget vehetsz rá! Adrika, együtt él a volt feleségével. Ha nőre volna szüksége, megtalálja helyben.

- Anyukám, mindjárt kínomban nevetek. Ezt tudod, vagy csak hiszed? Ne haragudj! Unalmas idődben gondolkodjál el rajta! Meg mernék rá esküdni, ennek a férfinak az özvegyasszony lakása, de főleg a vagyona kell. Másod- vagy harmadsorban, ami a lábaid között van, hiszen idős vagy hozzá, még akkor is, ha dekoratív. Pontosan tudod, egy agyonmosott slafrokban nem lennél olyan vonzó. Alighanem több értéket lát rajtad ez az éhenkórász, mint amennyit élete során megszerzett magának. Lehet úriember szerinted, de slampos.

- Igaz, tetszeni akartam, mert hiú vagyok, ha nem is annyira, mint a lányom. Arra azonban megesküszöm az életedre, nincs szükségem palíra. Tetszik az udvarlás, mert régen volt benne részem, ennyi az egész.

- Anyukám, most kettesben vagyunk. Az apu halála óta férfivel sem voltál.

- Nem gondoltam meg ezt a könyvkérdést, mert bennem nem vetődött fel a kockázat, de igazad van. Kislányom, nem fogom meggyalázni az apád emlékét. Nem fogok sem veled, sem mással lefeküdni. Győzőkének is megmondhatod, hiszen tudunk mindent egymásról. Alaposan átgondoltam az összeköltözést, mielőtt döntésre jutott. Tudom, mivel tartozom nektek.

Erre a mondatra léptem be Kláríka szobájába, mert azt hittem, megölték egymást. Helyette összeborult anya és lánya. Együtt sírtak.

- Hölgyeim, ez meleg helyzet volt.

- Brumi, te hogy kerültél ide?
- Hiányoztatok mindketten, Adrikám.
- Anyukám, legyünk hálásak neki!
- Az isten mentsen meg engem attól, hogy két ilyen maszatos csaj puszilgasson.
- Nem tetszünk neked?
- Jézusom, majdnem kimondtam.
- Tessék kimondani!
- Nyaktól felfelé egyediek vagytok, a többivel nincs gondom.
- Győzőke, köszönöm! Igazolva látom, Adrika miért féltékeny az oktatómra.

Születésnap

Klárikának van igazsága, ami a lánya jellemzését illeti. Igaz, mindezt idegességében mondta ki. Normális körülmények között Adrika elgondolkodhatott volna, mielőtt közölte döntését. Itthon maradok, és anyukája társaságában fogadom Gyurikát. Fel sem vetődött a szerelmemben, hogy felszámolás alatt van a cégünk, nem lesznek boldogok, ha szabadságra óhajtok jönni. Ő döntött, ezzel elintézettnak tekintette a dolgot. Itthon marad a férje, hogy védje anyósa ártatlanságát... punktum! A megérzése viszont telitalálat volt. Klárika ült a szalonban, amikor csengetett a nyálaszájú. Úgy tett, mint aki olvas. Előtte az asztalon a Gyurkának kikészített könyv. Figyeltem hően szeretett anyósomat reggel óta, de nem vettem észre rajta, hogy útban lennék a számára. A fickó viszont azért nem dobott be egy hátast a lépcsőházban, amikor én nyitottam ajtót neki, mert feltételezem, félt, hogy leesik a lépcsősoron. Klárika fogadta. Valami frappáns kifejezést kéne találnom, tekintettel anyósom korára és státuszára, ami nem sértő egy úrinő számára. Nem lacafacázok, kimondom: pofátlanul bemutatott az oktatónak, mint barátját. Gondolom, a szerető kifejezést erősnek találta, viszont hangsúlyt adott az általa kreált státuszomnak. György véletlenül sem gondolhatott arra, hogy a szomszédban lakó barát vagyok. Klárika tekintetéből olvasni lehetett, bizony előléptetett testi-lelki barátjának. A látszat Adrikámat igazolta. Alighanem, ezen a napon imádott anyósom megtudta volna, hol lakik az isten, ha nem sertepertélek mellette. Mielőtt távoztak az oktatóval otthonunkból, érzéki két puszit kaptam orcáimra, amiket nyomban viszonztam. Mindenesetre miután Gyugyival távoztak, elváltoztatott hangon felhívtam a nagyságos asszonyt.

- Tessék!

- Csókolom a kezét! Édelkrautné Dr. Kemény Adriennét keresem.

- Pillanat, mindjárt adom, a titkárnője vagyok.

- Tessék: Kemény doktor!

- Hölgyem, itt az édesanyja szeretője beszél.

- Hiába változtatod el a hangodat, megismerlek. Egyébként jó lenne, ha ezzel nem viccelődnél!

- Adrikám, ez nem vicc.

*

Elmeséltem, milyen találékony az anyukája. Csodák csodájára megajándékozott csilingelő kacajával a drágám. Miután hazaért a dolgozójából, anyukáját dicséretben részesítette.

- Hohó, fiatalasszony! Hol maradnak az én érdemeim elismerései?

- Köszönöm, hogy vettél ki szabadságot, és itthon maradtál, Brumikám.

- Klárika, légy kedves méltatni érdemeimet!

- Győzőke, én is köszönöm, hogy vállaltad a testőr szerepet.

- Adrikám, anyukád jelenlétében közlöm, ha nem pattan ki fejedből az isteni szikra, és nem adod ki nekem a parancsot, kilenc hónap múlva lehet, hogy tesód születik.

- Győzőke! Elismerem, meg gondolatlan voltam, de azért arról nem beszélhetünk. Nem csak biológiai okból.

- Klárika, nem tudom, mi lesz a folytatás, de tényérbemászó képe van a gavallérodnak. Megmondom őszintén, ha nem a balesetem után lennék, ma délben, amikor beengedtem, az

előszobában akkora sallert kapott volna tőlem, hogy megpördül saját tengelye körül. Gyorsan hozzáteszem, legközelebb meg is kapja. Bocsáss meg, ha ez a strici neked úriember, akkor nagyon megfelekedtél Adrika apukájának a rokonságáról.

- Megismétlem, hülye voltam. Az biztos, a mai vezetésen meglehetősen szűkszavú volt. Bennem fel nem vetődött, hogy az én koromban nem fogadhatok egyedül férfit a lakásomon.

- Anyukám, ezt tegnapelőtt megbeszéltük. Menjél olyan öltözetben vezetni, amilyenben a mama járt, és meglátod, nem fognak kezet csókolni!

- Visszaadta vezetés után a kölcsönkért könyvet. Azt mondta, nem lesz ideje elolvasni mostanában.

Másnap felhívta az új oktatója, mert a régi, elfoglaltságára hivatkozva, kiszállt a buliból. Azért ez tényleg borzasztó, nem csak a szerelmemet kell féltennem, még az anyósomat is. Ugyanakkor az is tény, nem kéne egyiküknek sem hivalkodni azzal, hogy van mit aprítaniuk a tejbe. Járhatnának egyszerűen, nem feldíszítve, mint a karácsonyfa. Csak hát hozzászoktak a rongyázáshoz. Anya és lánya kimennek a piacra vastag arany karkötővel. Persze, hogy irritálja az embereket. Ráadásul a saját korosztályukban mindketten megállják a helyüket mint nők is.

*

2001. augusztus 26 vasárnap. Erre a napra beszélte meg Klárka a barátnőjével a születésnap összeröffenést. Ők nem használnak ilyen kifejezéseket. Paraszt vagyok, én megtehetem. Anyósom 28-án látta meg a napvilágot, 62 évvel ezelőtt. Meghívta a régi barátokat, Etelkát és Richárdot, méghozzá ebédre. Előtte pénteken beszélte meg velem baráti légkörben Dr. Kovács József, mivel folyamatosan csökkenteni kell a létszámot, mit szólnék hozzá, ha elsőik között válnánk meg egymástól, tekintettel azon körülményre, hogy nekem nem kenyérre kell a fizetés, ráadásul balesetem volt! Úgy adta elő a felvezetésében, hogy kifejezetten azt éreztem, én teszek neki szívességet, ha bedobom a törölközőt. Természetesen ők küldtek el, így kaptam egy csomó pénzt végkielégítés címen. Szeptembertől nem tartanak igényt a munkámra. Az ember mit tehet ilyenkor, mint hogy magához rendeli a feleségét, és elmennek mosogatógépet venni anyóspajtás születésnapjára, maguknak is. Praktikus gondolkodás, ha vasárnap buli lesz aprajafalván. Szombat reggel Adrika olyan kérdést tett fel anyukájának, aminek hallatán, ha nem támaszkodom, bedobtam volna egy hátast.

- Holnap hányra jönnek a főnökek?

- 11-re, de csodálkozom, hogy te nem tudsz róla.

- Nem szoktunk magándolgokat tárgyalni. Képzeld el, arról sem tud, hogy Bruminak megszűnik a munkaviszonya!

- Gratulálok, kislányom. Mintha azt mondtad volna, te is segítesz állást keresni.

- Azóta volt egy balesete, és örülök, hogy nem talált munkahelyet.

- Ebben viszont neked van igazad. Szeretném, ha eljönnél velem vásárolni, de a Mercivel, hogy gyakorolhassam a vezetését.

- Brumi! Anyósod vásárolni szeretne.

Úgy gondolta, én menjek el, de végül hárman mentünk. Ők vásároltak, én cipekedtem. Miután kifosztottuk a környék üzleteit, na meg a piacot, hazajöttünk. Már csak fel kellett cipekednem a másodikra, aztán nekiállhattam a születésnap ajándék beszerelésének. Miután elkészült a nagy mű, kollektíve kihívtuk Adrikával Klárikát a konyhába, és a gép mellett állva meghúztuk

a füleit. Nem mondom, hogy rosszulestek a cserébe kapott puszik, de az igazikat George jelenlétében kaptam. Ezt meg is mondtam neki a lánya előtt.

- Kláríka, azok voltak az igazi szívből jövő puszik.
- Ja kérlek, Győzőke, azt nem te kaptad, hanem a fiatal szerelmem. Egyébként elfelejtettem mondani, tegnap letudtam a harminc óra vezetését. A többi rajtatok múlik!
- Adrika, te érted anyukádat, mert nekem kínaiul hat?
- Értem, de a helyzet úgy hozta, nem kell sorsot húznunk, hiszen egy hétig még dolgozol, aztán anyu bitorolhatja a Mercedest.
- Bocsika, nehezen kapcsoltam! Kláríka, azzal számolnod kell, hogy immár visszanyertem eredeti, fiatalos állagomat.
- Nem fogok több fickót felcsalni a lakásba.
- Ez a beszéd! Ha mégis, akkor legyenek hatalmas muszklíjai, amikkel engem tesz ártalmatlanná.
- Adrika! A férjed képes lenne az anyósa becsületéért megvívni egy oroszlánnal.
- Biztos lehetsz benne! Ez az ideális anyós-szeretet, csak nehogy túlzásba vigye!

Az ajándékozás után megkértek, fájadjak át a lakrészünkbe, esetleg bárhová távozzak, csak el a konyha tájáról! Anya és lánya elkezdtek alkotni. Néha magukhoz szólítottak, amikor például kést kellett élesíteni, vagy sajtot reszelni. Úgy tűnik, pár hónap együttélés alatt összerázódtunk. „Nézd meg az anyját, vedd el a lányát!” A mi esetünkben csalóka, mert külsőleg soha nem fogom megbánni a döntésemet, pedig nem az anyja után vettem el a lányát, de úgy is történhetett volna. Ám ha Adrika idősebb korára pletykás lesz, akkor világgá megyek.

*

Tevékenykedtek a konyhában, közben be nem állt a szájuk. Azt hittem, nem lehet felülmúlni, de a vasárnapi vendégeskedés a fantáziámat meghaladta. Kláríka és Etelka úgy beszélgettek, hogy mindketten folyamatosan mondták a magukét, ráadásul értették egymást. Ennek tetejébe Adrika, aki a komolyságáról híres, társult hozzájuk. Etelka megjegyezte, jót tett neki a házasság. Mi is beszélgettünk Richárddal, de inkább élveztük a csacsogásukat. Az öreg mondta így, hogy „csacsognak.”

Vasárnap délelőtt helyi idő szerint negyed tizenkettőkor érkeztek. Anya és lánya éppen ott tartottak: „miért nem telefonáltak, ha nem jönnek,” amikor megszólalt a csengő. Amúgy piszkosul ki voltunk öltözve mindhárman, mint az anyagcserés Pista az ominózus napon. Etelka mindenkinek osztott az orcájára, majd Richárd következett, aki anyósomat megölelgette puszkolás közben. Adrika kezet nyújtott neki, ahogy nekem pedig ő. Azt hittem, most bukik le a szerelmem, de nem ám. Semmi puszkolás és „Főnök”, illetve „Adrienn.” Nem tegezték egymást.

- Klári, milyen fiatalító szert használsz? Esküszöm, Adriennék esküvője óta megfiatalodtál. Írd fel nekünk is a receptet, mert ránk fér a kozmetika!
- Ne felejtse el, Richárd, valamivel mindketten idősebbek vagytok, mint én, és még aktívak. Engem pedig évekkel ezelőtt leselejtezték.
- Tény, Dezső tragikus halála megviselte az idegeidet, ám igencsak megmozgattál mindent annak érdekében, hogy szavaiddal élve „leselejtezzenek”. Férfi létemre elismerem, pár hónapig ramaty állapotban voltál, de kiheverted, ma pedig virulsz.
- Főnök! Anyu az utóbbi másfél évben változott ennyit.

- Úristen, másfél éve, hogy megismerkedtek Győzővel?
- 16 hónapja.
- Rendben, de mi köze ehhez az anyukájának?
- Egyszerű. Ismét fontosnak érezheti magát. Megint család veszi körül.
- Örülök, hogy jelenlétemmel adtam témát a társaságnak. Akkor bedobok még egy csontot, rágódjatok rajta! Richárd, mint tegnap kiderült számomra, te sem vagy képbén. Adrika nem mondta el neked, hogy Győzőkének Józsi barátod felkötötte az útilaput. Elsejétől két diplomával állás nélküli lesz.
- Anyukám! Ez a nap rólad szól, nem rólunk.
- Még valami, kislányom: Richárdot és Etelkát 36 éve ismerem. Úgyszólván ott voltak a szülőszobában, ahol a világra jöttél. Tudom, ez túlzás, de megkérdezem mindkettőtöktől, meddig akartok bohóckodni ezzel a magázódással?
- Nem ismerem a főnök véleményét. Nekem ma már kínos a szituáció, ugyanakkor feloldhatatlan a részemről.
- Etuska, védjél meg! Anya és lánya mindjárt hajbakapnak én meg nem jutok szóhoz. Köszönöm, hogy elcsendesedtetek. Győző, figyeljél rám, mert valószínű, újat tőlem csak te fogsz hallani! Az egyetemen ismerkedtünk meg Adrienn apukájával, s ígért tartó barátságot kötöttünk egymással. Miután Etuskával egybekeltünk, a két házaspár gyakorlatilag minden hétvégét együtt töltött. Klári, származását tekintve, némileg kilógott a sorból. Mi hárman becsontosodott, a szülői házból hozott tradíciókat igyekeztünk követni, ő pedig nálunknál sokkal lazább volt mindig. Jóllehet neki volt százszorta nehezebb az útja. Etuskával megbeszéltük, mindent alávetünk a karrierünknek, amibe a gyerek nem fér bele. Igen ám, de Keményéknél megszületett egy aranyos kislány, akiről minden tekintetben legekben lehetett beszélni. Irigykedtünk, és attól kezdve mindent elkövettünk azért, hogy lepipáljuk őket. Sajnos nem sikerült, nekünk nem született gyerekünk. Így azután Adrienn-t kicsit sajátunknak tekintettük. A kislány növekedett és elég hamar kiderült, az apukája természetét örökölte. Igazi „Kemény”. Bár továbbra is összejártunk, ám Adrienn mindig külön vonult tőlünk. Olyan távolságtartó lány lett, hogy már középiskolás korában cikisnek tartottam, hogy tegezem. Miután felnőtt lett, elkezdtem magázni. Hibát követtem el, hiszen azt kellett volna mondanom, tegezzen vissza. Intim dolog, de úgy emlékszem, engem tíz éves korától kezdve soha nem pusztított meg. Nem volt kétséges, az apukája hivatását követi, de nem akart ügyvéd lenni. Amikor bekerült az egyetemre, igazgató voltam a Barimpexnél. Dezső barátom, mivel tudta, Adrienn a szívünk csücske, pártfogásomba ajánlotta egyetem után. Megjegyzem, könnyű volt a feladat, mert soha nem szorult a támogatásomra, a mai napig. Bevallom, bár férfiatlanság, ma már a fejemre nőtt. Lényegében kezében van a hatalom.
- Ismerem a szituációt. Úgy terveztem, soha nem fogok megnősülni. Aztán berobbant az életembe. Attól a perctől kezdve az ő akarata az enyém, totál matriarchátus van nálunk.
- Úgy látom, nem tervezed a lázadást. Folytatom. Kaptunk Amerikából egy kitűnőnek látszó meghívást. Szükség volt egy kiváló közgazdászra és egy jogászra. Harcolt a két énem egymással: a pótapuka és a vállalatvezető. Adrienn-t nem akartam kitenni kellemetlen szituációnak, ezért Józsi barátomat óhajtottam becserkészni, mint közgazdászt, hogy menjen el vele New Yorkba. A barátom beintett, de ajánlott maga helyett téged. Nem voltam boldog. Sőt, kifejezetten boldogtalannak éreztem magamat. Óriási volt a kísértés, de Józsi kezességet vállalt érted. Ettől függetlenül mindent megmozgattam, hogy begyűjtsem a szükséges információkat rólad. Nem mondok neveteket, mert meglepődnél. New York nem jött össze, de Adrienn megszédült. Nem mondott semmit, de láttam rajta. Úgy éreztem, mindenki becsapott.

Ez a Győző egy szélhámos alak, aki boldogtalanná fogja tenni néhai barátom lányát. Kovács Józsiával ebben az időszakban napi kapcsolatomban volt. Tudtam, a szellemet nem lehet visszazárni a palackba, ezért csupán a lelkiismeretemet próbáltam nyugtatni. Komolyan mondom, ott tartottam, magánnyomozót fogadok. Csak hát legfeljebb a fejemet verhettem volna a falba, mert bár Adrienn nem mesélt, láttam, rajtam csak a szerencse segíthet. Érdekes, mintha Klári barátnőm is eldugult volna. Hiába faggattam Etuskát, mindig azt mondta, Adrika boldog, de semmi konkrétum. Július elején jártunk, amikor közöltem Adriennel a számára fájdalmas hírt, Debrecenbe megyünk négy napra. A kolléganő finoman szólva, kiakadt, de csak a tekintetéből olvashattam. Esküszöm, az indulás pillanatától kezdve hajtotta az időt. Az értekezletek úgy zajlottak le, én próbáltam felfogni a hallottakat, ő addig már le is reagálta. Három nap után közölte, rá nincs szükség a negyediken, hazajön. Abba beleegyezett, hogy kivigyem a vasútállomásra, de arról szó nem lehetett, hogy este kényelmesen hazajön velem autóval. Irigykedtem, de piszkosul. Visszaemlékezve a fiatalságunkra, Etuska tizedrészt nem volt így belémesve. Mondom, mindez úgy, hogy egy mondattal nem említette Győzőt. Nem tudom, miért kellett egy nappal előbb hazajönnie. Egyet tudok, a következő hét a régi Adriennel indult. Ami azóta is tart. Felajánlottam, menjetek el nyaralni. Attól kezdve nyugodt vagyok, mert minden hír, ami eljutott hozzám, igazolta a boldogságomat.

- Nyugodj bele, nem lehet véletlen, hogy első látásra egymásba szerettünk! Elmondom, sokat kellett a kisasszonynak udvarolnom, mire világos lett számomra, hogy jegyezve vagyok nála. Ti tudjátok, Klárikával egyetemben, előttem pedig megjátszotta magát, de nagyon.

- Adrienn! Szeretném 17 év után kiköszörölni a csorbát. Javaslom, tegeződjünk, minden ceremónia nélkül!

- Magam is így találom helyesnek. Anyukám, tudom, mi az illem, de hiába vagyok nő, én nem javasolhattam az apu barátjának. Másik generáció, ráadásul a főnököm. Azért azt ne higgyétek el neki, hogy a fejére nőttem!

- Győző, remélem érted a feleséged módszerét. Valóban, én teszem fel az „i”-re a pontot. Hogy mondtad? Ahogy ő akarja, te is úgy akarsz. Adrienn, miért nem említetted, hogy Győzőnek megszűnik a munkaviszonya? Józsiával az esküvőtök óta nem beszéltem. Gondoltam, eleget zaklattam tavaly miattatok. Tudod jól, ebben a pillanatban lemehetne Győző Boglára, bár tudom, ez csupán ideiglenes megoldás.

- Hallani nem akarok róla! Győző nem megy Boglára!

- Figyelitek?! Tanúi vagytok, a főnök társalog a beosztottal. Döntsétek el, melyik kicsoda!

- Nem gondolhatod komolyan, hogy 150 kilométerre éljünk egymástól.

- Hétvégén lemehetsz hozzá. Különben is, október közepén zárunk.

- Nem akartalak terhelni a magánéletemmel. Egyébként nem lenne jó, ha egy helyen dolgoznánk. Tudod jól, minden kiküldetéskor idegbajt kapok.

- Év végén Feri, nem a Kulcsár, hanem a másik, elmegy a cégtől. Akkor oda kerülhetne a kereskedelmi osztályra, Enikő mellé. Szerintem a legjobb megoldás, hiszen ismerik egymást. Győző, itt jegyzem meg, Enikő levelekben beszél rólad meg Adriennről.

- Főnök, örülök, hogy segíteni akarsz, de nem fogjuk elkapkodni. Vannak elképzeléseim arra az esetre, ha hozzánk jönne dolgozni. Nem kereskedelmi, hanem informatikai vonalon gondolkodom.

- Láthatjátok! Adrienn, ebben a pillanatban jöttem rá, miért nem veszed észre, hogy főnökösdit játszol a cégnél. Remek ötleteid vannak, csak annyira beleéled magadat a megvalósításba, hogy el sem jut a tudatodig, létezik más vélemény is. Gondolkodjál, de javaslom,

előbb a férjeddal egyeztessed, majd utána tárd elém! Zöld utat kapsz, ha a cégnek haszna lesz belőle.

- Köszönöm, nekem ennyi elég. Bruminak volt egy ötlete, beléptetőrendszert kiépíteni a cégüknél. Be- és kiléptető egyben. Gyakorlatilag bármikor ellenőrizheti az illetékes, melyik kollégája tartózkodik házon kívül, milyen céllal. Ezen felül Győző rendben tudná tartani a számítógépes hálózatunkat, nem kéne havonta hatalmas összegű általányt fizetnünk.

- Győző, érdekelné a te véleményed is! Jól hangzik, csupán a kérdés, a férjed két diplomával a zsebében, hajlandó lenne-e kulimunkát végezni. Az egyik titkárnőnek lefagy a gépe, és ugrasztaná a mérnök urat. Nem lenne cikis?

- Adrikám, belelendültél, mint vursliban a mérleghinta. Picit tedd magadat takarékra! Tudod Richárd, számomra soha nem volt bűdös az a munka, amit megfizettek. Nem csak Klárikának kellett küzdeni azért, hogy orvos legyen, mellettem még a szüleim sem voltak. Ahogy szokták mondani, voltam én minden, csak akasztott ember nem. Mivel most nem a vezérigazgatónak fejtem ki a véleményemet, elmondhatom, nagyon meglepődtem, hogy a 23 éves Enikőt magasabb fizetéssel vettétek fel, mint amennyi nekem van. Okos, értelmes és szorgalmas kislány. Megérdemli, de tudnod kell, nálunk jóval alacsonyabbak a bérek. A másfél évben tapasztalhattam, nem csak azt, hogy Adrika kiharcolja, amit akar, de azt is, hogy nem esik le a gyűrű az ujjáról, ha munkáról van szó. Hónapokkal ezelőtt vízvezetékyszerelőt hajkurászott az osztályvezető doktornő. Azért ez is az igazsághoz tartozik.

- Ami Enikőt illeti, máris sok pénzt hozott a cégnek. Alaposan át kell beszélünk a dolgot. Halkan kérdezem, ha megegyezünk, valahova be kell sorolni az informatikust. Közvetlen hozzám akarsz tartozni, vagy Adrienn osztályához?

- Nem kétséges a válaszom. Számomra nem zsenáns, ha a nap 24 órájában Adrika a főnököm.

- Klári! Adrienn ezt a tulajdonságát tőled örökölte. Dezsőből te csináltál pulikutyát, a lányod pedig a vejedből.

- Buci 32 évig nem lázadt ellene. Hiszem, Győzőke sem fog. Lehet, látszólag a mi akaratunk valósul meg, de a férjeink érdekében. Bocsássatok meg a pár csepp könnyemért!

A segédmunkás

Hetek óta vagyok itthon, de nem érzem a munka hiányát. Ha a sors úgy hozta, hogy két diplomával utcára kerültem, próbálom magamat hasznosítani a rokkantnyugdíjas orvos anyósom közreműködésével. Kihasznlom a felszabadult kapacitásomat. A lakásban kicserélem az elektromos vezetékeket, valamint egyéb javításokat, cseréket eszközölök, amik az évek, évtizedek alatt szükségessé váltak. Szerencsére a huzalok Bergman csövekben vannak, ám még a régi, ócska alumíniumvezetékek. Ráadásul a legtöbb konnektor úgynevezett „háztartási”, tehát nem földelt. Így azután mindenhová földelést vezetek. A nappaliba új csillár kerül, Adrika ízlése szerint. Büszke vagyok a segédmunkásomra. Ugrik, ha nekem, mint főnöknek bármire szükségem van. Megy és hozza. Legfeljebb az jelent gondot, ha egy speciális szerszámot kérek. Speciális alatt ért mindent a kalapácson és csavarhúzóon kívül. Még létrára is mászik, ha szükségeltetik a munka valamelyik fázisában. Említést tesz néhai édesapjáról, aki elképzelni nem tudná őt szigetelő szalaggal a kezében. Délutánonként, amikor a munkából hazajön a fiatalasszony, szülőanyja megállás nélkül mesél neki. Ám ébren tartja az én figyelmemet is, mert időközönként megerősítést vár tőlem, hogy amit mond, valóban úgy történt. Minap nagyon megijedtem. Egy acélszalagot kellett behúzni az egyik csőbe. Amikor kibújt a cső másik végén, Klárka egy fogóval megragadta, és mivel az volt a feladata, hogy húzza, hát minden energiáját befektette. Húzta-húzta, de valahol a csőben elakadt. Nem szegte kedvét, bár szemlátomást gyöngyözött a homloka. Tanácsoltam, gondoljon olyan személyre, akit utál, és próbáljon abból erőt meríteni! Ettől szárnyakat kapott. Látszott rajta, koncentrálni, majd megrántotta Aczél az acélszalagot, és elrepült. Mármint Klárka landolt az asztal alatt, a szőnyegen. Nagyon megijedtem. Ugrás le a létráról, hogy mentsem, ami menthető. Felsegítettem szeretett anyósomat.

- Nagyon megütötte magát?

- Szerencsés baleset. Rosszabbul is végződhetett volna, hiszen láthattad, a fejem igencsak közel volt az asztal lábához. De semmi baj, csak a hátsófelem (popsim) sajog.

- Klárka, tudod, mi a pop-sí?

- Igen, de nem akartam angyalföldi szlenget használni.

- Jaj, te! Popzenészek síversenye.

- Arra gondoltam, ha ennyire érted a villanyszerelést, vállaljál szakipari munkát, megyek veled, mint segédmunkás!

- Buli lenne, villanyszerelőként egy közgazdász-informatikus, a segédmunkása pedig orvos.

Ezen Adrika is nevetett, amikor hazaért. Elmesélte anyukája a történetet. Órákkal azelőtt történt, de a hátsófelét még akkor is érezte, ezért engem a szerelmem kiküldött a helyiségből, hogy anyukáját jogász szemekkel végigvizslassa a ruházata alatt. Bátorkodtam hangot adni ama véleményemnek, ezt délelőtt én is vállaltam volna. Nem reagáltak le. Ilyenek az úrinők. Bizonyos, kényes dolgokat meg se hallanak, vagy legalábbis úgy tesznek.

*

- Klárka, este megfenyített a gyermeked. Közölte velem, választhatok: amennyiben nekem segítesz a teendőimben, ne engedjelek főzni. Ha pedig főzöl, akkor a saját dolgomat végezzem egyedül.

- Nem érdekel, mit mondott a gyermekem. Örüljön neki, hogy jól érzem magamat.

- Igen, de tegnapelőtt az asztal alatt nem volt szokványos a pozitúrád.

- Győzőke, évtizedekig éltünk a lányommal meg a férjemmel úgy, hogy egy szöveget nem tudtunk beverni a falba. Nálunk ez valamikor a Dagály utcában nem volt téma. Tetszik, hogy nem kell a szomszédot megkérni dolgokra. Nem anyagi kérdés, bár az sem elhanyagolandó. Adrikának is jólesik leülni a terített asztalhoz.

- Ő nem látja, amit én, hogy milyen lelkesen ügyködsz velem.

- Te pedig besegítesz a konyhai munkába. Adrikának az a baja, hogy itthon nem úgy történik minden, ahogy ő elképzeli.

- Örülök neki, hogy félti az anyukáját.

- Féltsen, de ne temessen. Kutya bajom, amióta hasznosnak érezhetem magamat. Évekig vegetáltam. A főzésre nem fordítottunk gondot, amikor ketten voltunk Adrikával. Annyi volt a feladatom, hogy őt várjam, beengedjem a lakásba. Komolyan mondom, most még az autóvezetést is élvezem, mert nem kényszerből csinálom. Úgy osztom be az időmet, ahogy akarom - ez valóban fiatalít.

- Este megbeszéltük: 28-án, pénteken, közvetlenül Adrika munkaideje után felmegyünk pár napra a Mátrába. Szállást foglalt.

- Menjetek!

- Te is jössz! Hárman vagyunk a családban. Azért költöztem ide, hogy minden szabadidőnkben együtt legyünk. Van egy kis bökkenő. Olyan panzióban fogunk megszállni, ahol emeletenként van közös fürdőszoba, illetve egy darab háromszemélyes szoba van, annak saját fürdőszobája. Adrika ezt a szobát foglalta le. Tudom, némi kényelmetlenséget jelent neked és nekem, de inkább ezt választottuk, mint másokkal a közösködést.

- Aranyosak vagytok velem. Ha hegyekbe megyünk, ahhoz szabadidőruhát meg cipőt kell vásárolnom. Ami pedig a kényelmetlenséget illeti, majd az őrangyalod odafigyel ránk.

- Örülök, hogy van hozzá kedved.

- Bolond lennék, ha nem így lenne. Elegem volt az egyedüllétből. Felhívom a lányomat, és bemegyek hozzá, jöjjön velem vásárolni.

- Hívjad fel, majd hazajön érted!

- Nem esik le az aranygyűrű az ujjamról, ha buszoznom kell.

- Nem bizony. Ha nem tud érted jönni, nem lesz rajtad aranygyűrű, de főleg karkötő és nyaklánc.

- Látom, nem heverted még ki a Gyuri-témát. Van egy jobb ötletem: Vigyél be hozzá, lepjük meg a feleségedet!

- Jó, de nekem vécétartályt kell vennem.

- Meg még pár dolgot, amiket mondtál az elmúlt napokban, én pedig jegyzeteltem.

Ezt megúsztam. A csajok ugyan fűztek, menjek velük ruhákat vásárolni, de diszkréten közöltem, nem ettem meszet. A jóból a szerelmem nem maradhat ki. Elvégre egy éve immár, hogy nyaralni voltunk. Akkor bevásárolt magának. Egyedül, kényelmesen begyűjtöttem azt a tízféle cuccot, amiket Klárrika felírt az elmúlt napokban az én ötleteim alapján, aztán hazajöttem, de ők sehol. Elkezdtem telefonálni. A nagyságos asszonyt hiába hívtam, nem óhajtott kommunikálni velem. Kénytelen kellelten, Klárikával próbálkoztam, és csodák csodájára, hallottam, hogy muzsikál a telefonja. Én hülye, először abban reménykedtem, a lépcsőházból hallom, de hamar kiderült, a fürdőszobájában hagyta. Elgondolkodtam. Vajon mit kezd egy 62 éves özvegyasszony a fürdőszobában a telefonjával? 20 órakor értek haza megpakolva. Adrika

telefonja le volt halkítva, mert délelőtt értekezletet tartott. Klárikától nem túl diszkréten megkérdeztem, mit szokott a fürdőszobában csinálni a telefonjával, de csak annyit válaszolt, hogy találjam ki. Gyanús az anyósom. Töprengésre nem hagytak időt, mert nekem vettek tréningruhát, de még egy pár cipőt is, valamint hátizsákot. A cipő véletlenül jó volt, a nadrág hosszú, de Klárika közölte, holnap elmegy a varrónőjükhöz és levágot belőle.

- Szabadjon megérdeklődnöm, minek a hátizsák, és ki az a bátor és merész, aki hajlandó levágni a hajamat?

- Anyukám, Győző kérdezett valamit tőled!

- Tegyük el magunkat holnapra! Adrika, reggel úgy kell gyufaszállal kitémasztani a szemhéjadat, most meg kukorékolysz. Győzőke elsétál a fodrászhoz, a hátizsákra pedig szükség van kirándulásnál.

Mondta ő a kislányának, én pedig utáltam, de nem adtam hangot az érzelmeimnek. Magamban eldöntöttem, fogod te holnap boldogan vágni a vejed haját, mert ha nem, akkor tartályt szerelsz a klotyón! Lefekvés után magamhoz öletem a szerelmemet, közvetlenül neki szegeztem a hátizsákkal kapcsolatos kérdésemet:

- Miért vettetek hátizsákot, szépségem?

- Érdeklődjél a segédedtől!

- Agyamra fogtok menni! Ha visszajövünk a Mátrából, naponta felmegyek a Várba, mint utcazenész.

- Jó, de áruld el, mi bajod van velünk?

- Elegem van a buta féltékenykedésedből. Klárika mondta, azért nem akarod, hogy hozzátok menjek dolgozni, mert folytatódna Mircikével a szerelmünk. Itthon pedig az anyukáddal gyanúsítgatsz.

- Tiszta szerencse, megkértem az anyut, ne dumáljon neked.

- De te lejáráthatsz előtte, ugye? Feltételezem, a főnöködnek beadta a mesét, hogy Enikő meg én.

- Hülyének nézel?

- Nézzél önkritikusan magadba! Ne csodálkozzál, ha elbizonytalanodsz!

- „Adrika, olyan aranyos a Győzőke. Láttad volna, amikor elestem, hogy ugrott le a létráról és segített fel a földről.” El van veled ragadtatva, ennek oka van.

- Azért nem hajlandó levágni a hajamat?

- Nyugi, csak évődik! Holnap egész délelőtt a buksidat fogja simogatni.

- Óriási! Így menjek veletek több napra közös szobába?

- Ne izgulj, nem leszek féltékeny!

- Imádtad az anyukádat, ahogy engem is. Amióta együtt lakunk, az ellenkezőjét tapasztalom.

- Büszke vagyok az anyámra, mert okos, és még mindig vonzó. A helyzet hozta magával, hogy néha furcsa gondolataim vannak. Egész nap kettesben vagytok, én meg robotolok. Beindul a fantáziám, ha van szabad időm. Neked hogy esne fordítva?

- Abszolút nem zavarna, ha az anyámmal töltenéd a napjaidat. Naaaaa! Ne markolásszad őket olyan vadul, mert elzárulnak!

- Pizkoskods, Édelkraut?!

- Lényegében te is hasonló helyzetben vagy a főnököddel. Marha jó volt tőle hallanom, hogy úgy táncol, ahogy Adrienn füttyül.
- Szenilis vén hülye. Te tényleg elhiszed, hogy a cégnél az én kezemben van a hatalom? Elmondtam az anyunak az Enikő történetet. Dekoratív csaj, méretes didikkel, amiket Győzőke markolászni szokott. Azt persze nem pletykálta el neked a „drága”, hogy próbálok megoldást találni arra, hogy nálunk dolgozhassál. Két legyet ütnek agyon egy csapásra, hiszen egyikünknek sem lenne okunk a féltékenykedésre.
- Valóban, Klárika nem folytatta tovább a szövegelést, mert fel kellett másznia velem szemben a létrára, hogy tartsa a csillárt, amit akkor szereltem.
- Ismerhetsz, soha nem vágtam magam alatt a fát. Megbeszéltük az összeköltözést. Az kimaradt a számításunkból, hogy te is egész nap itthon leszel. Fojtsál meg, akkor is zavar, hogy nem vagyok képbem, mi történik napközben! Ráadásul mindketten elragadtatással beszéltek egymásról.
- Speciel most dühös vagyok rá, ami ritkán fordul elő.
- Nem szokott haját vágni, de hát harapófogóval is ritkán találkozott eddig.
- Angyalom, hagyjuk ezt a gyerekes veszekedést! Mindent elmondok neked, ahogy Enikőt is megbeszéltük.
- Rendes csaj. Az is elképzelhető, hogy ő lesz életemben az első igazi barátnőm. Ettől még igaz, hogy konkurencia számomra.
- Nem bízol magadban, Cirmikém?
- Tudom, senkiért nem hagynál el, hiszen, vitatkozunk, közben a kezeink nem tétlenkednek. Ugyanakkor reggelig szeretkezhetünk, de ha holnap véletlenül meglátnál egy csinibabát ruha nélkül, biztosan megkívnád. Tagadjad!
- Nem tagadom. Becsület is van a világon, mit tudsz róla? Mindent megkapok tőled, többet, mint valaha remélhettem volna. Nem érdemelnéd meg az aljasságot. Butaság, de tegyük fel, anyukád hozna izgalomba, akkor is tudom, jössz haza és az enyém leszel, ahogy minden nap.
- Az anyuval kapcsolatban inkább irigy vagyok mostanában. Tudod, ő mondta, mindenkit ki akarok sajátítani. A derekát öleltem át, amikor elesett?
- Befogod a szádat, Adrienn, mert betömöm! A két kezét fogtam meg, úgy segítettem fel, és baromira megijedtem.
- Ugye milyen szépek a kezei? Most mit nevensz?
- Felsegítettem, aztán elment mosdani. Dühöngött, hogy fél óra alatt jött le a kezéről az olajfolt. Agyon izzadta magát. A haja összetapadva, a pulóver olyan volt rajta, mintha vizespóló versenyre készülne. Keveset tudok róla, de valószínűsítem, ritkán szokott olyan szép és vonzó lenni, mint a minap volt.
- Legalább gyönyörködhettél a nagy melleiben.
- Enikő lepipálja. Kicsikém, egyforma hülyék vagyunk, de te még ki is dumálsz.
- Mert úgy tudtam, amit mondok neki, nem adja tovább senkinek.
- Valamiről megfeledkezel: a család harmadik tagja vagyok. Köztünk nincs titok. Itt a vége a szövegelésnek. Kérem a szádat!
- Szeretlek.

*

Imádom az édes kis szőke szuszikámat. Reggel mindig én ébredek előbb, amit ő hajnalnak aposztrofál. Most is így történt. Ébresztgetem a kis angyalkámat. Közben azon gondolkodom, hogy lehet reggel ilyen szelíd, aki este vadmacska. Nemcsak a szája nagy, de amikor viháncolásra kerül a sor, bizony észnél kell lennem, nehogy az ágy mellett landoljak. Végkimerülésig csináljuk. Aztán ő úgy alszik el, hogy a jóéjt pusztit is félálomban adja. Általában oldalfekvésben beül az ölembe, és Adrikának ezzel véget ért a nap. Reggelig egyenletesen szuszog. Klárrika önként vállalt feladata, hogy lemenjen péksüteményért meg még ami kell a reggelihez, mert hárman ülünk az asztalhoz, ehhez mindannyian ragaszkodunk. Ez a reggel hétköznapiasan indult. Mire elkészült a reggeli, Adrika is majdnem készen volt. Természetesen az ágyazás, a rendrakás az én feladatam. Még a fogkefáját sem rakja a helyére. Este fél órát nézelődik a nyitott szekrényekben, hogy másnap mit vegyen fel. Ezzel szemben a szennyes ruhák vetkőzésekora a hálósoba különböző pontjain landolnak. Amióta itthon vagyok, reggel az én feladatam ezeknek a begyűjtése. Indulás előtt a fiatalasszony cuppant kettőt anyukája orcáján, én pedig lekísérem a kocsijához. Utoljára, mielőtt elindul, még megölelgetem, aztán jövök befejezni a reggeli teendőimet. Majdnem kilenc óra, amikor elindulok felfedező útra. Anyósom lakrészén az ajtó behajtva, de nincs becsukva. Biztos, ami biztos, kopogok.

- Klári mamóka! Jöttem megbeszélni a napi teendőket. Itt vagy?

- Gyere be!

Mérges az öreglány, bár a reggelinél ennek nyomát nem éreztem.

- Mi bajod van?

- Valóban 27 évvel idősebb vagyok, mint ti, de elvárom, hogy ne figyelmeztessél rá. Ez ugyanis bunkóság.

- Klárrika! Bocsánatot kérek tőled, megjegyezni kívánom, vicceltem. Ha mamókának tartanálak, nem merném mondani.

- Hallottam, este veszekedtetek.

- Csupán ütköztettük a nézeteinket, de nem volt az hangos.

- Kétségtelen, kellett fülelnem. Adrika mondta: járhatja az agyát munkatémában neked. Ma bemegyek a cégükhöz, megnézem magamnak a kis bögyöst.

- Klárrika, kérem, ne idegesítsél! Komolyan mondtad, hogy nem vágod le a hajamat?

- Levágom. Megjegyzem, elmehetnél fodrászhoz! Ha már így adódott, kipróbálok, milyen élvezetet jelent számomra a fejed simogatása.

- Köszí, inkább elmegyek fodrászhoz. Tudod, azt hittem, jó döntést hozok a lakáseladással.

- Vetközz neki, és vigyél széket a fürdőszobába! Nyugodj meg, tudom, hogy Adrika néha rám is féltékeny. Elmondja nekem, én pedig büszke vagyok rá. Az ő helyében én is az lennék, de sajnós nekem ez az érzés már soha nem adatik meg. Köztünk szólva, piszok voltál. Tényleg olyan koszos voltam a minap?

- Dehogy! Csupán annyira, hogy abban az állapotodban Gyuri biztos nem hajtott volna rád.

- Győzőke, a Gyuri nem volt soha Enikő. Nekem elárulhatod, miután a lányomat megismer- ted, hányszor fektetted gerincre?

- Van, amikor ő fektet engem.

- Enikőre céloztam.

- Menjél be hozzá, kérdezz meg!

- Szikével vagy ollóval vágjam le a fejedet?
- Ollóval, de hozzá egy zacskit, amibe beteszed a hajamat, hogy eltehessétek emléembe! Néha vegyétek elő, és áztassátok könnyeitekkel! Gondoljatok rá, milyen kegyetlenek voltatok velem!
- Főlösképpen nem dolgozom. Ha meg akarsz halni, haljál meg hosszú hajjal! Készülj fel, viszem a szikét, elvágom a nyakadat, majd felhívom a rendőrséget, és mindent bevallok. „A vejemmel ketten voltunk itthon, meg akart erőszakolni, én pedig elvesztettem a fejemet és le akartam vágni a szerszámát, de akkor már a feje volt ott.”
- Klárka, helyesnek tartom, hogy hármunknak nincs titka egymás előtt, de azért szépen kérek, ezt a szöveget Adrikának ne adjad elő, mert semmi kedvem nincs butaságok miatt veszekedni!
- Nézd, Győzőke! Örülök, hogy Adrika pozitívan vélekedik az anyjáról, de nem szeretném, ha olyasmin fantáziálna, ami képtelenség. A szimpátiába nem kell belekeverni a szexualitást.
- Tudod jól, neki az fáj, hogy dolgozik, mi pedig ráérünk butáskodni.
- Szerezzon neked munkát! Különben majd én beszélek Richárddal. Millió összeköttetése van.

Mátra alján

Elérkezett az indulás napja: 2001. szeptember 28. péntek. Adrika mögött zsúfolt, idegborzoló hét volt. Idegei tupírozásában oroszlánrészt vállaltunk Klárikával. Hiába tartottunk neki minden nap mesedélután, magában átkonvertálódtak az események. Örült annak, hogy a lakás korszerűsödik, ugyanakkor dumált benne a kisördög, vajon még miket csinálhattunk napközben, amiről ő nem tud.

- Csillagom, ha az számodra megnyugtató, leválasztjuk fallal a lakrészünket.

- Hagyjál a hülye ötleteiddel! Az én problémámra különben sem lenne megoldás, hiszen mit számít, ha két ajtón kell keresztül menni? Mondd, tényleg nem érted, mi a gondom?

- Az, hogy jó dolgokban kiszekírozod a lelkemet.

A készülődésből sem vette ki a részét. Anyukájának kiadta a feladatot:

- Anyukám, légy szíves összerámolni a mi ruháinkat is!

- Honnan tudjam, miket akartok felvenni?

- Vedd figyelembe, hegyen leszünk, bármilyen időjárás előfordulhat!

Elkeseredtem. Ha Adrika nem foglalkozik a saját dolgaival, akkor nagy baj van. Anyósom pakolt én pedig hurcolásztam le a csomagokat egyenként a Mercibe.

- Megtudhatom végre, miért viszünk hátizsákot?

- Győzőke, mert nem vagyunk felelőtlenek. A kiránduláson kell, hogy minimális étel-ital legyen velünk. Gyógyszerek, kötszerek világos, hogy kellenek. Bármikor megváltozhat az időjárás útközben, erre fel kell ruhákkal készülni.

- Igaz. Kitörhet a harmadik világháború, esetleg összedől az ég a földdel.

- Ne cinikuskodjál, nem értesz te ehhez!

- Mesélj, Klárika! Tartalmas életed során hányszor voltál hegyi túrán?

- Egyszer sem, viszont sok kis beteg került a kezem alá, akikre nem vigyáztak a szülei kirándulás közben.

- De mi szerencsések vagyunk, mert orvost viszünk magunkkal. Mi lesz, ha a kétórás túrán veled történik valami?

- Viszünk ásót, és majd elföldeltek.

- Meggyőztél. Ígérem, a panzió előtt kiszállunk a „Manciból”, nyomban felcsatolom a hátizsákot magamra. Hétfő estig le sem veszem.

- Győzőke! Hivatalosan három hónapja lakunk együtt, de máris hárman háromfelé húzunk. A borzasztó, én vagyok a fekete bárány. Adrikának agyára ment a féltékenység, te hülyét csinálsz belőlem.

- Doktor néni! Egésznapos túrákra biztos, hogy nem megyünk, mert nem vagyunk edzésben. A mi esetünkben sétákról lehet szó, amikre nem kell így felkészülni. Innivalót kell vinni, mást nem. Hármunkat egymásnak teremtett az isten. Érdemes elgondolkodnod rajta, amikor Adrika itthon van, csend és béke honol e tájon. Senkinek senkivel nincs baja.

- Ehhez öreg vagyok. Megértettem Adrika kirohanását az oktató ellen, de hát mekkora aljasság kéne ahhoz, hogy te meg én?

- Ilyennek nevelték a lányotokat. Bakfis korában kezdett eluralkodni rajta az egoizmus. Nem tagadhatod, minden úgy történt ebben a házban, ahogy a kisasszony óhajtotta. A Barimpexnél dettó. Richárd maga mondta múltkor. Adrika körül forog a világ. Erre jöttem én, és semmi nem változott. Ha komolyan féltékeny lenne, akkor utálna valamelyikünket, de erről szó nincsen. Zavarja, hogy kimarad a hétköznapiokból. Nem ő hozza itthon a döntéseket. Nem beszél róla, de biztos vagyok benne, mostanában a munkahelyén sem minden történik az elképzelése szerint. Ezért jön kifáradva haza.
- Örülnék, ha igazad lenne, ez a következő pár napban kiderül. Te miért nem állsz a sarkadra?
- Félek, hogy hanyatt esnék. Megjegyzem, ugyanazért nem állok a sarkamra, amiért az anyukája. Mindketten, sőt, mindhárman szeretjük őt.
- Ki a harmadik?
- Ugyan, Klárrika! A vak is látja, a barátotok.
- Te sem vagy különb, mint a lányom.
- Tudom, ezért szeretjük egymást. Mondom én, a következőtes férj az almafának, ha érted, miről beszélek.
- Még nem vagyok hülye, de jó úton haladok. Úgy hallom, szobátokban muzsikál a telefonod. Alighanem a gyermekem óhajt veled kommunikálni!
- Tessék! Itt vagyok, kicsi szívem.
- Szia, Brumikám! Miért lihegsz?
- Halkan mondom, nehogy meghallja az illetékes. Adrikám, ismered azt a népdalt: „Hull a szilva a fáról, most jövök az anyádról?”
- Remélem, nincs az anyu a közeledben, mert ha igen, csúfosan elbánok veled.
- Az előszobában gyúrtam arra, hogy levigyem az utolsó csomagot az autóba. Ő hallotta meg, hogy a hálószobánkban muzsikál a telefonom. Nem jött utánam.
- Két fontos dolgot szeretnék mondani: kedden a főnök akar veled személyesen értekezni. Ennek kapcsán úgy gondoltam, ha kedden úgyis bejössz, akkor gyere ma értem. Itt hagyom a „kis pirost” az udvaron erre a négy napra. Milyen vagyok?
- Aranyos. Főleg, ha megmondod, mit akar Richárd.
- Semmit nem mondhatok. Felesküdtem annak idején, hogy a hivatali titkot megőrzöm.
- Nem félsz, hogy anyává teszek? Bocsánat, Klárrika! Anyukád erre a bűvös mondatra lépett be a szobába. Mit mondjak neki?
- Az igazságot, nem félek. Édes, gyere értem, mert előbb hazamegyek, hogy ne éjszaka érjünk le!
- Klárrika, bemegyek a Barimpexhez a boszorkányért, de ne csodálkozzál, ha nem hozom haza!
- Azon nem csodálkozom, de miért mosolyogsz?
- Richárd keddre berendelt magához, ez a szemtelen meg nem mondja meg az okát.
- Győzőke, használd a fejedet! Két oka lehet rá: munkát ajánl, illetve szemet gyönyörködtető jelenség vagy a számára. Magyarul: beléd esett.
- Szerinted ilyen vonzó az Édelkraut házaspár, hogy mindkettőnkbe?

- Ugye hiszel a lányomnak?
- Azt, hiszem, hogy nincs köztük semmi.
- Ez a lényeg, a többiből pedig mindkettőtöknek haszna van. Győzőke, amióta a férjem meghalt, én vagyok Richárd számára a reménysugár, Adrika pedig az elérhetetlen álom. Most nagyon őszinte voltam hozzád.
- A reménysugár valósággá válhat?
- Ebben a családban a te logikád a legélesebb. Biztos vagyok benne, tudod a választ, de tőlem szeretnék hallani. Etelka a barátnőm, ebből a szempontból becsületbeli kérdés lenne. Ám nem kell a becsületemet kockára tennem. Richárd rendes ember, csak kikezdte az idő vas foga. Csupán három évvel idősebb, mint én, látszatra - hitem szerint - nagyobb a korkülönbség. Marad a reménysugár halálunkig.
- Köszönöm az őszinteségedet.

*

A kapuból telefonáltam fel a szépségemnek. Nem tudom, miért jutott eszembe, hogy Mircikével összehasonlítsam. Mircike, a folyosón rohangászó bakfis, Adrika meg a méltóságos asszony. Jött ki a kapun, de minden mozdulatán látszott az előkelőség és a távolságtartás. Köszönt a portán, mert láttam, hogy odanéz, de még csak egy udvarias mosoly sem jelent meg az arcán. Beült mellém.

- Hallgatlak!
- Én pedig csupán ismételni tudom magamat.
- Adrika, ugye viccnek szánod?
- Nevezzük inkább évődésnek. Nincsenek előtted titkaim, ahogy anyu előtt sem. Több kivételről azonban nem tudok. A főnököt felpiszkálta az informatikai rendszer. Pillanatnyilag nem tud státuszt biztosítani, tehát csupán szerződést akar veled kötni erre az egy munkára. Megalkudtok egy összegre, valamint kitűzitek a határidőt. A kivitelezésre neked kell embert szerezned és finanszíroznod, de bőven kitelik az összegből, amit erre szán a Barimpex. Kérdezheted, miért nem mondtam helyetted igent. Nem vagyok biztos benne, hogy a határozott időre kötendő szerződést elfogadod. Más kérdés, hogy nem jó fényt vetne rád, ha én döntöttem volna helyetted. Az ötlet azonban tőlem származik.
- Mikor kell felvennem a munkát?
- A te dolgod, illetve a mi dolgunk. Szerintem három hónap alatt a kivitelezéssel is el lehet készülni. De ebben te vagy a szakember. Mindenesetre tartanod kell magadat a megegyezéseitekhez, mert a szerződésednek lesz egy kötbéres része.
- Egyelek meg, te édes. Amennyiben eltérek, abban az esetben szembekerülök a feleségemmel, mint jogással.
- Ne felejtse el, a feleséged ismer téged! Ha nem tartanálak szavahihetőnek, nem vállalnék ilyen szituációt. Ha jövőre kap a minisztériumtól engedélyt a státuszra, akkor is hozzám fogsz tartozni. Ehhez ragaszkodom. Be kell látnom, otthon te viseled a kalapot, a cégnél viszont én.
- Nem bánom, tetszik a dolog. Amióta elvégeztem az egyetemem, Kovács Józsi keze alatt dolgoztam. Milliószor kellett pítiznem azért, hogy külön munkát végezhessenek. Immár ennek vége. Ha te leszel a főnököm, este megteszem a bejelentésemet, felhívva a figyelmedet a szankciómra, amennyiben a Barimpexnél be akarsz tartani nekem.

- Válaszom, hogy ne érjen váratlanul, legközelebbi együttlétünk hétfőről keddre virradó éjszakára datálendő. Kíváncsi leszek, három kihagyott éjszaka után az én Brumikám tud-e majd a fejével gondolkodni.

- Bolond Cirmi! Klárika előtt foglak anyává tenni. Most pedig Édelkrautnéval egy jót csőrözök. Hadd lássa mindenki a házban, mennyire szeretjük egymást. Egyelek meg, drága kis hisztiském. Addig csókollak, míg Klárika le nem jön értünk.

*

Feljöttünk és záporoztak anyukája felé a kérdései. Ezt raktál el, azt raktál el, nem felejtetted ki a....? Anya és lánya elfoglalták a két fürdőszobát, de ennek ellenére, úgy két óra múlva sikerült elindulnunk. Hasonló szobánk volt, mint Bogláron, de lehet, hogy még valamivel tágasabb. Három falnál három ágy, a negyedik fal gyakorlatilag üveg és egy nagy erkély. Átláttam a helyzetet. Jól fogjuk magunkat érezni, de egymást csak otthon. Sajnos nem tévedtem. Végig szép őszi időnk volt, sokat kirándultunk. Kis túlzással jöhettek volna magas sarkú cipőkben, mert a kirándulások úgy történtek, autóval meglátogattuk az aktuális nevezetességet, ahol lehetőleg étterem is van, majd tettünk maximum két kilométeres sétákat a környéken, és beültünk elfogyasztani a napszakhoz illő táplálékot. Adrika hamar rájött, nem egyedül van, mint régen, amikor társas utakon vett részt. Átruházhatja ránk a videokamera kezelését. Adrika törölgeti a padot, Adrika csalogatja a mókusokat, Adrika fél a méhecskétől, Adrika gombát szed, csak nem tudja, minek. Hasonló értékes felvételek készültek Klárikával is. Ő még sziklát is mászott, valamint ivott forrásvizet. Érdekes volt tapasztalnom a két hölgy természetéhez való viszonyulásában a különbséget. Klárikán látszott, gyerekkorában igencsak életrevaló lehetett. Vasárnap délelőtt külön programunk volt. A hölgyek elmentek templomba, én pedig böngésztem a szobában a helyi lapokat, és rátaláltam egy igencsak kedvező ajánlatra: Bükkváron eladó kétszintes nyaraló a hegyoldalban. Volt egy telefonszám, amit felhívtam. Miután megérkeztek a hölgyek, gondoltam, rájuk zúdítom az elképzelésemet. Mindketten komolyak voltak. Úgy döntöttem, halasztom ebéd utánra.

*

- Miért vagytok ilyen komolyak?

- Anyukám, nyilatkozzál!

- Mise közben előjöttek az emlékeim. Volt egy pillanat, amikor úgy éreztem, Dezső ott ül mellettem. Elsírtam magamat, Adrika pedig közölte, eddig sem sűrűn látogatta a templomokat, ezután kerülni fogja.

- Magam is úgy éreztem, apu ott ül anyu másik oldalán. Soha nem fogom megtagadni az emlékét, de ragaszkodom a boldogságomhoz. Ezt mondtam anyunak, amikor beültünk mise után az autóba. Győzőkém, lejárt lemez, hiszen te is tudod, én, a gazdag lány, mindent megkaptam 34 éves koromig az élettől, csak azt nem tudtam, mi a boldogság. Anyuék példás házasságban éltek, de bocsánatot kérek, azt a fergeteges szerelmet, ami köztünk van, soha nem tapasztaltam náluk.

- Mert apád komoly ember volt, én pedig alkalmazkodtam hozzá. Más volt az életfelfogásunk, mint nektek. Hozzátok vigyázzállásba lépek be, mert nem tudom, csihi-puhi van bent, vagy csupán puhí. Kislányom, amennyiben élménydúsabb a házasságotok, az elsősorban nem neked köszönhető. Megváltóztál. Elismerem, előnyödre. Ám a szüleidnek részük van benne, hogy könnyebben élhettek.

- Soha nem tagadtam, és nem is fogom elfelejteni, mit kaptam tőletek. Megbecsülöm az apu emlékét, de nem vagyok hajlandó vezekelni, ha azzal neki nem teszek jót. Esküszöm, mindenről lemondanék, ha cserébe visszakapnánk őt, ez azonban lehetetlen. Szomorkodni otthon is lehet, azért kár templomba menni.

- Igazad van, csak picit várhattál volna a véleménynyilvánítással. Hiszem, amit tudni szeretnék, az apád látja a boldogságodat. Miért nem érthette meg, hiszen egész életében ezért dolgozott? Miért csak nekem adatott meg, amiért ketten harcoltunk? Ez bánt engem, ez az igazságtalanság.

- Igazad van, megváltoztam, bár én is rabja vagyok a munkámnak. Te boldognak érzed magadat, amikor a pályafutásod idő előtt befejeződött?

- Kislányom, nektek hivatásotok van, hiszen a felmenőid mind jogászok voltak. Én, a proli lány, azért tűztem ki célként az orvosi egyetemet, mert oda volt a legnehezebb bejutni. Soha nem volt hivatásom. Tudom, nem szép ezt hallani egy gyermekorvos szájából. Kiborultam apád tragikus halálától, de hogy leszálékoltak, azt én harcoltam ki. Örülök, hogy nem kell gyógyítanom. Megengedhettem magamnak, hogy leálljak a munkával, mert biztos anyagi alapon álltunk. Gondtalan életem van. A boldogságom a te boldogságod függvénye. Tudod, mit jelent nekem ez az együtt töltött pár nap?! Hány anya mondhatja ezt el magáról?

- Látod, ez az a szituáció, amit néha nem tudok egészségesen kezelni. Amikor elintéztem ezt a pár napot, eleve bekalkuláltalak, és tudtam, Győző nem fogja megvétózni. Felhívtam, megbeszéltük, aztán ültem az irodában, és bántott, amit előtte természetesnek vettem.

- Adrikám! Klárikát még csak telefonon ismertem, de már akkor mondtam, szeretném, ha nekem is az anyukám lenne. Mindig arra vágytam, legyen egy családom, mert érzelmileg soha nem volt. Nekem mindketten ajándékok vagytok. Tapasztalhattad, milyen kapcsolatom van a rokonaimmal.

- Tudom, hogy az anyu is így érez irántad. Mit tegyek, ha a magányomban ráérek gondolkodni, hülyeségek jutnak az eszembe?

- Olyankor szeretnék a fejedbe látni, kislányom.

- Sok újat nem tudnál meg. Sajnos tudom, milyen múltja van Bruminak. Azt soha nem fogja bemesélni nekem, hogy benned nem látja a nőt.

- Az vagyok. Csak nem a lányom konkurenciája.

- Anyukám, azt hiszem, egyikünk sem tud férfifejjel gondolkodni. Mindkettőnknek hatalmas tapasztalatunk van ezen a téren. Nekem vele van bajom, nem veled.

- Miután meggyőzni nem fogjátok egymást, javaslom, menjünk el ebédelni, vagy pedig van egy téma, amit szeretnék felvetni.

- Győzőke, részemről megszavazva a témafelvetés.

*

- Adrikával beszélünk futólag róla, jó lenne ingatlanba fektetni az összeget, amit a lakásért kaptam. Kinéztem egy kétszintes nyaralót Bükkváron. Felhívtam őket telefonon. Jó lenne, ha megnéznénk. Innen vagy 30 kilométerre lehet.

- Benne vagyok. Anyukám, mi a véleményed róla?

- Lesújtó.

- De hát, ha Győző azt mondja, nem kell kipótolni az árát, akkor mi bajod van vele?

- Jaj istenem! Szerinted pénzkérdést csinállok belőle? Abba belementem volna, hogy összeköltözéskor vegyünk egy családi házat. Megkérdezem, mit akartok kezdeni a nyaralóval? Még nem fejeztem be. Mindketten remélhetőleg dolgozni fogtok. Pár hétről lehet szó évente, amit ott tölthettek. Nem tudom, személyemmel mennyire kalkuláltok, de biztos, hogy nem választom család helyett ismét a magányt. Arról nem beszélve, semmi kedvem nincs bogarászni a kertben.
- Anyukám, ez bomba volt.
- Még annyit, mivel pénz került szóba: ha ragaszkodtok a nyaralóhoz, és kevés rá a pénzetek, kipótolom, de arra ne számítsatok, hogy likvidáljátok az öreglányt oda.
- Hirtelen megöregedtél, anyukám.
- Adrikám, meghallgattuk a másik oldalt. Ugye, milyen jól elterveztük ketten?
- Mire célozol?
- Arra, hogy Klárikát kora tavasszal kiköltöztetjük a nyaralóba, az első hó közeledtével pedig vissza a pesti lakásba. Még te mondtad, az a fél év szinte semmi neki.
- Anyukám, mivel szeretné, ha az anyukája lennél, kenjél le neki egy nyaklevest! Semmi ilyenről nem beszélgettünk.
- Klárika, ne emelgedd a kezedet! Engem meggyőztél. Csupán a gyermekeddel kell megvívnod a harcodat.
- A gyermekemet ismerem.
- A hisztist is?
- Igen, mert szoktam hallani, ahogy előadja magát esténként. Nem az intimitásra célzok. A múltkor mintha a hálóingemet kifogásolta volna.
- Megyünk ebédelni?

A Mikulás ajándéka

Hirtelen kerültem a paci másik oldalára, ez majdnem két hónapig tartott. Egy fergeteges éjszakával indult. Hazajöttünk a víkendről, az ágyban egymásnak estünk négy szűzies nap után. Az éjszaka kétharmada aktív energiavesztés közepette telt el. A hajnali jóéjt puszinál együtt mondtuk ki, mintha most lett volna a nászéjszakánk, annyira jól sikerült. Mellékesen szólva, fogalmunk nincs, milyen lehet egy nászéjszaka, hiszen egyikünknek sem volt része benne soha. Másnap megjelentem az úr színe előtt, Richárd keddre magához rendelt. Adrikám olyan kialvatlan volt, hogy maradt az irodájában. A főnök elém tárta szerződési ajánlatát. Bár én is rogya voltam, de a hallottak után legszívesebben cigánykereket hánytam volna Richárd jelenlétében. Fel kell újítanom a cég számítógép parkját, valamint kiegészítenem, korszerűsíteniem. Ezen felül elkészíteni a cég beléptetőrendszerét. December 31. a határidő, ám ha előbb végzünk, kizárólag a saját hasznunk, hiszen a szerződésben lefektetett összeg nem változik. Még aznap belecsaptam a lecsóba. Végigjártam a házat, pincétől a padlásig, és jegyzeteltem. Több irodában esett le a fatantusz. Megállapították, én vagyok Kemény doktor-nőnek a férje. Mircike névre is hallgató Enikő nagyon meglepődött, hogy ismét úgyszólván kollégák lettünk. Este későn értem haza. Persze, mesélnem kellett a hölgyeknek lehunyt szemekkel. A tervezés egyértelműen az én feladatomból volt, de a kivitelezéshez magam mellé vettem két régi zenész cimborámat. Adrika először hátrahőkölt, hogy mindketten mozdony-szökevények, de azzal nyugtatta magát, az én balhém, tartsam a hátamat, ha gubanc lesz belőle. Egy teljes hétig terveztem, rajzoltam, programoztam. Következett az anyagbeszerzés, amit a drágám átruházott a gondnokra. Én pedig előkapartam Lakatos Ferit és unokatesóját. Két drabális zenész srác, akik lógnak a levegőben, mert munka ritkán adódik. Richárdnak naponta tartottam elsősorban telefonon beszámolót. Itthon egy csapásra megszűnt a féltékenység. Szépségem meggyőzte magát, anyukája hiába korosodó szép asszony, egy koszos, büdös, melós nővel nem fog szerelmeskedni. Márpedig, hogy minél hamarabb végezzünk, én is magamra húztam a melós ruhát, és kezembe vettem a célszerszámokat. Minden nap reggel hétre mentünk a Barimpexhez, ahol lenyomtuk a 12 órát. Azok után hazamenni az úri házba, részemről nem volt felemelő érzés. Legtöbbször a második műszak is elmaradt, mert egy hullajelölttel nem élvezet a szeretkezés. Erzsébet napra készek lettünk. Akkor már tudtam, januártól határozatlan időre köt velem Richárd szerződést. Informatikus leszek. Havi fix fizetéssel, ami kevesebb, mint amit ezekben a hónapokban kaszáltam, viszont jóval több a régi fizetésemnél. Irodám még nincsen, de a főnőkasszony megengedte, hogy szárnyai alatt, az egyik sarokban meghúzhatom magamat. Érdekes felismerés. A fiatalasszony azt se bánná, ha fizikai munkás lennék, csak ne legeltessem a szememet a szebbik nemen. Félttem, hogy kitilt az ágyából, de ehelyett büszke volt rám. Az igaz, naponta mostam meg még a hajamat is. Klárka vonásain nem fedeztem fel azt a jó érzést irányomba, amit gyermekén. Bolond az én volt menyasszonyom. Munkamániás. Mindegy, hogy mit, csak robotoljunk. Klárka pedig, ahogy mondta, kényelmesen óhajtja leélni hátralévő éveit.

*

Fantasztikus, elértem életem bearanyozójánál, hogy napokig megőrzött egy olyan titkot, amiről csupán ketten tudtunk. Az illetékest nem avatta be. 2001. november 27. kedd. Erre a napra úgy intézte a teendőit, hogy ő is itthon marad. Apukája négy évvel ezelőtt ezen a napon halt meg. Tudtuk, Klárka megy ki a temetőbe, de arról nem tett említést, hogy menjünk vele. Adrika mondta, készüljek fel, ezen a napon anyukája kiborul. Végigsírja a napot. Ezért mindig külön mennek ki, hagyja, hogy anyukája kettesben lehessen az apukájával.

- Klárka, hamar visszajöttél a vásárlásból.

- Nem volt friss zsömlé. Vettem helyette francia kenyeret. Adrika készülődik?
 - A kislányod még az igazak álmát alussza. Gondoltam, kettesben megkávézunk, őt azután ébresztem csak.
 - Győzőke, rosszul látom az órát?
 - Jól látod. Napokkal ezelőtt megbeszéltük, ő is itthon marad, hárman megyünk ki a temetőbe. Klárikánál eltört a mécses, de annyira nem, hogy könnyezve ne pusziljon meg.
 - Azt hittem, megvétőzod.
 - Én pedig azt hittem, az idén is egyedül megyek ki.
 - Kláríka, azt ugyan nem tudom, melyikünkben vetődött fel, hogy együtt, de azt tudom, amikor összeköltöztünk, megbeszéltük, hárman egy család vagyunk. Ez számomra nem kényszer, úgy látom, te is örülsz neki.
 - Engedjed, hogy bemenjek hozzá, és kivételesen én ébresszem fel!
 - Jó, de vidd be a teáját, mert nem egyszerű művelet lelket verni belé.
 - Tudom, évekig az én feladatomból volt, bár igaz, akkor nem volt lestrapálva esténként a szentem.
 - Nem mondd, hogy panaszkodik az anyukájának?!
 - Inkább dicsekvésnek mondanám, bár az utóbbi időben mintha konszolidálódott volna a helyzet.
 - Visszatértünk az eredeti kerékvágásba, hiszen befejeztem a melózást.
- Két nővel élek együtt, aztán mégis kénytelen voltam nekiállni elkészíteni a hármunk reggelijét, mert legalább fél óráig traccsoltak benn a szobában. Tiszta szerencse, hogy nem időre kellett mennünk. Viszonylag elviselhető volt a temetőben a hőmérséklet, ezért nem siettünk. Megható volt, amikor Adrikám megfogta a kezemet, és diszkrétén hátrébb húzott a sírtól. Azt nem hallottam, Kláríka mit beszél, de láttam, hogy mozog a szája. Halkan megkérdeztem a kincsemet:
- Ilyenkor nem tudod, mit mesél apukádnak?
 - Ha odafigyelsz, láthatod a gesztikulációiból! Amúgy pedig csekély fantáziával magad is rájöhetsz.
 - Nem akarom folyamatosan nézni. Az olyan lenne, mintha kihallgatnám két ember társalgását.
 - Nem baj, te nézzél engem, én pedig az anyukámat! Tudod, fájna, ha azt látná, félrevonultunk, mert unjuk a banánt. Az évfordulón még egyszer sem jöttem ki vele, de amúgy, főleg az első két évben, sokszor jöttünk együtt. Olyankor büszke voltam magamra, hogy nem sírok. Anyut nyugtattam. Otthon este aztán a magányomban eláztattam a kispárnámat. Szégyellnem kéne itt az apu sírja közelében, hogy nekem ebben is segítségemre voltál. Ma már melletted nem törnek fel belőlem az érzelmek.
 - Csillagom, pedig ma is igaz, legalább ötven százalékban neki köszönheted, nem csak az életedet, de azt, amit elértél. Arról nem beszélve, én is nagyrészt neki lehetek hálás, hogy az enyém lettél.
- Te barom Édelkraut! Fedtem meg magamat a következő pillanatban, amikor elkezdett kotorászni a retiküljében zsebkendő után. Kláríka abban a minutumban ott termett mellettünk.

- Klárrika, ne haragudj! Nem történt semmi. Buta voltam, mert nem lett volna szabad itt a sírnál hálálkodnom.

Megölelték egymást, és azt hiszem, Klárrika szavak nélkül is értette, Adrika miért fakadt sírva. Ismét tanúbizonyságát adtam faragatlanságomnak. Álltam, és nem tudtam, mit kéne ilyenkor tennem, ha két nő, akiket a világon a legjobban szeretek, együtt sírnak. Odamentem a sírhoz, és megsimogattam a keresztet. Mindketten megdicsértek azért, ami részemről természetes volt. Nem szólaltam meg, de magamban köszönetemet fejeztem ki, nem csak a kincsemért, de Klárrikáért is. Mert lehet, hogy él még a földön ilyen drága anyós, de hogy jobb nem, az biztos. Fantáziám mindig jó volt, de nálánál jobbat elképzelni nem tudnék. Elbúcsúztunk félhangosan mindhárman és elindultunk. A temető kapujánál álltunk meg, már csak azért is, mert ott várt a „Manci” a parkolóban.

*

- Elmegyünk megebédelni abba az étterembe, ahová nagy ünnepeken vitt el engem. Győzőke, itt és most kijelentem, én fogok fizetni, ti pedig rendelték.

- Anyukám, ne izgulj, nincs egy vasunk sem! Brumi még nem tudja, amit te sejtessz, velem együtt.

- Elmondjam neki, Adrika?

- Anyukám, egyszer megadatott számodra is ebben az életben, hogy közöljed az apuval, most én vagyok soron.

Jó érzés volt úgy ebédelnünk, hogy mindhárman tudtunk egy titkot, amit a másik illetékessel, azaz velem, majd a szépségem diszkrét körülmények között fog közölni. Klárrika, alighanem csalódott bennünk, mert mi bizony szemérmetlenül adtuk a pincérnek a rendeléseinket. Ettünk-ittünk felszabadultan, hiszen nem a mi pénzünk bánta.

- Klárrika, te tudod, hogy ez első osztályú étterem?

- Bevallom, amikor ide értünk, akkor lepődtem meg, látva a táblát. Tudod, Győzőke, mi Bucival gyakran, de legalább évente négyszer jártunk itt, akkor még egy harmadosztályú lebuj volt. Állva ettük az asztalnál a krumplisztészát. Azok voltak a szép idők.

- Nem akarok a lányod jelenlétében túlzásokba esni, de ezt a sziporkázó humort nem tudtam rólad elképzelni.

- Ugyan már! Emlékszel, amikor nagy nehezen kiudvaroltam nálad telefonon, hogy Adrikát vigyed le Egerbe másnap? Legalább fél órát dumáltam a lelkedre, mire hajlandó voltál kötélnek állni.

- Nincs rád rossz hatással a gyermeked? Ne várjad, hogy megjelennek a könnyecseppek a szeme sarkában!

- Azért eszi nevetve a tortaszeletet, mert nem tudja, sajnós annyi pénz tényleg nincs nálam, amivel ezt a számlát ki tudnám egyenlíteni. Adrika, itt hagyunk zálogba.

- Jujujúúúúúújj! Klárrika, ez még viccnek is rossz.

- Örülök neki. Ezt meséltem Bucinak a sírnál, mennyire szeretitek egymást.

- Anyukám, de ugye nem pletykáltál?

Adrikának ez volt a kérdése, amikor éppen felemeltem a poharamat, hogy kortyolok egy kis bort, de véletlenül Klárrikát lefröcsköltem vele, mert elemi erővel tört fel belőlem a röhögés.

- Csillagom, már mindegy, anyukád beszédes tekintetéből olvastam, tudom nem a legalkalmasabb a szituáció a bejelentésedre, de lássad be, nem szeretném valamelyik szomszédasszonytól megtudni!

- Úgy néz ki, eredményes volt október első napja.

Megöleltem és megpuszítottam, nem törődve azzal, hol vagyunk. Sejtettem, de mennyivel másabb az illetekestől hallani, hogy megint áldott állapotban van.

- Azért arról ne feledkezzetek meg, valamicske részem nekem is van benne. Elvégre az a három nap nekem köszönhető, ami köztetek a kényszertávolságot jelentette. A történelem ismétli önmagát. Majd otthon mesélek egy hasonló 36 évvel ezelőtti szituációról.

- Anyukám, te kinek voltál hálás?

- A nagypapádnak, édesem.

Az a rossz, aki rosszra gondol. Én nagyon rossz voltam, de itthon kiderült, Adrika apukája akkor még a saját édesapja ügyvédi irodájában dolgozott. Az öreg magával vitte egy teljes hétre külföldre. Adrika az életét a boldog viszontlátásnak köszönheti.

*

- Adribaba, megszereztem az öregnek a telefonszámát. Fel akarom hívni. Mit hozzon neked, mit kérjek tőle?

- A Mikulásról beszélsz, Brumikám? Tudod, sokszor mondunk egymásnak szépeket. Boldogok vagyunk, és úgy érezzük, ezt nem lehet fokozni. Hányszor, de hányszor fordult elő az elmúlt 19 hónapban? Mégis, most érzem úgy, ennél boldogabb nem lehetek. Nagyon nem szeretném, ha olyan munkád lenne, mint az elmúlt másfél hónapban volt. Ugyanakkor büszke vagyok rád. Nem egy puhány alakhoz mentem férjhez. Nem egy aktakukachoz, hanem ha kell, nem riadsz vissza a megpróbáltatásoktól. Nehéz volt mindkettőnknek, de előttem nőtél, még akkor is, ha azt hittem, ezt már nem lehet fokozni. Ami pedig a Mikulást illeti, ennél szebb ajándékot nem kaphattam tőle, mint a hét hónap múlva megszületendő közös babánk.

- Életem, kilenc nap múlva kell kitenned a csizmádat. Október első napjának éjszakáján nem a Mikulás tette a csizmádba, hanem a férjed.

- Mit bánom én, a lényeg, hogy megfogant.

A következő pillanatban Adrika a szoba közepén a szőnyegen találta magát. Én felette, úgy, hogy térdeim között volt a dereka. Két kezemmel a nyakát markolásztam. Akkora visításba kezdett, hogy Klárrika megegyezésünk ellenére, ajtóstól rohant be hozzánk.

- Mit csináltok?!

- A lányod azt mondja, a Mikulástól lesz gyereke.

- Ne higgyél neki! Csak azt mondtam, hogy nem bánám azt sem.

- Hogy jött szóba a Mikulás?

- Engedjél el, te bolond!

- Addig nem engedlek, míg nem mondod, hogy én vagyok a Mikulás.

- Én vagyok a Mikulás, csak hagyjál már békén!

- Klárrika, megengedem, hogy utoljára a még élő lányod hamvas orcájára egy utolsó anyai csókot hintsél!

- Anyukám, tudod, milyen rossz érzés, ha az ember a saját anyjában csalódik? Nem arról volt szó, hogy mindkettőnket pusztítja meg, miközben agonizálok.

- Azzal vádoltatok az étteremben, hogy pletykás vagyok. Ezt a szituációt boldogan mesélném el Etelkának, de félek, kinevetne érte. Kislányom, apád ott fenn az égből ráncolja a homlokát, mert aligha tudja elképzelni, te az ő okos, szép és komoly lánya vagy.

- Az apu ne a hálószobánkban leskelődjön. Nézze meg a lányát a munkahelyén!

- Hallva a visongásodat, rohantam be hozzátok. Amikor lenyomtam az ajtókilincset, akkor ijedtem meg, hátha olyat látok, ami nem tartozik rám.

- Anyukám, bevallom, múltkor megállt bennem az ütő. Brumi tavaly Boglárón készített a kamerával rólunk olyan felvételt, amit nem mernék egyedül megnézni. Akkor persze együtt gyönyörködtünk benne, de elfelejtettem, hova dugtam. Azt hittem, hozzád került. Szerencsére megvilágosodott az elmém, és megtaláltam. Jézusom! Tudod, előtte ittunk egy kicsit, és a fejembe szállt. Nem ismertem magunkra. A cselekedet sorozat, de a beszéd is olyan volt, hogy...

- Hova dugtad el, anyádnak megmondhatod?

- Akkor sem tenném, ha Győzőt ki lehetne satírozni.

- Fantáziám nekem is van. Elég hülyén néznél ki egyedül viháncolva.

Már nem fojtogattam, viszont beleéltem magamat a témájukba, ezért próbáltam úgy felkelni a fiatalasszonyról, hogy Klárrika ne lássa meg a bevetésre készülő szerelemgyökeremet a nadrágban. Szerencsém volt. Megszólalt a szalonban a vonalas telefon, mire hőn szeretett anyósom kilibegett a szobánkból.

- Gyorsan kérek egy érzéki csókot, aztán felsegítelek a földről!

2002.

Megkezdődött az új év, számomra részben az új életem is, amennyiben a Barimpexnek lettem szakértelője. Január másodikán (szerdán) kéz a kézben jelent meg Édelkraut házaspár az úr színe előtt. Kozma vezérigazgató szeretettel fogadott bennünket. Igaz, az együtt töltött szilveszter után erre számítottunk. Csupán két epizód a szilveszteri jó hangulat ábrázolására: Klárka vacsora közben fontosnak tartotta bejelenteni azok számára, akik dezinformáltak voltak addig, hogy három hónapja, töretlen kedvvel gyermeket várok a kislányától. Ez viccesnek tűnik, mármint a megfogalmazás, de olyan jó hatással vagyok szeretett anyósomra, hogy ő adta így elő a Kozma házaspárnak. Gyermeke úgy szokta volt megfogalmazni: „meghülyítetted az anyámat is.” Volt kártyázás, mulatozás. Amikor hangulatunk a tetőfokára hágott, ám Richárddal éppen kettesben voltunk a szalonban, diszkrétan közölte velem, ha Adrikának bármi bántódása lesz általam az élete során, számítsak rá, hogy tőkön rúg. Említést tettem neki a köztünk lévő generációbeli különbségről, de közölte, az égből fog bennünket figyelni, a többit majd meglátom. Megjegyzem, abszolút nem szabadszájú az öreg. Adrika nem akarta elhinni, amikor hajnali nyugovóra térésünk után elmondtam neki. Azt mondta, szerdán megkérdezi Richárdtól. Akkor én fenyegettem meg a szerelmemet egy tőkön rúgással szóbelileg. Meg is kérdezte, hogy értem ezt személyére vonatkoztatva, de mire a magyarázatom végére értem, Adrikám elzarándokolt álomországba. Ott tartottam, hogy szerda reggel leviziteltünk a főnöknél. Gyors munkaértekezlet a két főnök között, majd testületileg (mi hárman) átmentünk a vállalat étkezdéjébe. Ott érzékeny búcsút vettem a kismamától, mert ő az elnöki asztalnál foglalt helyet Kozma úr mellett. Ám nekem sem maradt sok időm a bánkódásra, mert szívárogtak be a dolgozók az értekezletre. Köztük, az utolsók egyikeként, Macskássy Enikő (alias Mircike), aki kénytelen volt mellettem helyet foglalni, mivel a többi szék foglalt volt már. Apróság, hogy az első sorban ültem, de úgy tűnt, a dolgozók ösztönösen a főnök liblingjeként könyvelnek el, nem mernek, vagy nem akarnak közösséget vállalni velem. Örültünk egymásnak, mint régi kollégák, árnyékot csupán Adrika vizslató szemei vetettek felhőtlen találkozásunkra. Persze tudtuk, szeret ő mindkettőnket, csak nem egymás mellett. Kozma úr bejelentette, úgy néz ki, a Barimpex személyemben megfogta az isten lábát. Erről többet Kemény doktornő fog mondani. A doktornő pedig tanácstalanul fordult a vezér felé, majd mivel abból az irányból nem érkezett bátorítás, rögtönzött. Előadta: magánéletünkben a férje vagyok. Közgazdász-informatikus. Az építészet sem áll tőlem távol. Angol nyelvi gondokkal bátran fordulhatnak a kollégák hozzám. Akiknek volt szerencsájük, az elmúlt három hónapban megismerhettek, de határozatlan időre csupán ettől a naptól van szerződésem a céggel. Ideiglenesen kénytelen velem megosztani a szobáját, de keressük a megoldást a különválásra. Ha másképpen nem megy, átalakítással hozunk létre számomra saját rezidenciát. Megtapsolták, többen nevettek. Bevallom, először nekem nem esett le a papírtantusz, csak amikor Enikő huncut mosolyát láttam, akkor váltottak sebességbe az agytekervényeim. Ennek a mondatának még lesznek utóöngéi. Ebben az évben a kereskedelem vonatkozásában szélesebbre fogjuk tárni a kapukat. Tárgyalások folynak Romániával faházak vásárlásáról. Valamelyik szemét a hátsó sorokból félhangosan megjegyezte, legalább lesz hova likvidálni Édelkrautot. Szó esett arról, hogy ebben az évben megszűnik a melegítő konyhánk. Mivel Édelkraut úr jóvoltából működik a cég beléptetőrendszere, mindenki igénybe vehet naponta fél óra étkezési időt házon kívül, amit a rendszer regisztrál. Azt hiszem, ekkor tudatosult bennem, engem itt nem fognak szeretni. Az, hogy a doktornő a feleségem, csupán hab a tortán. Arra jó, hogy a hátam mögött sugdolózzanak. Még sok mindenről esett szó, de elmerültem a gondolataimban. Az értekezlet után Kozma úr közölte: „Enikő és Győző, jöjjenek át az irodámba!” Az ebédlőből kifelé menet, oldalbordám viselkedéséből lesűrhettem magamnak, meleg a pite. Valószínű, a vezérigazgató improvizált

a bejelentésével, amiről a kisleány mit sem tudott. Sajnáltam szegénykémet, hogy ellenkező irányba indult a folyosón. Sokkal jobban éreztem volna magamat két szőke tündér között haladva. Mintegy fél óra megbeszélés után belsőmben feldúltan indultam a jogi és munkaügyi osztályvezető irodájába. Azon töprengtem, most azonnal végezzek vele, vagy megvárjam míg hazaérünk délután? Addig rendben van, hogy nem közölte velem az elmúlt napokban, Enikőnek felvételnie kell közgazdasági egyetemre. Ugyanis Richárd szeretné biztosítani az osztály jövőjét, miután Kulcsár Ferenc úr nyugállományba vonul. Azt sem kell feltétlenül az orromra kötni, hogy ezt az évet még végigdolgozza a nagyfőnök, aztán átadja a stafétabotot a legilletékesebbnek. Eddig persze úgy tudtam, félévkor történik a vezetői váltás. Nem érdekes, még akkor sem, ha valószínűsíthető, a stafétabot a szerelmem kezében fog landolni. Ám az disznóság, hogy kettesben kifundálták, mivel konyítok az építkezéshez, vállalaton belül a szükséges átalakításokat rám fogják bízni, külön juttatás ellenében. Merthogy olyan jól megoldottam a „brigádommal” a beléptetőrendszer szerelését, ezután nem csupán informatikus, de kőműves is leszek. Mire a szerelmem irodájához értem, nem a gyilkolás lehetősége forgott a fejemben, hanem elképzeltem a szituációt, amikor jövőre belépek malteros pufajkával a vezérigazgató irodájába egy pusziért. Nem tudom, lesz-e ilyen, de meggyőződésem, Adrika egy munkamániás hülye, én meg vakon követem őt. Képes lenne végigfókázni a folyosót, ha a takarító nem ér rá.

*

- Milyen munkába temette magát ez a drága kismama?
- Láthatod, ha nem vagy vak.
- Adrikám! Mikulás körül megegyeztünk valamiben, tessék ahhoz tartani magadat, a lányunk érdekében!
- Azzal nem kalkuláltam, hogy minden és mindenki összefog ellenem. Mi a francot akart a főnök kettőtökkel megbeszélni?
- Szívem, amit már veled megtárgyalt, feltételezem én. Enikő továbbtanul, tehát már ma kezébe veheti a felvételihez a könyveit, én meg másodállásban kőműves vagy brigádvezető leszek.
- Micsoda?! Enikőről tudok, egyet is értek vele. Máris neki kéne osztályvezetőnek lennie, mert valóban okos, szorgalmas lány és mellékesen szólva, sajnos tetszik neked.
- Csillagom, verd már ki a fejedből, hogy megcsallak vele!
- Tudom, véletlenül melletted landolt a munkaértekezlet elején.
- Adrika! Évekig kollégák voltunk. Ennek ellenére öt mondatot sem tudtunk beszélni egymással. Azt nem várhatod el tőlem, hogy megtagadjam a személyét. Ráadásul ma már te is barátnődnak tekinted.
- Annyira nem, hogy osztozzak vele.
- Andrea hol van?
- Semmi közöd hozzá. Nem fogod őt is becserkészni. Tudom, szemrevaló, formás lánynak tartod.
- Ugyan már, Cirmikém! Aki becserkészte az osztályvezetőt, az nem elégszik meg a titkárnőjével.
- Nagyon megnyugtattál.
- Nem vettem észre, bár a fantáziám beindult. Hogy festene itt az asztalon hanyatt fekvő az én szőke ciklonom?

- Ábrándozás az élet megrontója. Soha nem fogod megtudni, Édelkraut!

- Nem érdekes, angyalkám. Lényeg, hogy jól fekszel a főnöknél.

Amire nem számítottam, hogy felkapta a házi telefonkönyvet, és hozzámvágtá. Muszáj volt röhögnöm.

- Mivel tudod megmagyarázni, miután megtudta a főnök, hogy babát várunk júniusban, úgy döntött, év végéig marad?

- Tőled hallom. Eddig úgy tudtam, májusban leteszi a lantot.

- Hihíhi! Buli van Aprajafalván. Lehet, hogy ezután én leszek Richárd bizalmasa?

- Nem baj, a lényeg, hogy családon belül maradjon.

Leültem félig szembe vele, megfogtam a kezét.

- Most azonnal megfogadod, hogy abbahagyod a hisztijeidet a baba érdekében, bár ezt már Mikulás körül megfogadtad egyszer! Nem fogom elkerülni a volt kolléganőmet, de nem is fogom tenni neki a szépet, ahogy a titkárnődnek sem. Én dolgozni jöttem ide, nem szórakozni. Megesküszöl a gyermekünk egészségére!

- Verjél meg!

- Ne tekintgessél az ajtó felé!

- Mi van, ha bejön valaki, és meglátja, hogy fogod a kezemet?

- Reggel kézen fogva mentünk a főnökünk irodájába, az nem volt baj? Bemegyek Richárdhoz, és közlöm vele, visszakoz, nem leszek a cég dolgozója. Elegendem van a hülye hisztijeidből. Ez most nagyon komoly, mert ettől függ egy új élet. Tehát?

- Csókolj meg!

- Az más, ha ezért figyelted az ajtót. Hülye, féltékeny Adrienn!

- Azonnal visszavonod!

- Mit?

- Hülye és féltékeny vagyok, de Adrienn neked soha. Meséld el ezt a kőműves dolgot, mert erről nem hallottam még!

Felálltam, elindultam az ajtó felé, hogy átmegegyek a vezérhez.

- Ez is árt a babának, hogy cirkuszolsz velem. Árudd el, mit fogsz csinálni, ha nagy lesz a pocakom? Szeptember végén csupán négy napig böjtöltél, aztán itt az eredménye a hasamban.

- Elmondom. Szeretlek, becsületes, rendes vagy velem és főleg hűséges, tehát már csak ezért sem csalnálak meg. Ezentúl, mivel áldott állapotban vagy és a közös gyermekünket hordod a szíved alatt, ha kevésbé szeretnélek, ezekben a hónapokban akkor sem tennék olyat, mert az aljasság. Minden férfit megvetek, aki megcsalja ilyen állapotban a feleségét. Adrika, mindnyájunk életére esküszöm. Azt nem mondtam, hogy nem nézem meg a szép nőket, de ennél tovább nem fogok jutni, míg te a társam vagy. Tudod, csillagom, szép nő sok van, de náladnál szebb számomra nincsen.

- Ne kábítsál, mert éppen átalakulóban vagyok! Nemsokára olyan leszek, mint egy tehén.

- Válogassad meg a szavaidat, te előkelő dáma! Jó jel, hogy nincsen hányingered, ezzel szemben a vasat is meg tudnád enni.

- Tudod, hogy betegségem a birtoklás az életem minden területén. Hiszek és hinni is fogok neked, de azt nem tudom megfogadni, hogy picit sem hisztizek. Azt igen, hogy a baba egészségére odafigyelek. Mit nevensz?
- Arra gondoltam, ha nagy lesz a pocakod és megkívánlak, majd Klárikával konzultálunk, mit szabad csinálnunk.
- Esetleg besegít.
- Az anyósok már csak ilyenek.
- Legalább ne kábítsál! Árudd el: egyetlen pillanatig érezted már anyut anyósodnak?
- Nem, és furcsa így említenem a személyét. Elvégre ha minden úgy sikerül, ahogy szeretnénk, Klárika fél év múlva a kislányunk anyukájaként fog avanzsálni.
- Egyrészt, bár szeretnénk, de nem biztos, hogy kislány lesz. Másrészt, tény, legalább annyira várja, hogy megszülessen, mint mi, ám szoptatni sajnos én fogom.
- Aranyos vagy.
- Tudom.
- Édes, ha megszületik a baba, vele is kisajátító leszel, akkor miért mondd, hogy majd Klárika gondjaira bízunk? Mindenre és mindenkire féltékeny vagy, ha egyáltalán ideillő ez a kifejezés.
- A sikeres egyke. Valóban, ha egy játékot kaptam, tudtam, senkivel nem kell megosztanom. Az anyámat és az apámat sem kellett senkivel. Mindenhez kisajátítóan ragaszkodom, csak hát ez miért nem derült ki 34 éven keresztül?
- Mert amit elértél, kizárólag magadénak tudhattad. Apukád halála után anyukád gyakorlatilag bezárkózott a négy fal közé. Sajátodnak hihetted, pedig önálló lény. Fel van készülve, amit terveznek vele szemben a galád fiatalok?
- Ismer. Mindkettőnkben a hétvégi szülőket látja.
- Bennem is?
- Brumikám, a zsák megtalálta a foltját.
- De nem ám. Speciál én imádlak szoptatni, te pedig szeretnéd anyukádra átruházni majdan ezt a feladatodat.
- Csupán az alakomat félted. Megkezdődött a Barimpexnél az új év. Utálom a házitelefont.

*

- Tessék, Kemény doktor!
- ...
- Szia! Parancsolj velem, Marcsika!
- ...
- Itt ül mellettem, munkára készen. Mondd el neki, mert nem vagyok számítógépes guru!
- ...
- Kézcsókom, Édelkraut Győző vagyok.
- ...
- Egészen biztos, hogy le kell formattálni a winchestert és újra telepíteni minden programot.

- ...

- Ha behozzák a céghez, szívesen foglalkozom vele, de ne haragudjon, nem megyek ki címekre, mert ha valakivel kivételt teszek, mindenki rám száll.

- ...

- Igazán sajnálom, de értse meg, a vállalatnak vagyok az alkalmazottja, nem vállalok kiszállásokat.

- ...

- Kézcsókom.

- Azt akarta a kollegina, hogy menjek el hozzá rendbe tenni a számítógépét.

- Nos, azt nem fogom megengedni, hogy lakásokra járjal, főleg nem elvált asszonyokhoz. Egyedül él Csepelen egy panelban.

- Csillagom, ismerem a szituációt. Hidd el, sok pénzt kaszáltam én ezzel a melóval, ráadásul főleg munkaidőben, mert Kovács Józsi elnézte nekem, hiszen kellett a pénz a lakásra meg az autóra. Igazad van. Legalább ötven százalékban a nők igyekeztek lefaragni a munkadíjból.

- Ismerlek, jó madár. Belementél a buliba.

- Részben. A borraivalót természetben fizethették, de a munkadíjat bevasaltam.

- Árudd el, hány nővel volt intim kapcsolatod?

- Fogalmam nincs, de éltem a lehetőségekkel. Aztán egy pillanat alatt elhomályosodott az agyam. Megláttam ezt az istennőt, és végem volt.

- Meséld arról a másfél hónapról, amíg beadtam a derekamat, mi történt!

- Szenvedtem, mint egy kutya. Borzasztó volt. Miért nézel annyira? Ráadásul két hónap volt az a másfél.

- Próbálok olvasni a tekintetedből. Megjegyzem, a Margit-sziget neked smafu volt?

- Nem, drágám. Az volt a mézesmadzag, de legalább bizakodhattam.

- Féltél, mi, hogy férjem van?

Doktornő

(Jelentés a majomházból)

Csupán a hűség kedvéért: 2002. február 26. kedd. Többek között Győzöt ünnepelhetnek ezen a napon, akiknek központi kérdés a névünnep megtartása. Más kérdés, én november elején ünnepeltetem magamat.

- Brumikám, a könyvelésből át kéne hoznod a 2001-es kimutatásaikat! Vigyázz, mert tekintélyes mennyiség - gondolom, súlya is van!

- Szóltál valamit, kismama?

- Megharagszom, ha nem vagy képes a nevemen szólni hozzám. Mit csinálsz?

- Verjél meg, gyémántom! Szerelmes levelet írok, de nem neked, hanem a lányunknak.

- Feltételezem, nem leszel szerelmes a saját lányodba.

- Lehet, nem pontos a definíció, de hogy bolondulni fogok érte, az biztos. Egyébként naplót írok december óta, amióta tudom, hogy a főnökasszonyomat akarata ellenére sikerült más-állapotba helyezniem.

- Emlékszem az alkotás éjszakájára. Hogy mennyire volt akaratom ellenére, itt az irodában eltekintek a részletek taglalásától. Egy biztos, brutál jó voltál. Hozzad át a cuccot, addig böngészem a titkaidat!

- Adrikám, megjegyezni kívánom, nem vagyok a titkárnod. Rendben, tekintettel Andrea törekeny fizikumára, átrógerolom, de az utóbbi időben ebből rendszert kezdesz csinálni.

- Foglalkozzál te a hites feleséged testalkatával, ne a titkárnövéjével!

- Szívesen, de mit mondunk, ha Andrea ránk nyitja az ajtót?

- Látott ő már olyat.

- Édesem, olyat, mint az enyém, soha.

- Ne mondjad hangosan, mert meghallja ajtón keresztül, aztán érdeklődni fog utána!

- Gondolatolvasó vagy. Hiszen, ezért mondtam hangosabban. Mások számára lehet kívánatos csitri. Feltételezem, nincs lőcshiánya.

- Figyelmeztetlek, a babának árt, ha idegesítesz! Azért, mert „Lőcsei” a családneve, nem kell másra asszociálnod belőle!

- Csillagom, egy poént el akartam sütni még a témában.

- Ne kímélj, Édelkraut!

- Rohanok a cuccért. Egyik lábam itt, másik a könyvelésen.

- Nem kell folytatnod, kitaláltam. Andrea a titkárságon a lábaid között lesz közben.

- Imádlak, szépségem.

Rohantam, hoztam, megint rohantam és ismét hoztam, mert kétszerre sikerült. Andrea hálásan mosolygott rám, amikor áthaladtam a szobáján.

- Drágám, megkíméled a csajt a lőtífutitól, de nem számolsz azzal, ő az én számlámra írja, ezért mosolygott rám olyan igézően.

- Aranyos vagy, Brumikám. Szépeket írsz az anyuról meg rólam.

- Mert ti adjátok az életem értelmét. Tudom, közhely, de nagyon igaz.
- Gyere, átmegyünk a büfébe! Állítólag ma kaptak olyan sütit, amiből a múlt héten be... szóval jóllaktunk mindketten.
- Kedves osztályvezetőnő, ne feledkezzen meg róla, ön a cég példaképe! Legyen elég, hogy Klárika szerint hozzám hülyültél, csúnyán ne beszéljél!
- Gyere, mert a kis Adrika éhes!
- Rohanok, csak előbb szeretném tudni, Győzőkének mit veszel a büfében névünnepe alkalmából?
- Az én naptáromban Edina van.

*

Fantasztikus. A büfé folyosóján olvastam a tekintetéből. Munkaidőben a dolgozók nyomulnak táplálékvásárlás céljából, ez szabályellenes. Ő is csupán azért engedi meg magának, mert másállapotos. Én pedig hozzá tartozom. Hogy szokták mondani? „21 hetesek vagyunk.” Az ilyen dumától tudnék falra mászni. Szerencsére az én szerelmem nem használ indokolatlan többes számot. A kolléganők adják a jó tanácsokat, és persze, mesélik az élményeiket abból az időből, amikor áldott állapotban voltak. Ami a cégünket illeti, meglehetősen, 13 éven keresztül Adrikámnak sikerült kizárni a magánéletét a hivatalból, most azonban mindenki vele foglalkozik. Nem érdekes, egy a fizetség. Fő, hogy munkaidőben dotálva vagyunk, bár recsegősek a feltett lemezek. Otthon más a helyzet. Az magánélet, ami lassanként arra a pár órára szűkül, amikor ténylegesen alszunk. Az illetékesnek nem merem mondani, hogy anyukáját egyre gyakrabban kívánom ideiglenesen a pokolba. Nem akarok rosszat neki, csak jó lenne, ha kevesebb szeretettel venne körül bennünket ezekben a hónapokban. Borzasztó, ha valaki felesküdt az emberek gyógyítására, nyugdíjba vonult és fiatalos hévvel veti bele magát az életünkbe. A gyermekorvos, aki minket kvázi munkadarabjainak tekint. Kezdődött azzal, hogy Adrikának szerzett egy nőgyógyászt, aki régi ismerőse. Megjegyzem, annak örültem, mert hölgy az illető. Azzal persze nem számoltunk, hogy mint régi barátinő, szabadidejében gyakran fog nálunk tartózkodni. Az orvosok kitérgetik még a gyerekkorukat is. Ám érdekes, a nőgyógyász-barátságtól függetlenül Klárika belevetette magát a szakirodalomba, biztos ami biztos alapon. Úgy néz ki, amatőr módon kiképezi magát ez alatt a fél év alatt nőgyógyásszá. Muris lenne, ha a nagymama vezetné le a szülést. Azt mondja, akkor nyugodt a lelkiismerete, ha tőle telhetően mindent megtesz a lánya és az unokája érdekében. Csak most látom, az én kincsem a határozottságát nem kizárólag az apukájától örökölhette. Januártól terhes tornára kell járnia a kismamának. Nincs kedve hozzá, de hát nem is ő intézkedett az ügyben. Lefekvés után hiába mondja nekem, ő nem ilyenek ismerte az anyukáját. Klárika, aki a férje halála után bezárkózott. Egyedül Etelkával volt hajlandó évekig valamilyen szinten tartani a kapcsolatot. Most mindig van valami dolga. Ha más nem, hát telefonálgat. Miután megmozdult a baba, és kiderült a vizsgálatból, kislány, úgy megörültünk mindhárman, hogy anyósom képes volt a lányának egy olyan óhaját teljesíteni, amit elképzelhetetlennek tartottam. Vasárnap, télvíz idején, görögdinnyét evett a szentem, mert állítólag a baba azt kívánta. A nagymamajelölt, isten tudja, honnan és főleg mennyiért szerzett neki. Amióta megmozdult a baba, kicserélődött az anyukajelölt. Nem mond olyat, hogy majd Klárika gondoskodik az unokájáról. Mintha a féltékeny kirohanásai is mérséklődnének.

*

- Ez az akármilyen krémes süti tényleg finom volt.
- Tudom én, mitől döglük a légy.

- Az a vörös csaj mögöttünk a büfénél szintén ezekkel a sütikkel szemezett.
- Vehet a jövő héten.
- Adribaba, ilyenkor nem zavar téged, hogy antiszociálisan viselkedsz? Megvitted mind a nyolcat.
- Azért nem érted a dolgot, Győzőkém, mert te még fiatal vagy.
- Bizony, kerek 57 nappal vagyok fiatalabb, mint az osztályvezetőnő. Megjegyzem, eddig fordítva gondoltad.
- Most is úgy gondolom, csak valamivel hízelegni akartam neked. Igen, én mondtam a büfés csajnak, hogy mindet elvisszük, de a férjem kapta elő, és fizetett.
- Megjegyezni kívánom, a büfésnő esetében nem fárasztanám magamat az elővétellel.
- Mit nem hallanak a fülecskéim? Közel két év ismeretség után találtam egy nőt, akire nem tudsz rágerjedni?
- Egyél, szépségem, ne járjon a szád fölöslegesen, mert éhen hal a babánk!
- Anyu miatt képes lennél fárasztani magadat?
- Ott soha nem tartottam, hogy boszorkányokra rágerjedjek. Sokáig nem hittem volna, hogy anyósom egy zsarnok. „Győzőke! Nem akarok beleszólni, de jó lenne, ha nem feküdnél Adrika hasára, mert árthat a babának!”
- Ezt mikor mondta az anyu?
- Tegnap, miután elmentél terhes tornára. Bejött a szobánkba, és előadást tartott a helyes szexuális életről, különös tekintettel a hölgy várandós állapotára. „Vigyázzál arra is, szeretkezés közben ne nyomkodjad Adrika méhét!” Csak azt nem tudom, mi köze hozzá.
- Nézd Brumikám! Ami igaz, az igaz. Tisztában van az adottságaidal, engem meg félt. Ugyanakkor, megbeszélem vele a dolgot.
- Visszaüt a bumeráng, mert muszáj volt anno dicsekedned a méretemmel.
- Boldog voltam. Ez olyan nagy bűn?
- Mi az, hogy voltál?
- Tessék, itt van, olvassad! Egy nyíregyházi cég beperelte a debreceni telepünket, mert a megrendelt árukat többszöri felszólítás után sem szállították le. Mehetek majd nagy hassal a bíróságra hadakozni, de felrobbantom őket mindjárt.
- Nyugi! Fejezzed be előbb az előző témát!
- Beszélhetünk boldogságról, ha azt se tudom, hol áll a fejem? A napi 24 órából csupán az a rövid intervallum a nyugalom, amikor alszom. Az érzélemvilágom naponta átrendeződik. Ugyanakkor tudod, meglehetősen rugalmatlan vagyok. Anyuval beszélek. Közlöm vele, ne üsse olyanba az orrát, ami nem tartozik rá. Ugyanakkor tény, közel egy évig várhatunk, mire ismét felhőtlenül szeretkezhettünk. Örülök a babának, persze, hogy örülök. Csak hát másképpen látom a körülményeket, mint ősszel. Akkor úgy gondoltam, milyen jó lesz nekünk, hiszen megszület a babánkat, szoptatom egy ideig, aztán anyu átveszi a státuszomat, én meg visszazökkenhetek az eredeti kerékvágásomba. Most úgy érzem, nem akarom, hogy a lányunknak anyu legyen az anyja. Segítsen, de ne sajátítsa ki! Közben te is ide jöttél dolgozni, aminek részben örülök, részben pedig naponta nézek szembe a változással, hogy bár régebben hidegen hagytak a kollégáim, mostanság kifejezett ellenszenvet érzek a kollégánők iránt.

Tudom, anyu szerint büszke lehetnék rá, hogy a férjem tetszik a csajoknak. Ez önmagában nem is lenne baj, ha te passzív lennél irántuk.

- Mindent elmondok neked. Két hónap alatt három félremagyarázható történet volt, amikor lakásra akartak hívni számítógépet venni, vagy rendbe tenni. Nem mentem, és nem azért, mert te nem engedted.

- Megállj, Édelkraut, leszek én még fitt. Először a közös barátnőnket fogom kiherélni.

- Hihhi! Enikőnek kukija van?

- Nem tudom, de gyanús a csaj. Még a főnöke széptevését is visszautasította.

- Feltételezem, panaszkodott a doktornőnek Kulcsár Feri emiatt.

- Bolond. Enikő mondta. Tőle tudom, hogy 24 éves lesz és még szűz.

- Hurrá! Soha többé nem fogsz vádolni azzal, hogy lefeküdt velem. Netán azt gondolod, lefeküdt, én meg képtelen voltam aláfűteni?

- Kimegyek diktálni Andreának.

- Menjél, én meg felveszem helyetted a házitelefont. Tessék, jogügy!

- ...

- Éppen kiment a szobából Andreának diktálni valamit.

- ...

- Rendben, szólok neki, hogy fáradjon át a vezérigazgató úrhoz. Önnek pedig kézcsókomat küldöm.

- Piri hívott? Miért hazudtál neki?

- Osztályvezetőnő, félre a magánügyekkel, fáradjon át a vezérhez!

- Jó, de hagyjál a süteményből!

Adrika félelme

Nem értem a dolgot. Sokszor elcsodálkozom rajta, milyen gyorsan repülnek a napok, a hetek, a hónapok, de még az évek is. Most pedig ólomlábon jár az idő. Nem tudom, melyikünk a türelmetlenebb ezekben a hónapokban. Remélem, hogy én. Lekopogom, közeledik a hatodik hónapnak a végéhez a drágám, de eddig semmi baja nem volt. Néha ideges, máskor meg abszolút nyugodt, olyan dolgokban is, amire fogadni mernék, hogy felkapja az agyvizet. Részben jó ez a magánorvos, mert hetenként vizsgálja meg őt, más szempontból nem bánnánk, ha ritkábban keresné fel az otthonunkat. Mostanában az a slágerem, ő 36 éves én pedig csupán 35. Március végén járunk, és valóban, ő betöltötte, nekem még egy hónapom hátra van. Mindig ideges vagyok, ha a főnök magához szólítja. Érdekes, mostanában ő is ideges miatta, pedig szokta volt mondani, a terhessége előtt abszolút nem zavarta, ha megbeszélhivalója volt vele Richárdnak. Ám itt ülök az irodában, Adrika pedig közel két órája ment át a vezérhez. Megörültem, mert nyílt az irodaajtó. Azt hittem, ő érkezett.

- Győző, maga itt van?

- Andrea, érdekes lenne, ha szublimálódtam volna. Elvégre amikor bejöttünk, maga ült a titkárságon. Azóta nem láthatta, hogy távoztam a szobáján keresztül.

- Azért ez nem igaz, mert miután Adrika bement a vezérhez, rövid ideig távol voltam.

- Egészségére!

- Nem a büfébe mentem, hanem a toalettre.

- Nézze, ha csupán az input működik, az output pedig leáll, előbb-utóbb túlsordulás lesz a vége. Betelik a tárterület és leáll a rendszer. Nekem, mint informatikusnak elhiheti!

- Buli. Nincs gáz, mert a toalett, output. Akartam már kérdezni, miért nem indít a cégnél számítógépes tanfolyamot?

- Tulajdonképpen igaza van. Mégis megkérem, ha lehet, az ötletét tartsa magában, mert kissé túlsúfolt a programom.

- Tudom, megy le egy építőbrigáddal Boglárra az üdülőt korszerűsíteni.

- Ezt a butaságot honnan szedi?

- Marika, az üdülő gondnoka, mondta múlt héten, amikor Pesten volt.

- Nem tudok róla. Igaz, arról sem, hol van Adrika ilyen sokáig.

- Ne izguljon, van, hogy fél napig értekeznek a vezérnél, csak amióta maga itt dolgozik, némileg változott a rendszer!

- Ezt meg tudja magyarázni?!

- Maradjunk annyiban, kicsi vagyok én ahhoz!

Abban a pillanatban megérkezett a házisárcány. Láttam rajta, nincs feldobva. Andreát kizavarta az irodánkból.

- Mi történt, szívem?

- Semmi. Lehet, hogy inog a székem, de még időben kirúgom Andreát a fenébe.

- Adrika! Recseg a lemezed. Minden nőtől nem tudsz megszabadulni.

- Keressen magának a kisasszony másik palit, coki a férjemtől! Kiteszem a lábamat, ő meg koslat utánad. Nem fog veled cincogni, mert ellátom a baját!
- Csodálkozott, hogy itt vagyok, és nem távoztam azalatt, míg ő folyóügyeit intézte.
- Óriási! Mi lenne, ha én is más férfiakkal tárgyalnám meg az anyagcserémet? Éppen jó hangulatban vagyok. Kimegyek hozzá, elkenem a száját egy életre.
- Nem idegeskedsz butaságokon, tessék leülni és mesélni, milyen hadititkokat tárgyalt meg veled Richárd! Figyelmeztetek, a pocaklakó nem örül az anyukája hisztizésének.
- Még meg se született, máris alibinek akarod használni? Vigyázz, Édelkraut, mert a hazug embert hamarabb érik utol, mint a sánta kutyát.
- Ne Keménykedj Édelkrautné, az neked nem áll jól!
- Remélem, most a tiéd sem. Vége a szép karrieremnek. Éreztem, ha anya leszek, megváltozik a cégnél a státuszom. Április elsejétől, azaz a jövő héttől a főnök felvett egy jogász férfit, még hozzá nem szerződéssel, hanem határozatlan időre. Érted a dolgot?
- Nem értem, de biztos vagyok benne, előbb-utóbb felszáll a köd. Nyugodjál meg, kis szívem! Richárd nem az ellenséged. Biztos vagyok benne, neked akar jól.
- Anyu intézkedett megint a hátam mögött. Szeretné, ha legalább az utolsó két hónapban nem dolgoznék.
- Mi is erről beszéltünk decemberben veled.
- Nem vagyok gyerek, ne döntsenek a fejem felett! Valóban erről beszéltünk, de az is más, ha én szólok a főnöknek, meg az is, ha kész tények elé állít. Ezen felül lekopogom, egészen jól viselem a terhességet. Mielőtt a kopasz megérkezett, a főnök közölte velem anyu elképzelését.
- Kopasz a fickó?
- Majdnem tar feje van, viszont belül a szürkeállomány sűrűn. Pszichológiából is doktorált, és a főnöknek régi ismerőse. Jó ötvenes lehet, ezért valószínűtlen, hogy a vezér rövid távon számol a személyével. Anyu mostanában adhatta elő a betegállományos elképzelését, de az eddig is világos volt, legfeljebb év végéig akarok otthon maradni, ameddig szoptatok. Márpedig egy ilyen magasan kvalifikált egyént határozott szerződéssel nem alkalmaz.
- Ez logikus, de abban is van logika, hogy év végén akarja letenni a lantot a főnök, és erről akkor döntött így, amikor megtudta, hogy babát várunk. Nincsen kimondva, de biztos vagyok benne, a stafétabot neked lesz átadva.
- Ez a te logikád. Én meg gyakorlatból tudom, hogy viszonyulnak a fiatal anyákhoz a munkaadók. Ne haragudj, véletlenül jött össze a baba, ám ma már mindketten örülünk neki, viszont nem szándékoztam a jövőmet kettétörni egy szüléssel.
- Adrika, próbáljak beszélni Richárddal?
- Nem szeretném, nem vagyok dedós.
- Pedig tisztázni fogom vele az elképzelését, akkor is, ha nem egyezel bele. Akarom, hogy egészséges lányunk legyen, ezért nekem is vállalnom kell dolgokat.
- Elfelejtettem mondani, mielőtt megérkezett a fickó, a főnök megkérdezte, Andrea vagy az én szobámban akarom leültetni.
- Akarod hallani tőlem a válaszodat?
- Nem akarom. Valóban, ha az én irodámban dolgozna, neked kéne kimenni a csajhoz. Lehet, hogy bevinné a hasikád, de abból nem eszel.

- Van nekem kiből ennem. Jó lenne, ha gondolkodnál! Richárd azért kért, hogy döntsél, mert meg akar szabadulni tőled.
- Esetleg nem meri vállalni szemtől szemben a döntését. Majd ha a kis Adrika megszületik, még az is lehet, közvetve hozza tudomásomra.
- Drágám, a fizikumoddal nincs baj, de úgy látom a buksidban vannak elváltozások. Elképzelem, ahogy Klárikának a fülébe súgja a főnök a negatív döntését. Mit szólsz hozzá, virágszálam?
- Anyu nekimenne, bár nem harcias, de abban biztos vagyok, ha bután is, de a lánya érdekeit képviseli.
- Arról mit tudsz, szépségem, hogy nekem Bogláron lesznek teendőim?
- Ezt kitől hallottad?
- Nem tőled, az már bizonyos, miközben ezek szerint te képben vagy. Többször felvetődött bennem, hogy Klárikát kifaggatom, biztos nem Richárd nemzett-e. Mesterien tudsz te is titkolózni.
- Ebből annyi igaz, igény lett volna rá a főnök részéről, de hát ez örökre plátói szerelem marad, mert az anyu ma is imádja az apu emlékét. Múltkor Pesten volt az üdülő gondnoknője, Marika. Nekem mondta el, milyen gondok vannak az épületben, és vázolta az elképzeléseit.
- Csupa fül vagyok, iszom a szavaidat, mesélj tovább!
- Nincs tovább. Mondtam neki, intézkedek, de még nem került rá sor. Mi tetszik annyira, te fakutya?
- Ezek szerint nem csak Richárdnál vannak tisztázandók.
- Ez az én asztalom, amit pedig eddig beszélünk, az övé. Majd megbeszélem vele, ha itt lesz az ideje.
- Feltételezem, addig is cselekszel, hiszen az imént Andrea árulta el nekem, milyen munkát szánsz a férjednek.
- Elhiheted, ha döntök, először te fogsz róla tudni. Andreának nem kötöttem semmit az orrára, fogalmam nincs, honnan ilyen jól értesült.
- Ha nem mondtam volna még, Marikától hallotta.
- Egyrészt, nem létfontosságú az üdülő átalakítása, másrészt, mivel szezon előtt kéne megoldani, bocsássál meg, ha saját egészségi állapotomtól teszem függővé a döntést, azon túl, hogy eleve nem örülök az esetleges távollétednek. Jelenleg jogilag akarom a témát körbejárni, hiszen nem vagy szakember, még akkor sem, ha érted a dolgot.
- Kincsem, ha Kozma úr lapátra tesz téged, minden kereseti lehetőséget meg kell ragadnunk. Te barom Győző! Viccnek szántam és bunkó voltam. Eltört a mécses, de még időben öleltem magamhoz és igyekeztem visszafojtani az indulatait.
- Bocsássál meg! Bunkó voltam. Mentségem csupán annyi, hogy butaságot beszélsz magadba. Bizonyos értelemben a következő hónapok kényelmetlenségekkel fognak járni, ugyanakkor kiadod az új kollégának a munkát, majd ő rohangászik házon kívül, nem pedig te, nagy hassal.
- Nem az a cél, hogy otthon maradjak három évig, közben a főnök nyugdíjba megy, én meg visszajöhetek a fickó mellé csicskásnak?
- Ne sírjál! Ennek egy százalék esélyt sem adok, de ha mégis, akkor nem jössz vissza a Barimpexhez. Elmégy ügyvédnek, vagy ketten valami vállalkozásba fogunk. Van hozzá alaptőkénk. Egy biztos, ha Richárd ezt a szemétséget elköveti ellened, a két család örökre kettéválik.

- Abban mi a logika, hogy nekem akarja átpasszolni a székét, de erről nem tesz említést? Bizonyítottam az évek alatt, jó vagyok középvezetőnek, de vezérigazgatónak lenni, az egészen más. A két dolgot nem tudnám összeegyeztetni. Szeretnék jó anya lenni.
- Csillagom, Klárikának vannak túlburjánzásai, de abban biztos vagyok, nem lesz gondod a lányunkkal. Igaz, vele jár, hogy a nagymama lesz neki a szent, de hát valamit valamiért!
- Megőrülök ebben a bizonytalanságban. Mondják meg, mit terveznek, akkor tudom, mire kell számítanom.
- Azt gondolom, a másik jogász felvételével is a te jövődet egyengeti, ahogy még azzal is, hogy engem nem csak informatikusként, de a házon belüli átalakításokhoz is fel akar használni. Ha vezérigazgató leszel, nem maradhat a cég jogász nélkül, de addig sem, amíg szülni mégy. Biztos vagyok benne, megbízható embert akar a helyedre tenni.
- Kitalálunk valamit, azzal az ürüggyel majd bemégy hozzá, és kifaggatod. De úgy, hogy ne legyen gyanús.
- Ez a beszéd! Gyere kismama, veszek neked valami finomat a büfében!
- Inkább menjünk el ebédelni! Vadasra vágyom, zsömlegombóccal.
- De hát még csak 11 óra múlt.
- Nem érdekel, megyünk?
- Megyünk, te zsarnok, csak összemaszatoltad az arcodat a sírással. Rakjad magadat rendbe!

*

Kódolva van drágámban az idegfeszültség. Tudja, hogy vigyázni kell magára, csak hát erre naponta ezerszer kéne figyelmeztetni őt. A legilletékesebb közölte a szépségemmel, hogy vesz fel mellé egy kollégát. Ez elég volt ahhoz, hogy összecsapjanak hajkoronája felett a virtuális hullámok. Napközben mindent megpróbáltam. Elvittem ebédelni, ahol nyammogva fogyasztotta el a vadast. Két dolgozó lazította a munkafegyelmet a cégnél. Értelmes munkát nem végeztünk. Itthon pedig Klárikával kettesben próbáltunk hatni a kismamára. Olyan volt, mint a szunnyadó parázs. Amikor úgy éreztük, végre sikerült hatnunk az értelmére, rövid idő múlva újra fellángolt, és kezdhettük előlről felsorakoztatni az érveinket. Széles palettán tárgyaltuk jövődöbeli életét, a munkanélkülitől a vezérigazgatóságig. Éjjel arra ébredtem, hogy sír álmában. Felébresztettem. Jókor, mert éppen felmondott neki Kozma vezérigazgató úr, azt készült aláírni. Nem engedtem, hogy ismét elaludjon. Döntöttem, ürüggyel vagy ürügy nélkül, reggel becsattogok Richárdhoz tisztázni a tisztázandókat. Míg Adrika meglátogatta a mosdót, én felhívtam a főnök titkárságát. Elvégre mi nem vagyunk olyan közvetlen nexusban a főnökkel, mint a szerelmem. Ő nem telefonál, hanem ajtóstól ront be a vezérhez. Mondtam a titkárnőnek, szeretnék értekezni személyesen a főnökkel, amikor tud rám időt pazarolni, csörögjenek! Kezdesnek nem rossz, mert két percen belül csengett a házi, éppen amikor Adrika benyitott az ajtón. A titkárnő közölte, most mehetek, Kozma vezérigazgató úr vár az irodájában.

- Angyalka, nem tudom, miért, magához rendelt a főnök. Mindjárt jövök, vagy legalábbis remélem.
- Biztos vagyok benne, a számítógépével kapcsolatban van hasfájása.
- Megyek, mert vár.
- Addig Andreával szétszortírozzuk a postákat, mert tegnap az is elmaradt.

*

A főnök az irodájában várt, méghozzá úgy, hogy Piritól, a titkárnőtől, megrendelt kávét két személyre.

- Ne haragudj főnök, kénytelen vagyok magánügyben rabolni az idődet!

- Mi történt, ég a ház?

- Képletesen igen. Adrika lelkileg válságos állapotban van tegnap óta és félő, ez károsan hat a babára.

- Feltételezem, azért mondod mindezt nekem, mert reméled, segítségére tudok lenni. Biztosítalak afelől, bármi legyen is az, ami rajtam múlik, azt tekinthetitek elintézetnek!

- Kizárólag rajtad múlik. Tegnap felvettél mellé egy új munkatársat. Adrika kétségbeesett, hogy inog a széke, tekintettel arra, hogy gyereket vár.

- De hát Adriennel nem olyan a kapcsolatunk, hogy ilyen butaságra következtessen!

Felvette a telefont. Nem a titkárnőjét hívta, hanem egyenesen az aggódó szépségemet.

- Tessék, Kemény doktor!

- Szia, Adrienn! Kozma vagyok. Fáradjál át hozzám, várunk a férjeddal egyetemben!

Távolból hallottam a csilingelő hangját, hogy egy percen belül jön. Nem jött, hanem repült. Mit számít az az apróság, hogy hathónapos terhes.

- Parancsolj, főnök!

- Ha nem csal az emlékezetem, soha nem parancsoltam neked. Mesélj, mi nyomja a szívedet velem kapcsolatban!

- Egy pillanat! Győző! Tegnap megkértelek, ne avatkozzál bele a dolgaimba!

- Megkértél engem, én pedig arra téged, hogy ne idegeskedjél. Ma eldöntöttem, beszélek Richárddal. Nem fogom tétlenül nézni a kiborulásaidat.

- Ezt tárgyaljátok meg otthon! Adrienn, nekem is volt ígéretem apukád felé, ám te bőségesen rászolgáltál a bizalmamra. Kornél régi barátunk. Úgy járt, mint a férjed, megszűnt a munkaviszonya, és a minap hozzám fordult segítségért. Úgy ítéltém, felveszem melléd egyelőre. Igaz, ezt veled nem beszéltem meg, mert nem volt rá idő. Ezért elnézésedet kérem!

- Ezt elmondtad tegnap is, mielőtt az úr megérkezett. Értettem a szóból. Az én logikám szerint, ha barátod, akkor hosszú távon kívánod megoldani a problémáját, de hát magad mondtad, egyelőre mellém veszed fel. Ebből csak az következhet, hogy a személyemmel nem fogsz számolni a későbbiek folyamán.

- Meghajlok a logikád előtt. Félreérthető magyarázatomat tudjad be a koromnak! Kornélról még annyit: gyakorlott jogász és pszichológiát is végzett, bár a jog az igazi területe. Jövőre 50 éves lesz, úgy gondoltam, méltó utódod lehet. Rólad pedig mindenki tudja a minisztériumban, te kerülsz ebbe a székbe, legkorábban jövő év elejétől.

- Köszönöm. A minisztériumban lehet, hogy mindenki tudja, csak éppen az illetékes nem. Tisztában vagyok a képességeimmel. Középfőzetőnek megfelelek, de vezérigazgatónak nem hiszem.

- Ha nem arról lenne szó, hogy kiborultál, kedvem lenne nevetni a szituáción. Óvatosan mondom ki, hiszen a falnak is füle van, jelenleg gyakorlatilag az én szerepem, hogy szignózom a te döntéseidet. Ha nem ismernélek annyira, bizonytalanságot az okozhatna, vajon vállalod vagy sem. De hát ismerlek.

- Főnök, férjem van, és nemsokára világra jön a lányunk. Egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy Győző zöld utat ad az én karrierista álmaimnak.
- Nem olyanak ismertem meg, mint aki boldogtalannak óhajtja látni a feleségét. Kérlek, a korlátozott időm miatt arra ne hivatkozzál, hogy anya leszel!
- Vezérigazgatónak megfelelek, anyának nem?
- Az az igazság, a 36 évem alatt okoztál pár meglepetést számomra, többek között a férjhez meneteleddel, amit nem tudtam rólad addig elképzelni. Maradjunk annyiban, korom miatt rugalmatlanná váltam. Ha Klári nem lenne melletted, akkor sem téged gondolnám pesztonkának. Győző előtt mondom, ezen megsértődhetsz, de nem vonom vissza. Vasárnapi anyuka leszel, de hát mivel együtt laktok, nem is lehetnél más, hiszen ismerem az anyatigris Klárit. Visszatérve, úgy gondolom, Kornél méltó utódod lesz a jogügyön. Neki megfelel a státusz. Ha olyan természetű lenne, mint te, nem vettem volna ide, mert biztos, hogy nem túrnéd meg magad mellett.
- Mégis, egy ilyen nőnek óhajtasz hatalmat adni a kezébe?
- Igen, de akkor már én kívülről szemlélem az eseményeket. Ami pedig a jelenlegi hatalmat illeti, nem kérted és nem adtam. Így alakult. A szó legszorosabb értelmében a fejemre nőttél, és cseppet sem bánom, mert a felkészültséged megvan hozzá. A hátralévő időmben próbálom egyengetni az utadat. Ezért vettem úgy fel a férjedet, hogy amolyan mindenes szerepet szántam neki. Tudom, szabálytalan, de legalább amit rá bízok, abban biztos lehetek, hogy megoldja. Tervem, hogy remélhetőleg év végén visszajössz dolgozni, de nem a jogügyre. Pár hét alatt átruházom rád az új feladataidat. Nem akartam ezt kitárgyalni, de ha így adódott, nem bánom, csak arra kérek mindkettőtöket, senkivel erről ne beszéljeteK. Kornéllal sem. Majd megtudja idejében, mi vár rá.
- Nem fogod zokon venni tőlem, hogy a barátodat nem engedem beleszólni a dolgaimba?
- Kornél képzett, de kispályás. Nem fogja eljátszani a vezérigazgató szerepét.
- Így gondoltam. Az pedig természetes, hogy saját területén segítségére leszek, ha igényli.
- Megnyugodtál?
- Lesz min járni az agyamat, de ismételten megköszönöm a bizalmadat.
- Lássad be, ez csúnya dolog volt részedről, hogy kételkedtél bennem. Akkor szavaztam neked bizalmat, amikor még nem sok okom volt rá, azon túl, hogy kiváló eredménnyel végezted el az egyetemem.
- Bocsánatot kérek! Te többször hivatkoztál a korodra, engedd meg, én a másállapotomra hivatkozom, valószínű ezért vagyok érzékenyebb a megszokottnál.
- Tervem, hogy néha belátogatok a volt cégemhez. Remélem, velem szemben nem fogod alkalmazni a drákói szigort.
- Tudod, ember tervez, isten végez. Mi van, ha a minisztériumban nem neveznek ki?
- Látod, Győző, ez a te feleséged. Negyedórával ezelőtt még ott tartott, hogy elküldöm, most meg isten tudja, gondolatban hol jár, de érezhetően a jövőjét tervezi. A felvetésemet meg se hallotta.
- Privilegiumod lesz, egy dolog kivételével, ami Győzőre is vonatkozik: a céges dolgok az én kompetenciámat képezik, tehát abba téged sem foglak beavatni.

- Van igazságod. Megjegyzem, én is csak Etelkával osztom meg a hivatali dolgokat. Ezért csodálkozom, hogy újat tudtál meg tőlem, mert Etelka holtbiztos, továbbadta elképzelésemet Klárinak.
- Utálom a pletykát. Hallottam dolgokat, de most vált számomra konkrétummá, amin érdemes töprengnem.
- Győző, szerinted milyen gondolatok foroghatnak Adrienn fejében?
- Nézd főnök! Az imént körülnézett az irodában. Gondolatban azon túl van, hogy elvállalja vagy sem, jöllehet, rám csak hivatkozott, de nem konzultált. Aligha tévedek, amikor azt mondom, tervezi, hogyan rendezze be az új irodáját ízlésének megfelelően.
- Nem szeretnék a megjegyzésed után a helyedben lenni. Örülök, hogy tisztáztunk mindent. Adrienn vigyázz magadra nagyon! Drukkolunk Etelkával egyetemben, hogy egészséges kislányt hozzá a világra. Extra igény, hogy rád hasonlítson.

Bolondos április

Április elsején megjelent Dr. Schmidt Mayer Kornél a cégnél. Első útja a vezérigazgató irodájába vezetett. Az Édelkraut házaspár irodájuk ablakából cuppantak rá az eseményre.

- Figyeld, Csillagom, még a végén nekirombol a „kis piros”-nak!
- Na, azt adja meg az a kaporszakállas! Milyen autó ez?
- Egy régi Volkswagen. Mindenesetre tisztább, mint a te autód.
- Délután lemosod?
- Tündérekém, ha akarod, elkérem a slagot a gondnoktól, aztán nyomás. Ilyen tar feje van a Kornélnak?
- A képesfele szőrös.
- Történjen bármi, nem fogok csókolózni a kollégáddal.
- Bezzeg Enikővel szívesen csőröznél.
- Szívem, ha döntenem kéne, még Richárddal is szívesebben, mint ezzel a szőrmókkal.
- Brumikám, csókoltál te már szőrmókot, nem egyszer.
- A cirmi és a szőrmók nem ugyanaz.
- Átmegyek a főnökhöz, nehogy kimaradjak valamiből.

*

Azt hittem, viccel. Konstatálnom kellett, tévedtem. Leültem termelni, de két perc múlva kopogtak.

- Tessék befáradni!
- Szia, Győző!
- Cir... Cir... Cir... Enikő, te hogy kerülsz ide?
- Andrea nincsen a szobájában, így kénytelen voltam bekopogni hozzátok.
- Nemrég emlegettünk Adrikával.
- Örülök neki, hogy folyamatosan fontos személy vagyok Édelkrautéknál. Nos, lényegében a barátnőmhöz jöttem. Egy barterüzletről lenne szó. Németországból vásárolnánk pianínókat, amikért Romániából faházakat kapnánk. Adrikával szeretném átnézetni a német anyagot, bár, ha meggondolom, az is jó lenne, ha te, mint hozzáértő, véleményezné a hangszereket prospektus alapján.
- Gondolod, Magyarországon nagyobb a faháznak a felvevőpiaca, mint a zongorának?
- Nem áll rendelkezésemre statisztikai adat. Viszont Romániából olyan kedvező ajánlatot kaptam, hogy ezt nem lehet kihagyni, míg a német hangszerek nem olcsók, de úgy tűnik, így is kell a románoknak. A debreceni üzemünk tudja fogadni a faházakat.
- Hallom, beadta a felvételi kérelmedet az egyetemre.
- A vezér és az én elképzelésem találkozott. Készülök a felvételire.
- Fantasztikus vagy! Juditot ennél a sárga irigység, ha megtudná, mi lett a könyvelőjéből.

- Tudja. Február elején felhívtam megkérdezni, tud-e nekem anyagokat adni az egyetemi felvételihez.
- Aranyos vagy, hogy nem hozzám fordultál.
- Közös érdekünk, hogy temessük a múltat. Adrikának nem kívánok fájdalmat okozni.
- Azért azt elárulhatod, hogy állsz a fiúkkal?
- Huszadrangú kérdés az életemben. Úgy látszik, nekem ez van megírva a nagykönyvben, hogy bepókhálósodjak.
- Azt csicseregték múltkorjában a verebek, hogy Kulcsár Feri bepróbálkozott nálad.
- Próbálkozások előfordultak már röpke életem során, de eddig csupán egy személy ért célt nálam.
- Ne akarjad elhíttetni velem, hogy még mindig...
- Remélem, nincsenek poloskák az irodában. De igen, még mindig..., és legalább az egyetem elvégzéséig maradsz is a szívemben. Tudod, igyekszem a fejemmel gondolkodni. A barát-nőmtől megtanultam, fontosabb a jövőm építése a szerelemnél.
- Jó tanítómestert választottál magadnak. Mit számít az az apróság, hogy te vagy Adrika céltudatosságának a cáfolata.
- A véletlen hozta úgy, hogy mindketten akartuk egymást. Ne felejtse el, nekem még mindig van tíz évem az okos döntéshez. Adrika elszámolta magát. Ő jogász, én pedig közgazdász leszek. Közelebb állok most is a számok világához, mint ő.
- Ma sem értem a dolgot. Első látásra egymásba zúgtunk, ugyanakkor távol tartotta tőlem magát. Szerencsémre volt egy rokonszenves kolléganóm, aki baráti segítséget nyújtott.
- Baráti segítségként tárolod? Ez az én formám. A végén kiderül, a polgár jegyzetért cserében feküdtem le veled.
- Esetleg még az lehet, hogy megártott az Unicum a kisasszonynak.
- Kétségtelen, az is megártott. Ám sem előtte, sem azóta nem fordult elő, hogy felmentem egy férfi lakására.
- Olyan viszont előfordult azóta, hogy férfit fogadtál az albérletedben.
- Igen, ugyanazt a férfit, de nem volt bekalkulálva.
- Vigyázz, mert Adrika ugyan nincsen barátságban a számokkal, de azt könnyen elképzelem, hogy itt az irodájában telepítve vannak poloskák. Enikő! Ha ennek a beszélgetésünknek az lesz a vége, hogy elválnak tőlem, hozzám jössz feleségül?
- Boldogan. Akarod, hogy közöljem vele? Megyek a helyemre. Adrikának mondd meg, kerestem, mert konzultálni akarok vele a sorsunkról.
- Bocsássál meg az otromba tréfámért! Tudod, ha Adrika nem lenne másállapotos, megpogtatnám a derekadat.
- Ha hagynám. Tudod, ma már többre értékelem az ő barátságát, mint amit irántad érzek. Mielőtt távozom, kapsz egy feladatot. Képzeld el a szituációt: a kis hülye Enikő egyszer csak bejelenti neked, hogy férjhez megy! Nem kell a válaszod, ismerlek. És most távozik az aranytartalék. Szia!

- Te ronda boszorkány!

Ha ezt Adrikám látta volna, tutira kiherél. Mielőtt Enikő kilépett a szobából, mosolyogva dobott egy puszit nekem.

*

Öt perc visszazökkenésre maradt időm, mert megérkezett a három jogász. Talány marad, miért tartotta fontosnak a főnök, hogy ő mutasson be minket egymásnak. Engem, mint informatikust, másodsorban pedig Adrienn férjét. Miután ez megtörtént, Richárd távozott.

- Adrikám, Enikő járt itt. Szeretne veled fontos üzleti témában konzultálni.

- Előbb a kollégának a dolgait rendezzük el!

Jól öltözött, professzor kinézetű Kornél bácsi. Hátul van némi haja, ezáltal magas a homloka. Körszakállt és szemüveget visel. Nem tituláltam bácsinak pedig látszatra nyugdíjas is lehetne. Mi, férfiak, egyből tegeződtünk. A főnökasszony tartotta a vele megszokott távolságot, magázódva és per Schmidt Mayer úrként társalgott vele. Leültem, látszólag saját munkámat végezni, de a fülem - és néha a szemem - rajtuk volt, ahogy Adrika magyaráz, Kornél pedig esetenként visszakérdezett. Nem tűnt felületesnek. Két komoly ember párbeszédének lehettem részese. A különbség csupán annyi, hogy Adrikának be nem állt a szája, míg Kornél meglehetősen szűkszavú. Kimentek Andrea szobájába. Később tudtam meg, némi átrendezést igényel az úr.

- Győzőkém, segítenél Schmidt Mayer úrnak átrámolni a bútorokat?

- Kornél, szép német neved van. Mivel én angolos vagyok, Adrika pedig németül is beszél, nem csodálkozom, hogy gyakorolja a családnevedet. Nekem mégis lenne egy javaslatom: próbáljátok egymást keresztnéven szólítani!

- Nézd, kérlek, ezen a téren mindig a hölgy kezében van a választás lehetősége.

- Adrikám! Döntsél, rám való tekintettel!

- Rendben. A keresztnéven szólítás ellen nincs kifogásom, de tegeződni férfiakkal nem szoktam. Cégen belül a főnök az egyedüli kivétel.

„Győzőkém”, aki én vagyok, szolgálatba helyeztem magamat. Megjegyzem, újabban akkor szoktam „Győzőkém” lenni, amikor kevés ruha van rajtunk, és készülődünk egymásba olvadni. Jól összecsiszolódtunk. Kornél jelenlétében kölcsönösen birtokviszonyt hangsúlyozunk a megszólításnál.

- Andrea hol van? Feltételezem, neki is jelen kéne lenni, amikor felforgatjuk a szobáját.

- Koncentrálj, Győzőkém, a fontos dolgokra! Kornéllal megbeszélitek az elképzelését, aztán lehet cselekedni. Andrea pedig alkalmazkodni fog az új körülményekhez.

- Ez a beszéd, főnökasszony!

Meghallgattam a kolléga elképzeléseit, majd megterveztem praktikusán a bútorok mozgását, aztán nekiálltunk. Pillanatok alatt lekerült róla a zakó. Ebből is látszott, nem szokta a cigány a szántást. Azért a munka harmadát ő végezte.

- Gondolom, nem erről a melóról álmodtál.

- Optimistán kell hozzáállni. Nem erről álmodtam, de miattam, az új dolgozó miatt, történik mindjárt az első napon. Sajnos a szememnek nem mindegy, honnan kapom a fényt munka közben.

- Kornél, nem tudod, Adrika hova lett?

- Szublimálódott. Bocsáss meg, úgy látom, nálatok nem te hordod a kalapot.
- Ez nekem nem jelent gondot. Adrika a cégnél nem ismer tréfát.
- Eljutott a híre hozzám Richárdon keresztül. Otthon nem kell a szőnyeg alatt futkosnod?
- Munkamániás, de szerencsére otthon jól titkolja.
- Agglegény vagyok, nem irigyelsz?
- Volt benne részem 34 éves koromig. Köszönöm, nem kérek belőle.

Nem került sor arra, hogy a szerelmemet az egekig magasztaljam, megérkezett, még hozzá Andreával együtt.

*

- Adrika, mivel befejeztük az átrendezést - egyúttal Győző, köszönöm a segítségedet -, nekem egy csomó aktát fel kéne hordanom a kocsimból.

- Andrea, menjél segíteni az úrnak, mert Győzővel konzultálni akarok! Ja tényleg, maguk még nem is találkoztak. Andrea a titkárnőm.

Már tudtam, Enikőnél járt a drágám. A féltékenység roham azonban kivételesen elmaradt. Irodajutó tárva, mert csak úgy tudta figyelemmel kísérni, milyen pakkok érkeznek a külső szobába. Háromszor fordultak ketten, igencsak megpakolva.

- Szépségem, ha Kornél hosszú távon ilyen udvariatlan lesz a kolléganőkkel, ivartalanítani fogom. Nézd meg, Andrea nagyobb csomagokat cipel, mint ő!

- Nyugi, velem szemben soha nem lesz udvariatlan. Neked pedig én vagyok a fontos.

- Te vagy a legfontosabb. Legszívesebben vitrinbe zárnálak. Mikor lesz már május, hogy otthon maradhassál?

- Brumikám, ezt ne vegyed készpénznek! Ha jól érzem magamat, nem maradok otthon.

- Június 28-ra vagy kiírva. Tetszik, nem tetszik, előtte legalább egy hónappal otthon maradsz. Esküszöm, ez a fickó életének minden mozzanatáról regényt ír. Elképzelni nem tudom, mi a jó istent tartalmaz ez a sok paksaméta. Vigyázz, a végén ideköltözik az irodába! Tudod, hogy agglegény?

- Tudom, és örülök neki. Annál több munkát bízhatok rá. Elvégre nem várja otthon az asszony.

- Engem sem vár.

- Te egy mázlis alak vagy. Éjjel-nappal rendelkezésedre áll a feleséged.

- Rendben, akkor zárjuk be az irodát!

- Az kéne még! Lebuknánk, aztán annyi a tekintélyemnek.

- Kincsem, te a tekintélyedet nem a combjaid között hordod.

*

Gondolataimat visszaterelte a munkámra. A Kornélnak szánt számítógépet át kellett nézmem. Ő pedig konzultált a beosztottaival. Aznap délután senki nem vehette volna észre, hogy új dolgozó van az osztályon, mert ki lett tömve munkával. Másnap a szerelmem hurcolta magával a városba. Erről annyit érdemes megjegyezni, amikor lementek az udvarra, mindketten a saját autójukat célozták meg, de a szépségem intett, hogy a „kis piros”-sal mennek. Egy nő ne üljön be az idegen férfi autójába. Akár erre is gondolhatott, bár nem biztos. Teltek a napok, lassan megismertük az úr jellemzőit. Biztosnak tűnt, ő valóban nem fog Adrika nyakára járni,

amikor a szerelmem feljebb bukik. Bár Richárddal barátok, de eszébe nem jut, hogy hívás nélkül berohanjon hozzá ajtóstól, mint az említett. Viszont baromi precízen végzi a dolgát. Hozzá képest Adrika szétszórt, mert ő mindennel lelkiismeretesen foglalkozik, csak hát az képtelenség. Kornélt pedig semmi más nem érdekli, csak a munkaköre.

*

- Szombaton lemegyünk Boglára.
- Nyaralni akarsz ebben a hidegben, kincsem?
- Tudod, hogy szezon kezdetéig bizonyos munkákat el kell végeznetek az üdülőben.
- Azt hittem, lekerült a napirendről.
- Szó sincs róla! Marikával telefonon lerendeztem, szombat reggel, azaz 13-án vár bennünket az üdülőben. Átnézed a teendőket, én jegyzetelek, majd Marika mindent beszerez. Ti pedig számításom szerint kedden vagy szerdán levonultok a srácokkal, és csipkeditek magatokat!
- Ne butáskodj! A srácok nem tudnak róla semmit. Ezen felül, a meló nem puszira megy, még nekem sem, nemhogy nekik.
- Majd adok én neked puszit, csak emlegessed! A főnök külön fizeti, ahogy év végén is történt.
- Szeretném írásban látni az összeget!
- Személyem a garancia.
- Nekem lehet, de nem a Feriéknek.
- Győző, ne idegesítsél fel! Szombaton megnézed a munkát, hétfőig megálmodod az összeget, és előadjuk hatszemközt a főnöknek. Ha bólint rá, garantálom, hogy ki lesz fizetve, de arra ne számítsál, hogy a nem hivatalos munkához írásban adja a nevét. Más volt októberben. Akkor szerződést kötöttek három hónapra. Most erről nem lehet szó.
- Csillagom, semmit nem garantálhatsz, csak akkor, ha te fizetnél a saját pénzedből.
- Remekül érvelsz. A minap mégis elfogadtad garanciának a főnök kijelentését, hogy nem fog engem kirúgni. Mesélj, hogy van ez? Az én bőrömet lehet vinni a vásárra?
- Nehogy sírva fakadjál! A két srácról van szó. Ha elvégezzük a munkát, és nem kapjuk meg az árát, én lenyelem, mint tanulópénzt.
- Tudod, mit? Kötelezvényt írok, ha kikalkulálsz az összeget, én kifizetem a saját pénzből. Meg akartam puszilni, de ellökött magától.
- Nem akarok két hétig tőled távol lenni, ez az igazság.
- A főnök fél évet vár azért, mert nekünk gyerekünk születik. Látom rajta, fáradt, szívesen menne már nyugdíjba, de miattam marad. Még egyszer felvetem és utoljára: szombaton kalkulálsz, hétfőn elmondod Richárdnak az összeget, és ha igent mond rá, elkezdek a munkát. Ha alkuszik, rád bízom, meddig hagyod. Biztos vagyok benne, kifizeti, de ha nem, akkor a két embert mi fogjuk kártalanítani. Tőled pedig elvárok ennyi toleranciát a főnök iránt!
- Áru! el, képes lennél köztünk kenyértörésre vinni a dolgot ezért a rohadt Barimpexért?
- Már nem, mert a lányunknak apa is kell.

Győző, a főnyeremény

Mondhatnám, eddigi életem legrosszabb két hete várt rám, de ez nem biztos, hogy igaz, hiszen meglehetősen sanyarú gyerekkorom volt. Ám az utóbbi években ez a ronda, zsarnok boszorkány beleépült a zsigereimbe. Tőle két hétig távol lenni, az kész öngyilkosság. Egy momentummal vigasztalhattam magamat, neki éppen úgy hiányoztam, mint ő nekem. Kicséréltük a sejtjeinket. Két test, egy lélek vagyunk. Hiába játssza meg a főnököt a cégnél, én tudom, arany szíve van. Aki értem könnyezik, az nemes lélek. Márpedig a búcsúzásakor elsírta magát. Itt hagytam Pesten, a nyalka Kornéllal, én pedig alkalmi két munkatársammal robogtam Balatonboglárra. Előzménye: miután 13-án szombaton Adrikával lenn jártunk azon célból, hogy összeírjuk a teendőket és az anyag szükségletet, 16-án Marika (a hervadt üdülőgondnoknő) felhívta a vezérünket. Mindent beszerezték, mehet a brigád melózni! Hogy miért őt hívta, amikor Adrikám gyakorolta a témában a főnök szerepét, az csak később derült ki. Még aznap Feri és Laci urakkal közöltem, másnap reggel megyek értük, addig búcsúzzanak el az asszonyaiktól, de nehogy leamortizálják magukat, mert baj lesz. A mi nemi életünket Klárka irányítja hónapok óta. Az adott napra tett javaslatát a lánya megkontrázta. Lefekvés után közölte velem, gondoskodik róla, hogy az elkövetkezendő két hétben ne jusson eszembe a pajzánkodás. De hát ő kismama, akivel úgy kell bánni, mint a hímes tojással. A minőséghez ragaszkodunk, csak sokkal több idő kell hozzá. Ebből következik, reggel nem voltam fitt. Egész úton ásítóztam, de a srácoknak azt mondtam: éjjel nem tudtam aludni az idegesség miatt. Barátaim, tehát hittek nekem. Első utunk a hölgy lakására vezetett. Megkínált bennünket kávéval meg valami kerítésszagot is adott. Tekintettel azon körülményre, hogy vezetek, finoman, de annál határozottabban utasítottam vissza. A srácok megitták a részüket. Majd indultunk négyesben a vállalati üdülőbe. Akkor nem figyeltem fel rá, hogy Marika mellém ült az anyósülésre, ráadásul hozta magával a pálinkásüveget, amit az üdülőben átadott nekem, hogy fogyasszam egészséggel. A hülye Győzőnek az egyes szám sem tűnt fel. Megbeszéltük, minden nap hoz meleg ebédet egy étteremből. A reggeli és vacsora beszerzéséről is gondoskodik, legalább nekünk nem kell azzal az időnkkel tölteni. A munkaidőnk a világosság határozta meg. Gyakorlatilag egész nap melóztunk. Hajtottam a kis brigádot, hiszen a munka ünnepére készen kellett lennünk. A legtöbb kifejezetten szakipari munka volt. Nagy a bizalom irántam, mert központi fűtést szereltünk az épületbe, amit gyakorlatban még soha nem csináltam. Három helyen közfalat kellett húznunk. Így lett kétszobás a tetőtérben lévő lakosztály is, ahol tavaly nyáron Adrikával jól éreztük magunkat. Nesze neked, amortizálás. Eszembe jutott, ahogy érkezésünk után kihámoztam a ruházatából. Fárasztó a kőműves munka, de ahhoz lett volna kedvem az egész napi hajtás után. De hát az én csillag virágszálam Budapesten. Helyette naponta hozta tudomásomra viselkedésével a nembéli társa, cseppet sem tiltakozna ellene, ha kíváncsi lennék, hol találkoznak a párhuzamos egyenesek a bugyijában. Fantáziám persze van, és magam előtt nem tagadhatom, valószínű nem tudtam volna ellenállni ezalatt a két hét alatt a bögyös Enikőnek, de a gondnoknőhöz nem szottyant kedvem. Pedig a második héten átcsalt magához a lakására. Egy konnektort kellett lecserélnem. Nem hittem a szememnek, amikor becsengettem hozzá, és köntösben fogadott.

- Marika, tegnap azt mondta, kilenc körül jöjtek. De hát úgy látom, most kelt fel.

- Szó sincs róla, kedves Győző. Mindjárt meglátja, még reggelit is készítettem magának.

- Igazán figyelmes, de mi a fiúkkal hajnalban megreggeliztünk. Azóta egy csomót melóztunk.

Úgy döntöttem, kirtok az álláspontom mellett, bár a konyhából csábító illatok terjengtek. Makacsságom meghozta gyümölcsét. Stratégiát váltott a hölgy.

- Kapcsolja le az áramot a házban, legyen szíves!

Szereltem a földelt konnektort, bár látva a vezeték keresztmetszetét, nem nagy kedvem volt hozzá, olyan kis vékonykák voltak. Bedug egy komoly fogyasztót, aztán megvan a baj.

- Csodálkozom, Győző. Víg kedélyű férfinak ismertem meg. Elképzelni nem tudom, hogy lett magának szimpatikus a doktornő.

- Pedig első látásra történt.

- Ne haragudjon, tény, női szemmel nézve is szép nő, de hát...

- Folytassa!

- Köztünk legyen mondva, az is érthetetlen számomra, hogy a vezérigazgató szeretője volt hosszú éveken keresztül.

- Ezt honnan szedi?

- A vak is látja, de hallom az itt üdülő dolgozóktól eleget. A doktornő orránál fogva vezeti a vezért, ez nem lehet véletlen.

- Ha ilyen jól tájékozott, nyilván tudja, rólam hogyan vélekednek a kollégák, aki képes feleségül venni egy ilyen nőt.

- Maga új bútordarab a Barimpexnél. Nézze: kétségtelen, a doktornő rendet tart a cégnél, de hát maga más nőt érdemelne.

- Nagyon kedves. Legalább tudom, miért a vezérigazgatót értesítette, hogy beszerzett mindent a munkakezdéshez.

- Kozma úr a nagyfőnök, még akkor is, ha a doktornő képzeletben annak magát.

- Felkapcsolhatja az áramot, és vegye át a munkámat!

- Mennyivel tartozom?

- Semmivel, ezt eredetiben így kalkuláltam, viszont azóta annyit változott a helyzet, én tartozom egy tisztázással. Senkitől nem tűröm el, hogy kurvának tekintse a feleségemet. Ezen felül, maga közvetlenül Kemény doktornő osztályához tartozik, már csak ezért is őt kellett volna hívnia, azon túl, hogy vele voltunk lenni 13-án összeírni a teendőket. Akkor persze nyájaskodott. Tavaly is ezt tette, amikor itt nyaraltunk. Utálom a pletykákat. S hogy lássa, nem vagyok strucc, nem dugom fejemet a homokba, a jövő héten a vezérigazgató jelenlétében fog sor kerülni a tisztázásra. Addig szedje össze a neveket, akik illetékesek a kettőnk között!

- Én csak azt mondom, amiket hallottam. Nekem személy szerint semmi bajom Adrikával. Bármivel fordulok hozzá, ha tud, segít.

- Milyen gyorsan Adrika lett a doktornőből. Pontosítva: Kozma úr kurvájából.

- Kezdem érteni, mire megy ki a játék. Bogláron is egyre nagyobb a munkanélküliség. Szüksége van a helyemre valakinek.

- Bízzon bennem! Közösén bebizonyítjuk, hogy a vád nem alaptalan. Természetesen Adrikától elválok, és magát veszem feleségül. Meglehet, kirúgják ebből a jó állásból, de cserében én leszek a támasza.

- Vicces kedvében van az úr. Kirúgathat, de ha férjhez akarnék menni, lenne bőven jelentkező rá.

- Így jártam. És most, ha nem haragszik, távozom, mert várnak a fiúk az üdülőben.

- Győző! Bocsánatot kérek, vegye úgy, hogy nem mondtam semmit!

- Szerintem maga a vicces, nem én. Nem biztos, hogy Adrika jelenlegi állapotában szerencsés a tisztázás, de a becsülete nekem mindennél többet ér, még a születendő gyerekünkénél is.

Következtek a női könnyek, amikre ellágyul a szívem, de most nem jött be. Köszöntem és távoztam. Tiszta szerencse, minden este elszámolunk és kifizetjük, amiket aznap vásárolt. Megmakacsolta magát a hölgy, mert egész nap nem jelent meg. Másnap, április 27-én, szombaton is hiába vártuk. A fiúk tücsköt, békát, bogarat mondtak rám. Biztosak voltak benne, megerőszakoltam és megfojtottam. Szerencse, hogy mindketten mosolyogva szidtak, de kíváncsiak voltak az igazságra. Kénytelen voltam elmenni élelmet beszerezni. Amikor visszaértem, azt hittem, káprázik a szemem. A „kis piros” állt az üdülő bejárata előtt. Adrika és Klárka, nem sokkal azelőtt érkeztek. A fiúk csupán a tényeket közölték velük, de az okáról semmit nem tudtak, hogy miért tűnt el a bájtalan hölgy. Rossz érzés volt bennem, de azért örültem nekik. Kiderült, miután eljöttem Marikától előző nap, rövidesen telefonált Pestre Kozma doktor úrnak, és szóban felmondott. Állítólag a papírt is megírta, de hát az még a postán kering valahol. Nem a fiúk jelenlétében, de elmondtam a történeteket, és kértem Adrikát, hogy ne idegeskedjen. Meglepően nyugodt volt. Klárka pedig gyilkos szemekkel nézett rám, mert félt a közlendőm hatásától. Ezzel szemben Adrika elővette a telefonját a táskájából, és akcióba lépett:

- Tessék!

- Marika, te vagy az?

- Igen, és te ki vagy?

- Szia! Kemény Adrienn vagyok. Itt várlak az üdülőben!

- Gondolom, a vezérigazgató úr megmondta, hogy szóban felmondtam.

- Azért vagyok itt. Felmondtál, de még papíron nem láttam, tehát jelenleg munkaidőben vagy, ezt nem otthon kell eltölteni.

- Feladtam postán tegnapi keltezéssel.

- Megfelekedzel pár apróságról: a cégtől való távozásodat komoly leltár előzi meg a te esetemben. Minden darabért felelős vagy az üdülő területén. A becsületsértés az külön téma lenne, de van egy jó hírem. Mivel egy állítás áll egy tagadással szemben, nem foglak beperelni, viszont hiszek a férjemnek.

- Én csak azt mondtam, amit hallottam rólad.

- Nézd, mivel a vezérnek van felesége, abban nem vagyok biztos, hogy ő sem perel be becsületsértésért.

- Ha megvársz, tíz perc múlva ott vagyok az üdülőben.

- Várlak.

A tíz perc végül hét lett. Kérte, hatszemközt szeretne velünk társalogni az irodájában. Klárka elment körülnézni az épületben és szórakoztatni a srácokat. Biztos voltam benne, könnyörgőre fogja a dolgot, és amit lehet, letagad. Tévedtem. Ezúttal kellemes volt a tévedésem. Nem köntörfalazott. A jelenlétemben előadta Adrikának, sok éve egyedül él. Megtetszettem neki, és úgy gondolta, nálam is bejön, ahogy a legtöbb férfinél, ha felhívja magára a figyelmet, bukni fogok rá. Ez azonban tíz nap alatt nem sikerült neki, ami bántotta a hiúságát. Kétségtelen, tud róla, hogy Adrika és a főnök jó viszonyban vannak, de azt senki nem mondta, hogy intim kapcsolat lenne köztük. Bosszúból vágta a fejemhez. Bocsánatot kért a történetekért, majd megjegyzett maga mellett annyit Adrikának, nem szokott pletykálni, a munkáját pedig mindig maradéktalanul elvégezte. Kénytelen elfogadni, hogy ezek után Adrika nem tart igényt

a munkájára, de azt kérte, a főnököt hagyják ki belőle. Őt nem ismeri annyira, mint Adrikát, nem szeretné, hogy botrány legyen a vezérigazgató és a felesége között. Rövid hallgatás után a szépségem kérdően nézett rám.

- Csillagom, az nem kérdés, hogy megbízom benned. Ebből adódóan, Marika nekem nem szerzett egyetlen kellemetlen órát sem. Tény, első naptól kezdve érezte velem a rokonszenvét, de soha nem ment át ízléstelenbe.

- Köszönöm, hogy nem vagy átlag férfi. Igaz, Marika, soha nem volt kifogásom a munkád ellen, ezért nem fogom elfogadni a felmondásodat, és a témára itt és most pontot teszünk, de örökre. Ha a szemembe merted mondani az igazságot, hogy szimpatikus számodra a férjem, kénytelen vagyok elhinni, nem gondoltad komolyan, amit a főnökről és rólam állítottál.

- De a főnöknek jelentettem be, hogy felmondok.

- Mint látod, én pedig lejttem tisztázni a döntésedet. Különösebben nem érdekel, miket beszélnek a hátam mögött. Viszont a jó munkaerőket igyekszem megbecsülni. Szigorú vagyok, elvárásaim vannak mindenkivel szemben, ezért nem csoda, hogy teóriákat gyártanak a hátam mögött. Nem szoktam róla beszélni, de neked most az őszinteségedért megválaszoló: a vezérigazgató az édesapámmal együtt járt egyetemre. Barátok voltak. Én még meg se születtem, de ő tudott róla, hogy a világra jövök. Innen datálódik az ismeretségünk. A két család baráti kapcsolatot ápol egymással évtizedek óta, de ez nem tartozik a Barimpex dolgozóira. Remélem, nem fogom visszahallani.

- Nézd Adrika! Köszönöm, amit mondtál, de priuszosként nem kívánok maradni. Mindenestre esküszöm, senkinek nem mondom el, amit most megosztottál velem.

- Lezártam a témát, mert őszinte voltál hozzám. A többi a te dolgod!

- Engedd meg, hétfőn fogjátok megkapni a leveletem, addig hadd aludjak rá legalább egyet!

- Jó, csak arról ne feledkezzél meg, kilencedikén indul a szezon, addig pedig rendbe kell tenni mindent az üdülőben, mert Győzőék, alighanem csatateret hagynak maguk után.

- Bocsánatot kérek tőled azért is, hogy a vezért értesítettem 16-án!

- A további cselekedeteid megmagyarázzák. Betervezted a férjemet, tehát próbáltad növelni köztünk a munkatársi távolságot.

- Ez nem igaz. Nagyon ideges voltam, mert másfél nap állt rendelkezésemre, hogy mindent beszerezsek. Fél Boglár mozgósítva volt. Te sokkal precízebb vagy, mint a vezér, és nem volt kedvem fáradtan magyarázgatni, hogy minden rendben van. Vállalom, mindenki tart tőled, velem együtt.

- Ezen a nyáron nyugalmatok lesz tőlem.

Fantasztikus születésnap

Hétfőn (29-én) késő este értem haza, miután a srácokat otthonukba szállítottam. Hulla voltam és koszos, de megcselekedtük, mit megkövetelt a haza. Marika emberileg sokat nőtt előttem. A srácoknak elmeséltem a történeteket, de Adrikát és a főnököt kihagytam. Irigykedtek a piszkok, de azért hozzátették mindketten, csodálatos feleségem van, akit érthető, hogy nem csalog meg. Ők azonban mindketten szívesen falatoztak volna a gondnoknőből. Adrikáék szombaton úgy távoztak Boglárról, hogy Marikával döntésre jutottak anélkül, hogy aludt volna rá. Előttem nem csak azért nőtt, mert a szépségemnek nem köntörfalazott, hanem azért is, mert a hátralévő időben továbbra is gondoskodott rólunk, csak velem szemben visszafogott volt, de nem játszott a sértődöttet.

*

Nehezemre esett a két emelet megmászsása érkezésem után. A fürdéstől meg a tiszta pizsama felvételétől részben újjászülettem. A teljességhez azonban kellett az én drága szőkeségem, a hét hónapos kismama, aki életében először jelesre vizsgázott Bogláron, mint feleség. Nem hisztizett, nem rúgta ki a konkurenciát. Bölcs volt, és én imádtam őt. Miután lefeküdtünk, állapotától függően igyekezett kedvembe járni. Igaz, nagyon ki voltam éhezve, ám vágyaim csillapításáról is lemondtam volna azért az örömeért, hogy végre magam mellett érezhettem ismét. Félttem, itthon lesznek utózóngéi a boglári eseményeknek, de jószérivel még említést sem tett róla. Annyiban igen, hogy érdeklődött, hogy viszonyult hozzám Marika az utolsó napokban. Úgy éreztem magamat, mintha nem is haza, hanem a béke szigetére érkeztem volna. Klárka nyüzsgött körülöttünk, mi pedig nem tudtunk betelni egymás közelségével itthon és a cégnél sem. Erre szokták mondani, ünnepi ruhába öltöztettük a szívünket, mert az egy dolog, hogy utolértem őt, immár én is 36 éves vagyok, de ami ennél százszorta fontosabb, hogy két éve ismerjük egymást, és napokig esténként az első találkozásainkról cseverésztünk. Születésnapom előestéjén, azaz kedden, a Barimpexnél hárman ültünk a „kis pirosba”. Adrika meghívta a családi ünnepségre a legjobb (egyetlen) barátnőjét, Enikőt. Először volt nálunk. Örültem neki. Vitathatatlan, Enikő számomra ezen a földgolyón a harmadik helyen áll rangsorban a hölgyek között. A két boszorkány előzi meg őt, mert nem csak a szépségem boszorkány, hanem az is, aki őt a világra hozta. Enikő preferált személy a számomra minden tekintetben. Tudja, hogy imádok illatozni, mintha nő lennék, ezért egy üveg parfümöt kaptam tőle, és megpusziltuk egymást. Ameddig Richárdék nem érkeztek meg, Adrika javaslatára, négyesben kártyáztunk. Érdekes volt tapasztalnom, hogy Klárka és Enikő milyen érdeklődéssel voltak egymás iránt. Mondom én, boszorkány az anyósom, hiszen tudja, hogy a csajjal nem vagyunk közömbösek egymás iránt, hát minden igyekezetét bevetette Enikő minél alaposabb megismerésére. Etelka és Richárd 20 órára ígérkeztek, ezt be is tartották. Klárka az ünnepi alkalomra úgy döntött, nem áldozza fel drága idejét a konyhában. Helyette hat személyre hidegtálat rendelt. Alkohol nem került az asztalra, tekintettel a kismamára.

*

- Kérdezem az ifjúságtól, jól látom én, hogy Klári egyre fiatalodik köztetek, vagy már a szemem sem a régi?
- Richárd, ne bolondozzál! Öreg matróna vagyok én, de azért megkérdezem, mit értsünk az alatt, hogy „sem”? Mesélj a doktor néninek, milyen vonatkozásban érzed korod előrehaladtát!
- Halljátok?! Sejt valamit az „öreg matróna,” de biztos akar lenni.
- Enike, gyere, megmutatom neked a rezidenciánkat! A főnök meg pajzánkodjon az anyuval, míg Etelka hátra nem köti a sarkát.

- Adrikaaaa! Maradjunk, mert...
- Tessék kimondani, amit gondoltál!
- Nem szoktam előkelő körökben mozogni. Sőt! Budapesten semmilyen körökben. A falumban felnéznek rám, mert csodabogárnak tartanak. Nem szeretek középpontban lenni. Itt viszont jól érzem magamat.
- Enikő, pedig most következik maga, közvetlenül Klári után. Mi van a felvétellel?
- Beadtam a jelentkezésemet.
- Ne vegye tolakodásnak, megkérdezem: egy ilyen csinos, okos lány körül miért nem nyüzsögnek a gavallérok?
- Mert érzik, nincsen rájuk szükségem. Megvalósítandó célok lebegnek előttem kislány korom óta, ebbe pedig nem férnek bele a fiúk, férfiak. Adrika megválogatta mindig a társaságát, én pedig követem őt.
- Ez dicséretes dolog. Ám talán két hónapja tartottam egy értekezletet, ahol az ön neve bizonyos kollégával kapcsolatban terítékre került.
- Vezérigazgató úr, az pletyka volt csupán. Győzővel több évig jó kollégák voltunk, de semmi több. Adrikát pedig barátnőmnek tartom. Az aljasságnak a gondolata is távol áll tőlem.
- Látja, így keletkeznek a pletykák. Én ugyanis Győzöt és magát eddig nem hallottam közös platformon emlegetni, kivéve azt a tényt, hogy mindketten Kovács Józsi barátom szárnyai alól érkeztek. Kulcsár Feri legyeskedik maga körül.
- Nevetséges. Kulcsár úr nyugdíjba készül menni, én pedig pályakezdő vagyok. Idősebb, mint az édesapám. Szókimondónak ismernek. Nagyjából tisztában vagyok önmagammal, ezért nem csodálkozom rajta, hogy tetszem neki. Azon viszont igen, hogy mindezt mások tudomására hozza. Egy családos ember kezelje a magándolgait diszkréten. Nekem akkor sem jönne be, ha feleannyi idős lenne. Elismerem, egyszer elmentünk vacsorázni, azzal az ürüggyel, hogy olyan hivatali dolgot akar velem megbeszélni, ami a kollégákra nem tartozik. Adrika szerint is naiv voltam. Nem részletezem a társalgást. Tény, az étteremből egyedül jöttem ki, és busszal mentem haza, nem az ő kocsijába ülve.
- Mindig is szerette a szép nőket.
- Richárd! Ezek szerint jól döntöttem egy bizonyos debreceni út után, ahol együtt utaztak Adrikával, hogy inkább veszek a csillagomnak egy kocsit?
- Nem, Győző, abban túl óvatos voltál. Kulcsár Feri ugyan szereti a nőket, de más szempontból gyáva. Mindig is tudta, Adrienn a pártfogoltam. Mindemellett biztos vagyok benne, magában őt tartotta volna a legfinomabb falatnak. Egyetlen próbálkozása után úgy kirúgtam volna, mint a Vargát. Adrienn, emlékszel még rá?
- Enike, mondtam, hogy hagyjuk a társaságot. Majd elmesélem a Varga-témát. Győző ismeri nagyon régen. Tudod, főnök, akkor éreztem, hogy mozog a szék alattam.
- Pedig te nem vagy kishitű, Adrienn.
- Főnök, szeretném, ha itt és most lezárnánk a pletyka témát. Annyit hozzá, mert Enike nincsen képbén, azon a vezérigazgatói értekezleten Kulcsár Feri elkezdett áradozni. Még te mondtad neki, főnök, hogy ott a felesége. Az a hülye pedig kijelentette, képes lenne felrúgni a házasságát. Női szolidaritásból mondom: Enike, ha szemtelen veled, bizalmaskodik, nekem szóljál!

- Klári! Miért hallgatsz? Adrienn, anyukád ugyanis ma délelőtt árulta el Etuskának, hogy 24-ig dolgozol, aztán betegállományba mégy a baba születéséig. Szegény Enikő! Az elkövetkező három hétben akarod megvédeni a becsületét?

- Elegem van belőletek! Anyu ezt te álmodtad?

- Majd megbeszéljük, Adrikám.

- Enike, súgd meg nekem, mennyivel jobb társaság ez, mint otthon a faludban?

- Sokkal jobb, de elbizonytalanodtam. Azzal tisztában vagyok, hogy kinek mi a funkciója, de nem tudom, ki a főnök.

- Aki az adott pillanatban annak tartja magát. Itthon én vagyok egyedül a beosztott. Anyu viseli a kalapot, főleg amióta másállapotos vagyok. Győző ugyan nem parancsol, de elvár dolgokat. A Barimpexnél elismerem, megjátszom a főnököt, de hát ez önbecsapás.

- Enikő, ne higgyen neki! Kétségtelen, én vagyok a vezérigazgató, én hozom meg azokat a döntéseket, amiket Adrienn helyesnek tart. Azért halkán megjegyzek valamit: nem szeretnék semmit visszahallani cégen belül abból, amik itt elhangzanak, mert akkor jaj lesz Adriennek, aki kezességet vállal magáért.

Ha mástól hallanám, azt hinném, hazudik. Az én csodálatos feleségem összelellezett és puszkolt Enikővel. Fantasztikus változás állt be nála, hiszen a jóelőbb sem szórta a szeme a szikrákat, amikor a csaj felköszöntött engem, és pecsételtünk egymás orcáján. Adrika figyelte, de nem torzult el az arca.

- Külkereskedő vagyok. A szakmámmal együtt jár a megbízhatóság, a diszkréció. Vezérigazgató úr, köszönöm a továbbtanulással kapcsolatos belém fektetett bizalmat, de mi van, ha nem vesznek fel?

- Felveszik, és elvégzi kiváló eredménnyel. Bár Etuska az egyetemen oktat, arra nincs kihatása, hogy a felvételi útját egyengesse, viszont ami a jövőjét illeti, nem titok, szeretném, ha Kulcsár Feri távozása után maga lenne az osztályvezető. 11 hónapja dolgozik nálunk, ezalatt egy csomó pénzt hozott a cégnek a jó üzletkötéseivel. Minap azon nevettem, hogy a maga jóvoltából nemsokára faházakat fogunk forgalmazni. Kissé bizarr, de belátom, ez a jövő. Biztos lehet benne, az utódom rugalmasan fogadja majd az ötleteit.

A pletykás Etelka figyelt. Arckifejezéseiről le lehetett olvasni, követi a témát, de úgy hallgatott, mintha ott sem lett volna.

- Cégen belül járnak a pletykák. Eddig úgy tudtam, ön most májusban elmegy nyugdíjba, vezérigazgató úr. Feltételezem, nincsen még kiszemelve az utód, amiből számomra az következik, egyáltalán nem biztos, hogy díjazni fogja a hóbortos ötleteimet.

- Mást nem hallott?

Adrika felkelt az asztaltól, megfogta Enikő kezét, és mintha bakfisok lennének, húzta maga után be a szobánkba.

*

- Győző fiam, irigyellek. Bocsássál meg a tituluserért, de az öreg 65 évesnek a fia lehetnél. Klári, miért nézel rám ilyen mérgesen?

- Minden okom megvan rá. Etelka, csodálkozom rajtad. Kétségtelen, az öreg kecske is megnyalja a sót. Tudod, ahhoz az évtizedek alatt hozzászoktam, hogy teszed nekem a szépet. Ezt eddig baráti gesztusnak vettem, de most, hogy Győzőre irigykedsz, mivel Enikő nincs hallótávolságon belül, javaslom, próbáld visszafogni magadat! Azt gondolom, addig nincsen

baj, míg Győző szimpatizál a kislánnyal. Jó ízlése van. Baj akkor lenne, ha ezt Enikő tudomására hozná. Ne felejtse el, azzal Adrikát tenné boldogtalanná.

- Klárka, Adrika szent és sérthetetlen előttem. Megjegyzem, ha nem szeretném mindennél és mindenkinél jobban, akkor is a történetek után kitartanék mellette. A gyerekünk anyjától soha nem tudnék elválni.

- Akkor tudd meg az igazságot! Richárd, téled pedig elvárom, hogy bölcs legyél! Amióta Adrikával megismerkedtetek, azóta féltékeny Enikőre. Ám közben összebarátkoztak, és én meggyőztem a lányomat, jobban teszi, ha nem épít mesterséges kerítést közétek. Ennek köszönhető, hogy Adrika meghívta a születésnapodra. Mint nő, azt mondom, jó ízlésed van, de mint az anyósod, természetesen odafigyelek rátok, és hiszem, nem fog tovább fejlődni ez a kapcsolat szimpátián túl.

- Klári! Igazad van, de én eddig nem voltam képbem. Bár Enikő vetette fel, azt hittem abszolút mendemonda. Ezek szerint a kislány volt Adrienn elődje?

- Nem volt az elődje, de szimpatikusak egymásnak már vagy öt éve.

- Klárka, megszólalhatok saját témában? Négy évig dolgoztunk együtt. Enikő komoly lány volt, és bár nekem tetszett, soha nem vetődött fel bennem, hogy bepróbálkozzak nála. Szerelmes nem voltam belé, kalandnál pedig sokkal értékesebbnek tartom őt. Voltak csajaim. Ezt elmondtam Adrikának, meg egyszer kölcsön adtam neki pénzt. Olyan is előfordult, hogy húsvétkor meglocsoltam, amiért kijárt tőle fizetség gyanánt a puszi. Adrika éppen olyan bolond féltékeny, mint én, de alapja csupán annyi, hogy kedveljük egymást, és ezt egyikünk sem tagadja. Klárka, szerintem jó döntést hoztál.

*

Végszóra megjelent a két csaj. Enikő valamit szorongatott a kezében, de kiment az előszobába, és gondolom, betette a táskájába. A történetek után ismét kártyázás következett, de Kozma és az Édelkraut házaspár vívták a csatát. Érdekes, ekkor Klárka vette Enikőt pártfogásba. Az éjszakai kínálgatásban Enikő úgy vett részt, mintha vendéglátó lenne. Amúgy pedig csoda tudja, mikről társalogtak Klárka rezidenciájában többször is. Nálunk köszöntöttük május első napját, mert négy óra magasságában távoztak a vendégek, méghozzá úgy, hogy a vezérigazgató Audiján röpítették haza Macskássy kisasszonyt. Nem tudom, mit érezhetett a nyírbotosi parasztlány. A legnagyobb rosszindulattal sem lehetne megbélyegezni, de ő aligha fog ebből kinőni. Okos is, szép is, akcentusa nincsen, bár igaz, hajlamos megfeledezni magáról, és elővezetni a kanász-tempót, de ebből állítólag még Adrika sem részesült soha. A volt cégünknel szokott előfordulni, amikor Reiner doktornót analizálta, hogy nyomdafestéket nem tűrő kifejezéseket használt. Reggel feküdtünk le valamennyit pihenni.

*

- Aranyos voltál, kis Cirmikém.

- Elárulod, melyik ajándéknak örültél a legjobban?

- Büszke vagyok rád, Adrikám, kérlek ne romboljad le az érzést bennem!

- Anyunak volt az ötlete, hogy hívjam meg Enikét. Meg akart ismerkedni vele.

- Remélem, nem kellett szégyenkezned miatta?

- Ki volt pakolva a toalett-asztalkára egy csomó ékszerem meg minden. Nézegette sóvárogva. Nem akarom hosszúra nyújtani a dolgot, adtam neki egy gyűrűt. Hétvégén hazautazik Anyák napjára, és bár 18 éves kora óta dolgozik, de aranygyűrűre még nem tellett neki. Nem akarta elfogadni, de megzsaroltam azzal, hogy megharagszom rá örökre.

- Mutassad a kezeckédet, angyalkám!
- Megszerettem őt, de annyira nem, hogy a jegygyűrűmet adjam neki. Rajtad sem fogunk osztozni, arra ne számítsál. Eldöntöttem, nyitni fogok irányába, mert nekem rokonszenves, igazi hűséges barátnő, ti pedig majd visszafogjátok az érzelmeiteket egymás iránt. Kérlek, ne add elő az ótvaros dumát! Tudom, nem fogsz felcserélni vele, de az életemet teszem rá, ha nem lennék, őt választanád.
- Nincs mit tagadni. De szerencsémre vagy nekem, és két hónap múlva ketten lesztek.
- Nézd meg, hogy rugdos a lányod! Nyugalomra vágyik.
- Édes, majd este megnézem, mert a sötétben hátha jó helyre nyúlnék. Mindenesetre felelősenek voltunk. Egész éjjel ültél, ez biztos nem tett jót neki.
- Aludt, mert egyáltalán nem mozgott. Most meg érzi, hogy mindjárt reggel lesz.
- Alukáljál, kincsem! Klárikával megbeszéltem, ez a nap pihenésre van szánva, hiszen tudod, holnap lesz két éve, hogy először megláttalak.
- A főnököt lehordom a sárga földig. Adok én neki párhuzamba hozni a férjemet a barátnőmmel!

Felelőtlenség

A boglári két hetemet úgy könyveltem el, hogy életem legborzasztóbb időszaka volt. Aztán jött egy csodálatos születésnap számomra. Valószínű, rövidzárlat állt be a háromtagú családkunknál, mert senkinek nem jutott eszébe, Adrikának pihenni kell éjjel, nem pedig a kártyasztalnál görnyedni. Erre nincs magyarázat. Klárrika nekem akart kedvezni, megfelelkezve a hivatásáról, esetleg a saját tapasztalatairól, amikor ő volt terhes. Mindenre odafigyel, még a nemi életünkbe is beleszól. Fel van pörögve október óta. Egy napig lazított. Nem csodálom, hogy fárad, hiszen nem mai csirke már. Csúnya megfogalmazás, jól tartja magát, de hát ezek az én gondolataim, más pedig úgysem lát a fejembe. Csütörtökön, május másodikán, elindultunk dolgozni. Adrika vezetett, ahogy általában. Kifordultunk az utcából, hirtelen meglódult az autó, majd hatalmas fékezés és megállt. Jöttek mögöttünk, de szerencsére gyakorlott vezető lehetett, mert nem rohant belénk. Csillagomnak eltorzult az arca.

- Mi történt, drágám?

- Kiszálllok, görcsöl a lábam és ég a gyomrom, de nagyon.

- Várjál, segíték!

Ideges lettem. Fogtam a kezét, úgy tudott kiszállni. Pár métert sétáltunk, majd azt mondta, vezessek én. Beültünk, felhívtam Klárrikát.

- Klárrika, Adrika rosszul van.

- Akkor ne a Barimpexhez, hanem a klinikára menjetek be! Elkészülök és megyek utánatok.

- Anyukád szerint menjünk be a doktornőhöz.

- Brumikám, fordulj vissza, mert nagyon kell pisilnem!

Lassan mentünk fel a második emeletre. Zártam az előszobaajtót. Klárrika meghallotta és bugyiban, melltartóban rohant az ajtóhoz. Túl a pánikon, számomra megnyugtató volt a jelenléte. Míg elkészült, Adrika pihent. Állítólag ebben az időszakban természetesek a görcsök. A baba meglehetősen élénk, és mivel már körmei vannak, hát használja is. Hárman mentünk be a klinikára, mert biztos, ami biztos. Útközben telefonált barátnőjének a felelőtlen anyósom. Azért mondom így, mert a doktornő a klinikán finoman, de letolta őt. A kismamának minél többet kell pihenni ebben az időszakban, semmiképpen sem egész éjszakán görnyedni a széken ülve. Tudom, ronda alak vagyok, de jólesett, hogy nem én kaptam a leb... Az ultrahangvizsgálat kimutatta, elég nagy a baba. 40 centi körüli, és majdnem két kiló.

- Adrika! Itt az ideje, hogy visszafogjad magadat! A munka megvár, de ha a hajtás miatt beteg gyereket hozol a világra, a lelkiismeretteddel hogy fogsz elszámolni?

- Tudom, anyuval megbeszéltétek, hogy 24-ig dolgozok, aztán otthon maradok betegálmányban. Rendben, elfogadom, de annak nem örülök, hogy döntötök a fejem felett.

- Jót akarunk neked mindketten. Ha bennem nem bízol, legalább Klárriának higgyél, aki az anyukád.

- Nyugi, bízom benned, de elég, ha velem közlöd a teendőket!

- Rendben, akkor most közlöm veled, továbbra is sok tejterméket fogyasszál a kalciumbevitel miatt, és naponta kéne banánt enned.

- Unom már a banánt.

Ez lehetett az a pillanat, amikor elmúlt a társaságból a feszültség. A doktornő rám nézett és jelentősegteljesen mosolyodott el.

- Doktornő kedves, anyósom, a drága, javasolja szépségemnek a banánt. Eddig nem esett le nálam a papírtantusz, de az ön mosolyából arra következtek, helyettem történik mindez.

- Győzőke, megkérlek, fáradjál ki a rendelőből! Ne szóljál bele a nők dolgába!

- Mindjárt mehetek mindhárman, csak Adrikának felírok még utoljára magnéziumot. Kérlek, sokat sétáljatok! A banántémát megtárgyalhatjátok kettesben, de tény, a sétára nagyobb szükséged van. A babának semmi baja nincsen. Jól fejlődik. De még egyszer kérek, lazítsál a munkafegyelmeden!

Klárikát hazavittük. Azt mondta, örülne, ha Adrika is ma otthon maradna. De „kemény” az én szerelmem. Amúgy pedig eddig egészen jól viselte az állapotát, pedig már túl vagyunk a harmincadik héten. Irány a Barimpex.

- Nagyon megijedtem.

- Én is. Észrevettem, jól megnézted az anyut az előszobában.

- Örülök neki, hogy jobban vagy. Édes, anyukádat párszor láttam fürdőruhában. Mit számít, hogy kivételesen bugyi és melltartó volt rajta?

- Ez azért némileg más, mint az egyrészes fürdőruha.

- Felőlem most is lehetett volna egyrészesben.

- Cukkoljál csak! Tudom, a szennyes fantáziádban, hogyan jelent meg az egyrészes.

- Figyelmeztetlek, Édelkrautné, ma két éve, hogy először megláttam, sajnós ruhába burkolva, hamvas testedet.

- Jó, hogy mondod. Huszadikán, ha már úgyis sétálnom kell, elmegyünk a Margit-szigetre jubilálni.

- Emlékszel még, csillagom? Akkor fogtam meg először ott a padon a...

- Tévedsz, Győzőkém. Azt akkor fogtad meg, amikor Debrecenből visszajöttem, és a munkahelyeden az öledbe ültetted.

- Malac vagy, Adrienn. Tudom, hogy a cicijeidet fogtam meg a szigeten.

*

Ettől kezdve a cégnél mindenre odafigyeltem, és rászóltam, ha hirtelen mozdulatokat tett vagy túlterhelte magát munkával. Tulajdonképpen Kornél is örült, hogy ki van tömve melóval, mert így legalább bizonyíthatott a főnöknek, nem hiába vette ide a kedvenc Adrienn mellé. Ettől a naptól kezdve szigorúan be lett iktatva programunkba a séta. A szépségemet, úgy tűnt, nem zavarta a dolog, ám nekem jó képet illett hozzá vágnom. Huszadikán közöltük Klárikával, az esti sétánk hosszabb ideig fog tartani, mert nosztalgizunk. A buli az volt, ő közölte a programunkat. A sziget bejáratáig autóval mentünk, mert így is félttem, nehogy séta közben valami baj történjen. Bár az ominózus rosszullét óta nem kellett bepánikolnom. Ez az édes pontosan emlékezett a padra. Ő irányította a sétánkat.

- Tudod, azért jöttünk, mert két évvel ezelőtt itt volt az első romantikusnak mondható randevűnk. Emlékszem a bizonytalanságra, ami bennem élt, és persze jól emlékszem a vágyaimra is.

- Ezt miért mondod nekem, Brumikám?

- Nem hozzád beszélek, angyalkám, hanem a padhoz.

- Bocsánat, hogy beleszóltam!
- Nem baj, már úgyis tudja, hogy mi voltunk itt akkor.
- Te buta Brumi! Sikerült addig éltetnem benned a gyanút, hogy férjem van.
- De itt bevallottad az igazat, és nagyon-nagyon boldog voltam. Még akkor is, ha nem mertem megnézni, bemásztak-e a gazok a szoknyád alá Budazugban.
- Azóta mennyit változtak az érzéseid irántam?
- Rossz az apropó. Illetve, nagyon is jó, de a férfi már csak úgy van vele, ha a női fehérenemű a kiindulási pont, akkor komoly gondolatok nem várhatók tőle.
- Erőltessed meg magadat, hiszen elméleti a kiindulási pont!
- Messziről indítok. Érzelmileg sivár környezetbe születtem. A szeretetet nem ismertem, illetve amit annak éreztem, arról kiderült, maximum rokonszenv. Felcseperedtem. Ez annyiban változott, hogy a hölgyek felébresztették maguk iránt az érdeklődésemet. Tudom, csúnyán hangzik, csupán eszközök voltak számomra, mint bármelyik tárgyam, ami az életemet könnyebbé, szebbé teszi.
- Udvarolni még mindig tudsz te gazember. Most következik, megláttál engem és 180 fokos fordulatot vett az életed.
- Doktornő, vegye úgy, hogy a bíróságon van, és kérem, ne szóljon bele a vádlott vallomásaiba!
- Amennyiben vádlottnak érzed magadat, nekem, mint ügyvédnek, jogomban áll folyamatosan kérdéseimmel bombáznunk.
- Kérdezni igen, de ítélni nem. Megláttalak. Abban a minutumban a szívem jelzést adott a többi szervemnek. Bizonytalan voltam, nem akartam elhinni, hogy ez a szerelem. Addigi életemben pár emberrel rokonszenveztem, de szeretetről nem volt szó. Talán Kovács Józsi volt az egyedüli kivétel. Esetleg az alkalmi zenész barátaim, bár ez utóbbi erősen sántít, hiszen évekig megvagyok nélkülük. A nők csupán alkatrészeikben kötötték le a figyelmemet.
- Szerinted május 20-án hideg lehet a Duna vize?
- Meglehetősen, ráadásul a te állapotodban nem javallt. Nagy a fertőzés veszélye.
- Csak azért tettem említést róla, mert szeretnék megúsztatni benne. Enikőt, akit Mircikeként ismertem meg, nem említetted.
- Szimpatizáltam vele, de nem tekintettem nőnek. Bár igaz, ezt önmagának köszönheti. Képzeld el, már ismertelek, amikor megtudtam, hogy vőlegénye van. Általában munkával kapcsolatos dolgokról beszéltünk.
- Kis ravasz. Érezte, ég a talaj a lába alatt, hiszen Győző életébe belépett egy csaj. Előadta, hogy vőlegénye van Angliában, majd pár nap múlva azt is, hogy szakított vele.
- Nosztalgizni jöttünk, nem Enikőt analizálni. Megszerettelek, és miután ezen a padon te is szerelmet vallottál nekem, az életem megváltozott. Mint nőt, azóta is éppen úgy imádlak, de mint ember, fejlődésben vagy előttem folyamatosan. Melózni én is becsületesen szoktam, de engem mindig a pénz hajtott. Kiderült számomra, téged más anyagból faragtak. Te a munkát szereted. Ám amióta másállapotos vagy, az is egyértelmű lett, a kismamai státuszodat éppen olyan odaadással éled meg, mint bármilyen feladatodat, amivel szembe kell nézned.

- Tudod jól, vannak problémák, de elméletileg tisztában voltam vele. Azóta gyakorlatban tapasztalom. Nem akartam terhes maradni, de nem is tettünk semmit ellene. Nem érzem nyűgnek. Mindig arra gondolok, ha néha rosszul érzem magamat, a kislányunk érdekében történik. Szeretem őt, ahogy anyu is szeretett engem.

- Személyedben ajándékot kaptam az élettől, de azt nem gondoltam, hogy majd ez az istennő példaképemmé válik. Nem tudom, hogy csinálod, de a konyhai teendőket is úgy végzed, mintha szeretnéd.

- Brumikám, nem azt szeretem, hogy a hajam, a ruházatom átveszi a szagokat. Kismamaként nem azt szeretem, hogy undorodom mindentől, máskor meg felfalnám a világot. Nem azt szeretem, hogy időnként elkezdek fulladni. Nem beszélve az egyre nehezebb mozgásról. Elöttem minden cselekedetemben a cél lebeg. Értetek tevékenykedek néha a konyhában. A cégért töröm magamat, és örülök, hogy nem vagyunk csödközelen, mint sok más vállalat. Ha érzem, hogy rugdos a kis Adrika, arra gondolok, egészséges, eleven gyerek lesz.

- Gyere anygalkám, sétáljunk, nehogy felfázzál! Emlékszel? Azt mondtad, ha terhes leszel, biztos kivetem a hálomat más nőkre, mert korlátozódnak a lehetőségeink. Jó egy hónap múlva megszületik a lányunk. Az intim kapcsolataink valóban némileg leredukálódtak, és mégis, álmaimban egyszer sem jönnek elő a vágyaim, ahogy régen, amikor még nem ismertelek.

- Mesélj az álmaidról!

Elindultunk kézenfogva.

- Az álmaim hasonlítanak a te álmaidhoz. Magyarázat erre, hogy egymás mellett fekszünk.

- Anyuval sokat beszélünk róla, de nem tudom elképzelni, milyen érzés lesz, amikor a karomban tarthatom. Csupán azt tudom, 35 éves koromig ha valami távol állt tőlem, az anyai szerep a legjobban. Most pedig nincsen ennél nagyobb vágyam.

- Nemrégén azt mondtad, a karrieredet nem áldoznád fel a lányunkért.

- Könnyen mondtam. Biztonságban érezhetem magamat kettőtök között. Tudod, nem csak mi ketten álmodunk a babáról. A lakás másik felében is ilyenek az álmok. Anyu be van sózva. Ettől függetlenül, talán azért, mert nemsokára világra kéredzkedik, sutba dobnám érte a karrieremet.

- Nagy szó. Elvégre a vezérigazgatói státuszt cserélnéd fel a főfoglalkozású anya szerepére.

- Most úgy érzem, nem akarok vezérigazgató lenni, de ezt még a főnökkel nem közöltem.

- Ha megteszed, számolnod kell azzal a ténnyel, hogy férjed előtt csökken az ázsíód.

- Először is, eddig úgy tároltam magamban, nem örülnél a kinevezésemnek. Márpedig ha döntök, abban benne lesz a te véleményed is. Ezen felül: azt mondjátok rólam, sikerorientált vagyok, ez valószínűleg igaz is. Más egy ezres létszámú céget vezetni, mint 15 embert. Maximalista vagyok, mi van, ha kudarcok érnek, és nem tudom lelkileg feldolgozni?

- Ismerem a képességeidet. Két éve és 18 napja eldöntötted, elegend van a lányságodból. Még aznap behálózol egy jóképű agglegényt. Csábos tekintetteddel ez megtörtént.

- Brumikám, ha jól értem, most virágnyelven definiáltad nekem a kurvát, ugye?

- Gyere, szépségem, visszasétálunk a parkolóhoz és hazamegyünk, mert érzem, megártott neked a friss levegő!

- Témától függetlenül, örülök, ha hazamegyünk. Egyébként ha tudni akarod, Kovács és Kozma urak megtárgyalták egymással a dolgot. Kovács úr közölte: van egy jó cimborája, akit lestrapálnak az alkalmi csajok. Elege van Erzsiből, Piriből, meg Sáriből. Ricsikém, ha tudsz

egy gyönyörű nőt, legyél szegény fiú segítségére! Én éppen facér voltam, így azután elküldött hozzád a Kozma úr.

- Tudod, drágám, Klárikán és rajtam kívül aligha van még egy ember a földön, aki elhiszi, hogy ennek a komoly nőnek humora is van. Akár igaz is lehetne a történet, kivéve, hogy facér voltál. Az váratott magára még vagy másfél hónapot.

- Nem baj, élveztem a szitut. Anyu meg azt mondta, neked olyan nincs is.

- Azóta viszont meggyőződött róla. Elvégre nem a szentlélektől kerültél áldott állapotba.

- Húúú, de melegem lett. Azt hittem, más módon győzted meg.

Édelkraut Adrika

Pár nap múlva Adrika életébe beköszöntött a kényszerszabadság. Beteg néha szokott lenni, de itthon maradni csipp-csupp dolgokért, na, azt soha. 26-án vasárnap volt még egy gyenge ellenpróbálkozása, de Klárikával egyetemben leszavaztuk. Hétfőtől táppénzes állomány a baba születéséig. Mi pedig vezérünk irányításával igyekeztünk bebizonyítani, hogy Édelkraut-né Dr. Kemény Adrienn nélkül is prosperál a Barimpex. Az első napokban igyekezett telefonon követni a cég eseményeit, de nem kis erőfeszítésemnek következményeként egy hét után arról is lemondott. Kornéllal megbeszéltem, csak végső esetben forduljon hozzá kérdéssel, mert ha miatta koraszülött lesz a lányunk, akkor..., de nem folytattam tovább. Találja ki, mit csinálok vele, hisz okos ember. Csütörtökön délután meglepi beszélgetéssel fogadott a nagyságos asszony itthon.

- Üljlél le, Brumikám, beszédem van veled!

- Betegállományban maradsz, ebből nem engedek.

- Nem felejttem el, hogy összefogtatok ellenem anyuval meg a doktornővel. Igazságtalan más kismamával szemben, ami velem történik. Jól érzem magamat, de mivel kellő kapcsolattal rendelkezem, hát lógatom itthon a lábaimat. Felvettem a szigeten, nem biztos, hogy vezérigazgató akarok lenni. Viszont ha mégis úgy adódik, és elvállalom, tudnod kell, nem egészséges dolog, ha ott maradsz a cégnél.

- Egyem a drága szívedet! Még nem vagy főnököm, de máris éreztetni akarod velem. Lehetek magánvállalkozó, és mint olyan, címekre megyek gépeket felújítani. Akarod?

- Momentán hallani nem akarok róla.

- Esetleg gyesre megyek. Két diplomával, nyelvvizsgával.

- Előhozakodom a másik témával. Nem tudom, mi a véleményed róla. Szeretném meghívni keresztmamának a titkolt szerelmedet. A hosszú szőke hajú, darázs derekú, idomokkal dúsan ellátott barátnőmet, Enikőt.

- Neked szebb a hajad és legalább olyan hosszú.

- Jövő héten megyek fodrászhoz, és levágatom. A szülő mamának praktikusabb a rövid haj.

- Legközelebb te csinálsz nekem gyereket.

- Rendben, de neked nem a hajadat, hanem a farkadat kell levágnatni, mert azon a kicsi lyukon nem tud kibújni a baba.

- Meggyőztél, Cirmikém. Üsse kő, legyen Enikő a lányunk keresztanyja!

- Ez a beszéd. Mindjárt felhívom, és holnapra magamhoz szólítom.

- Emlékeztetek rá, Macskássy kolléganő pénteken dolgozik.

- Nem fog haragudni érte, ha te fuvarozod ide munkaidő után.

- Óh, te istennő! Engedd meg, hogy lábaid elé omoljak, és borzas üstökömet öledbe hajtsam!

- Erről előbb konzultálnom kell szülőanyámmal. Ki tudja, hátha árt a babának az üst-tököd is.

- Életem, te vagy a legdrágább feleség ezen a földön. Ám, ha a sors úgy hozná, hogy útjaink kettéválnak, legközelebb árva lányt veszek feleségül.

- Gondolj arra, gyarló lélek, milyen jólesik, amikor alkalmasint kezével érinti hajkoronádat!

- Hazudsz, te bestia. A Margit-szigeten tett látogatásunk utáni éjszakán nem azért voltam veled olyan vehemens, mert előtte Klárika megsimogatta buksimat.

- Tekintettel az állapotomra, nem voltál vehemens. Tudod, nőből vagyok. Ha az anyu gyengéden közeledik hozzád, én az arcodat figyelem, nem a nadrágodat.
- Jól vagy, kincsem?
- Annyira jól, hogy szombaton hármásban megyünk vásárolni a kis Adrikának dolgokat.
- Ki lesz a harmadik?
- Az anyukám.
- Ne kiabáljál velem! Azt hittem, itt alszik nálunk a keresztmama-jelölt.
- Ne ábrándozz orgonáról, amikor az őszirozsák nyílnak!

*

A megbeszélés után ő telefonált, mi pedig Enikővel másnap végrehajtottuk az akaratát. Terített asztal fogadott bennünket az „Aczél-Kemény” lakban. Táplálkoztunk, közben Adrika elrebegette kettőnk nevében Macskássy kisasszonynak az ötletünket. Valahol olvastam, hogy „magyar ember evés közben nem beszél”. Valószínű, ilyen nagy úr a pénz, mert mi áthágtuk ennek a szólásnak a valóságát. Tíz másodperc csönd következett, míg Enikő vacillált a válaszában, közben lenyelte szájából a falatot. Nagy kő gördült le a szívemről az asztal alá, mert igent mondott. Soha nem fogom elfelejteni azt a boldogságot, amit akkor éreztem. Az én volt kolléganőm ezután bizonyos mértékig családtag lesz nálunk, feltéve, ha megszületik a lányunk. Szoktam volt mondani életem fényének, ha nem lankadna le, soha nem bújnék ki belőle. Mivel eltelt nyolc hónap, a lányunk már nem lesz koraszülött, tehát apja lánya. Jól érzi magát bent.

*

A következő hétfő a Barimpexnél számomra is vacillálással indult. Két lehetőség közül kellett döntenem: átmegegyek Enikő irodájába, és megfojtom - vagy anyává teszem. Az utóbbihoz nagyobb kedvem lett volna, de végül mindkettőről lemondtam, mert rájöttem, egyik sem lehetőség. Az előzmény, hogy reggel felcsörgetett házitelefonon.

- Tessék, jogügy!
- Szervusz, komám, itt Macskássy Enikő beszél.
- Áru! el, voltál már tunikán billentve, komaasszony?
- Ne beszéljél ilyen csúnyán, Győző koma, mert zavarba hozol! Fogva voltam párszor, de billentve szerencsére nem.
- Elértettél egy betűt a kérdésemben.
- Torzít a telefonom, annak köszönhető.
- Pénteken nagyon csinos voltál. Feltételezem, előtte elmentél fodráshoz. Mi lett a régi fehér köpenyes lányból? Illet az ízléses öltözéked a szépségedhez.
- Győző, olyan szépen udvarolsz nekem, kénytelen vagyok arra gondolni, boldogan magadévá tennél.
- Enikő, te nem csak szép, de okos is vagy.
- Ez kell az én szűzi füleimnek hét kezdetén. Csuhaj ripityom!
- Momentán egyedül vagyok az irodában. Ha lehunyom a szememet, megjelensz előttem a magad ruhátlan valóságában, de nem tudom, hol van, és milyen a ripityod.
- Komám, ha sokszor nyomatod ezt a szöveget irányomba, egyszer fülébe jut Adrikának, aztán biz' isten, a fantáziálásodhoz többé nem kell lehunyod a szemedet, mert kikaparja.

- Szeretnéd, Enike?
- Szeretném, meg szükségem is lenne rá. Ám tisztában vagyok a lehetőségem határaival.
- Miért lenne jó neked, ha vak lennék?
- Lapozok a kényes témáról. Ezúton is köszönöm, hogy rám gondoltatok a keresztmama-ságban. Szégyenlem magamat, hogy egy évvel ezelőtt Adrikát szívből utáltam és irigyeltem. Elromlott a számítógépem, nem tudok CD-t írni.
- Az otthoni géped?
- Ahhoz én csóró vagyok, hogy otthon számítógépem legyen. Gyere majd át, légy szíves, mert nem szeretném, ha tönkremenne a munkám!
- Fél milkából összedobok neked egy szuper gépet otthonra.
- Tudod, aki árt mond, mondjon bért is! Nem panaszkodhatok a jövedelmem miatt, de meg kell oldanom a lakásproblémámat. Örökre nem élhetek albérletben.
- Negyedóra múlva átmegyek, de figyelmeztetek, szabolcsi parasztlány ide vagy oda, ha még egyszer komádnak titulálsz, megharagszom rád.
- Viccnek szántam, azt hittem, ismersz ennyire.

*

Ahogy a szerelmem, az én drága kis Adrikám hónapról-hónapra szellemileg és testileg egyaránt növekszik a szememben, magamon úgy érzem, megyek össze. Neki kéne panaszkodnia naponta, vagy inkább óránként a sok minden miatt, amiket át kell élnie a terhesség következményeként. Ehhez képest én viselem egyre nehezebben az állapotát. Mindig is féltettem őt mindentől, de most már ott tartok, éjjel éberem alszom, hogy a lélegzését figyelhessem. Szülessen meg a drága kislányunk, soha többé nem akarom, hogy áldott állapotba kerüljön! Komolyan mondom, inkább amputáltatom a kukimat. Lemondok a percek örömről annak érdekében, hogy neki ne kelljen kilenc hónapig szenvednie. Sajnos vannak apróbb rosszullétei, de mivel tudja, könnyen bepánikolok miatta, ezért az anyukájával osztja meg a problémáit. Nehezen mozog. Mivel nincsen lift a házban, ellene vagyok a sétának. Két emeletet felfelé megmászni, ekkora hassal, nem gyerekjáték. Klárka és a doktornő szerint, ha a vizsgálat nem mutatta volna ki, azt hihetnék, ikerterhességről van szó, mert olyan terebélyes lett a szentem. Június 28-ra lett kiírva a csillagom. A doktornő úgy ítélte, mivel pénteki napra esik, a biztonság kedvéért, feküdjön be a klinikára aznap. Kivételesen az ötlet ellenszavazat nélkül lett a családban elfogadva. Tudtuk, nagyon fog hiányozni itthon mindkettőnknek, de ha lehetősége van rá, miért ne élne velem? Reggel bevittem. Amikor elfoglalta a helyét a külön szobában, búcsúzáskor fülembé súgta, nehogy megcsaljam az anyukájával. Kivételesen jólesett a butasága, mert mosolyogva mondta, ami számomra azt jelentette, nem volt rosszul. Kiürült a lakás, mert Klárka napközben mindig benn volt nála. Sőt! A doktornő, még hasznát is vette a szülészetem. Ismét orvosnak érezhette magát szeretett anyósom.

- Klárka, biztosak vagytok benne, hogy kislányunk lesz?
- Győzőke, te is láhattad nem egyszer a felvételt róla.
- Azt hallottam, a kislányok előbb születnek meg.
- Meséljél, bár éppen holnapra akarok valamit főzni, hogy vigyek be neki is. Kitől hallottad ezt a bölcsességet?
- Dicsekedtem telefonon Kovács Józsi barátomnak. Ő mondta, de Richárd és Kornél is megerősítették.

- Gratulálok. Nem hagyta ki valakit a felsorolásból, mert eddig egy agglegény és két magtalan vén hülye véleményének döntél be.
 - Klárrika, ne beszélj így a barátnőd férjéről!
 - Köztünk legyen mondva, Etelka is így beszélt róla fiatalabb éveikben. Megyek húslevest főzni.
 - Pucoljak zöldséget?
 - Látod, azt megköszönöm, legalább nem koszolom be a kezemet.
- Pucolás közben eszembe jutott, amikor Adrika először volt úgy a lakásomon, hogy főzött. Akkor ketten csináltuk, most meg a piszkos munkát egyedül végeztem, és szóval tartottam az anyósomat.
- Szerinted mikor fog megszületni?
 - Nem tudom. Aliz felvetette, hogy császárral szülessen meg, de mindketten elleneztek. Adrika hallani nem akar róla, hogy ok nélkül összekaszabolják.
 - Klárrika, ez a legmegfelelőbb orvosi kifejezés a császármetszésre?
 - Nem, de neked legalább elmondhatom, sokkal idegesebb vagyok, mint amikor én szültem. Ettől függetlenül tudom, szerencsére nem látszik komplikáció. Stramm lányom van.
 - Megfogadtuk, több gyerekünk nem lesz.
 - Nem baj, csak ezt az egyet szeressétek majd mindketten. Adrikában biztos vagyok, de veled kapcsolatban néha meginog a bizalmam. Remélem, nem haragudtál meg rám, hogy helyettesed én akarok jelen lenni a szülésnél?
 - Nem, de azért majd úgy mondjuk, hogy apás szülés volt, jóóóó?

*

Vasárnap mindketten benn voltunk a drágámnál. Nem tetszett a kedélyállapota, bár ő azzal nyugtatott, otthon szeretne lenni. Az biztos, jóízűen ette a kompozícióinkat, mert hát nem csak zöldséget kopasztottam, még habot is vertem, meg ilyesmi. Tipikus esete volt a viccnek, miért nem érti meg a férfi és a nő egymást? Mert mindkettő mást akar. Mi a klinikai eseményekről faggattuk, ő meg az itthon történetek után érdeklődött, és mint mindig, ő volt az erőszakosabb. Én előbb hazajöttem, mert volt egy kis adminisztrációs munkahelyi restanciám. Klárrika benn maradt. Este hívott, nem jön haza, mert úgy néz ki, hogy a kis Adrika megunt a mamájában való tartózkodást, de én legyen itthon nyugodt, eszembe ne jusson bemenni hozzájuk. Megjegyzem, attól kezdve más sem volt az eszembe, csak ők. Az éjszaka alvás nélkül telt. Próbáltam őket felhívni, de mindkettőjük telefonja ki volt kapcsolva. Voltak az éjszakának olyan periódusai, amikor azt hittem, reggelre megöszülök, de mindenesetre történjen akármi, be fogok menni a klinikára. Hajnali fél ötkor hívott a drága Klárrika. Ő volt a tettes, aki ki-kapcsolta mindkettőjük telefonját, hogy ne zavarkozzak. 2002. július 1. hétfőre virradó éjjel világra jött Édelkraut Adrika 4,20 kilóval. Hatalmas és egészséges baba. Addig nem is vágták el a köldökzsinórt, míg az anyukája magához nem ölelhette. Azt akkor elfelejtettem megkérdezni, hány centi, mert... nem tudom, azt hiszem, ha Klárrika személyesen számolt volna be arról, hogy megvannak mindketten és egészségesek, bár nehéz volt a szülés a kis Adrika mérete miatt - szóval ha személyesen mondja, tuti, hogy a nyakába ugrottam volna a drága anyósomnak.

2013. február 11.